RĂZVAN RĂDULESCU
Teodosie cel Mic

Roman
POLIROM 2006
Colecția „Ego. Proză" este coordonată de Lucian Dan Teodorovici

Răzvan Rădulescu (n. 23 octombrie 1969) a absolvit Facultatea de Limbi Străine şi Academia de Muzică din Bucureşti. A debutat în volumul colectiv Tablou de familie (Editura Leka Brîncuş, 1995). Volumul Viața şi faptele lui Mc Cazane (Editura Cartea Românească, 1997) a primit Premiul de debut al Uniunii Scriitorilor. A scris scenariile filmelor Marfa şi banii (2001, în colaborare cu Cristi Puiu), Niki Ardelean, colonel în rezervă (2003, în colaborare cu Cristi Puiu), Hrană pentru peştii mici (2004, în colaborare cu Cristi Puiu), Of/set (2004, în colaborare cu Cristi Puiu), Moartea domnului Lăzărescu (2005, în colaborare cu Cristi Puiu), Hîrtia va fi albastră (2005, în colaborare cu Alexandru Baciu şi Radu Muntean). A fost director artistic al revistei Bile România. Colaborează la Dilema, 22, Cotidianul, Time Out.

Cuprins

Cîteodată, cele mai mici adieri de vînt sînt doar rezultatul leşinat al unor furtuni furioase

I. Căpşunăria Bufniței Kaliopi

Pe veranda casei sale cu scară la intrare, Teodosie cel Mic ceru să se aducă balansoarul, ca să poată privi comod în grădină

Cum unde sînt ajutoarele făgăduite ? Nu ştiu

II. Ciupercăria Minotaurului Samoil

Pisicîinele era foarte îmbufnat şi, ca să-i dea mai bine de înțeles lui Teodosie că nu-i în apele lui, deschidea şi închidea sertarele

Domnule general, cu îngrijorare mă adresez în cele ce urmează aptitudinilor dumneavoastră

III. Despre pescuit şi hrana peştilor

A doua zi de dimineață, Pisicîinele se arătă foarte bine dispus. „în sfîrşit", gîndi Teodosie, „îl văd şi eu o dată mai vesel."

Acum, că mă încredințezi de ajungerea în bună stare a transportului, m-am mai liniştit şi eu

IV. Pretențiile Somnului Protector

Atunci să trecem la chestiuni de stat, spuse Somnul Protector

Vă scriu pe fugă printr-un curier credincios şi în mare taină

V. Teodosie cere lămuriri.

Pisicîinele îi oferă rezumatul capitolelor anterioare

Teodosie încercă vreme de un minut să se adune

Am tocmit totul după cum ne-afost vorba. Acadelele stau în lăzile lor, mentosanele le-am pus între cîlți

VI. Banchetul

(întreaga reşedință fusese înecată în apă)

Chiar dacă aş avea eu vreme să vă scriu mai mult de două vorbe, n-aţi avea voi vreme să le citiţi

VII. Unde Teodosie află ce viitor sumbru îl aşteaptă

A adormit ? întrebă Teodosie, arătînd mai mult cu bărbia spre acvariul cu draperii trase din care se auzea sforăitul Somnului Protector

Stimate Domnule Director, declar că am luat la cunoştinţă

VIII. Lupta de la „Lămîiţa"

Cei şase consilieri deveniseră, odată cu lăsarea completă a serii, mai zgomotoşi

IX. Otto din Ottoburg

Pe terasa castelului său cu creneluri, Otto ceru să i se aducă un balansoar

întîi şi-ntîi, v-am văzut de departe pe tine şi pe Teodosie coborînd din troleibuz la rondul cu statuie

X. Partida generalilor

Ba nu, protestă Pisicîinele în şoaptă, îndesîndu-şi săbiuţa în pantaloni...

Colectivul reunit de savanţi de la Institutul de Cercetări pentru Salinitatea Apei din Petrila are deosebita onoare de a vă informa

XI. Unul dintre cele patruzeci de mijloace de evadare ale Pisicîinelui

în acest timp, ceasurile se scurgeau pentru întemniţat

Activităţile legate de construcţia Canalului pot fi reluate chiar de astăzi

XII. Partida generalilor

Ştii ce mă miră ? Mă miră lipsa oricăror soldaţi de pază pe tot culoarul ăsta

Ne-ai scris să abandonăm lupta şi am abandonat-o

XIII. Mai mult decît perfect

Dacă ai o anumită vîrstă şi fire albe au început să-ţi răsară pe la tîmple

Stimate domnule editor, aş vrea să consideraţi

XIV. Oliviu e instabil emoţional

Somnul Protector privea încîntat detaşamentele de furnici înarmate cu hîrleţe care defilau prin faţa lui în pas cadenţat

XV. O oglindă plimbată de-a lungul unui drum

Un călător, parcurgînd drumul sinuos care leagă două localităţi

Stau pe Malul din nord al Lakului Rece şi Valurile lui de-akum sărate în Kadenţă se izbesc

XVI. Peştera Marelui Monstruleţ

Deşi nu se vedea nicăieri pe cer vreo urmă de nor roz, ca acela care întunecase lumina soarelui deasupra Filiaşilor, şi deşi treptele de piatră

Eu, Gavril, Pisicîine, Mare Intendent al Domeniilor

XVII. Teodosie cere lămuriri.

Marele Monstruleţ îi prezintă rezumatul capitolelor următoare

Cunosc în mare pe toată lumea, răspunse Marele Monstruleţ cu modestie în glas

Aştept febril să văd la orizont catargele lui Otto

XVIII. Lupta pentru Zid

Spre ceasurile cinci şi douăzeci, pămîntul se întunecă, nouri lungi se lăsară pe şes, tunetul bubui undeva foarte aproape şi Zidul se cutremură, intrînd în rezonanţă

Cine trage clopotul mare de aramă de la Mitropolie şi îl face să sune o dată lung, o dată scurt, apoi iar lung

RĂZVAN RĂDULESCU
Teodosie cel Mic

Pentru Eliza, Leu, Anisia, Tudor, Smaranda, Ileana, Toma, Ana, Timotei, Manolachc, Sofia, Luca, Măria, Natalia, Radu, Ioana, Vlad, Cristiana, Victor, Iulian, Măriuca, Andrei, Ştefan, Crisztina, Cosmin şi alți copii

Cîteodată, cele mai mici adieri ele vînt sînt doar rezultatul leşinat al unor furtuni furioase.

Undeva, departe şi foarte sus, o anume diferență de presiune sau de temperatură (sau amîndouă la un loc) a supt spre înălțimi aerul ce stătea leneş într-o vale şi a început să-l rotească, amestecîndu-l cu materia vaporoasă a norilor. Titirezul s-a sucit apoi în văzduh, nevăzut de nimeni, şi a ajuns în vecinătatea altor nori, pe care i-a înglobat fără remuşcări: astfel, trecînd printr-un nor umflat ca un burduf de picături de ploaie, a devenit el însuşi ud, apoi s-a răcit ca gheața din congelator de la un altul, şi-a accelerat rotirea şi gheața s-a făcut toată numai ace, şi, cînd norii care i-au ieşit în cale au ajuns atît de mari, de mulți şi de negri, încît nu i-a mai putut înghiți, a urcat în nord, peste livezile cu meri, făcînd să se zbuciume falnicul stindard ciclam cu verde ce fîlfîia oricum pe donjonul cetățuii de la Ottoburg. Vîrtejul a lovit crengile încărcate cu mere (merele s-au scuturat în bună parte şi au căzut cu bufnet la pămînt, iar cele care nu s-au scuturat au rămas bătute în pomi şi oricum n-au fost bune de mîncat), a ridicat în straturi zgura de pe terenurile de tenis din josul şanțului de apă şi a pornit apoi vuind, spre sud, prăpădind livezile plantate geometric şi scuturînd vița de ciorchini. Cînd frontul mişcător de frunze, praf şi crengi s-a ciocnit spre mijlocul regatului de aburii pe care Lacul Rece îi ridică peste ape odată cu lăsarea serii, vîrtejul a părut să-şi piardă din intensitate şi a ezitat între a o lua spre est, acolo unde Furnicile Verzi pun temelia mărețului canal Filiaşi-Marea Noastră, sau, dimpotrivă, spre vest, pentru a mătura în calea lui fragilele construcții de agrement ale Furnicilor Vinete şi schelele minelor de sare din Petrila.

Cum însă hotărîrea a întîrziat prea mult, curenții calzi, ascensionali ai Lacului au domolit vîrtejul şi l-au atras spre sud. Aşa se face că la ora zece seara, un val de aer rece, doar atît, a străbătut în lat oglinda apei, lăsînd în urmă valuri mici şi încrețite, şi a atins malul din sud, mai curînd gîfîind astmatic decît suflînd amenințător. De aici, pentru vîrtej a fost şi partea cea mai anevoioasă. A trebuit să-şi facă drum, mereu spre sud, printre colinele moi şi tot mai joase care despart Lacul Rece de Bucureşti. La fiecare depresiune colinară, vîrtejul a trebuit să lase cîte ceva din şi aşa slaba lui putere, astfel încît, după ce a făcut să se rotească»-cu scîrțîit cocoşul de tablă de pe acoperişul reşedinței de vară a lui Teodosie, a ajuns vlăguit în fața Zidului - mai curînd o adiere caldă, care oricum n-a însemnat mare lucru pentru bucureşteni, aflați după o zi caniculară. Căci cine acordă vreo atenție unui curent de aer ce ridică scurt pulpana unei haine sau smulge o pălărie de pe capul unui cetățean noptatic? Şi cine nu confundă o răsuflare de aer fierbinte care trece în grabă podul Izvor peste Dîmbovița cu sistemul de ventilație al metroului?

Adierea s-a insinuat lung pe lîngă Teatrul Bulandra, s-a oprit la semafor în fața cofetăriei „Lămîița" (în dreapta ei se căsca în întuneric Liceul Lazăr şi doar fațada era luminată de becurile roşii ale bulevardului), s-a ferit de un alt curent de aer cald cu miros

de vanilie şi foietaj ce ieşea în trombe pe o fereastră joasă cu grătar a zidului cofetăriei şi, cînd semaforul s-a făcut verde, a trecut strada, s-a învîrtit pe lîngă liceu, apoi a intrat în Cişmigiu, unde s-a risipit în fire pe aleile multiple ale parcului. Una din adieri, deja o boare discretă, şi-a făcut loc printre picioarele de fier ale meselor şi scaunelor de la Buturugă, s-a întins cu ultimele puteri ca să atingă chioşcul cu porumbei şi, lovindu-se de treptele acestuia, a exalat, în ultima ei clipă, o imperceptibilă aromă de gheaţă din nord, difuz ameninţătoare, întorcînd în acelaşi timp, cu faţa tipărită în sus, una dintre multele fiţuici cît jumătate de A4 ce stăteau răspîndite în jur. Fiţuica avea imprimată pe ea imaginea unui pumn strîns, iar sub pumn erau scrise, cu litere mari, trei cuvinte:

„Bucureşteni, la arme!".

I. Căpşunăria Bufniţei Kaliopi

Pe veranda casei sale cu scară la intrare, Teodosie cel Mic ceru să se aducă balansoarul, ca să poată privi comod în grădină.

– Sînt bolnav, îl anunţă el pe Pisicîine, şi vreau căpşuni.

Să-mi aduci.

Pisicîinele îl privi nemulţumit, lipsi o vreme şi se întoarse cu o farfurie cu căpşuni.

– Sînt ultimele, zise şi plecă să aducă o linguriţă.

– Cum de nu ţi se face poftă ? vru să ştie Teodosie, cumpănind o căpşună în căuşul linguriţei, apoi înghiţind-o repede.

– Nu mi se face şi gata, dădu Pisicîinele din umeri şi se aşează turceşte lîngă fotoliu. Ce gust au?

– Ce, căpşunile? Ştii zmeura.

– Hm, făcu Pisicîinele. Dacă ştiam zmeura, ştiam şi căpşunile, e uşor de înţeles, nu?

– Atunci nu ştiu cum să-ţi explic, se dădu bătut Teodosie.

Celălalt căscă şi, cînd ceasul din peretele verandei făcu de patru ori cucu, îl pofti pe Teodosie în pat.

– Fără proteste, adăugă Pisicîinele, văzînd că Teodosie a deschis gura. Fără proteste. Somnul de după-amiază ajută creierul să se regenereze. Şi eu dorm după-amiază.

O pernă ajunge. Două? Să fim serioşi. Una. Cîte pături?

Patru? Te-ai învăţat cocoloşit, avem aici două pături - şi plecă bombănind să mai aducă două din dulap. Uite patru.

Ai uitat să te speli pe dinţi. Teodosie plecă la rîndul lui bombănind. Cînd se întoarse, văzu că în farfurie mai erau două căpşuni şi le ceru.

– Nu, spuse hotărît Pisicîinele, nu capeţi. Teodosie oftă adînc. Somn uşor, îi ură Pisicîinele şi îndată ce acesta închise uşa în urma lui, luînd cu sine şi farfuria, de sub pat sau de undeva din cameră apăru Otilia, îmbrăcată într-o cămaşă lungă pînă la pămînt, făcută dintr-un soi de împletitură cu ochiuri groase. „Parcă e croşetată din cordoane de priză", gîndi în sinea lui Teodosie şi spuse „salut", foarte bucuros că o vede.

– Vorbeşte mai încet, vrei să te audă ăla?

într-adevăr, din camera alăturată se făcură auzite arcurile de la patul Pisicîinelui şi glasul acestuia bolborosind ceva.

– Ia zi, mai eşti bolnav?

– Azi am mai fost bolnav, răspunse în şoaptă Teodosie, şi am băut multe ceaiuri de gălbenele.

– în fine, sînt bune şi gălbenelele. Aici, Fantoma Otilia se aşează pe pat, după ce dădu grijulie la o parte enormul strat de pături.

Teodosie îşi trase şi el mai la o parte picioarele şi se aşternu tăcerea un minut.

– Aşa cum ți-am spus, de azi începe o nouă etapă a educației tale. După ce am sădit în tine cunoştințele teoretice despre regat, de astăzi este momentul să trecem la lecțiile în teren. Ai să cunoşti diverşi locuitori marcanți ai regatului, cu obiceiurile şi hachițele lor.

– Pisicîinele ştie ? întrebă Teodosie.

– Să spunem că n-are nimic împotrivă. Ei, unde mergem?

întrebă retoric Fantoma Otilia şi scoase dintr-un buzunar al cămeşoiului un carnețel pe care îl consultă o vreme, apoi răspunse tot ea:

– La Bufnița Kaliopi, ca să vizităm căpşunăria.

Lacom, Teodosie înghiți în sec.

– A, să nu uit, reluă Fantoma şi închise carnețelul. Ia şi numărătoarea. Abacul. Trebuie să o ajuți pe Kaliopi la

răsaduri, mai adăugă Fantoma, apoi căzu pe gînduri.

Trecură două minute foarte lungi. Teodosie începu să se foiască în aşternut, ceea ce atrase atenția Fantomei, care se ridică brusc deasupra patului, îl dezveli pe Teodosie şi-i spuse cu mare ifos:

– Atunci haide, ce să mai stăm?

Casa Bufniței Kaliopi se găsea în mijlocul domeniului său uriaş din partea de sud-vest a capitalei, în vîrful unui stîlp foarte înalt de lemn, pentru ca Bufnița să poată scruta împrejurimile, de fapt lanuri de căpşuni cît vedeai cu ochii, şi să-i zărească de departe pe hoții, nu puțini la număr, care rîvneau la recoltele ei. Văzută de jos, reşedința arăta ca un cubuleț cu găuri în loc de ferestre şi cu un acoperiş foarte înclinat de țiglă, astfel că Teodosie se abținu cu greu să nu o asemene cu un columbar. După ce urcă însă pe scara în spirală ce înconjura stîlpul, Teodosie îşi dădu seama că s-a înşelat. Era o casă cu portic şi trepte la intrare, şase la număr, şi înăuntru nu semăna chiar deloc cu un columbar: frumos zugrăvită, cu covoare colorate în albastru şi verde, cu cîteva tablouri pe pereți înfățişînd strămoşii direcți ai Bufniței Kaliopi, ba chiar cu cîțiva peşti-bibelouri din sticlă multicoloră aşezați pe o policioară deasupra mesei din sufragerie. Peste tot plutea o aromă îmbătătoare de căpşuni.

– Nu mai suport, nu mai suport, se căina Bufnița, învîrtindu-se de colo-colo cu o compresă îmbibată cu oțet sub nas. Aşa miroase tot timpul cînd vine vremea culesului.

Teodosie văzu pe masă o fructieră plină cu comprese, din care luă una şi Fantoma Otilia şi o puse la nas, la rîndul ei.

– Da, aprobă ea, aşa miroase.

Kaliopi îşi reaminti brusc că e gazdă şi întrebă cu ce să-i servească. Teodosie ceru căpşuni, Otilia nu ceru nimic.

– Mă rog, spuse Bufnița, şi cînd spun „mă rog" nu mă refer la tine, ci la băiat.

– Nu vă plac căpşunile? întrebă Teodosie. Mie îmi plac foarte mult.

– Mă rog, repetă Bufnița şi ieşi din cameră.

– Fireşte că nu-i plac, comentă în urma ei Fantoma Otilia, tu nu simți cum miroase aici?

– A căpşuni.

– A căpşuni. Teodosie nu înțelegea. Miroase tot timpul a căpşuni, găsi Otilia cu cale să adauge. Priveşte, şi-l trase la fereastră, de jur-împrejur sînt lanuri de căpşuni. Bufnița Kaliopi, cu căpşunăria ei, este furnizorul oficial al capitalei de peste treizeci de ani.

Văzînd că Teodosie continuă să nu înțeleagă, Fantoma Otilia încheie plictisită:

– Adică ce e mult e mult.

– Văd că ți-ai adus numărătoarea, spuse Kaliopi, intrînd în cameră cu o tavă uriaşă pe care se afla o căpşună mare cît un,borcan, presărată cu zahăr, o farfurie aburindă cu tocăniță de căpşuni, pulpă de căpşună la grătar cu piureu de căpşuni, iahnie de căpşuni cu căpşuni prăjite în ulei de sîmburi de căpşună, dulceață de căpşuni, sirop de căpşuni şi un cartof fiert.

– Cartoful este o raritate pe aici, oftă Kaliopi, aprobată cu tristețe din cap de către Fantomă. Țin cîțiva în cămară pentru oaspeții mai de seamă.

Teodosie refuză politicos cartoful, în definitiv mîncarea de regim pe care i-o servea Pisicîinele conținea, pe lîngă puiul răsfiert, aproape în mod matematic cartofi, iar Bufnița recupera prețiosul tubercul de pe farfurie şi îl duse la loc, în cămară.

După ce mîncă tot, privit cu invidie şi admirație de Bufniță, Teodosie se lăsă moale în scaun.

– Ei, zise Bufnița Kaliopi, şi acum să trecem la lucruri mai importante. Să mergem prin lanurile de căpşuni.

Teodosie era foarte nemulțumit. Se gîndise că de aceea i se spusese să ia abacul, ca să stea la fereastra casei Bufniței

sau în orice alt loc ferit şi să socotească eventual răsadurile prin deplasarea păsărelelor pe sîrmă dintr-o parte în alta.

Se ridică amorțit din jilț şi o luă pe scări în urma Bufniței şi a Fantomei.

– Să ai grijă să nu-ți rupi gîtul, îl povățui aceasta din urmă.

Plantațiile începeau practic în imediata vecinătate a stîlpului, de îndată ce se încheia un strat convențional de muşcate, cărora, de altfel, umbra lăsată de casa Bufniței pe pămînt nici nu le pria foarte tare.

Bufnița Kaliopi îi înmînă lui Teodosie un set de săpăligi şi o grapă scurtă şi îi ceru abacul.

– Sapă şi tu cît poți, spuse ea. Otilia, trage-te şi tu mai la umbră, vezi că ai un scaun pliant sub scări.

Teodosie întoarse două răsaduri cu săpăliga, apoi se uită peste umăr la Bufniță. Aceasta, atentă la dispunerea pe sîrmă a păsărelelor de plastic, trecu două linii cu pixul într-un carnețel, ridică ochii din foi şi zise:

– Te-am notat. Poți să treci la următoarele. Dacă îți face plăcere, cît timp lucrezi, pot să-ți povestesc întîmplări din viața mea. Dragul meu Teodosie, n-am avut o viață uşoară, cum poate ai să-i auzi pe mulți zicînd despre mine. Cînd eram mică, tatăl meu, cel pe care l-ai văzut în tablou, în casă (în realitate, Teodosie văzuse în casă cîteva tablouri ce reprezentau, fără putință de tăgadă, nişte bufnițe încruntate, dar, dată fiind marea asemănare dintre ele, numai Kaliopi ar fi putut distinge între strămoşii înfățişați acolo), tocmai punea la punct sistemul de irigații al cîmpurilor din fața ta. Acuma, îți spun ca să ştii, la hotarul terenurilor mele încep pămînturile Minotaurului Samoil, care cultivă ciuperci - afurisit el cu ciupercile lui. Pentru ele are nevoie de multă umezeală, or la cîmpie plouă rar.

Bufnița se opri din povestit.

– Ia stai puțin, că nu-mi iese aici. Cîte ai săpat?

7

7

Teodosie arătă cu mîna spre locul în care înfipsese pentru prima dată lopata în pămînt. Kaliopi numără din ochi, privi păsărelele de plastic, oftă şi, cu o mişcare fermă, scutură numărătoarea. Păsărelele zornăiră şi se aşezară ordonat într-o parte.

– Vezi, în loc să muncesc, mă țin cu vorba şi greşesc aici la calcul. Şi îți ziceam că a venit Minotaurul într-o zi la taică-meu şi i-a promis marea cu sarea, că o să împartă recolta juma-juma cu el, că suportă el toate cheltuielile, numai să-i facă şi lui un sistem de irigații legat la bazinul nostru. Mă rog, a promis el multe, pe care nu trebuie să le ştii tu acuma.

Lui Teodosie, cum stătea rezemat în săpăligă şi se odihnea după un şir lung de răsaduri, i se păru că, spunînd aceste vorbe, Bufnița roşeşte puternic, vizibil chiar şi de sub pene.

– Tajcă-meu, reluă Bufnița, s-a gîndit că nu-l costă cine ştie ce pe el dacă se învoieşte cu Minotaurul, în vreme ce urmaşii lui se vor bucura ani de zile de recolta de ciuperci, după învoială. însă acest ins viclean (aici glasul Bufniței căpătă un tremur dramatic), după ce tata i-a săpat toate şanțurile şi le-a legat la rezervorul lui de apă, a rupt învoiala şi i-a zis lui taică-meu cam aşa: „Ce credeai tu, că sînt prost să-ți dau toată viața jumătate de recoltă în schimbul a mai nimic ?". Tata, săracul, s-a îmbolnăvit la puțină vreme după aceea şi mi-a lăsat cu limbă de moarte să-l răzbun. Nu intru în amănunte, a fost o scenă înălțătoare: el gîfîia, răpus de boală, eu îi scăldam mîinile în lacrimi.

– De ce ? se opri Teodosie din săpat.

– A fost o scenă înălțătoare, repetă Bufnița pierdută în amintiri. De atunci mă tot gîndesc cum să-l răzbun, dar nu-mi vine în cap nici o idee.

– Ți-am spus de mii de ori să-i tai pur şi simplu apa de la rezervor, zise Fantoma Otilia.

– Iar eu ți-am spus de o mie de ori că dacă-i tai apa de la rezervor, adio ciuperci.

Lui Teodosie i se păru că Bufnița roşeşte pentru a doua oară şi o privi cu atenție ca să se asigure. Prinzîndu-i privirea, Kaliopi se fîstîci vizibil şi se pierdu într-o explicație aproximativă:

– Acuma, sigur că da, ştii cum e pe graniță, nu ne cunoaştem, nu vrem să ne vedem, dar, vorba aia, dacă rămîn parcele nepăzite sau grămezi de ciuperci, ar fi şi păcat, nu?, să laşi să se irosească.

– E rău Minotaurul Samoil? o întrerupse Teodosie dintre căpşuni.

– Nu e rău, răspunse Fantoma, e acru şi antipatic.

– Ba e rău şi viclean, o contrazise Bufnița.

– Fiecare cu părerea lui. Am să-l duc mîine la Minotaurul Samoil să-l vadă şi el.

– Treaba ta, spuse Bufnița, foarte jignită, treaba ta.

Dar să ştii că nimeni care spune că are cît de cît minte în cap nu se duce pe acolo.

– Aşa crezi tu. Alții sînt de altă părere. L-am văzut, nu mai departe de ieri, în vizită la Minotaur pe Somnul Protector - aici, Fantoma Otilia coborî vocea şi se aplecă la urechea Bufniței, care sări indignată:

– Nu vorbi!

– E aşa cum îți spun, o asigură Fantoma. Şi nu poți să zici că Somnul Protector nu are minte în cap.

– Mă întreb ce o fi la mijloc.

– Se pregătesc lucruri mari, ai să vezi. în orice caz, tot ce pot să sper este ca Samoil, aşa rău şi viclean cum îl crezi tu, să nu fi plecat urechea la propunerile Somnului.

– Asta da. Măcar atîta, consimți Kaliopi. Adică, dacă e să aleg între Samoil şi Somnul Protector, îl aleg pe Samoil.

Eu pe peştele ăla cu fasoane să nu-l văd.

– S-ar putea să-l vezi mai curînd decît bănuieşti. Ştii că se deplasează greu, în borcanul ăla al lui ridicol, şi

8

dacă o face, o face pentru chestiuni importante, daraveri teritoriale. Nu ştiu ce vrea precis, dar mîine mai mult de-aia merg la Samoil, ca să-l trag de limbă, poate reuşesc să înțeleg şi eu ce e cu toată vînzoleala asta.

– Tare aş mai mînca nişte ciuperci, dar nu se poate, oftă Bufnița Kaliopi, aparent fără nici o legătură cu cele de mai înainte.

– Şi Minotaurul Samoil ar mînca nişte căpşuni, dar uite că nu se poate, spuse zîmbind Fantoma. însă Kaliopi se întristase rău de tot şi părea să nu mai aibă chef de nimic.

– Ce te-ai prost dispus aşa ? o întrebă Otilia zîmbind şi-i dădu Bufniței un ghiont de înveselire în coaste.

– Mă gîndesc aşa, la vremurile care vin. în ultimele două nopți am visat numai bazaconii, cu Samoil, cu taică-meu, cu taică-su lui Samoil, ba uite, chiar şi cu Teodosie cînd era maj.mic, avea la mine în vis numai doi ani, dar sărise din leagăn şi alerga ca nebunul prin Valea Căpercilor şi Samoil şi cu mine voiam să-l prindem şi să-l culcăm la loc în leagăn. Şi taică-meu îmi zicea să-l ajut pe Samoil să-l prindem şi eu nu prea voiam, în sfîrşit - tîmpenii.

– Eu nu eram? se interesă Otilia.

– Nu, tu nu erai, răspunse Bufnița după ce se gîndi puțin. Mi-aduc aminte că Teodosie fugea şi se tot depărta de Zid şi undeva departe se vedea Lacul Rece şi Teodosie fugea într-acolo şi cădeau scutecele de pe el.

– Prostii, Lacul Rece nu se vede de la Zid, o corectă Fantoma.

– Ți-am zis că aşa am visat eu. Nu asta e important, important e că eu cînd visez copil dezbrăcat nu e semn bun.

– Cine era dezbrăcat ?

– Cum cine ? Teodosie. Ce, nu eşti atentă la ce spun ?

– Ba da.

– Ei, ce era comic în toată alergătura asta era că eu cîntam, reluă Bufnița.

8

– Serios ?

– Cîntam, şi acuma, dacă mă gîndesc bine, de cîte ori m-am visat cîntînd, n-a fost semn bun.

– Exagerezi. Despre ce era cîntecul?

– Melodia n-o mai ştiu, dar vorbele erau cam aşa:

Pe sub dealuri înalte ca brazii, Pe sub ulmi şi stejari de mahon Cresc căpşuni înalte ca brazii Şi lucesc cu luciri de neon Roz.

Ay, ay, ay!

Pe sub ierburi rotunde ca mingea, Din pămîntul cu gust de sifon Cresc căpşuni ovale ca mingea.

Ay, ay!

Dintre flori cu miros de narcisă Dintre lujeri de rododendron. Ay!

Ce vrea să însemne toată povestea asta ?

– Habar n-am, răspunse Fantoma. Mie mi s-a părut un cîntec trist.

– Şi mie. Aşa că dacă mă întrebi de ce sînt prost dispusă, uite de-aia sînt prost dispusă. Gata, de ajuns am muncit, spuse ea, închizînd carneţelul cu socoteli şi împingînd toate păsărelele de pe abac într-o parte.

Teodosie nu înţelesese nimic din discuţie şi pe deasupra se simţea şi foarte nedreptăţit de ultimele cuvinte ale Bufniţei. „Ba ea n-a muncit deloc." Avea sentimentul nelămurit că, pe deasupra capului său, între Bufniţă şi Otilia avusese loc un schimb de subînţelesuri privind fapte de o anume importanţă şi că aceste fapte îl priveau, într-o mare măsură, pe el. Kaliopi îl bătu pe umăr, protector :

– Te voi recompensa. Haide la mine în cămară şi acolo ai să-ţi alegi ce căpşună vrei.

– Cămara Bufniţei Kaliopi este renumită în regat, lămuri Otilia, în timp ce se ridica uşor pe lîngă Bufniţă şi pe lîngă Teodosie, care urcau gîfîind scara din jurul stîlpului. Foarte mulţi ar dori să aibă un exemplar din exponatele care îi umplu cămara, pentru că, dacă vrei să ştii...

Teodosie cel Mic Lasă, că vede el şi singur. îţi spun numai aşa, ca să-ţi faci o idee, că am căpşuni pe recolte, pe ani, ai să citeşti pe etichete.

– Nu ştie să citească, anunţă răspicat Otilia. Doar pe litere, şi numai dacă sînt mari.

– Nici eu nu ştiu să scriu altfel decît pe litere, şi doar cu litere mari, şi slavă Domnului, uite-mă, nu poţi să zici că sînt un nimeni, spuse Kaliopi şi se sumeţi din gît. Avea un gît subţire şi golaş pe alocuri din cauza vîrstei. îşi şterse picioarele pe covoraşul cu „Bine aţi venit" din faţa intrării şi apăsă clanţa. Nu putem ajunge cu toţii savanţi, aruncă ea peste umăr.

– Nu, dar putem să ne străduim, întoarse vorba Otilia.

în cămara a cărei uşă Bufniţa o deschise cu o cheie

mică, dar cu model complicat, se aflau, frumos rînduite pe rafturi, căpşuni de toate formele, de toate culorile şi de toate mărimile.

– la uite, se bucură Teodosie, căpşuni liliachii, ce mari sînt, ca nişte corăbii.

– Au şi pînze, zise Kaliopi şi trase de o frînghie ce atîrna de-a lungul unui catarg al căpşunii. îndată se desfăcurâ nişte pînze de in, care se umflară rapid în bătaia vîntului.

– Ai vreun geam deschis la cămară ? întrebă Otilia. De unde e curentul ăsta ? închide măcar uşa, altfel ne trezim mîine cu Teodosie că îl întoarce răceala.

– Am aici, continuă Kaliopi, trîntind uşa (pînzele se lăsară moi în jos), căpşuni galbene şi foarte tari, în formă de unelte de grădinărit, foarte bune pentru plivit cartofi -

9

dar de unde cartofi? - şi căpşuni-paloş, foarte solide, pentru cazul în care mă atacă Samoil Minotaurul.

Spunînd acestea, Bufniţa luă o înfăţişare războinică atît de caraghioasă, încît pe Teodosie îl pufni rîsul.

– Aici sînt căpşunile ordinare, zise Kaliopi. Vrei să iei? Ia.

Pentru că Teodosie se codea, Bufniţa îi îndesă căpşuni în buzunare pînă le burduşi.

– Se fac gem pînă acasă, comentă Otilia.

– Să ştii că am ameliorat soiul, sînt mult mai ferme decît cele pe care le trimit la vînzare în Bucureşti.

Cîteva rafturi mai încolo, Teodosie văzu mai multe căpşuni cu dimensiuni variate şi semănînd destul de bine cu ciupercile, plutind decolorate în borcane. Kaliopi oftă:

– Ai în față munca mea de mai bine de patru ani. Sînt nişte imitații foarte reuşite, dar numai nişte imitații. Netrebnicul de Samoil n-a scos în viața lui nişte ciuperci atît de mari cum sînt acestea. Din nenorocire, ale mele au gust de căpşună. Cîteodată îmi vine să le arunc să nu se vadă.

– De ce nu le arunci? vru să ştie Teodosie.

– Pentru că stau foarte bine şi aşa. Nu se strică în formol. Asta e faimoasa mea cămară. Dacă vrei să-ți alegi ceva, alege orice în afară de căpşunile astea care seamănă cu ciupercile. Cum ar zice Otilia aici de față, persoană citită, sînt legată afectiv de ele, înțelegi? chicoti Kaliopi, deja mai bine dispusă, şi îl ciupi pe Teodosie de obraz.

Teodosie îşi trecu la rîndul lui ochii peste exponatele din cămară.

– în dulap aici ce e? întrebă el, atingînd aproape cu degetul un fişet metalic.

Bufnița ezită, apoi deschise dulapul. Din el se prăvăli un fel de pînză informă de culoare albastră, acoperită cu plasă şi înnodată de jur-împrejur cu multe ațe. în spatele ei, la baza fişetului, odihnea o butelie cu gaz, terminată cu un arzător banal.

– Coşul îl țin afară, în magazia de unelte, lămuri Bufnița.

– Ce este ? întrebă din nou Teodosie.

– Este o căpşună-montgolfier.

– Şi asta zboară? zise Fantoma, privind cu neîncredere la suprafața poroasă a pînzei.

– Oho, răspunse Kaliopi. Am tratat special exteriorul fructului pînă a ajuns ca o gutapercă. O umfli, pui arzătorul dedesubt, legi nacela şi eşti în aer. Dar e bună şi de mîncat.

– Să-mi dai voie să mă îndoiesc, strîmbă Otilia din nas.

– Nu spune nimeni că trebuie să o mănînci.

– O vreau, decise Teodosie.

Bufnița oftă.

– Hai jos s-o umflam.

Dwpă ce Teodosie ieşi țopăind din cămară, Kaliopi se întoarse către Otilia, care stătea cu butelia în mînă.

– îl duci cu montgolfierul acasă şi mi-l aduci înapoi.

– El a înțeles că i l-ai dat cadou.

– Nu pot, dragă, să-i dau montgolfierul. Este vehiculul cu care fac observații peste gard, zise Bufnița cu voce fină, făcu cu ochiul, îi dădu Otiliei un cot discret şi o calcă pe picior. Adică mă mai uit şi eu în grădina Minotaurului, că nu strică.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, zise Otilia cu sfruntare.

– E, înțelegi foarte bine, acuma vrei să mă necăjeşti.

Bufnița cobora pe scări cu pînza dezumflată în brațe,

atentă să nu calce pe fire. Ajunsă jos, merse pînă la magazia de unelte, se întoarse de acolo cu o pompă şi cu un coş mare din rafie împletită şi îi înmînă pompa lui Teodosie.

– Sceptrul, zise ea. Se ataşează la ventil.

Cînd căpşuna fu pe jumătate umflată, Otiliei i se făcu milă de Teodosie şi-l schimbă. Bufnița ataşă arzătorul sub

balon şi potrivi butelia în nacelă. Deocamdată, uriaşul fruct se rostogolea greoi pe pămînt, peste răsadurile la care săpase Teodosie înainte.

– Chibrit, ceru Kaliopi, apoi plecă nemulțumită pe scară şi reveni cu chibriturile. Teodosie, o laşi pe Otilia să mînuiască gazul, te rog.

Arzătorul porni sub gura căpşunii-montgolfier. încet, aceasta se îmbăţoşă şi se ridică în aer, albastru cu vinişoare trandafirii şi seminţe galbene, săltînd uşor nacela de la locul ei.

– Uite, strigă bucuros Teodosie, zboară!

– Ia vezi, ce scrie pe ea? îl întrebă fremătînd Bufniţa.

La scrisul cu litere mari nu mă întrece nimeni. Teodosie se depărta la cîţiva paşi de balon. Dă-te mai în spate, aşa.

Otilia ţinea cu străşnicie de coşul nacelei ca să împiedice mongolfierul să se ridice prea sus.

– Mai repede, citeşte mai repede, cît crezi că pot să ţin?

Se porni un vînt cald care se răsuci peste straturile de căpşuni, umflă pijamaua lui Teodosie, îi ridică Bufniţei penele în cap, destramă uşor ţesătura străvezie a cămeşoiului Otiliei şi făcu căpşuna-balon să tremure de-a lungul vinişoarelor. Pe suprafaţa ca de cauciuc a montgolfierului, Teodosie văzu un cuvînt scris mare cu vopsea galbenă.

MI-CHE-LIN, silabisi el, apoi fugi către Otilia, care îl săltă în coşul de rafie. Bufniţa ridică mîna ca un căpitan de vas şi căpşuna se ridică săltînd de la sol.

Călătoria cu montgolfierul se dovedi plină de învăţăminte pentru Teodosie. Aplecată peste bordul nacelei şi atentă în acelaşi timp la reglarea flăcării arzătorului sub balon, Otilia arăta cu mîna spre teritoriile care se scurgeau încet pe dedesubt. Cîmpuri verzi cu bobite roşii, turnul înalt cu casa Bufniţei foarte departe în spate şi Zidul, care punea capăt, printr-o linie portocalie, domeniilor lui Kaliopi. Chiar văzut de foarte sus, edificiul din piatră era impresionant. începea dintr-un versant al unui munte nu foarte înalt, dar stîncos, continua drept de-a latul ţinutului şi apoi se curba spre nord şi ieşea din zona vizibilă. Era suficient de gros pentru a permite unui biciclist să meargă pe coama lui.

– Sînt păreri care spun că Zidul se vede de pe Lună, vorbi Otilia, trasînd cu degetul în aer o linie imaginară ce urmărea forma construcţiei.

– Adevărat? se miră Teodosie.

– Aşa se zice. Dacă mă întrebi pe mine, pot să-ţi spun că nu. Şi chiar dacă ar fi aşa, nu văd la ce-ar servi.

– De fapt, la ce serveşte ?

– Este un zid de apărare pe care l-au construit străbunii tăi. Este mîndria acestei ţări şi nu există nici o enumerare a frumuseţilor regatului din care Zidul să lipsească, în realitate, îţi spun, dar îmi promiţi că nu spui mai departe, cînd a fost construit, s-au furat materiale fără ruşine. Nici Kaliopi şi nici Minotaurul Samoil nu vor să recunoască, dar casele în care stau ei sînt construite de străbuni de-ai lor cu materiale furate din Zid. Mîine mergem la Minotaur şi te rog să te uiţi cu atenţie la pereţii casei lui, dar, dacă se poate, să nu faci nici un comentariu.

Pe urmă, cînd s-a pus problema întreţinerii Zidului, toţi au zis da, dar de întreţinut nu l-a întreţinut decît municipalitatea, cu banii pe care i-a avut la dispoziţie.

Balonul îşi schimbă direcţia de mers şi continuă să se tîrască prin aer de-a lungul Zidului.

– Acum am trecut, dar poţi să vezi că în Valea Căpercilor zidul s-a şubrezit rău şi stă să cadă. Oricum, adăugă Fantoma după o clipă de gîndire, nu serveşte la nimic.

– De ce nu-l dărîmă ?

– S-a luat în calcul. Nu se poate. E mîndria ţării. Apare în proverbe şi zicători. Apare pe hărţi. Se spune „dincolo şi dincoace de Zid". Unde mai pui că la Bucureşti s-au băgat bani în el. Obişnuieşte-te cu ideea.

12

Teodosio cel Mic

Cînd apărură în față turnulețele acoperite cu ardezie ale reşedinței lui Teodosie cel Mic în spatele perilor înalți din livadă, Fantoma Otilia începu să facă manevrele de aterizare.

– Ține-te bine, spuse ea şi răsuci robinetul arzătorului spre stînga.

Căpşuna se fleşcăi şi părți ale învelişului ei cuprins în plase începură să fluture cu pocnet. Teodosie văzu cum turnulețele dispar între coroanele copacilor. Nacela atinse pămîntul, se mai ridică preț de un metru, apoi coborî şi începu să se tîrască prin livadă, culcînd lucerna.

– Dă-te jos, comandă Otilia.

Teodosie încalecă nacela, îşi dădu drumul la mîini şi se rostogoli în iarbă. O văzu pe Otilia răsucind în sens invers robinetul. Flacăra crescu, balonul se netezi la loc şi se ridică în aer.

– Te duci tiptil şi te bagi în pat înainte să se trezească Pisicîinele.

– Căpşuna mea, scînci Teodosie, ridicînd mîinile după montgolfier.

– O duc înapoi la Kaliopi.

– Mi-a dat-o cadou, e a mea.

– Nu toate cadourile se păstrează. Cînd vezi că cineva îți face cadou un lucru foarte mare, frumos este să-l refuzi.

Otilia continuă să explice de sus de ce trebuie refuzate cadourile costisitoare, însă Teodosie nu o mai auzi cum se cuvine, din cauza distanței. La un moment dat, însăşi Fantoma îşi dădu seama că vorbeşte fără rost, pentru că dădu din mînă şi părăsi bordul nacelei. Montgolfierul se aplecă într-o parte şi îşi modifică direcția. Acum zbura pe drumul de întoarcere.

Teodosie străbătu livada, strecurîndu-se printre puieții de prun, şi urcă în vîrful picioarelor treptele verandei (balansoarul se legăna de unul singur, ca şi cum cineva l-ar fi folosit pînă în acel moment, pentru a dispărea apoi

12

în grabă). Din camera Pisicîinelui se auzeau sforăituri temeinice. Ceasul cu cuc arăta cinci fără cinci. Teodosie îşi frecă mîinile şi intră sub pături. Ca să-l păcălească pe Pisicîine, începu să sforăie, după care îi trecu prin cap că şi Pisicîinele sforăie ca să-l păcălească pe el. îşi potrivi perna ca să poată şedea, scoase din buzunarul pantalonului un pumn de căpşuni şi începu să mănînce.

12

Libertate şi neatîrnare!

Cum unde sînt ajutoarele făgăduite? Nu ştiu. Eu le-am expediat şi trebuiau să ajungă deja. Asta numai dacă nu cumva uneltirile duşmane nu s-au vădit mai tari şi mai meşteşugite decît prevederile ce am găsit cu cale a lua. Dar, dacă acesta e adevărul, înseamnă că avem între noi un vînzător. Şi atunci, vai nouă, ar trebui să-l scoatem la lumină cît mai repede, înainte ca viclenia lui de şarpe otrăvit să mai aibă prilejul a se manifesta, şi înainte să pregătim noi următorul transport. Iarăşi se poate ca eu să mă înşel şi să ne panicăm toți avan, ca proştii, ba chiar, într-un fel nefast şi păgubitor, să aruncăm fără pricină bănuiala asupra unui frate credincios de-al nost'. De aceasta mă tem cel mai tare, iar nu de vînzare, căci noi sîntem cu toții de mult jurați să fim morți în sufletul nostru

şi nu trăim decît pentru a ne izbăvi, dar a împroşca cu noroi pe un frate înseamnă a-l ucide în inima lui şi a-i răpi orice nădejde de izbăvire. Una este să mori ucis pentru cauză, şi alta să mori ucis de către cauză, ceea ce-i cel mai trist. Să nu-i credeți pe cei care vă spun că revoluția îşi mănîncă întîi copiii. Fac o confuzie: Cronos este cel care şi-a mîncat copiii. Aşa că eu zic să nu ne pripim, ci mai bine să aşteptăm încă două sau trei zile, sau cîte vor fi de trebuință ca să ajungă transportul la Petrila. Iar dacă nici după aceea nu ajunge, atunci de-abia, cu durere în suflet, să pornim cercetarea cine ne vinde. Dă-mi zilnic în scris de

13

veste sau, dacă nu s-o putea zilnic, măcar cît de des, tu sau unul din frații noştri care are mai puține treburi şi scrie mai curățel.

O mare rugăminte am la tine. Să nu crezi că lîncezirea la moşie, departe de miezul evenimentelor, m-a făcut să uit de trepidațiile vieții active. Dimpotrivă, mă gîndesc în fiecare zi la voi şi la ceasul în care voi apuca arma şi-i voi căsăpi pe împilatori. Aştept cu sufletul la gură veşti.

Sănătate şi frățietate.

II. Ciupereăria Minotaurului Samoil

Pisicîinele era foarte îmbufnat şi, ca să-i dea mai bine de înțeles lui Teodosie că nu-i în apele lui, deschidea şi închidea sertarele şi uşile dulapurilor cu bufnet mare.

– Ce cauți în dulap ? vru să ştie Teodosie.

– Ce caut eu prin dulap e treaba mea, răspunse sec Pisicîinele şi mai trînti un sertar, apoi se întoarse foarte încruntat spre Teodosie cel Mic şi întrebă: Unde sînt rețetele de bucătărie ?

– în bucătărie, răspunse Teodosie, şi răspunsul păru să-l nemulțumească şi mai tare pe Pisicîine, care părăsi bodogănind dormitorul.

– Aha, le-am găsit, se auzi glasul lui din bucătărie, uite-le aici. Ia vino, te rog.

Teodosie se ridică din pat, îşi încălță papucii, aruncă o privire afară şi văzu că vremea se arată a ploaie, apoi îmbrăcă un halat gros din molton. în bucătărie, cu cărțile de bucate frumos puse în fața lui pe masă, Pisicîinele arăta mai binevoitor.

– Ce zici de o tocăniță de ciuperci astăzi? întrebă el.

Dacă, prin absurd, n-ai fi de acord, asta m-ar obliga să gătesc pentru tine ceva special.

– Nu, ciuperci e foarte bine, spuse Teodosie, atent la amenințarea din glasul Pisicîinelui. Avem noi ciuperci ?

– Bunica îmi spunea că ciupercile sînt cel mai bun antidot pentru intoxicația cu căpşuni.

13

– Iar dacă te intoxici cu ciuperci, e bine să bei imediat mult lapte, adăugă Teodosie, arătîndu-şi în acest fel cunoştințele.

– Iarăşi, dacă bei prea mult lapte, te poți deranja la stomac, şi atunci este indicat să mănînci un amestec de brînză uscată cu orez, completă Pisicîinele.

– Orezul, consumat în cantități mari, constipă foarte tare, mai ales dacă este fiert şi nu e bine scurs, şi atunci cel mai bun antidot sînt căpşunile, încheie Teodosie, aclucînd discuția de unde pornise.

– în orice caz, pentru intoxicația cu căpşuni, cel mai bun antidot sînt ciupercile, repetă Pisicîinele şi rămase o clipă gînditor. Să nu mai lungim vorba. îmbracă-te, fii atît de

drăguț, încalță-te cu cizmele, pentru că în pădure e noroi, şi ia o umbrelă şi pentru tine, în caz că o să plouă.

Am plecat în pădure să culegem ciuperci, gata?

Teodosie plecă în grabă spre camera lui.

– Nu răvăşi lucrurile în dulap, nu tu le aşezi, strigă în urma lui Pisicîinele.

în pădure, pe sub copacii uriaşi care foşneau deasupra, Pisicîinelui îi trecu toată supărarea. Culegea ciuperci, aplecîndu-se grațios şi punîndu-le dintr-o singură mişcare a mîinii drepte în coşulețul de răchită ce se odihnea pe brațul său stîng. Din cînd în cînd se oprea, se întindea şi respira adînc, plin de mulțumire: „Aaah".

într-o vreme începu chiar să fredoneze un cîntecel cu voce falsă:

Pe sub dealuri înalte ca brazii,

Pe sub ulmi şi stejari de mahon

Cresc ciuperci înalte ca brazii

Şi lucesc cu luciri de mahon

Maro.

Ay, ay, ay!

14

Pe sub ierburi rotunde ca mingea, Din pămîntul cu gust de sifon Cresc ciuperci ovale ca mingea.

Ay, ay!

Dintre maci cu miros de narcisă Dintre lujeri de rododendron Ay!

Teodosie recunoscu cu mirare în lălăiala Pisicîinelui cîntecul pe care Bufnița Kaliopi şi-l amintea că-l visase pe cînd el săpa răsaduri, atîta doar că, în cîntecul Bufniței, în loc de ciuperci, era vorba de căpşuni.

– Plouă, spuse el şi deschise umbrela.

– într-adevăr, plouă, remarcă Pisicîinele la rîndul lui şi deschise umbrela. Mai culege şi tu. Eu am obosit.

Teodosie apucă într-o mînă coşulețul şi, văzînd că nu poate în acelaşi timp culege şi ține umbrela cu mîna dreaptă, fu nevoit să închidă umbrela, în speranța că Pisicîinele* va sta pe aproape. însă nici gînd de aşa ceva: Pisicîinele se învîrtea încolo şi-ncoace, țopăind prin ploaie şi cercetînd scoarța copacilor.

– Bătrîni, bătrîni, şi cam bolnavi, spuse el. Nu s-a mai îngrijit nimeni de ei de multă vreme. Ar trebui curățați, văruiți, altfel în puțină vreme rămîn domeniile fără pădure.

Şi, slavă Domnului, sînt nişte domenii destul de întinse.

Apropo, nu cred că ne mai putem întoarce pînă nu stă ploaia. Na, că s-a întețit, trase concluzia Pisicîinele, privind cu ochii întredeschişi la frînturile de cer care se zăreau

* Despre Pisicîine s-a mai scris, şi cei care l-au întîlnit, episodic, în Meteoritul care a uitat să cadă a lui Dumitru M. Ion, îşi aduc, desigur, aminte de el într-o postură nu foarte lăudabilă.

Era vorba însă despre o altă perioadă, mult mai turmentată, din viața bravului personaj.

14

14

printre coroanele copacilor. O să ne adăpostim între coroanele alea de acolo - şi arătă spre doi arbori mai găunoşi. Tu într-una, eu în cealaltă.

– Nu e periculos ? întrebă Teodosie, pe care Pisicîinele însuşi îl dusese cu cîteva zile în urmă la un film cu doi copii care s-au ascuns de ploaie în scorburi şi au fost trăsniți, ceea ce n-a fost deloc bine pentru ei.

– în general e foarte periculos, răspunse Pisicîinele, şi n-aş sfătui pe nimeni să se ascundă în scorburi pe timp de ploaie sau, mă rog, nu în orice fel de scorburi. Acestea sînt însă două scorburi-pavilioane de vînătoare – amenajate cu tot dichisul de răposatul străbunicu-tău, care era un om foarte înțelept şi care n-a uitat să pună fiecăruia dintre aceste două confortabile- locuri de odihnă cîte un paratrăsnet.

Teodosie putu el însuşi să se convingă - pătrunzînd într-una din scorburi şi coborînd adînc sub pămînt pe o scară întortocheată de lemn - de adevărul spuselor Pisicîinelui. înăuntrul văgăunilor era suficient loc pentru un antreu în care să-ți laşi încălțămintea şi hainele ude, un salonaş de primire cu o măsuță, două fotolii şi un şemineu în care ardea un foc zdravăn din butuci de fag, precum şi două dormitoare, fiecare înzestrat cu cîte un pat cu baldachin. Teodosie, presimțind că se apropie ora somnului de după-amiază, părăsi repede dormitoarele şi se întoarse în salonaş.

– E foarte frumos aici.

– De dormitoare ce spui ? întrebă cu subînțeles Pisicîinele. Sper că ai găsit paturile destul de confortabile.

O să mîncăm întîi nişte ciuperci şi apoi o să te culci. Mă duc să gătesc ciupercile. O să le coc pe plită.

– Mai bine tocăniță, îşi încercă Teodosie norocul, ştiind că tocănița durează mai mult.

– N-am unt, n-am mirodenii, n-am nimic. Le mîncăm aşa cum sînt.

Teodosie oftă: constatase de-a lungul timpului că Pisicîinele este în general încăpățînat, din cînd în cînd foarte autoritar, şi că protestele nu ajută. Mîncă ciupercile cînd fură gata şi se culcă fără altă vorbă. în timp ce Pisicîinele îl învelea şi-i ura somn uşor, în spatele lui, Teodosie o văzu pe Otilia hlizindu-se şi maimuțărindu-l pe Pisicîine, iar cînd acesta ieşi din cameră, o auzi pe Otilia spunînd:

– Ce bățos.

Fantoma îşi schimbase hainele şi purta de data aceasta un pieptar roşu cu flori mov, iar pe deasupra, o pelerină croşetată cu ochiuri largi, dintr-o lînă de culoare galbenă.

Cînd acoperea pieptarul, din combinația de galben cu roşu se obținea portocaliu, iar din galben şi mov - stacojiu, ca frunzele de toamnă.

– Te simți mai bine astăzi? întrebă Otilia.

– Da-da-da, spuse Teodosie cu mare bucurie.

– Mă bucur că eşti aşa de vesel, astăzi vreau să mergem să-l vezi, aşa cum ți-am promis, pe Minotaurul Samoil, care este un tip foarte vesel el însuşi şi care nu poate suferi creaturile îmbufnate. Este unul din motivele pentru care, de atîta vreme, e în conflict cu Bufnița Kaliopi. De fapt, acesta este motivul principal, dar nu ți-am putut spune ieri, înțelegi, era Kaliopi de față şi s-ar fi supărat din cale-afară. în cazuri din astea mai bine spui invers decît ce gîndeşti. De-aia am spus ieri că Minotaurul Samoil este acru şi antipatic. De fapt, este foarte simpatic. Hai să mergem. Nu trebuie să iei nimic cu tine.

– Nici umbrela?

– Eventual. De fapt, după cum a reieşit şi ieri din discuție, acolo nu prea plouă. Dar, în fond, de ce să n-o iei, poate plouă.

Că Minotaurul Samoil era foarte puțin pregătit pentru vremea umedă stătea mărturie casa lui mare, din piatră portocalie ca Zidul, cu foarte multe camere şi culoare ce dădeau dintr-una în alta, fără nici un fel de acoperiş. în

16

fața casei se întindea o grădină destul de ciudată şi ea, şi asta pentru că, trebuind să o străbați ca să ajungi la locuința Minotaurului, constatai că acest lucru nu este deloc uşor. Erau foarte multe alei înguste şi întortocheate, străjuite de un gard viu care-i ajungea Fantomei Otilia pînă la brîu, iar lui Teodosie cel Mic pînă la gît.

Minotaurul Samoil se prăjea la soare într-un şezlong pe peronul de dinaintea casei. Gnd îi văzu pe cei doi, sări în sus de bucurie şi se repezi cu brațele deschise în întîmpinarea lor, strigînd:

– Otilia, Otilia!

Entuziasmată brusc, sau poate doar ca să-i facă plăcere Minotaurului, Otilia începu şi ea să strige cu glas subțirel: Samoil, ce bine îmi pare! - şi să-i facă semne din mînă.

Apoi, cu brațele deschise, porniră printre tufe unul spre altul, alergînd. Teodosie îi putea zări pe fiecare cînd într-o parte, cînd în alta a grădinii, cînd mai înainte, cînd mai înapoi, sau despărțiți de numai două rînduri de tufe, apoi iar într-o parte şi-n alta, şi văzu de cîteva ori mîinile lor fluturînd, însoțite de strigăte bucuroase:

– Otilia!

– Samoil, ce bine îmi pare.

– Otilia!

– Samoil, nici nu ştii ce bine îmi pare.

îmbrățişarea de bun venit aproape că nu mai avu loc,

căci şi Minotaurul Samoil, şi Fantoma Otilia abia îşi trăgeau sufletul după atîta alergătură. în sfîrşit, Minotaurul spuse:

– Mă bucur să te văd, dragă Otilia.

– Mă bucur, îi întoarse aceasta politețea, să văd că cineva se bucură cînd vede pe cineva la numai două zile distanță de anterioara întrevedere.

– Bucuria e a mea, zise Minotaurul şi-şi flexă a reverență picioarele cam scurte, cînd văd că cineva mă poate vizita la numai două zile după ce m-a vizitat acum două zile.

16

– El este Teodosie, despre care ți-am vorbit, spuse Otilia, arătînd spre Teodosie, care stătea în continuare la marginea grădinii cu poteci ce se bifurcau. Trebuie să-l luăm de acolo.

– Hai încoace, zise prietenos Minotaurul Samoil.

– Uşor de zis, hai încoace, bombăni Teodosie în timp ce o apuca la rîndul lui prin grădiniță, disperat că nu înaintează aproape deloc, ba dimpotrivă, părînd să greşească total direcția.

– într-o zi am să mă gîndesc la ceva mai practic în loc de grădina asta, comentă Minotaurul, privindu-l pe Teodosie cum se învîrteşte pe potecuțe. Am mari probleme, mai ales cu invitații care îmi sosesc după apusul soarelui. Nu ți-am povestit că acum vreo lună au venit de la Bucureşti avocații lui Kaliopi pentru proces. Ha! îmi spuneau de acolo, din grădină: „Cu respect am vrea să vă înmînăm această citație, dar nu putem".

– Ai primit citația pînă la urmă? întrebă Otilia.

– Mi-au înmînat-o a doua zi de dimineață şi m-au amenințat că îmi deschid un alt proces pentru asta, cum îi zice, zi tu...

– Obstrucționarea justiției ?

– Asta. Erau obosiți şi au vorbit la supărare. Uite-l şi pe Teodosie, zise Minotaurul, ciupindu-l prietenos de sub bărbie.

Lui Teodosie, Minotaurul Samoil îi plăcuse din prima clipă şi acum se gîndea ce cadou să-i dea. N-avea nimic asupra lui şi în plus nu prea ştia ce l-ar putea bucura mai tare pe Minotaur.

Samoil aduse cît ai clipi din ochi două scaune pe terasă, o măsuță, o tavă şi o carafă cu apă foarte rece.

– Altceva n-am, doar dacă nu cumva vreți ciuperci, în clipa aceea, lui Teodosie îi veni în minte că cea mai

mare dorință a Minotaurului ar fi să mănînce o căpşună de-a Bufniței Kaliopi.

17

– Vezi şi tu prin buzunare, îi şopti Otilia.

Teodosie îşi pipăi reflex buzunarele. Spre marea lui

mirare, găsi un pumn de căpşuni - asta cu toate că îşi amintea bine cum, cu o zi în urmă, le mîncase pe toate.

Scoase căpşunile şi le dădu Minotaurului, care rămase împietrit de mirare. Cînd se dezmetici, nu spuse decît de cîteva ori foarte tare:

– Căpşuni, căpşuni, apoi începu să verse lacrimi de bucurie. Le ținu o vreme în mînă ca pe nişte odoare, fără să ştie exact ce să facă cu ele, apoi îi spuse Fantomei Otilia:

– Ține-le puțin - şi aduse din casă un platou din argint şi cristal. Uite, pune-le aici. Se aşează pe un scaun şi începu să le contemple.

Otilia îi zîmbi lui Teodosie, apoi îi spuse cu glas tare, convinsă că Minotaurul, adîncit de tot în gînduri, nu o auzea*:

– Te-ai gîndit bine să-i aduci un astfel de dar. Se întoarse spre Minotaur. Samoil?

– Ei? tresări acesta.

– N-ar fi mai bine să plantezi cîte ceva decît să le mănînci ?

– Să le mănînc? Cum să le mănînc? Mi-am pierdut mințile? îmi doresc de atîta vreme, cum o să le mănînc?

Sigur că am să le plantez. (Teodosie înțelegea necesitatea plantării căpşunilor, însă nu pricepea nici în ruptul capului de ce să nu poată mînca Minotaurul Samoil măcar o căpşună, de vreme ce a rîvnit atît de mult la ele.) Fireşte, adăugă Minotaurul cu jumătate de voce, dacă vreți, puteți să luați.

– Eu nu vreau, spuse Otilia, cît despre Teodosie, s-a ghiftuit ieri toată ziua.

– Ce-are a face, o contrazise Minotaurul. Eu, de exemplu, aş mînca la nesfrrşit.

– Aşa e, mai vreau, spuse Teodosie.

17

– Hai să mîncăm împreună, îl îndemnă Minotaurul.

Păstrăm una şi o plantăm. Restul, hap! - şi înghiți degrabă o căpşună. Minunat fruct. Ce savoare, ce gust, ce parfum.

– Dacă doriți, le plantez eu, se oferi Teodosie cu gura plină.

– Cum vrei tu, fu de acord Minotaurul Samoil şi mai luă o căpşună. Să, ştii, spuse el Otiliei, care şedea mai într-o parte şi-i privea cum se îndoapă, Kaliopi nu are decît un păcat, că este ursuză, şi nici măcar nu-i vina ei, aşa sînt din familie, mi-aduc aminte de taică-său Aristide, ce om înțelept, ha-ha, dar total lipsit de simțul umorului.

L-a moştenit, l-a moştenit, asta este. Dar Kaliopi n-are inimă rea, ascultă la mine.

– O să-i spun asta din partea ta cu prima ocazie.

– Ce-o să se mai supere şi-o să mă afurisească. Mai bine nu-i spune. Ține prea mult la tradiție, la familie şi la toate prostiile astea. Poate că, cine ştie, într-o zi o să ne • înțelegem.

– Şi tu ții la tradiție, i-o întoarse Fantoma Otilia, altfel desființai de mult grădina asta ridicolă şi-ți construiai o casă ca oamenii, cu acoperiş, Samoil, nu să locuieşti în culoarele astea fără noimă, cînd înguste, cînd late.

– Eu mă duc să plantez sîmburaşii de pe căpşuna asta, anunță Teodosie, pe care mustrările Otiliei îl făceau să se simtă prost. Singurul lucru care i se păruse demn de reținut fusese acela că Bufnița Kaliopi are inimă bună, or de asta nici nu se îndoia. Cu aceste frumoase gînduri, Teodosie curăță cu unghia sîmburii de pe căpşună şi alese un loc mai ferit, lîngă o tufă de lemnul-cîinelui, unde să-i planteze.

– E un băiat foarte drăguț, comentă Minotaurul Samoil în urma lui. Şi a crescut frumos de cînd nu l-am văzut. Oît avea? Doi ani? Tu-ți dai seama, m-am făcut pădureț de tot, nici nu mai țin minte de cînd n-am mai ieşit de pe domenii. E un băiat drăguț, reveni Minotaurul.

18

– Cam serios, cam cuminte, zise Otilia.

– Nu-i nimic. E timid. Dar altfel e perseverent. Ai văzut cum a trecut prin grădină? Nici prin cap nu i-a trecut să sară peste garduri ca să ajungă mai repede. Şi doar nu e mare lucru să treci prin două tufe. Ăsta e semn bun. în definitiv, civilizația şi politețea ne deosebesc pe noi, ăştia din sud, de barbaria nordului.

– E semn bun, încuviință Otilia. Că veni vorba de garduri, mă întorc şi spun: desființează grădina.

– La ce bun să stric lucrurile? zise Samoil închizînd ochii şi bîjbîind cu mîna după o căpşună. S-au terminat, constată el cu regret şi se suci pe o parte în şezlong. La ce bun, te întreb. Ştii şi tu că ținutul ăsta a fost dintotdeauna secetos, e în sud, ce vrei, şi, dacă plouă o dată pe an, trebuie să mă declar mulțumit.

– Nu mai e chiar aşa. Lucrurile or să se schimbe radical.

Minotaurul ridică din sprîncene a neîncredere.

– Cum să se schimbe clima?

– N-am spus că o să se schimbe clima, am spus lucrurile.

– E, pînă atunci...

– Tu şi cu Kaliopi semănați nespus, reveni iritată Otilia, la fel a ridicat şi ea din sprîncene cînd i-ara zis ce ți-am zis şi ție, anume că, mulțumită lui Teodosie, lucrurile or să se schimbe.

– Ascultă la mine, băiatul promite, se entuziasma Minotaurul. E datoria ta şi-a lui Gavril să vă ocupați de el şi să-l pregătiți.

– Numai că, dacă de la Kaliopi înțeleg să ridice din sprîncene, de la tine, nu, continuă Fantoma Otilia, insensibilă la încercarea Minotaurului de a schimba discuția.

– Cum adică?

– Kaliopi habar nu avea că se pregătesc schimbări, dar îmi vine greu să cred că şi tu eşti în aceeaşi situație.

Minotaurul lăsă ochii în jos destul de ruşinat.

18

– Te referi la vizita Somnului Protector? Să ştii că a sosit la cîteva minute, habar n-am, un sfert de ceas după ce-ai plecat tu.

– Ştiu, tocmai de-aia te-ntreb, pentru că, plecînd, i-am văzut acvariul cu care se plimbă cînd iese din lac. îl cărau patru băieţi solizi.

– Patru crapi, încuviinţă Samoil, aşa e, îl cărau patru crapi. Vrei să ştii, bănuiesc, de ce a venit la mine.

– N-ar fi rău dacă m-ai ţine la curent. Eu am suspiciunile mele în ce-l priveşte şi aş vrea să mi le verific.

– Ai dreptate să nu te prea încrezi în el. Nici n-o să-ţi vină să crezi, mi-a propus nici mai mult, nici mai puţin decît să îl ajut să preia tutela lui Teodosie.

– De la Gavril ?

– De la el. Sigur, eu acuma am scurtat mult lucrurile, mai mult de silă, nu ţi-am spus cu ce politeţuri a venit la mine, ce mieros era, pînă cînd l-am luat eu scurt şi l-am întrebat: ce pofteşti, stimabile, şi atunci mi-a zis că vrea ce ţi-am zis şi că în schimb mă poate ajuta să o înfund pe Kaliopi.

– Chiar aşa ?

– Chiar aşa. Acesta a fost cuvîntul pe care l-a folosit: s-o înfund. Cînd i-am zis că nu mă interesează „s-o înfund", a părut că nu-nţelege, era cam derutat, cum adică ? Pe urmă a trecut la ameninţări, nu pe faţă, doar aşa, cît să înţeleg eu, şi pe urmă a început să insinueze că el ştie că, vezi Doamne, eu şi Kaliopi ne certăm, dar de fapt ne iubim.

Otilia izbucni în rîs şi se abţinu cît putu de repede.

– Atunci l-am dat afară. A plecat foarte supărat, printre tufe direct, fără să mai ţină seama de cărări, şi asta mă face să mă gîndesc la el cu mare mînie.

Minotaurul, după ce-şi încheie relatarea, se dădu jos din şezlong şi începu să se plimbe agitat.

– Mă mir de Kaliopi că nu ţi-a zis nimic, se adresă el Otiliei, doar i-a făcut şi ei o vizită.

19

– Cine, sări Fantoma, Somnul? S-a văzut Kaliopi cu Somnul? Cînd?

– Cu trei zile înainte să vină la mine. I-am văzut stînd de vorbă la piciorul stîlpului, eram lîngă Zid şi culegeam nişte căpşuni uitate, lămuri Samoil, destul de jenat.

Otilia nu luă în seamă precizarea cu Zidul. Era nespus de iritată şi-şi vîntura mîinile prin aer.

– Sînteţi amîndoi nişte mincinoşi şi nişte prefăcuţi, şi nu meritaţi să-mi bat capul cu voi. Kaliopi – am văzut-o ieri şi n-a suflat o vorbă. Se tot mira cînd îi spuneam că se pregăteşte ceva pentru Teodosie. Tu, dacă nu te-ntrebam eu, ai fi tăcut mîlc. Cum e posibil? în schimb, cînd e vorba de Teodosie, nu ştiţi să spuneţi decît „ce băiat drăguţ" sau „ce mare s-a făcut de cînd nu l-am văzut". Ar trebui să vă fie ruşine dacă aşa înţelegeţi voi să aveţi grijă de el. Nu vreau să-mi închipui cum ar fi lucrurile dacă ar încăpea pe mîna Somnului Protector.

Teodosie terminase de plantat sîmburii şi se gîndea că pămîntul pe care tocmai îl bătătorise trebuie udat. „E tare cald, şi soarele ăsta te pocneşte în cap", îşi mai zise el, apoi, ca să se apere de soare, deschise umbrela.

Norii se strînseră pe cer şi începu să plouă.

– Ce înseamnă asta ? îl auzi el strigînd pe Minotaur, care, după ce ţopăi de bucurie, constată brusc că este prea puţin pregătit pentru un astfel de eveniment. îmi plouă în casă, spuse el foarte trist.

Realizînd cît este de comic, Minotaurul începu să rîdă:

– îmi plouă în casă.

– Nu rîde, fă ceva, spuse Fantoma, care, văzînd că ploaia se întețește, hotărî, ca să nu se ude, să se facă străvezie ca un fum.

Teodosie dădu fuga spre ei cu umbrela.

– Hai cu mine, îl luă Minotaurul Samoil de mînă, casa este prevăzută cu prelată. Dacă găsesc mecanismul, într-un minut casa are acoperiş. Numai că nu e aşa de uşor de

20

20

găsit, am aici atîtea camere, că le-am pierdut numărul, comenta Minotaurul în vreme ce înaintau pe coridoare care duceau în toate părțile, adăpostiți sub umbrela lui Teodosie. De-a lungul pereților portocalii se înşirau rafturi, iar pe polițe, aşezate pe mărimi şi cu etichete sub ele, se îngrămădeau soiuri diverse de ciuperci cenuşii sau opalescente, sau alte obiecte, care nu aduceau cu ciupercile, dar cenuşiu-opalescente la rîndul lor. în viteza deplasării, Teodosie citi cît apucă din înscrisurile de pe etichete: FUNGUS PUANS FUMIG. 3 IANUARIE; MINA ANTIPERSONAL 25 METRI; COMBUSTIE INSTANT AUTOPILOT.

25 FEBRUARIE.

Prinzîndu-i privirea, Minotaurul se dădu mai aproape de Teodosie sub umbrelă şi se găsi dator să lămurească:

– Experimentează duşmanul, experimentăm şi noi.

Sînt modestele mele cercetări în domeniu. N-am chef, se scuză el întorcîndu-se pe jumătate către Otilia, să mă găsesc descoperit în fața unui atac. Sper totuşi să nu ajung să le folosesc, adăugă el ceva mai paşnic.

La un moment dat, obosit să meargă şi să țină umbrela, Teodosie întrebă:

– Am ajuns ?

Minotaurul clătină din cap şi spuse:

– Pe acolo. Acum la dreapta şi iar la dreapta. Pe aceste rafturi am stocat încercările mele genetice.

în borcane cu capac, plutind în formol - probabil ca şi încercările de acelaşi fel ale Bufniței – , Teodosie văzu nişte căpşuni de un roşu decolorat şi suspect, terminate cu o coadă în formă de trunchi de con, din care se scurgea în firicele învolburate un suc lăptos.

– Mai am de lucru pînă să ating desăvîrşirea, rîse Samoil. Să spun totuşi spre lauda mea că acestea, spre deosebire de primele la care am lucrat, nu sînt otrăvitoare.

O clipă.

Minotaurul se oprise şi acum constata amărît:

– Ne-am rătăcit.

– Prostii, se supără Fantoma Otilia. Nu s-a mai pomenit să se rătăcească cineva în propria lui casă. Afară numai de cazul în care casa lui e o porcărie alambicată pentru leneşi care n-au ce face toată ziua şi-şi permit sâ-şi piardă timpul umblînd de nebuni cu busola după ei.

– Ha, făcu Minotaurul, amuzat de idee. Nu e nevoie de busolă, e suficient un ghem de sfoară; comutatorul e pe undeva pe aici, dincolo de peretele ăsta. Dar dacă vrem să ajungem acolo, n-am luat-o bine. Trebuie să ne întoarcem.

Otilia luă o față plictisită, se prefăcu într-un fuior unduitor şi lăptos şi trecu prin perete, apoi se auzi vocea ei de dincolo:

– Zi, unde e butonul?

– Eşti cu fața spre noi?

– Cu fața.

– Cum atingi zidul, la dreapta puțin.

Drept răspuns, se auzi „clanc", apoi un mare huruit, apoi o fîlfîială şi între ei şi ploaie se desfăcu un coviltir ca un burduf, armat cu spițe lucioase.

– Este momentul să te gîndeşti la o groază de chestii, spuse Otilia Minotaurului după ce reveni în partea de dincoace a zidului. Unu: să repari acoperişul – nu ştiam că-l ai – , plouă prin el; doi: colectezi apa de ploaie într-un rezervor mai mare şi-l repari pe ăsta pe care-l ai.

Nu de alta, dar e dureros să te ştii la cheremul Bufniței Kaliopi. („Ce ciudat", gîndi Teodosie, „chiar ieri a sfătuit-o pe Bufniță să-i taie Minotaurului apa de la rezervor".) Trei: să mă ții la curent cu ce se întîmplă important şi să nu laşi lucrurile în voia lor, pentru că se termină prost, şi nu numai pentru tine, pentru noi toți; şi patru, după ce-ți cresc căpşunile astea pe care ți le-a plantat Teodosie, să duci cîteva straturi cu felurite soiuri de ciuperci Bufniței şi să terminați odată amîndoi cu tot circul ăsta de care ne-am săturat cu toții. Vă ştie lumea.

21

Teodosie ce! Mic

– Aşa am să fac, spuse spăsit Minotaurul Samoil.

– Şi să-ți faci nişte haine pentru vreme mai friguroasă.

A trecut vremea în care îți puteai petrece vara în chiloți de baie. Samoil aruncă o privire jenată spre chiloții săi de baie. încep să se schimbe lucrurile, după cum ți-am spus.

– Sper că nu din punctul de vedere al climei, se sperie Samoil.

– Ție nu ți-e frig? se întoarse Otilia spre Teodosie, privind cu înțeles la pijamaua destul de subțire cu care acesta era îmbrăcat.

– Ba da, recunoscu el.

– Atunci să mergem.

– Stați, spuse Minotaurul Samoil. Nu putem să ne despărțim aşa. Mai întîi să ne îmbrățişăm, să ne pupăm, ca să ne luăm la revedere, şi pe urmă să vă dau ceva. Mergeți şi ne întîlnim pe terasă. Condu-o tu, Teodosie, pe Otilia.

Trebuie să faci drumul invers: înainte, la stînga, iar la stînga, înainte, şi tot aşa. Spunînd acestea, Minotaurul îi petrecu pe cei doi din ochi pînă cînd cotiră la capătul culoarului, apoi o apucă în sens opus, tot mai adînc în inima casei sale.

Pe terasă, Otilia şi Teodosie aşteptau sub umbrelă.

Otilia se aşezase pe scaunul pe care Minotaurul îl adusese pentru ea, dar stătea pe marginea lui, fără să se rezeme, ca şi cum ar fi fost gata de plecare. Teodosie, în picioare, ținea umbrela şi apăsa cu papucul într-o baltă (terasa Minotaurului era plină de denivelări). De sub papuc, apa ieşea bolborosind, făcea un mic val, acesta se rostogolea şi se subția, apoi se retrăgea şi se aduna la loc în băltoacă.

Minotaurul apăru într-un tîrziu, de undeva din dreapta casei, ceea ce dovedea că sofisticata lui locuință avea încă o ieşire prin spate. în mînă ținea o sfoară, iar de sfoară era legată un fel de maşinărie alcătuită din două roți subțiri ca de bicicletă, peste care era prins un cadru metalic cu scaune şi deasupra căruia se deschideau două aripi construite pe

21

acelaşi principiu al burdufului, din piele argăsită pînă la transparență, ca şi acoperişul casei.

– Asta ca să nu vă mai chinuiți şi să pierdeți timpul prin grădină, spuse Samoil, vizibil mîndru de maşinărie.

Otilia, după ce ajungeți, o aduci tu înapoi.

„Măcar nu mi-a spus că mi-o dă cadou", se consolă Teodosie.

– Ce e ăsta ? întrebă el, arătînd către aparatul de zbor.

– Ăsta. Ăsta este un iPlan. E construit după un principiu extrem de simplu. Tot secretul la iPlan este să pedalezi suficient de puternic. Otilia, mă bizui pe tine. Lasă-l pe Teodosie pe scaunul din spate. Deci, atenție, pedalezi repede. Altfel se duce-n bot. Să nu răceşti, încheie-ți pijamaua la gît, îl sfătui Minotaurul pe Teodosie în timp ce vehiculul începu să bată din aripi şi să se ridice încet.

Teodosie, plutind prin aer alături de Fantoma Otilia (care pilota foarte concentrată aparatul, cu mîinile strînse pe ghidon şi cu picioarele rotindu-se ca morişca pe pedale), îl văzu foarte multă vreme în urmă pe Minotaur cum le făcea semne cu mîna şi cum țopăia vesel prin ploaie, stîrnind stropi din mari bălți cu apă.

– întoarce capul încoace, zise Fantoma, sau o să înțepeneşti aşa şi toată viața ta ai să te uiți peste umăr. Or să vină oamenii să vorbească cu tine şi tu ai să te întorci la ei cu spatele şi ai să le spui „da, vă rog, vă ascult".

Teodosie vru să-şi îndrepte gîtul şi constată că, într-adevăr, îi înțepenise.

– Nu mai pot întoarce capul, am înțepenit, se vaită el.

– Perfect, atunci admiră un pic Zidul. Ai fost atent la casa Minotaurului? Ce culoare avea?

– Era portocalie.

– Ca şi Zidul. Şi acum te invit să observi porțiunea surpată din Zid.

Otilia slăbi uşor pedalatul. iPlanul rămase cu aripile pe loc şi coborî în picaj pînă foarte aproape de culmea Zidului.

22

– Arată ca un fel de şa, îşi dădu cu părerea Teodosie.

Fantoma reîncepu să bobineze din picioare şi aparatul,

după ce plană paralel cu o cîmpie netedă, uşor descendentă şi mărginită de tufe, urcă în tării.

– Valea Căpercilor, arătă Otilia cu degetul. Bufnița ar fi vait să i se spună Valea Căpşunilor, pentru că o parte din vale cade în prelungirea domeniilor sale, iar Minotaurul - Valea Ciupercilor, din motive identice. Pînă la urmă, cartografii regatului au căzut la un compromis. Ai două variante pentru cînd o să-ți intri în drepturi, reveni Fantoma după o pauză. Fie îi pui pe Minotaur şi pe Kaliopi să plătească daunele pe care strămoşii lor le-au adus Zidului şi faci din el o pavăză fără fisură, fie dai poruncă să se dărîme construcția asta şi duci o politică prietenoasă cu toată lumea. Adică nu laşi lucrurile la jumătate. Dacă mă întrebi pe mine, eu sînt pentru a doua variantă.

– Pisicîinele ce părere are? întrebă cuminte Teodosie.

– Ca şi mine. Ştiu şi eu ? Personal, cred că un Zid care împarte regatul în două este o graniță artificială de care toți facționiştii potențiali se vor prevala la un moment dat.

– Aha, dădu din cap Teodosie, deşi sensul ultimelor vorbe ale Otiliei îi rămăsese obscur.

însă Fantoma avea chef să-şi dezvolte ideea, în timp ce pe sub burta aparatului de zbor începuse să treacă, mai întîi rară, apoi tot mai compactă, pădurea Domeniilor Regale.

– Gîndeşte-te la toate neamurile care locuiesc dincoace de Zid. Se vor simți izolate de capitală şi vor nutri împotriva ei gînduri de separare. Teoria mea este că Furnicile, cînd au cerut statut semiautonom, de-aia au şi făcut-o.

Din cauza Zidului. Altfel nici nu le-ar fi trecut prin cap.

Teodosie se gîndi puțin.

– Bine, dar şi eu stau dincoace de Zid. Dovadă că, de cîte ori merg la Bucureşti, trebuie să trec de el.

23

Răzvan Raduteseli

– Aceasta a fost o măsură înţeleaptă a Pisicîinelui. A ales să ai reşedinţa în afara Zidului tocmai pentai a arăta celorlalţi dorinţa ta de a fi alături de ei. A fost un calcul de imagine. Trebuie să găsesc o poiană suficient de largă, altfel nu aterizăm.

Otilia căută din ochi o spărtură în coroanele compacte ale copacilor.

– Frumoasă invenţia asta a Minotaurului, dar deştul de nepractică.

Otilia se lăsă în cercuri tot mai strînse deasupra unui luminiş, atentă să nu încline prea mult ghidonul şi nici să nu slăbească prea tare pedalele. O scurtă tentativă de acest fel smucise vertiginos aparatul spre sol, iar redresarea lui ţinuse mai mult de noroc. Pe ceafa Fantomei, aşa străvezie cum o vedea Teodosie, apărură picături de sudoare.

– Normal ar fi să planăm un pic, zise Otilia şi ridică picioarele.

Membranele se tensionară şi vehiculul puse roţile fragile la pămînt, apoi mai săltă de cîteva ori, cu zăngănit de bicicletă tîrîtă pe scări. Teodosie sări în iarbă. Iarba era udă şi, strivită, îşi lăsă clorofila pe turul pantalonilor de pijama.

– Pavilioanele de vînătoare se află drept înainte, pe sub bolta pe care o fac arinii ăia doi, spuse Fantoma, reluînd pedalatili şi ridieîndu-se de la sol tot în cercuri.

Mai mergi vreo douăzeci de paşi şi găseşti poteca.

Teodosie se afundă încrezător în pădure. După ce numără douăzeci de paşi, cercetă spaţiul dintre copaci.

Peste tot, pămîntul era afinat. Ţepii uscaţi de pin se amestecau cu muşchiul depus pe partea dinspre miazănoapte a rădăcinilor, groase ca nişte odgoane şi nespus de asemănătoare unele cu altele. Se deplasă în lateral şi numără încă douăzeci de paşi, în speranţa că undeva, între două trunchiuri, va recunoaşte pămîntul bătătorit al potecii. Găsi, bine fixate între două ramificaţii de lemn, cîteva pîlcuri de ciuperci.

23

– Teodosie! auzi el glasul Pisicîinelui şi foşnet de paşi în faţă.

Nu răspunse imediat, deşi aceasta fu prima lui intenţie.

Culese repede cîteva ciuperci şi aşteptă să vadă haina verde a Pisicîinelui mişcîndu-se printre tufe.

– Unde ai fugit? îl întrebă acesta. Aha, zise el după ce îl examina pe Teodosie de sus pînă jos. Ai cules ciuperci ?

Teodosie avea pregătită o explicaţie mai lungă: cum se trezise la un moment dat de foame şi cum, văzînd că ciupercile gătite de Pisicîine se terminaseră, voise să mai culeagă cîteva. Iar cum Pisicîinele dormea, nu voise să-l trezească şi plecase singur prin pădure...

– îmi explici altă dată, i-o reteză Pisicîinele. Deocamdată mergem în pavilion să te schimbi de pijamaua asta care nu numai că e udă, dar e şi verde la spate. Ce-ai făcut, te-ai tîrît prin iarbă ? Şi, dacă tot ai luat umbrela cu tine, de ce nu ai folosit-o ? Şi ciupercile astea pe care le-ai cules nu ştiu ce ţi-a venit. Nu se mănîncă. îţi trebuie pricepere dacă vrei să culegi ciuperci, altfel te otrăveşti pe tine şi otrăveşti şi pe alţii.

23

Domnului General Marin Căciulata, Şef al Marelui Stat-Major al Armatei,

Domnule general, cu îngrijorare mă adresez în cele ce urmează aptitudinilor dumneavoastră de a analiza o situație dată şi de a-i pune un diagnostic corect: plimbîndu-mă ieri fără vreo treabă precisă prin capitală, de fapt cu intenția de a verifica anumite zvonuri care mi-au ajuns la urechi, am dat din întîmplare pe bulevardul Mihail Kogălniceanu, adică în centrul Bucureştiului, de o fițuică imundă făcută parcă înadins ca să stîrnească în paşnicii locuitori ai urbei neliniştea, ba chiar panica; sub un pumn strîns scria cu litere corp 20: „Bucureşteni, la arme", şi sub acest îndemn aparent fără legătură cu realitatea nu figura nici o semnătură, nimic, or, cred că vă este uşor să înțelegeți că îndelungata mea experiență în calitate de Tutore Plenipotențiar al Prințului Moştenitor - meserie care are bucuriile, dar şi riscurile ei - mă face să pot distinge între o amenințare serioasă şi un foc de paie, de aceea am crezut inițial că avem de-a face cu această din urmă situație, adică cu un foc de paie. Totuşi, rotindu-mi de jur-împrejur ochii obişnuiți cu pînda, am putut vedea cum toată intrarea în Parcul Cişmigiu este albă-albă, acoperită cu astfel de hîrtii, şi cum foarte mulți cetățeni simpli, pe care cu greu i-ai putea învinui de înaltă trădare, ridică foile de jos, citesc, bagă repede hîrtia în buzunar, după care pornesc grăbiți - bănuiesc că spre casă. Aşa cum am discutat

la ultima noastră întîlnire (şi nu pot decît regreta că timpul meu, pe care îl umplu în general cu sădirea în principele moştenitor a deprinderilor necesare destinului care îl aşteaptă şi a activităților demne de rangul lui, cum ar fi vînătoarea şi pescuitul, nu ne-a permis să ne întîlnim mai des), cădea în sarcina dumneavoastră să asigurați bunul mers al lucrurilor în capitală, aceasta incluzînd şi astfel de acțiuni păgubitoare pentru moralul oamenilor asupra cărora sînteți plătit să vegheați, căci, ca tactician, cunoaşteți desigur dictonul potrivit căruia o populație demoralizată sau speriată este o populație cucerită. în ciuda dezacordului pe care l-am avut privitor la numărul de soldați permanenți pe care trebuie să-i aibă armata noastră, ca şi asupra tehnicilor de instruire pe care sîntem îndreptățiți să le folosim cu ei pentru rezultate optime, nu pun la îndoială devotamentul dumneavoastră față de cauza pe care amîndoi sîntem chemați să o apărăm; pun însă în continuare la îndoială eficiența metodelor dumneavoastră, iar prezența acelor manifeste în oraş este o dovadă de netăgăduit a faptului că nu mă înşel. Nu mă simt dator să vă ofer mai multe explicații în legătură cu temerile mele, convins fiind că o parte din banii alocați forțelor armate, în general, au fost redistribuiți de către dumneavoastră în mod înțelept, înspre crearea unui departament serios de contrainformații, care să vă dea veşti la zi despre mersul lucrurilor în regat. Astfel, este cu neputință să nu fi auzit că Otto înarmează trupe şi construieşte vase transportoare în Golful din Nord, aşa-numitul Golf al Balenei, ceea ce face ca atacul asupra capitalei să pară iminent. Iarăşi, pretențiile Furnicilor Vinete şi vocile tot mai înalte ale facțiunilor separatiste constituie un alt motiv de îngrijorare, indiferent cum priviți

lucrurile, şi aici înclin să vă dau dreptate şi să spun : da - nu avem a ne teme de un atac din partea Furnicilor Vinete, căci puterea lor militară este cvasinulă la această oră. Putem însă să tremurăm de frică la gîndul că o alianță s-ar putea încheia între Furnicile Vinete şi Otto şi chiar ne putem socoti poziția serios amenințată dacă forțele lor reunite ar ataca Zidul. în acest sens, rugămintea - şi de fapt ordinul pe care vi-l dau - este să masați trupele la porțile oraşului, chiar în fața Zidului, şi, în cazul unei forțări, să fiți gata să apărați cu viața dumneavoastră şi a soldaților dumneavoastră intrarea în capitală.

Aştept în plus un raport zilnic şi sînt încredințat că veți face tot ce vă stă în puteri ca să împiedicați orice tulburare a stării actuale de fapt. La rîndul meu, am să fac tot ce

depinde de mine pentru a calma lucrurile şi în acest sens. Este posibil, ca militar, să dezaprobaţi din principiu rolul diplomatic pe care mi-l asum şi înţeleg dorinţa dumneavoastră de neostoit de a face să vorbească armele cît mai curînd. Sînt, totuşi, ceva mai încrezător în puterea raţiunii şi, luaţi-o drept o mărturisire eminamente personală, cred mai curînd în îndreptarea păcătosului decît în pedepsirea lui. în cazul particular al lui Otto, am toate motivele să nădăjduiesc la această rezolvare, şi nu la alta, ţinînd cont de vechea relaţie pe care amîndoi, atît eu, cît şi el, o avem în spate. Cu speranţa că aceşti nori cenuşii care prevestesc furtună vor trece pe deasupra noastră fără să-şi descarce grindina, rămîn al dumneavoastră devotat amic,

T(utore) PQenipotenţiar al) P(rincipelui) M(oştenitor), Gavril, Pisicîine

25

III. Despre pescuit şi hrana peştilor

A doua zi de dimineaţă, Pisicîinele se arătă foarte bine dispus. „în sfîrşit", gîndi Teodosie, „îl văd şi eu o dată mai vesel".

Pisicîinele împinse buna dispoziţie pînă la a prepara cacao cu lapte – de felul lui nu înţelegea să bea decît ceaiuri slabe -, ba chiar pregăti el însuşi pentru micul dejun felii de pîine cu unt şi parizer.

– Vino la masă, îl strigă el pe Teodosie.

– Acum. Cu ce să mă îmbrac?

– Cu ce vrei tu.

– Pantaloni scurţi.

– Ce vrei tu.

„Asta-i bună", mormăi Teodosie, „ce-o fi cu el? Dacă i-aş fi spus ieri sau alaltăieri că vreau pantaloni scurţi, ar fi sărit ca ars. Să se fi schimbat?".

Pisicîinele se schimbase, în sensul că acum păşea prin casă ca purtat de un norişor, iar vocea îi devenise zglobie ca un dinchet de clopoţei. Cu această voce, spuse:

– Aduci, te rog frumos (eu păzesc cacaua, să nu se umfle pe foc), ceştile cele bune din raft?

Teodosie luă ceştile, nu două, cîte i-ar fi trebuit, ci pe toate şase, şi după nici trei paşi, le scăpă din mînă. Ceştile căzură şi se sparseră într-un fel special: fiecare dintre ele se desfăcu în două bucăţi - de o parte cupa, de cealaltă tortiţa de porţelan. Teodosie cel Mic începu să plîngă, lăsîndu-se moale lîngă cioburi.

25

– Nu-i nimic, îl consolă Pisicîinele, le-ai spart, le-ai spart. Uite, se mai pot folosi. Aşeză ce mai rămăsese din ceşti pe masă, turnă cacaua în două din ele, iar tortiţele le strînse şi le băgă în buzunar cu un surîs fericit.

Teodosie nu mai ştia ce să creadă şi îşi bău foarte îndoit ciocolata, înghiţind cu noduri. Se simţea încă vinovat, în faţa lui, Pisicîinele mînca repede şi îl îndemna să ia din feliile de pîine cu unt şi parizer.

– Nu mai fi aşa trist, astăzi mergem la pescuit.

– Nu vreau la pescuit, protestă Teodosie.

– De ce?

– Nu vreau.

Teodosie avea răul obicei de a se pedepsi singur cînd se socotea vinovat, şi-n ziua în care făcea o boacănă, se închidea în casă.

– Bine, dacă nu vrei, treaba ta, renunță Pisicîinele, deoarece ştia cu cine are de-a face. Eu mă duc să-mi pregătesc undițele. Ai să stai şi-ai să te uiți.

Instalat într-un scaun pe verandă, Teodosie privea cum Pisicîinele curăță bețe lungi de trestie şi de alun.

– Cînd pleci să prinzi peşte, e bine să pregăteşti totul chiar în acea zi cu mîna ta. Totul, începînd cu bețele şi sfîrşind cu momeala pentru peşti. Altfel te duci degeaba.

– De ce? întrebă Teodosie.

– Pentru că n-o să-ți tragă nici un peşte. Mălaiul, băiete dragă, să-l fierbi într-un ceaun adînc şi, ca nu cumva să se atingă de pereții ceaunului, să-l fierbi într-un ciorap de bumbac. Sau mai bine din mătase. Sînt felurite căi de-a prinde peşte. Oricum, întîi arunci toată momeala-n apă şi vietățile cele tăcute se strîng degrabă-n jurul ei. Pe urmă (aici Pisicîinele făcu „hm", ca să-şi dreagă vocea) arunci în apă două sau trei feluri de undițe. Asta lungă, la care mă vezi cioplind acum, se ține rezemată-ntr-o țepuşă, pe malul lacului. Şi cînd se mişcă pluta, haț, tragi peştele afară, agățat în cîrlig. Undița aia de colo are firul lung şi

n-are plută, iar în cîrlig tu pune-un cocoloş de mămăligă sau orice altă fiertură preparată ca mai sus (adică în ciorap). Apoi aruncă-n zare cocoloşul, cît mai departe. El se va lăsa încet pe fundul apei, pe unde mişună peştii cei mari. Să ții tot timpul firu-n mînă, iar dacă simți uşor că se întinde, trage-l pe îndelete-afară. în fine, cel de-al treilea băț e scurt şi-l ții mereu în mînă, tot aruncînd - căci are ață lungă - nu cu momeală, ci cu un metal, o linguriță ce imită strălucirea solzilor de peşte în apa verzulie. Să ştii, iubite Teodosie, că în acest al treilea caz nu prinzi întotdeauna, dar cînd prinzi, scoți din apă numai peşti răi şi mîncăcioşi, care şi pe tine, ditamai pescarul, te pot privi chiorîş. Iar firul lung pe care-l vezi aici stă-nfăşurat pe un mosor şi trebuie-aruncat doar după ce l-ai petrecut prin şase cărigi ce-s agățate în lungul bățului. Cel mai bine, ține minte, ca firul să alunece şi aruncarea ta să fie lungă este să pui cărigi de porțelan. Or, tocmai cele şase tortițe de la ceşti îmi vor servi drept ochiuri, prin care firul verde, îngreunat la capăt, va luneca mai bine ca oricînd.

Mai sînt, în paranteză fie spus, şi alte feluri de a prinde peşte, dar nu te sfătuiesc, căci nu sînt elegante. Sînt unii care prind peşti vii cu mîna goală în rîurile repezi de la munte: numesc aici pe braconieri (mărturisesc că eu aveam un unchi) sau unii oameni pe care-ndată-i poți cunoaşte după asta că se trag din maimuță. La fel şi pentru cei ce pescuiesc cu furculița, căci furculița, cum ştii bine, serveşte unui singur scop: să duci mîncarea din farfurie-n gură. Nu mai vorbesc de cei ce umflă peştii cu toptanul, scoțînd cu sutele din apă doar pentru că sînt în posesia unei plase-ncăpătoare ce se numeşte mreajă. Şi asta încă este bine față de acei ce înțeleg să electrocuteze peştii, lăsînd încet în apă cordoanele de priză. Ascultă-mă pe mine, iubite Teodosie, doar cu undița, momeala şi pluta e voie să scoți, fără să-ți fie ruşine, un peşte din apă.

– Am citit într-o carte, spuse Teodosie, că se poate pescui cu rîme.

– E-adevărat, şi eu pot să pescuiesc cu rîme. Trebuie doar să aleg vreo cîteva într-o cutiuță.

– Rîmele trăiesc în apă? vru să ştie Teodosie.

– Rîmele trăiesc în pămînt, lămuri celălalt, acesta este unul dintre motivele pentru care, atunci cînd le culegi, protestează vehement. De-aceea cred că azi voi folosi mălaiul bine fiert drept momeală, zise el.

Cît ținuse monologul Pisicîinelui referitor la tehnicile de pescuit, Teodosie şezuse îmbufnat. îi părea rău că se hotărîse să rămînă acasă, între timp se răzgîndise, dar nu ştia cum să spună. îi era grozav de ruşine să-l roage pe Pisicîine şi acum trăia o mică dramă. „Dacă îi mai spun o dată că vreau la pescuit, se supără pe mine că sînt nehotărît şi rămîne supărat toată ziua. Mă ia cu el şi degeaba mă ia. Parcă îl văd cum o să stea pe mal şi o să se uite urît la mine. Dacă prinde mulți peşti, e posibil să-i treacă supărarea. Vorba e, poate el să prindă mulți peşti? Dacă mă gîndesc bine, nici eu nu l-am văzut ultima dată cînd s-a întors de pe lac să aducă vreun peşte. Poate nu a vrut să-i arate şi-i avea în plasă."

– Cît o fi ceasul ? se trezi Teodosie întrebînd cu glas tare.

– Trecut de unsprezece, of, drăgălaşul meu Teodosie, zise Pisicîinele şi, cuprins brusc de o mare afecțiune, îl pupă cu țoc pe obraji. Trebuie să ne grăbim. Pescarii vrednici sînt de la ora cinci dimineața pe lac. Acum nici nu mai sînt, au plecat acasă.

„Trecut de unsprezece", gîndi Teodosie, „să ne grăbim".

Se ridică de pe scăunelul din verandă şi începu să caute cu privirea agitat în toate părțile.

– Eu ce iau?

– Ia gentuța cu cîrlige şi pune scăunele cu trei picioare în sac.

-27

– Undițele ?

– Le iau eu, nu pune mîna.

– Mămăliga ?

– Acum e gata. Mă ocup eu, tu strînge mizeriile de pe verandă, fă şi tu puțin curat. Ai grijă să nu-mi măturişi briceagul.

– Ți l-am pus lîngă cîrlige.

– Sper să-l mai găsesc. Pe celălalt ai zis că l-ai pus în sertar la bufet şi nu l-am găsit nici în ziua de azi.

– Ăştia ce-s, plumbi ? schimbă Teodosie cursul discuției.

– Plumbi.

– Uite, mai mari.

– în funcție de ce plută pui şi cît de departe vrei să arunci.

– Aşa de mici şi aşa de grei.

Pisicîinele păşea înainte cu mîndrie prin livadă. La capătul ei se deschidea un drum neasfaltat, destul de îngust.

– Mici, dar grei, încuviință el mulțumit. Acesta e secretul.

Pescuitul e o îndeletnicire care cere şi ceva pricepere.

Multă îndemînare şi, cu modestie îți spun, forță. Am să te las şi pe tine să arunci o dată şi ai să vezi că nu-i deloc uşor. Adică, fii atent, o să-ți arăt şi pe lac, dar uită-te de pe acum, te laşi într-o parte, fixînd cu degetul arătător, dreapta, dreapta, nu stînga, aşa, fixînd ața, aici lîngă mosor. Pisicîinele exemplifica din mers, privind peste umăr la Teodosie care îi imita atent gesturile şi se mai împiedica de cîte o piatră.

– Din poziția asta, ridici mîna în sus şi te laşi pe spate, arcuit, da. Cînd ai ajuns cu balansul la punctul lui cel mai din spate şi cînd plumbul atîrnă cel mai greu, zvîcneşti din mînă înainte şi opreşti rapid pe loc. Nu vei uita, desigur, să iei degetul de pe ață, pentru ca mosorul să se poată desfăşura. Ia fă, să te văd.

Teodosie era încîntat: reuşise cu multă pricepere să distragă atenția în general morocănosului Pisicîine de la

pierderea briceagului şi să-l facă să povestească despre undițe, ceea ce părea să-i facă întotdeauna plăcere.

Lacul Rece marca jumătatea domeniilor ce urmau să-i revină lui Teodosie cel Mic, potrivit moştenirii lăsate de tatăl său. Teodosie se plimbase pînă la lac de multe ori, străbătînd un ținut foarte prietenos, format din dealuri joase acoperite cu lucerna. Dincolo de lac nu fusese însă niciodată, şi asta pentru că lacul se întindea de-o parte şi de alta cît vedeai cu ochii. Pisicîinele însuşi îi spusese că, ținînd cont de actuala stare de fapt şi de pericolele mari ce pîndeau pe drumuri la tot pasul, lacul nu poate fi ocolit. „Cînd ai să creşti, ai să-l traversezi cu o barcă. Sau, cine ştie, poate pînă atunci lucrurile or să meargă din nou bine şi se vor întoarce iar vremurile pe care le-am apucat în tinerețe." Aici, Pisicîinele devenea melancolic, întindea mîinile în față şi, cu privirea în gol, începea să peroreze:

– Iubite Teodosie, lacul era luminat pe dedesubt prin grija peştilor, la vremea aceea nişte viețuitoare mult mai vioaie decît sînt astăzi şi extrem de vorbărețe. Mi-aduc aminte, era unul renumit la Curte pentru arta lui de a convinge. De-a lungul timpului, în acest regat, peştii au dat cei mai buni şi înfocați oratori. Erau celebrele consilii, în care se discutau tot felul de pricini de stat şi cînd la tribună veneau peştii, strălucitori, cu gesturi tăioase, şi care vorbeau extrem de inteligent, da, extrem de inteligent. Ce ziceam? Lacul. Şi pe lac se plimbau vapoare, lungi sau grase, după cum voiai, să traversezi ca să ajungi în ținutul de dincolo de lac sau doar să te plimbi. Vapoare luminate cu lampioane în toate culorile; stăteau căpitanii la timonă, mustăcioşi, în haine cu fireturi argintii, vai, ce vremuri! Şi ce petreceri! N-aveai decît să spui căpitanului să tragă barca la mal, erau pontoane şi debarcadere cîte vrei, şi coborai fie la rîul de sare dinspre apus, în ținutul Furnicilor Vinete, fie către Turnul de la răsărit, la Furnicile

Verzi, fie chiar trăgeai pe malul celălalt, unde încep dealurile mari şi apoi munții, şi mîncai mere şi struguri din livezi.

O rută specială era să mergi de-a lungul malului acestuia spre vest şi să ajungi în Golful Căpşunăriei. Spuneai căpitanului să întoarcă vaporaşul şi în dreapta ta reapăreau debarcaderele, pontoanele, şi intrai din nou în regat, fericit şi ocrotit. Să te uiți acum să vezi, dragă Teodosie, ce-a mai rămas din toate acestea: luminile s-au stins sub lac, peştii s-au retras în văgăunile lor subacvatice şi au amuțit, rar cînd mai catadicseşte vreunul să mai vorbească cu mine -, şi, te asigur, sînt o persoană respectată pe aici. Vaporaşele de agrement s-au părăginit lîngă mal, debarcaderele au putrezit, furnicile s-au sălbăticit, cele vinete mai cu seamă, dar şi cele verzi, căci sînt de-acelaşi neam şi au aceeaşi administrație, iar pe malul celălalt, mi-e şi frică să-ți spun cum e, în orice caz, pot să te asigur că nici merele, nici strugurii nu mai sînt o marfă uşor de găsit. Vai de capul tău, Teodosie, ce regat moşteneşti.

Privirea Pisicîinelui îşi pierdea încet-încet din fixitate: – Sigur, toate acestea nu s-au întîmplat chiar aşa dintr-odată. Pînă nu demult a funcționat pe lac un barcaz, ca vai de lume. Puteai traversa lacul destul de anevoios, într-o noapte, barcazul nostru a luat apă şi a fost înghițit în adîncuri. Sabotaj ? Greu de spus, nu vreau să învinuiesc pe nimeni, şi aşa trăgea apă prin toate încheieturile. Mai du-te şi acum noaptea pe lac, te poftesc. Te ia şi frica.

Peste tot pe mal bărci şi vapoare eşuate, lacul întunecos, pe malul celălalt veşnic ceață. Să mai zici.

Lui Teodosie nici prin cap nu-i trecea să se ducă pe lac de unul singur noaptea. Simplul fapt că nu putea cuprinde întinderea de apă cu privirea şi că acolo unde ar fi trebuit să se afle malul opus se învîrteau lent fuioare de ceață îl înfricoşa. Nu mai puțin, lacul îl atrăgea cu putere. Noaptea visa adeseori că navighează în vapoarele putrezite pe mal. Stătea, în visele lui, la timonă, îmbrăcat în una din

29

acele uniforme cu fireturi argintii. Sub strălucirea soarelui, malul de dincoace al lacului se deschidea în mici limbi de pămînt, unele prevăzute cu pontoane şi mici țăruşi de lemn înfipți în apă, altele mai sălbatice, înțesate cu pîlcuri de copaci.

într-un astfel de loc se aşezară Pisicîinele şi Teodosie la orele douăsprezece ale acelei zile. La întîlnirea dintre limba de pămînt şi apă, copacii fuseseră tăiați (probabil chiar de Pisicîine) pentru ca un pescar să-şi poată arunca undițele. Dacă pomii ar fi rămas, cîrligele s-ar fi agățat printre crengi la aruncare.

Pisicîinele puse gentile jos, îşi sprijini mîinile în şolduri şi îşi roti privirea peste lac, oarecum mulțumit.

– Nu bate vîntul, e bine.

Apa nu făcea nici un val, nici o încrețitură. Pisicîinele desfăcu undițele, le aduse ultimele îmbunătățiri, atîrnă mămăliga în cîrlige şi începu să arunce. Momeala cădea cu plescăit în apă şi făcea cercuri. Pisicîinele aştepta cîteva secunde, înfăşură ața pe mosor, mai arunca o dată, iar trăgea momeala la mal, o cerceta îndeaproape ca să vadă cît de bine se ține pe cîrlig, arunca, apoi scotea firul şi îi ajusta lungimea între cîrlig şi plută. După o jumătate de ceas, toate undițele erau aruncate. Pisicîinele desfăcu un scaun cu trei picioare şi se aşează, ştergîndu-şi mîinile pline de mămăligă pe pantaloni.

– Nu se poate să nu prindem. Totul e să ştii cît de departe şi la ce adîncime să lansezi momeala.

Teodosie se gîndea că pescuitul depinde de foarte multe: cum arunci, cum pregăteşti undițele, cît de departe dai, cît de adînc. El n-are să pescuiască prea des dacă aşa stau lucrurile.

– Şi acum ce facem? întrebă el.

– Aşteptăm. Cînd vedem că mişcă plutitorul, haț, tragem bețele afară.

29

Trecu, aşa, o vreme în aşteptare. Pisicîinele stătea cu capul în pumni şi privea concentrat în zare.

– Fascinant, fascinant, mormăi el, apoi continuă să vorbească de unul singur, însuflețindu-se progresiv. Iți dai seama, Teodosie, sîntem două lumi, noi şi peştii, şi ne pîndim unii pe alții. Puțini ştiu cum este acolo la ei, ce cred ei despre noi. Sînt la fel de inteligenți ca mine şi ca tine, şi mult mai rapizi. în apă, evident. Acelaşi lucru îl pot spune şi ei despre noi. Presupunînd că ar vrea ei să ne pescuiască, ceea ce este exclus, liniştește-te, ar spune: „Fascinant, sînt la fel de inteligenți ca şi noi, dar în aer se mişcă mult mai repede". Noi putem doar presupune: că lor le place momeala, că nu văd firul cu cîrlig, că, dacă îl văd, nu-şi dau seama că este legat la o undiță pe care o manevrez eu. O oglindă de apă, peste care eu întind o capcană bine chibzuită. în realitate, lucrurile stau altfel. Eu ştiu cum e acolo la ei şi ştiu ce cred ei despre noi. Am stat multă vreme cînd am dus tratative şi am amenajat rețeaua de iluminație a lacului - doar nu-ți imaginezi că au lucrat-o pe gratis. Am avut discuții cu cîțiva dintre ei şi m-au asigurat că detestă rîmele, că mămăliga le întoarce stomacul pe dos – doar peştii foarte săraci mănîncă şi numai cînd e foamete – , mi-

au spus că numai un cretin nu poate să facă legătura între un cîrlig, un fir şi o umbră verzuie pe mal (noi aşa ne vedem din apă, ca nişte umbre verzui).

Cînd i-am întrebat despre lansete, au început să rîdă cu gura pînă la urechi. Mi-au spus că vîjîitul pe care îl face bățul cînd arunci se aude foarte bine în apă şi pentru ei acesta este semnalul că începe distracția. Se aşază în două rînduri sau în cerc în jurul bucății de metal ce încearcă să imite peştele. „Nici prin cap nu ne trece să o mîncăm", m-au asigurat ei. „îți dai seama că nu mîncăm mămăligă, fier cu atît mai puțin", şi iar au început să rîdă. Stai să vezi.

Se aşază în cerc. Tu, pe mal, faci un întreg balet ca să mişti unduios lingurița de la capătul firului, astfel încît ei

să creadă că este un peşte mic. Ei se zgîiesc la bucata de metal şi-şi închipuie cam ce mişcări trebuie să faci tu ca să obții asemenea rezultate. Urmăresc mişcările languroase, de cadînă, ale bucății de metal şi se prăpădesc de rîs.

Asta, Teodosie, e o formă curentă de spectacol pentru ei.

Cum ne-am duce noi la teatru. Mi-au mai spus că se întîmplă cîteodată, e drept, destul de rar, ca un pescar să fie atît de abil, încît fierul neînsuflețit să se mişte natural, ca un peşte adevărat. Atunci sînt fascinați. Unii spectatori mai în vîrstă plîng chiar cu lacrimi mari.

– Din cîte îmi spui, îl întrerupse Teodosie, înseamnă că peştii ştiu că vrei să-i pescuieşti.

– Ba bine că nu, din păcate, încuviință Pisicîinele.

– Şi înseamnă că nu poți să-i prinzi cu undița şi cu momeala.

– Aşa e, nu poți.

– Atunci, ăia care prind peşte ce peşte prind?

– Cine prinde peşte ? se întoarse fioros Pisicîinele spre Teodosie.

– Unii pescari care, cînd se întorc de la baltă, au în sac...

– Gata, i-o tăie Pisicîinele. Nimeni, dar nimeni n-a prins niciodată nici un peşte. Eu n-am prins niciodată peşte. Şi nici altcineva. E lucru dovedit. E clar că nu poți prinde peşte, de vreme ce peştele ştie că vrei să-l prinzi.

Poate unul-doi, cîțiva acolo, plictisiți de viață, să se fi lăsat prinşi, în rest - să fim serioşi.

– Eu am auzit poveşti cu oameni care au prins.

– Teodosie, spuse aspru Pisicîinele. Poveşti. Sînt cunoscutele poveşti pescăreşti. Se laudă. Pisicîinele se calmă şi îşi reluă îndeletnicirea de la început: îşi sprijini capul în pumni şi începu să privească țintă spre plute. în realitate, mormăi el visător, nimeni n-a prins niciodată nici un peşte.

– Atunci de ce stăm aici? întrebă Teodosie.

– Nu-ți place?

Pisicîinele îl cercetă cu regret în priviri.

– De ce nu-ți place? Mie îmi place, îmi place un lucru anume: să stau aşa toată ziua şi să mă gîndesc, privind plutitorul. îl vezi? Vezi vreo mişcare? Nu. Nu se mişcă. Nu e vînt. Poți să stai şi să priveşti aşa fix la el ore în şir. Dacă te uiți suficient de mult, o să ți se pară că se mişcă. De fapt el nu se mişcă.

O pală de vînt făcu crengile de deasupra să foşnească.

Apa se ondulă discret. Apoi, cum vînt nu mai era, apa deveni la loc netedă ca o oglindă.

Pisicîinele zîmbi:

– Uite, Teodosie, am făcut acum pe loc nişte versuri.

Sînt demne de un poet chinez. Ascultă aici:

pe oglinda nemişcată a apei stă

nemişcarea plutitorului.

Teodosie, toropit de căldură şi legănat de foşnetul rar al frunzelor, mai avea puţin pînă să aţipească. închidea ochii şi auzea trecînd pe lîngă urechile lui un bîzîit scurt şi ascuţit, îi deschidea, vedea cîte o insectă îndepărtîndu-se în linii fracturate de zbor, apoi se uita la plutitorul din largul lacului. Astfel, la un moment dat, văzu prin ochii întredeschişi cum plutitorul se cufundă spasmodic de cîteva ori şi dispare sub apă.

– Mişcă, uite că trage, bolborosi el.

– Stai cuminte la locul tău, îl şîşîi Pisicîinele concentrat.

Făcu cîteva încercări timide de a aduce pluta la suprafaţă, apoi trase violent de undiţă. Şi atunci Teodosie văzu un lucru uimitor: Pisicîinele, cu scăunel cu tot, făcu o mişcare prin aer, un salt mare pînă în largul lacului, în adîncurile căruia, de altminteri, şi dispăru.

Nu se liniştiseră bine cercurile pe suprafaţa apei, cînd Teodosie puse mîna pe lanseta lăsată la mal şi se pregăti

31

să arunce, aşa cum fusese învăţat de Pisicîine. în mintea lui se învîrtea gîndul că Pisicîinele trebuie cît mai repede pescuit înapoi. îşi adună toate puterile, pentru ca aruncarea să fie cît mai lungă cu putinţă, se arcui pe spate, lăsă cîrligul să se balanseze, prinse cu degetul arătător firul între mosor şi undiţă şi, cînd aruncă, uită să lase firul liber.

Consecinţele acestei scăpări se făcură imediat simţite: cîrligul undiţei i se agăţă în gulerul hainei, iar Teodosie văzu pămîntul îndepărtîndu-se.

Acum plutea pe deasupra apei, răsucindu-se lent. „M-am aruncat pe mine însumi în apă", gîndi el. într-una din răsuciri, văzu malul, destul de mic în zare, şi pe mal îl văzu pe Pisicîine, rîzînd şi făcîndu-i cu mîna. „Ce caută ăla acolo? Trebuia să fie în apă. M-a păcălit." îl cuprinse ciuda şi începu să plîngă. „Acum am să ajung la peşti şi or să mă vadă cum plîng. Ba n-or să mă vadă, din cauza apei."^ Teodosie cel Mic se înşela. După ce străpunse suprafaţa apei, iar vîjîitul aerului pe lîngâ urechi încetă brusc, preschimbîndu-se într-un huiet gros şi de mică intensitate, Teodosie avu prilejul să constate că lacrimile i se desprind de ochi ca nişte sfere alburii, tremurătoare, în masa verde, lichidă care-l înconjura. Lacrimile se ridicau, în timp ce Teodosie se cufunda tot mai adînc. Văzu undeva, sub picioarele lui, o umbră întunecată. încet-încet, umbra ajunse în faţa ochilor lui şi se făcu ceva mai clară. Era un peşte care-l privea cu respect. Teodosie atinse în acel moment cu ghetele fundul lacului.

– De ce plîngeţi, înălţimea Voastră ? îl întrebă peştele pe Teodosie.

Teodosie nu ştia ce să răspundă. în plus, Pisicîinele îl învăţase rezervat cu persoanele pe care nu le cunoştea.

Dacă peştele s-ar fi prezentat, poate că Teodosie ar fi devenit mai vorbăreţ. însă peştelui nici prin cap nu-i trecea să se prezinte.

– Urmați-mă, Excelență, sînteți aşteptat, zise el şi o luă înainte, întorcînd din cînd în cînd capul pentru a se încredința că Teodosie îl urmează. Privindu-l din spate, Teodosie băgă de seamă că peştele purta un caftan cusut cu fir argintiu, aşa cum îşi închipuia el uniforma căpitanilor de pe vapoarele ce străbăteau odată lacul.

– Probabil v-ați speriat, comentă peştele peste umăr.

E o mare cinste pentru noi să vă primim, vizita Domniei Voastre era plănuită de multă vreme.

Pe Teodosie îl impresiona felul politicos în care i se vorbea. Teoretic, ştia că aşa trebuie să i se vorbească, în calitatea lui de prinț moştenitor, dar nimeni pînă atunci nu ținuse să dea curs protocolului. „Adevărul e că dacă Otilia sau Pisicîinele mi-ar vorbi aşa, m-aş tăvăli pe jos de rîs."

Ajunseră în fața unor porți rotunde, care se deschiseră încet într-o parte şi-n alta. Suspendați în apă la diferite înălțimi, peşti cu viori sub bărbie intonau cîntece de primire. Desigur că „sub bărbie" este oarecum mult spus.

Vioara stătea sprijinită uşor deasupra umărului fiecărui peşte în parte. Cum însă imediat deasupra instrumentului începea direct gura, zona dintre gură şi umăr se putea numi, la repezeală, bărbie.

Un peşte cu livrea strălucitoare şi colier din scoici îl prelua pe Teodosie din fața porților, în vreme ce peştele care îl condusese pînă acolo făcu o plecăciune adîncă.

– înălțimea Sa, Teodosie cel Mic, anunță peştele portar şi potcapul uriaş pe care îl purta pe cap îi săltă puțin.

Teodosie nu putea să vadă decît la cîțiva paşi în fața lui. Tot ce era mai departe îi apărea neclar, învăluit într-o ceață care atenua contururile obiectelor şi le făcea verzui.

Cu toate acestea, putu să se convingă singur de adevărul spuselor Pisicîinelui: peştii, în lumea lor, sînt foarte iuți; în răstimpul în care el, Teodosie, abia apucase să facă trei paşi, cel puțin douăzeci de plătici de diferite ranguri (judecînd după caftanele lor mai mult sau mai puțin

bogate) îi apăruseră brusc în față, se înclinaseră, spuseseră o vorbă de bun venit, comentaseră temperatura apei în diferite zone ale lacului şi dispăruseră, pentru a face loc unei serii de opt obleți cu lanțuri la picioare şi haine vărgate, care, după ce se prăbuşiseră recunoscători în nisipul de pe fundul apei - nisipul se învolburase şi lucise confuz - şi după ce explicaseră cum în cinstea venirii lui fuseseră grațiați, au fost ridicați şi îmbrînciți mai încolo de cinci crapi în uniforme de polițai. Ulterior, apăruse ca din nimic un grup de lini cu costume mulate pe corp, care executaseră un fel de balet-pantomimă (muzică nu mai era deloc), se înclinaseră şi se făcuseră nevăzuți. Ceremonia începu să-i placă lui Teodosie. Se apleca la rîndul lui, saluta prietenos în stînga şi-n dreapta, uneori chiar răspundea întrebărilor puse de unii dintre peştii care i se perindau prin fața ochilor. Era oare apa prea rece, sau o găsea acceptabilă? Acceptabilă, mulțumesc foarte mult. Se gîndea oare Teodosie să petreacă mai mult timp în Lacul Rece sau era doar o vizită scurtă, pentru că, dacă prima dintre situații era valabilă, atunci ei, peştii, aveau pregătite apartamentele regale şi sperau ca Teodosie să le găsească îndeajuns de confortabile. Nu, Teodosie nu putea spune precis dacă va fi o vizită lungă sau scurtă, dar el credea că avea să fie mai degrabă scurtă şi că o găzduire îndelungată din partea peştilor, oricîtă plăcere i-ar fi făcut, trebuia amînată pentru o altă dată. La un moment dat, ceremonia luă sfîrşit şi Teodosie se trezi nas în nas cu un peşte mare, îmbrăcat cu o haină vişinie şi suficient de lungă pentru a-i acoperi cu

desăvîrşire coada. Pe pîntece i se odihnea un cordon lat cu cataramе de alamă sau aur, în orice caz un metal galben, iar la gît purta un colier cu pietre verzi.

Peştele şedea răsturnat într-un jilț cu braţe înalte, în stil Savonarola, şi avea la dreapta lui o măsuță cu un serviciu minuscul de cafea. De cealaltă parte a măsuței mai erau două scaune. Pe unul stătea Pisicîinele şi sorbea cafea

33

dintr-o ceşcuță („Pînă la urmă tot a căzut în apă", gîndi Teodosie), iar celălalt scaun era liber. Peştele cel gras îi făcu lui Teodosie un semn să ia loc şi abia pe urmă îl salută, fluturînd neglijent din degete.

Tocmai cînd Teodosie cel Mic se gîndea cu tristeţe că onorurile şi vorbitul politicos au luat sfîrşit, peştele cel mare deschise gura:

– înălțimea Voastră, bine ați venit printre noi.

– Bine v-am găsit, răspunse amabil Teodosie şi vru să se ridice ca să dea mîna cu peştele.

Pisicîinele îi făcu semn să stea la locul lui. Peştele observă:

– Lasă-l, dragă, nu vezi că-i prietenos - şi îi întinse lui Teodosie o mînă moale şi alunecoasă.

– Excelență, cum ați călătorit? întrebă el pe urmă, apoi îl ciupi pe Teodosie de obraz şi începu să rîdă cu nesimțire.

Teodosie se simțea foarte prost. Se fîstîci un pic şi luă loc înapoi pe scaun.

– Vai, zise peştele cel gras, căzînd în genunchi, iertare, Excelență, nu mă pedepsiți, am uitat să mă prezint.

– Nu-i nimic, zise Teodosie, bucuros că se poate arăta din nou amabil.

– Nu-i nimic? Auziți-l, nu-i nimic! Şi aşa tăvălit pe jos cum era, peştele cel gras începu să rîdă. Cataramele de la cordon i se mişcau în sus şi în jos pe burtă. Din jur se auzeau şi alte rîsete. Şi zi aşa, nu-i nimic? continuă el, ridicîndu-se neaşteptat de repede şi îndesîndu-şi fața cu ochi verzi în nasul lui Teodosie. Tu ştii cine sînt eu?

Rîsetele celorlalți peşti încetară ca la comandă. „Cine-o fi?", se întrebă Teodosie cu spaimă. Nu-l plăcea deloc, iar ochii cei verzi îl iritau de-a binelea.

– Tu ştii cine sînt eu ? Peştele abandonă privirea fioroasă şi începu să clipească duios. Tot clipind, îşi depărta fața de

33

a lui Teodosie. Sînt un umil slujbaş. Din nou se auziră rîsete în jur.

– Iar eu sînt Teodosie cel Mic. Poți să iei loc, spuse Teodosie cu autoritate. Rîsetele încetară. Peştele cel gras se aşează descumpănit în jilț. Ce fel de slujbaş sînteți ?

– Am fost desemnat de tatăl Excelenței Voastre ca Protector al Lacului Rece, funcție pe care o voi îndeplini pînă la majoratul domniei voastre.

– Majorat care s-ar putea să aibă loc mai devreme decît e regula, date fiind condițiile, adăugă cu înțeles Pisicîinele.

– Da, da, se grăbi să încuviințeze peştele şi dădu din mînă ca şi cum n-ar fi luat foarte în serios această posibilitate, în general, continuă el, am în grijă bunul mers al lucrurilor în ținutul populat de peşti. Am uitat să mă prezint: mă numesc Oliviu. Sînt somn. Poți să-mi spui chiar aşa : Somn.

Ceilalți mă strigă - cum mă strigați, bandă de tîlhari ? urlă el neaşteptat, întorcîndu-se spre peştii din asistență. Aceştia începuseră deja să tremure:

– Să trăieşti, Mărite Somn Protector!

– N-aud, mai tare.

– Să trăieşti mulţi ani fericiţi întru fericirea poporului nostru, Mărite Somn Protector! răcniră peştii într-un glas.

Somnul zîmbi disprețuitor:

– Aşa. Adunătură de ticăloşi înceți la minte. Ăsta e poporul meu, spuse el şoptit la urechea lui Teodosie.

Băieți buni, mă iubesc, mă respectă, dar se şi tem de mine, cam înceți la minte şi cam puturoşi, urlă el, ca să fie auzit de toată lumea. Nişte putori, asta sînteți. Dispăreți, să nu vă mai văd.

Peştii se răspîndiră într-o clipă care încotro, într-un murmur respectuos. Cînd murmurul se stinse şi tăcerea se lăsă deplin, Somnul Protector se lăți de tot în fotoliu, se descheie la cordonul din alamă (sau din aur) şi începu să

34

soarbă tacticos din cafea. Serveşte-l tu pe Teodosie, spuse el Pisicîinelui.

– Nu bea cafea.

– Aşa de mic şi nu bea cafea! Vrea regatul înainte de majorat şi nu bea cafea! pufăi Somnul cu silă.

– Nu vreau nimic, zise Teodosie.

Somnul îl privi interesat subit, puse ceaşca pe măsuță şi spuse:

– Atunci să trecem la chestiuni de stat.

Libertate şi neatîrnare!

Acum, că mă încredințezi de ajungerea în bună stare a transportului, m-am mai liniştit şi eu. Nu vă puteți închipui voi acolo chinurile mele de aici. Voi vă aveți unul pe celălalt, vă împărtăşiți ideile, mai rîdeți, vă speriați, vă îndurerați împreună, chiar dacă, hai să zicem, nu vă cunoaşteți toți foarte bine.

în legătură cu asta, luați seama şi cercetați-i atent pe noii recruți. Ştiu că avem nevoie mai mult ca oricînd de întăriri şi că orice suflet aprins de idealuri este bine venit, totuşi fiți cu luare-aminte să nu se strecoare între noi vreo ureche duşmană. Şi vă spun acestea căci TPPM Gavril a venit în mare taină la mine şi era livid de îngrijorare şi discutînd de una, de alta, la o cafeluță şi o dulceață, s-a scăpat şi mi-a spus ce a aflat şi el, anume despre lucrul Somnului, carele recent a mînat iscoade la Petrila şi nu numai, ca să cumpere pe capii minei de sare şi pe capii administrației. De aici am tras eu concluzia că lucrurile se precipită şi că cei ostili actualei conduceri de la Petrila au şi mai multe pricini să se teamă de înăsprirea prigoanei. Aşa că vegheați - duşmanul ascultă.

Qt despre Gavril, să vă spun că mi s-a păait îmbătrînit, dar probabil că era doar foarte îngrijorat. Altminteri, se ține bine, cum îl ştim, țină-l Domnul sănătos, şi încă mai are tăria să se prefacă nepăsător. îl admir foarte tare pentru asta şi pentru multe alte calități pe care n-am să le înşir aici. Nu vă ascund că era cît pe ce să-i spun să nu-şi facă griji sau cel puțin nu

aşa de multe, căci are încă prieteni neştiuți care luptă de partea lui. Dar mi-am luat seama şi mi-am spus că poate nu este timpul să-l inițiem în tainele noastre, căci nu avem de unde să ştim ce reacție poate să aibă.

Şi acum să mă întorc mai bine de unde plecasem cu văicărelile mele, acolo unde vă îndemnam să nu pizmuiți că eu stau în timp ce voi vă primejduiți cotidian viața. Timpul curge aici monoton, iar să stai ca cucul cu tine singur, peste zi şi peste noapte mai ales peste noapte -, este ucigător de greu.

Gîndurile care-ți vin în cap, grijile, toate te surpă pe dinăuntru şi te trezeşti dimineața cu capul gol şi cu o stare de oboseală ca şi cum n-ai fi dormit sau ca şi cum somnul tău ar fi fost vegheat de un vîrcolac cu răsuflarea fierbinte. Nu e zi să nu mă întreb ce o să se aleagă de sărman regatul acesta dacă nu izbîndim şi nu e noapte să nu mă gîndesc la amara soartă a lui Teodosie încăput pe mîna acestui zbir cu solzi. De aceea, oricare veste, oricît de scurtă, de la voi, este pentru mine îmbucurătoare ca răsăritul soarelui. Iar dacă, în plus, norocul se întîmplă să ne surîdă cum a fost de data aceasta şi să apucăm să vedem că grijile noastre au fost vane, atunci înmiită este bucuria mea. Ar fi fost păcat să pierdem transportul şi, drept să spun, nici nu ştiu cum am fi recuperat pierderea. Deşi acum, dacă mă gîndesc mai bine, oarece pricină de îngrijorare tot am: îmi scrii că ți s-a părut că una din lăzi a fost umblat la ea, dar nu bagi mîna în foc. Poate că fac exces de suspiciune şi poate că iar mă frămînt inutil, dar uite ce-mi dă prin cap: dacă Somnul, prin iscoadele lui, a interceptat transportul, l-a cercetat ca să se încredințeze ce e în el, după care l-a lăsat să-şi urmeze calea ? Dacă în acest fel a luat urma locului în care

35

sînteți pitiți? Nu îndrăznesc să mă gîndesc ce ar însemna una ca aceasta. Cumpăniți bine, poate că sînteți toți în mare primejdie şi, cînd voi nici nu gîndiți, o să tabere pe voi şi o să vă pună în lanțuri sau o să vă trimită la ocnele de la Petrila. Poate că pentru transportul următor ar trebui să alegem o altă rută. Şi aşa Golful Căpşunăriei nu mi se mai pare un port foarte sigur - am eu bănuielile mele.

Este adevărat că e drumul cel mai scurt, dar, cred eu, cîteodată, în ilegalitate, drumul cel mai scurt între două puncte este drumul ocolit. Acestea sînt temerile mele. Aş vrea să nu se adeverească. Scrieți-mi neîntîrziat, căci deja mor de îngrijorare pentru soarta voastră.

Sănătate şi frățietate.

35

IV. Pretențiile Somnului Protector

– Atunci să trecem la chestiuni de stat, spuse Somnul Protector, sper că nu aveți nimic împotrivă.

Pisicîinele se cam strîmbă.

– Eu cred că nu e cazul.

– Eu cred că e, întoarse peştele. Teodosie ți-a fost încredințat ție ca să-l educi şi să-l pregăteşti pentru tronul ce i se cuvine. Mi se pare mie sau mă înşel spunînd că, în loc să-l pregăteşti ca pe un adevărat bărbat, mai degrabă l-ai cocoloşit ? Normal ar fi fost să-mi fie dat mie în grijă, dar tatăl lui a hotărît altfel. întotdeauna te-a prețuit mai mult.

Teodosie se felicită în gînd pentru a fi fost crescut de Pisicîine, şi nu de Somnul Protector, făptură care îi devenea din ce în ce mai antipatică.

– Să nu vorbim despre asta acum.

– Ei, vezi, aşa eşti tu, jubilă Somnul, despre asta nu, despre aia nu, despre ailaltă mai tîrziu. Cînd? Te întreb cînd. I-ai explicat lui Teodosie ce-l aşteaptă?

– în mare, ştie.

– Ha! în mare. Gavril, vai de capul tău, eşti un lunatec, duşmanii bat la uşă, pericolele stau la pîndă - cum am zis? -, nu, invers, pericolele bat la uşă (deşi n-am înțeles niciodată în ce fel poate să bată un pericol la uşă) şi tu îți pierzi timpul cu tot soiul de poveşti de adormit copiii.

Dacă Teodosie ar fi urmat să devină orice altceva, ştiu şi eu - cofetar -, ți-aş fi încuviințat pedagogia. Aşa însă, părerea mea este că te mişti prea încet.

36

Teodosie auzea pentru prima dată că pe Pisicîine îl cheamă Gavril. Somnul era probabil în relații dacă nu bune, măcar foarte vechi cu Pisicîinele, de vreme ce îi spunea pe numele mic.

– -în sfîrşit, cedă Pisicîinele, poate că ai dreptate. Am văzut şi eu că duşmanii stau la pîndă. Şi încă poate că aceia nu sînt cei mai periculoşi. Ştii cum se spune: nu trebuie să te temi de duşmanii pe care îi cunoşti, ci de cei pe care îi ştii prieteni.

– Cum adică ? întrebă vag neliniştit Somnul Protector.

Pisicîinele îl privi în ochi pe Somn. Acesta îşi mişcă

pupilele ochilor săi bulbucați şi se uită în altă parte:

– Nu ştiu nimic, povesteşte-mi.

– Povesteşte-mi tu mai întîi ce ştii despre duşmanii care stau la pîndă.

– De o vreme, spuse Somnul Protector, Furnicile Vinete vor să aibă independență şi control total la exploatarea minelor de sare şi asta se poate aranja printr-un tratat.

– Asta ştiam de mult, ştie şi Teodosie. Nu sîntem de acord. Provincia Furnicilor, atît în partea dinspre Petrila, cît şi în zona Filiaşilor, e parte din regat şi independență totală nu se poate. Aşa că nu văd despre ce tratat vorbim.

Teodosie încuviință din cap. Devenise serios, se discuta politică.

– Mă rog, continuă Somnul Protector, e încă de discutat.

Zvonurile şi mai recente sînt că, pînă la urmă, dacă le întinde cineva o mînă, îşi vor declara independența fără tratat. Vezi tu, Gavril, în politică trebuie să fii mobil. Dacă răul tot e să se întîmple, mai bine îl controlezi, astfel încît pagubele să fie minime.

– Teoria pagubelor minime îmi aparține, te rog să nu mi-o serveşti tu, i-o tăie Pisicîinele. Cine să le întindă o mînă, cum spui?

– M-am exprimat greşit, recunoscu Somnul. Aşa se spune, „să ți se întindă o mînă". în realitate, nu trebuie să

36

te gîndeşti la un ajutor militar. Gîndeşte-te la o organizație secretă, de exemplu, care se înarmează sau, mai rău, care înarmează populația. Ştii, ca să revin la chestia cu mîna, cea mai bună mînă este cea cu care te ajuți singur. Valabil şi în sensul porcos, adăugă Somnul Protector rîzînd.

Pisicîinele se strîmbă şi privi îngrijorat spre Teodosie.

– Foarte neclar ce-mi spui, obiectă el.

– Gavril, să te informez şi pe tine, pentru că tu, ocupat cu grădinăritul, nu ai de unde să ştii. Somnul Protector atinse împăciuitor brațul Pisicîinelui, apoi îl lămuri pe Teodosie: Uite-aşa ne mai împungem noi, Gavril şi cu mine, dar nu ne supărăm. Nu există supărare între prieteni.

Să revin la ce discutam şi să-ți arăt dovada indiscutabilă a trădării. Unde-am pus-o?

Cu o față radioasă care încerca să joace panica, Somnul Protector îşi pipăi caftanul vişiniu la piept, apoi la poale.

– Unde e?

Pisicîinele clipi rar şi se uită în altă parte.

Văzînd că spectacolul său nu are căutare, Somnul extrase dintr-un buzunar un plic şi i-l înmînă lui Gavril.

– Citeşte aici.

Pisicîinele scoase hîrtia din plic şi o despături.

– Citeşte cu voce tare, să audă şi Teodosie.

– Libertate şi neatîrnare. Mare scofală, spuse dezamăgit Pisicîinele Gavril. Ai interceptat o scrisoare a Frăţietăţii.

Am în arhive o colecţie întreagă. Primul exemplar datează de acum treizeci de ani, ultimul de acum şase luni.

– Te rog foarte mult să nu iei în uşor lucrurile astea, se burzului Somnul. Nu ţi-aş fi cerut această întîlnire dacă lucrurile nu mi s-ar fi părut grave. Nu-mi place să deranjez oamenii. Nici tu n-ai fi venit dacă nu ai fi fost îngrijorat, măcar aşa, un pic.

– Păi sînt îngrijorat, recunoscu Pisicîinele, dar nu din cauza Frăţietăţii.

– Te rog să citeşti.

37

37

Gavril dădu din umeri şi coborî din nou ochii în scrisoare.

– Cu glas tare.

– Deci: Libertate şi neatîrnare! Sîntem toţi într-un suflet şi-ntr-un gînd de aceeaşi părere cu tine. Transportul trebuie să-şi schimbe ruta dacă vrem să-l mai primim vreodată. Ultimul, aşa cum ţi-am mai scris, a ajuns la mal, dar una din lăzi ni s-a părut suspectă. Mai precis, nu ne-am putut dumiri dacă pecetea era cea adevărată şi s-a turtit din pricina hurducăturilor inerente sau dacă era o pecete prefăcută, pusă de cineva care a deschis lada şi s-a uitat înăuntru la marfă. Asta o dată. A doua pricină de îngrijorare, pe care nu ţi-am mai scris-o, ca să nu te mîhnim, date fiind uriaşele griji pe care le ai pe cap, este că Empedocle, vîslaş atît de priceput, dar rău înotător, a căzut cum-necum în apă şi s-a înecat în timpul trecerii lacului, şi numai marele nostru noroc a făcut ca barca să ajungă totuşi la mal, în derivă, e drept că ceva mai departe de locul în care o aşteptam. Şi sîntem siguri de moartea lui Empedocle, pentru că am tras barca la mal cu cîngile şi nu l-am găsit în ea şi nici la chemările noastre n-a răspuns, şi abia mai tîrziu Epamimonda ne-a strigat din susul malului şi ne-a spus să venim să vedem că leşul lui Empedocle a fost adus de curent la ţărm. Era sărmanul vînăt şi umflat ca un cimpoi şi avea ochii deschişi şi apoşi ca toţi înecaţii.

Asupra lui am găsit epistola de la tine, cu cerneala ştearsă pe jumătate de unda lacului. Aşa încît trebuie să găseşti acum şi un om nou de legătură pentru următoarele transporturi şi pentru noua rută pe care o vei alege. Să fie cineva devotat cauzei şi duşman al duşmanilor noştri. Iarăşi, fă astfel, te rugăm, încît următorul transport să ajungă cît mai devreme, căci, aşa cum ai văzut şi tu, autorităţile de la Petrila sînt pe cale să-şi schimbe stăpînul. Sănătate şi frăţietate.

Pisicîinele rămase gînditor cu scrisoarea în mînă. Teodosie observă cum cerneala cu care este acoperită se dizolvă în

37

apă şi formează deasupra foii de hîrtie un fel de abur albăstrui.

– Căutai duşmanii, spuse Somnul Protector. I-ai găsit.

– Prostii, zise nepăsător Gavril şi restitui plicul Somnului.

Vorbeşte despre un transport, despre nişte lăzi, cu chestii de-astea se ocupă Frăţietatea de cînd s-a înfiinţat. Şi pe urmă, dacă luptă în ilegalitate la Petrila, mi se pare normal să se ajute unii pe alţii cu haine, hrană şi de-astea.

– Adică tu continui să nu-nţelegi şi susţii că acel transport despre care se vorbeşte în scrisoare e cu hrană ?

– Dar cu ce ?

– Mă faci bănuitor, Gavril, mă faci bănuitor. îți semnalez, în caz că nu ți-ai dat seama, că eu, Oliviu, prin grija şi prevederea de care întotdeauna am dat dovadă, am interceptat o scrisoare adresată de către un membru al Frăției înseşi - atenție! - comandantului Frăției.

– Pe ce te bazezi ?

– ...nu ți-am scris, ca să nu te mîhnim, date fiind uriaşele griji pe care le ai pe cap?

– Să zicem că e adresată comandantului.

– Aha. Păi are comandanail Frăției timp să se ocupe personal de lăzi cu mîncare?

– De ce mă-ntrebi? îl cunoşti? Nu-l cunoşti. Nici eu nu-l cunosc. Nu facem decît să ne dăm cu presupusul. Nu ştim dacă e înalt sau scund, ce mănîncă la cină, nu ştim nici măcar dacă e acelaşi comandant de treizeci de ani încoace sau dacă nu cumva s-a schimbat.

Somnul surîse cu subînțeles.

– Eu zic să nu ne pripim cu afirmațiile şi să încercăm să vorbim fiecare pentru el însuşi. Eu, personal, nu-l cunosc, deşi aş vrea foarte tare să aflu cine este şi să-l arestez.

– De ce să-l arestezi? se supără Pisicîinele. Este sub jurisdicția ta?

– în mod sigur nu, recunoscu Somnul. Mai curînd este sub jurisdicția ta.

– Uite, eu cred că acum vorbim degeaba şi pierdem timpul, spuse Pisicîinele supărat. Dacă m-ai chemat aici pentru asta, poftim, am luat la cunoştință şi acum mergem.

Teodosie, văzîndu-l pe Pisicîine gata de plecare, se ridică.

– Gavril, te rog să te opreşti de bunăvoie şi să nu mă sileşti să te arestez.

– Repetă ce-ai spus.

– Nu mă sili să te arestez pentru înaltă trădare.

Prin spatele Somnului Protector trecură repede umbrele întunecate ale unor peşti cu halebarde.

– Te rog, Gavril, îşi modulă Somnul vocea, lasă-mă să-ți spun ce transportă Frățietatea.

– Spune, cedă Pisicîinele şi lăsă în jos mîna pregătită să apuce săbiuța, aflată la locul ei, sub elasticul pantalonilor.

Teodosie privea speriat către cei doi.

– Arbalete. Frățietatea transportă arbalete. Arme, Gavril.

Orice ai spune şi oricît i-ai lua tu în brațe, acesta este un delict. Spune-i contrabandă.

– Nu iau pe nimeni în brațe, zise morocănos Pisicîinele.

Somnul surîse din nou, ca şi cum ar fi ştiut mai multe

despre acest subiect.

– Deci tu ai interceptat transportul despre care scrie în scrisoare şi tu l-ai înecat pe vîslaş.

– Pe Empedocle. Era o Furnică Vînătă.

– Nu contează că era furnică. Tu l-ai înecat.

– I-am dat furnicii un motiv serios ca să fie vînătă.

A fost o glumă, adăugă Somnul, apoi, constatînd răceala Pisicîinelui, reveni la răspunsul direct. Nu personal. Furnicile înoată prost sau deloc, deşi se încăpățînează să creadă că sînt mari navigatori. Fac o paranteză ca să mai destind puțin atmosfera.

întotdeauna mi-a plăcut să joc feste. De exemplu. Furnicile trebuie să navigheze des, deşi detestă apa. Aşa le e soarta, face parte din modul lor de viaţă. Tot

comerţul de la Petrila la Filiaşi se face cu şlepuri pe deasupra capului meu. Din cînd în cînd, chiar şi înalţii demnitari sînt siliţi să ia drumul periculos al apelor. De aici se trage renumele lor de mari navigatori.

– întotdeauna m-am întrebat de ce nu se separă administrativ ?

– Cine, întrebă Somnul, căruia faptul că fusese întrerupt îi provocase o iritare pe care o ascundea greu.

– Furnicile Verzi de cele Vinete. Toate îi despart: sînt diferite ca fire, au între ele o apă greu de trecut, au puţine interese comune. Şi totuşi stau unite. O ciudăţenie.

– Ehei, surise Somnul sugîndu-şi răutăcios buzele, furnica e vicleană. Nu dă pe mofturi ce-a obţinut prin luptă. însă dacă ambarcaţiunile lor iau cumva apă, să te ţii disperare. Furnicile, ţine minte, Teodosie, se îneacă şi dacă au colac. Se îneacă şi cînd se spală pe mîini în chiuvetă.

Spre mirarea lui Teodosie, Somnul începu să rîdă şi continuă să se ţină mult timp cu mîinile de burtă, în ciuda faptului că Pisicîinele păstra o tăcere îngheţată.

– Nu-ţi aprob metodele, spuse el în cele din urmă.

– Lămureşte-mă, Gavril, redeveni Somnul serios, eşti de partea acestor contrabandişti care ne ameninţă stabilitatea ?

– Ca să fiu sincer, deşi n-am nici o legătură cu Frăţietatea, acţiunile lor nu mă deranjează, atît timp cît grupul terorizează administraţia de la Petrila. Dimpotrivă, cred că atît timp cît furnicile din vest sînt preocupate cu eliminarea Frăţietăţii, regatul este stabil. Cînd preocuparea asta o să le dispară, atunci de-abia am să mă-ngrijorez.

Somnul se lăsă în jilţ şi îl ameninţă glumeţ pe Pisicîine cu degetul:

– Nu e frumos, Gavril. Şi mai zici de metodele mele.

Un lucru nu înţeleg: de ce n-ai spus aşa de la-nceput şi m-ai făcut să cred că ai un amestec în toată tărăşenia asta ?

Altfel spus, de ce ai jucat toată comedia cu scrisoarea, că ai şi tu colecţie acasă, că n-are nici un interes, că te ridici şi pleci? A?

– N-am spus că am colecţie acasă, am spus că am scrisori la arhive. Vreau să lămurim un lucru: eu nu joc comedie în general. Tu joci comedie, asta e specialitatea ta. Doi la mînă, nu mă tragi la răspundere. Trei: ce a fost tîmpenia aia cu arestarea? Chiar crezi că poţi să mă arestezi ?

– Tehnic? Depinde. Dacă am probe împotriva ta, cum că l-ai trădat pe Teodosie întreţinînd legături cu o organizaţie care luptă pentru instaurarea republicii, atunci da.

– Ca să ne lămurim, Frăţietatea nu luptă pentru instaurarea republicii. Luptă împotriva unei administraţii zonale care serveşte o orînduire monarhică, ceea ce e altceva.

– Cu adevărat se pare că-i cunoşti foarte bine.

Pisigîinele se enervă din cale-afară.

– Mai insinuează o singură dată ceva în legătură cu mine şi jur că ai să regreţi.

– - Să-ţi dau un pahar cu apă ? întrebă Somnul Protector în bătaie de joc.

Gavril făcu un număr de paşi la stînga şi la dreapta, ca să-şi recapete calmul, urmărit cu mare satisfacţie de Somn.

– Nu înţeleg de ce continui să te prefaci, se miră peştele. Nu ţi-a fost limpede, cînd ţi-am arătat scrisoarea, că tot eu am fost cel care a interceptat transportul şi că furnica

Empedocle a pierit la ordinele mele, tocmai ca să pot pune lada la locul ei şi să nu le dau celor din Frăţietate prea multe motive de bănuială?

Pisicîinele se uită la Somn şi începu să zîmbească.

– Este absolut ilogic ce spui. De ce ar fi trebuit eu să înţeleg că există vreo legătură între interceptarea unei scrisori care povesteşte despre interceptarea unui transport şi interceptarea transportului însuşi?

40

Teodosie, care urmărise conflictul dintre cei doi cu sufletul la gură, pierdu în acest moment şirul. Singurul lucru pe care îl observă fu acela că Somnul se întunecă la jumătatea frazei rostite de Pisicîine.

– Am înţeles, continuă vesel Gavril. Este vorba despre cealaltă scrisoare, menţionată şi ea în scrisoarea pe care mi-ai dat-o mie s-o citesc. Aceea pe care o avea vîslaşul înecat asupra lui. Ai citit-o şi ai găsit, într-un fel sau altul, numele meu menţionat în ea. Acest lucru ţi s-a părut că mă incriminează, dar nu suficient, aşa că m-ai chemat aici ca să mă tragi de limbă. Dacă mă prindeai, mă arestai. De ce, Oliviu ?

– Siguranţa statului înainte de orice, răspunse întunecat Somnul Protector.

– înţeleg, îl aprobă ironic Pisicîinele. Scrisoarea ai lăsat-o asupra leşului furnicii ca s-o găsească cei din Frăţietate, aşadar ai păstrat o copie. Arată-mi-o.

Fără nici un chef, Somnul scoase din alt buzunar o foaie de hîrtie şi, după ce îşi puse o pereche de ochelari, citi:

– Zice-aşa, ca să vezi şi tu că nu sînt nebun: Libertate şi neatîrnare! Acum, că mă încredinţezi de ajungerea în bună stare a transportului, m-am mai liniştit şi eu. Nu vă puteţi închipui voi acolo chinurile mele de aici. Voi vă aveţi unul pe celălalt, vă împărtăşiţi ideile bla, bla bla în legătură cu asta, luaţi seama şi cercetaţi-i atent pe noii recruţi. Ştiu că avem nevoie mai mult ca oricînd de întăriri şi că orice suflet aprins de idealuri na-na-na luptei na-na-na bine venit. Aici, fii atent: Şi vă spun acestea, căci TPPM Gavril a venit în mare taină la mine şi era livid de îngrijorare şi discutînd de una, de alta, la o cafeluţă şi o dulceaţă, s-a scăpat şi mi-a spus ce a aflat şi el, anume despre lucrul Somnului, carele recent a mînat iscoade la Petrila şi nu numai, ca să cumpere pe capii minei de sare şi pe capii administraţiei. De aici am tras eu concluzia că

40

lucrurile se precipită şi că cei ostili actualei conduceri de la Petrila şi aşa mai departe.

Somnul împături foaia.

– Deci la o cafeluţă şi la o dulceaţă cu comandantul Frăţietăţii, uneltind împotriva mea, Gavril. îmi înţelegi îngrijorarea.

în clipa în care Somnul îşi ridică pulpana caftanului ca să bage scrisoarea în buzunar, Pisicîinele întinse mîna.

– Dă-o-ncoace.

– Ce mai e de văzut ?

– Vreau s-o citesc pe toată.

– N-am nimic împotrivă, spuse Somnul cu jumătate de gură.

– Deci unde eram ?... de aici am tras eu concluzia că lucrurile se precipită şi că cei ostili actualei conduceri de la Petrila au şi mai multe pricini să se teamă de înăsprirea prigoanei. Aşa că vegheaţi - duşmanul ascultă. Cît despre Gavril' să vă spun că mi s-a

părut îmbătrînit, dar probabil că era doar foarte îngrijorat. Altminteri, se ține bine, cum îl ştim, țină-l Domnul sănătos, şi încă mai are tăria să se prefacă nepăsător. îl admirfoarte tare pentru asta şi pentru multe alte calități pe care n-am să le înşir aici. Nu vă ascund că era cît pe ce să-i spun să nu-şifacă griji, sau cel puțin nu aşa de multe, căci are încă prieteni neştiuți care luptă de partea lui. Dar mi-am luat seama şi mi-am spus că poate nu este timpul să-l inițiem în tainele noastre, căci nu avem de unde să ştim ce reacție poate să aibă. Şi acum să mă întorc mai bine de unde plecasem cu văicărelile mele, acolo unde vă îndemnam să nu pizmuiți că eu stau în timp ce voi vă primejduiți cotidian viața. Timpul curge aici monoton, iar să stai ca cucul cu tine singur, peste zi şi peste noapte - mai ales peste noapte -, este ucigător de greu. Gîndurile care-ți vin în cap, grijile, toate te surpă pe dinăuntru şi te trezeşti dimineața cu capul gol şi cu o stare de oboseală ca şi cum n-ai fi dormit sau ca şi cum somnul

41

tău ar fi fost vegheat de un vîrcolac cu răsuflarea fierbinte.

Şi aşa mai departe.

Pisicîinele lăsă brațul cu scrisoarea pe lîngă corp şi rămase o vreme gînclitor.

– Interesant, murmură el emoționat într-un tîrziu, am stat de vorbă cu comandantul Frățietății şi n-am ştiut. Deci comandantul Frățietății mă cunoaşte bine.

– îți poți da seama cine este? se foi Somnul curios.

– Habar n-am, ridică Gavril din umeri. Am fost în vizită la vreo douăzeci de oameni numai în săptămîna care a trecut, asta ca să nu-ți mai spun că nimic nu ne dovedeşte că discuția la care se referă scrisoarea n-a avut loc mai demult. Acum un an, de exemplu.

Somnul protestă vehement.

– Poftim, acum două luni, îşi amendă Pisicîinele estimările.

– Şi toți te-au tratat cu dulceață şi cafea.

– în general, da.

– Cred că intervalul pe care trebuie să ți – 1 aminteşti este totuşi mai mic, zise Somnul triumfător. Să spunem că trebuie să te gîndeşti la toate persoanele cu care te-ai întîlnit cel mai tîrziu alaltăieri, cînd am interceptat eu scrisoarea, şi acum o săptămîna fix, cînd am trimis eu...

– .. .solii la Petrila, completă Pisicîinele şi îl privi crunt pe Somnul Protector. Asta de fapt voiam eu să te întreb şi de aceea am acceptat invitația pe care mi-ai făcut-o. Ca să aflu din gura ta pentru ce negociezi în secret cu Petrila.

Te-am întrebat direct, n-am umblat cu ocolişuri, cum ai făcut tu ca să mă prinzi pe mine, şi aştept un răspuns direct.

Deşi îi scăpau o grămadă de înțelesuri, Teodosie simți că Pisicîinele a cîştigat, cel puțin temporar, partida.

– Pot să-ți explic, răspunse Somnul.

– Te rog, îl invită binevoitor Gavril şi se reaşeză pe scaun, continuînd să-l privească pe Somnul Protector cu o curiozitate care lui Teodosie i se păru sinceră.

41

– Ştii că am un lot de spioni antrenați pentru misiuni în Provincia Semiautonomă a Furnicilor Vinete, şi asta nu de ieri, de azi, ci de cînd s-a semnat semiautonomatul.

– Ştiu, deşi nu te aprob. Partea comică este că ştiu şi Furnicile.

– Asta aşa e. Mă rog, e o măsură formală.

– Tocmai de aceea am fost de părere că trebuie să o suprimi, pentru că este formală.

Somnul vru să protesteze, însă Pisicîinele flutură din mînă:

– în sfîrşit, este treaba ta, vecinătatea ta, faci cum crezi. Continuă.

– Eu cred că sînt necesari. Dacă nu m-aş afla prins ca într-un cleşte între două teritorii aparţinînd aceleiaşi provincii, poate că m-aş răzgîndi.

– Bine. Am înţeles. Aştept să-mi spui de ce ai negociat în secretau Petrila.

Somnul îşi trecu limba peste buzele lui grase.

– Aflu acum zece zile că unul din spionii mei a fost arestat în misiune şi aruncat în minele de sare. Deci furnicile îl arestează. Cînd aud asta, trimit soli şi încerc să negociez pentru el. Le explic furnicilor că este un supus de-al meu, trimis la Rîul de Sare pentru cură. Apa de aici nu-i mai face bine, aşa le-am spus. Ştii ce mi-au răspuns?

Somnul se uită pe rînd la Pisicîine şi la Teodosie, pentru a creşte tensiunea relatării. Pisicîinele se scarpină după ureche, iar Teodosie îşi înăbuşi un căscat. Văzînd acestea, Somnul renunţă la pauza dramatică:

– Mi-au răspuns că, dacă a venit pentru cură, ceea ce este în regulă (atîţia peşti de-ai mei se duc cîteva zile pe an la ape sărate), atunci de ce a încercat să-l asasineze pe şeful stabilimentului de băi?

– Ce secretoase şi furnicile astea. Deci aşa s-au întîmplat lucrurile. în ziare au scris doar că şeful stabilimentului de

băi a fost eliberat din funcţie şi înlocuit. Deci un spion de-al tău l-a asasinat.

– Şeful stabilimentului de băi este cel mai înalt demnitar al Furnicilor Vinete, cu cele mai mari funcţii de comandă şi control, pe care le acoperă sub o profesiune modestă, îi explic lui Teodosie, care poate că nu ştie, se disculpă Somnul şi se aplecă spre Teodosie pentru a-l ciupi de obraz. Este o furnicussă deghizată si rea de care ascultă toaaate selelalte Furnicusse Vinete. Ea s-a deghizat pentru a ne păcăli pe noi, dar noi sîntem destepsi si nu ne lăsăm uşor păcălissi.

– De ce-i vorbeşti ca unui retardat? îl întrerupse Pisicîinele.

– Ca să înţeleagă.

– înţelege. Pisicîinele i se adresă şi el lui Teodosie: Ce miră pe toată lumea este că nu i-au schimbat acoperirea de atîţia ani de zile. Practic, de cînd mă ştiu eu, cea mai importantă furnică, cea care conduce treburile politice, devine la un moment dat şef peste stabilimentul de băi.

Pentru ochii lumii însă, furnica cea mai înaltă în grad este Guvernatorul Turnului din Filiaşi.

– înseamnă că furnicile n-au prea multă fantezie, rîse Teodosie.

Somnul îl privi încruntat şi-şi reluă povestirea.

– Bun. îţi poţi imagina, aşadar, că şi omul meu ştia asta. Şi atunci vin eu şi te întreb. De ce să-l omoare? îşi pierduse minţile?

– Poate că s-au deconspirat reciproc, a avut loc o luptă şi lupta s-a terminat prost pentru furnică, încercă Pisicîinele să ofere o explicaţie.

Somnul Protector zîmbi superior.

– Aşa mi-am spus şi eu: un accident nefericit. Cînd însă am aflat că spionul meu, la ora cînd era asasinată Furnica Vînătă, stătea pînă la gît într-o cadă cu apă sărată,

sub atenta îngrijire a patru furnici maseuze, am început să-mi schimb părerea.

– Nu înţeleg, zise Pisicîinele.

– Nici eu, spuse Teodosie, care nu înţelesese într-adevăr nimic din dezlînata povestire a Somnului.

– Pe scurt, lămuri acesta din urmă, ori altcineva s-a ocupat de şeful stabilimentului şi agentul meu a căzut de țap ispăşitor, ori, pur şi simplu, nu a avut loc nici un asasinat, au efectuat doar înlocuirea, cum scrie şi-n ziare, şi au aruncat vina pe omul meu. întrebarea, şi-ntr-un caz, şi-n celălalt, este: de ce ? De aceea am trimis o solie, ca să lămurim acest diferend şi să negociem nişte despăgubiri şi n-am găsit că este ceva atît de important încît să te informez.

– Şi ai negociat.

– A fost cu cîntec. S-au purtat foarte politicos şi mi-au promis, într-o primă rundă de convorbiri, că îmi vor elibera agentul. După care oficialii lor s-au prezentat la mine Cu nişte mutre grave şi mi-au spus. Ne pare rău, dar surparea unei galerii în minele de sare a curmat etc. Aşa că lucrurile au rămas cam încurcate.

– Păcat. înseamnă că spionul tău, cel care putea să confirme povestea sau să te lămurească măcar cum au stat lucrurile, nu mai există.

– Nu mai există.

Se lăsă tăcerea. După o vreme, Somnul vorbi:

– Nu mă crezi.

Pisicîinele nu protestă. Somnul tăcu din nou, apoi izbucni:

– Nu mă crezi, aia e, nu mă crezi.

– Nu cred o iotă, aşa e, spuse răspicat Pisicîinele.

Urmară alte cîteva momente de tăcere jenata.

– în fine, aşa cum nici tu nu crezi că nu am nici o legătură cu Frăţietatea, trase concluzia Gavril, într-un tîrziu.

Somnul mormăi ceva neclar, dar întreaga lui atitudine arăta că, într-adevăr, îl suspectează pe Pisicîine.

– Eu cred că aşa nu ajungem nicăieri. în definitiv, cum-necum, interesul nostru este să-l protejăm pe Teodosie.

Fiecare înţelege să facă asta în felul lui. M-ai chemat aici pentru că aveai nişte bănuieli, iar eu am acceptat să vin pentru că, la rîndul meu, am nişte bănuieli. Vreau să ţi le expun şi poate găsim împreună o soluţie.

– Te ascult, zise Somnul şi se umflă uşor la faţă. Lui Teodosie îi fu limpede că Somnul Protector este una dintre acele persoane cărora le place, mai mult ca orice, să li se ceară sfatul.

Pisicîinele remarcă şi el rotunjirea Somnului în fotoliu.

– Ai o hartă a regatului? întrebă el. Te-aş ruga foarte mult să o aduci.

Somnul Protector se ridică vădit nemulţumit, apoi dispăru în întuneric.

Pisicîinele se întoarse spre Teodosie cu o faţă foarte îngrijorată şi-i şopti:

– Cred că am căzut într-o capcană. Ce-a povestit el cu agentul secret e o aiureală. Sînt şocat, nici măcar nu şi-a dat silinţa să inventeze ceva ca lumea. Cred că a improvizat povestea asta acuma pe loc. Să nu scoţi o vorbă. Mă laşi pe mine.

Teodosie vru să afle mai multe, dar Pisicîinele duse degetul la buze şi spuse sentenţios:

– Pluteşte în apă trădarea.

– Uite harta, răsări ca din senin Somnul Protector.

– A, foarte bine, întinde-o.

– Teodosie a mai văzut vreo hartă? Ştie cum arată regatul ? întrebă Somnul mieros şi îl pişcă din nou pe băiat de obraz.

– Vede acum, zise Pisicîinele. Aici e Bucureştiul. Aici, ceva mai sus, reşedința lui Teodosie. La sud de capitală (degetul Pisicîinelui coborî spre marginea de jos a hărții) avem căpşunăria lui Kaliopi şi ciupercăria Minotaurului Samoil (ai fost cu Otilia) şi gata, uite granița. Bun, aici

sîntem noi acuma, fix în mijloc, şi Pisicîinele bătu cu degetul îndoit chiar pe o pată lunguiață albastră. Lacul Rece. La est avem Furnicile Verzi, adică jumătate din Provincia Semiautonomă şi Marea Noastră.

– Provincia Liberă a Furnicilor Verzi, îl corectă acru Somnul Protector.

– La vest, cealaltă jumătate a Provinciei Semiautonome a Furnicilor şi granița, continuă Pisicîinele imperturbabil.

La nord de lac vin fostele livezi, apoi dealurile cu vii apropo, se mai face vin, ceva, orice, sau sînt în paragină?

întrebă Pisicîinele într-o doară, fără să se uite la Somn.

– Nțț, răspunse peştele dînd din mînă. Alte vremuri.

– Păcat, apoi vin munții şi Ottoberg, de unde controlează Otto ducatul.

– Cine-i Otto ? vru Teodosie să ştie, dar Pisicîinele se întoarse fioros spre el. Teodosie tăcu şi, la şirul întrebărilor pe care avea de gînd să le pună Pisicîinelui, mai adăugă una. De fapt, două: voia să-l întrebe de unde ştie de vizitele pe care le făcuse cu Otilia la Kaliopi şi la Samoil.

Cu glas tare întrebă însă altceva:

– Pata asta lîngă lac ce e ?

într-adevăr, partea din est a lacului şi Marea Noastră mărgineau ținutul Furnicilor Verzi spre limita lui superioară. Acolo, înainte să apară linia punctată care marca granița ducatului lui Otto, harta înfățişa o porțiune de un roşu plat, ca şi cum formele de relief desenate în acel loc ar fi dispărut brusc sub o masă inertă de cerneală tipografică.

Somnul şi Pisicîinele schimbară o privire plină de înțelesuri.

– Spune tu, zise Somnul Protector, este de datoria ta să-l înveți.

– Mă întreb dacă are vreun sens să-i spun, de vreme ce tot n-are să ajungă acolo niciodată.

– Sper să nu ajungă nici unul dintre noi pe acolo, adăugă Somnul cu o voce speriată.

Pisicîinele coborî vocea şi îi spuse lui Teodosie:

– Acolo este peştera Marelui Monstruleț.

Pe Teodosie îl pufni rîsul.

– Nu rîde, interveni Somnul, pînă nu ştii despre ce e vorba. Şi mai ales cînd e vorba de Marele Monstruleț nu rîde. Căci nimeni nu ştie cum arată dihania asta şi toți cei care au vrut să o vadă au plătit scump.

– E mare? întrebă Teodosie.

– Tu ce zici ? răspunse Somnul. Aşa precum îi spune şi numele. Mare şi fioroasă. Suflă foc şi pîrjoleşte tot în calea ei. Apa din mare fierbe cînd iese din peştera sa. Şi încă noi

nu avem multe motive să ne îngrijorăm, dar săracele Furnici Verzi au trecut prin momente grele acum vreo douăzeci de ani şi sînt în continuare terorizate.

– Ei, acum chiar că exagerezi, interveni Pisicîinele.

Cred că ultima oară Marele Monstruleț s-a arătat acum vreo treizeci de ani.

– Şi te simți în siguranță ?

– Mai în siguranță decît dacă s-ar fi arătat ieri.

– în curînd ai să ajungi şi tu ca ăia care zic că poveştile cu Marele Monstruleț sînt legende.

– Adevărul e că s-a făcut mult folclor pe seama lui.

– Crezi ce vrei, ridică Somnul supărat din umeri.

– Să nu ne abatem de la discuție, reluă Pisicîinele.

Deci avem munții şi Ottoburg, şi gata. Asta-i tot.

– Mare spanac, rînji Somnul Protector după ce se asigură că Pisicîinele şi-a încheiat expunerea. Şi ce-i cu asta?

– Tu sugerezi că Furnicile Vinete reclamă autonomia totală şi ruperea lor de regat. Ba, mai mult, ştii şi ce urmează: Furnicile Verzi, altminteri liniştite şi fără gărgăuni în cap, şi-ar cere şi ele autonomia, cu aceeaşi ocazie. Ar urma ducatul lui Otto şi, probabil, ceva mai tîrziu, separarea domeniilor lui Kaliopi şi ale lui Samoil.

– Nu neapărat în ordinea asta.

– Evident. Poate că nu neapărat în această formație.

Poți avea, de exemplu, surpriza să constați că nici Kaliopi, nici Samoil nu doresc separarea.

– Aşa e.

– Nu de alta, dar au fiecare un teritoriu atît de vast şi atît de puțină legătură cu regatul, încît, chiar şi autonomi, condiția lor de bază nu s-ar modifica.

– Ai dreptate.

– însă, în orice caz, celelalte două provincii ar urma exemplul Furnicilor Vinete.

– Aşa spun regulile elementare de geopolitică.

– Poate că geopolitică este mult spus.

– Am spus şi eu o vorbă, sînt sigur că ai înțeles.

– Şi care ar fi, după tine, soluția ? Cum putem împiedica fărîmițarea regatului?

Somnul îşi luă o față gravă.

– După mine, ar trebui să le dăm Furnicilor Vinete o lecție.

– Morală, militară?

– Militară, dacă mă întrebi.

– Mi se pare că a aplica sancțiuni militare unei provincii se numeşte război civil.

– Oricum, dacă lucrurile se întîmplă cum prevedem noi aici, tot la război civil se ajunge.

– Aha. Şi atunci mai bine dăm noi prima lovitură, în speranța că nu va fi nici o ripostă.

– Ar fi ideal.

Pisicîinele se scarpină sub bărbie:

– Dar ştii ce implică asta ? Să presupunem că facem o expediție militară scurtă la Petrila şi obținem îndepărtarea actualei conduceri hrăpărețe. Spune-mi, fac o paranteză, mi se pare mie sau schimbarea directorului stabilimentului de băi coincide cu noile revendicări ale Furnicilor Vinete ?

Prea au venit amîndouă deodată.

46

– Nu m-am gîndit în mod special la asta, dar s-ar putea să ai dreptate.

– Să revin. Presupunem că intervenim militar. îți dai seama că asta implică ridicarea tuturor privilegiilor pe care furnicile le-au avut pînă acum. Adio semiautonomat.

– Adio, ce să-i faci.

– Asta e, conchise Pisicîinele. Nu poți să îi pedepseşti cu armata şi pe urmă să le zici: Gata, v-am pedepsit, acuma să fiți cuminți şi să exploatați minele de sare în folosul vostru ca şi pînă acum. Unde mai pui că automat ridici privilegiile şi Furnicilor Verzi. Deşi nu ți-au făcut nimic, faptul că sînt parte a aceleiaşi provincii te obligă la asta.

Somnul Protector rîse dînd capul pe spate, apoi se întoarse spre Teodosie.

– Să fii atent, Teodosie, la ce discutăm noi aici şi să reții. Ai în fața ta doi strategi de primă mînă - Gavril, în primul rînd - şi fiecare vorbă pe care o spunem valorează aur. Aşa se conduce o țară: cu capul. Tu asişti aici, fără să-ți dai seama, la o mare lecție despre arta de a conduce.

– Sau există o altă variantă, reveni Pisicîinele, mult mai puțin spectaculoasă.

– S-auzim, zise Somnul şi-i făcu lui Teodosie cu ochiul.

– Dacă le-am da furnicilor ce îşi doresc, adică un control sporit asupra avuțiilor lor subterane, poate că totul s-ar opri aici.

– Ce naivitate.

– De ce? Poți să negociezi cu ele un nou set de privilegii şi să le ceri în schimb respectarea condiției de semiautonomat pe o perioadă de. După care iar negociezi tratatul.

Somnul pufăi cu dispreț.

– Nu ştii cu cine ai de-a face. Data viitoare or să ceară şi mai mult. Te pomeneşti peste cîțiva ani că or să ceară

46

Răzvan Rădulcscu

deschiderea canalului Filiaşi-Marea Noastră, ca să aibă şi Petrila acces la mare, or eu cu asta nu sînt de acord. O să fie o uriaşă fiţiială de furnici peste capul meu. Nu.

– Nu înțeleg de ce te temi. Avem semnat cu Furnicile Vinete un tratat pe care l-au respectat pînă acum; îl lărgim, îl semnăm din nou, şi punct. Mă gîndesc foarte serios să fac mişcarea asta în zilele care vor veni. Teodosie ? Intervenție militară sau tratat lărgit?

în mod cu totul neaşteptat, Pisicîinele îi cerea lui părerea. Nu îşi dădea încă bine seama ce urmăreşte tutorele său şi nici în ce fel răspunsul pe care trebuia să-l dea avea să-l ajute pe acesta în discuția lui cu Somnul Protector. Se gîndi să răspundă „tratat lărgit", pentru că intuia în această variantă poziția lui Gavril sau, altfel spus, pentru că antipaticul Somn Protector, care îl ciupise de obraji în repetate rînduri şi fără nici o ruşine, părea să opteze pentru intervenția militară. După care îşi spuse că, dacă tot i s-a oferit ocazia să ia o decizie, ar trebui să se folosească de privilegiile sale regale şi să ia o decizie aşa cum crede el de cuviință, cîntărind opțiunile. Nu ştia mai nimic despre intervențiile militare. Auzise vag despre ele, văzuse soldați la paradă, în Bucureşti, şi cam atît. în schimb, tratatele îi erau familiare: practic, tot ce obținea din partea Pisicîinelui trebuia negociat în prealabil, de la o jumătate de oră în plus pentru joacă la băutul unei cafele cu lapte dimineața, în primul caz, trebuia să presteze cinci minute suplimentare de spălat pe dinți; în ultimul trebuia să-şi strîngă patul sau să facă gimnastică de înviorare. Pisicîinele îşi ținea de fiecare dată promisiunile. în timp ce Teodosie executa genuflexiuni în camera lui, din bucătărie se auzea

mormăitul nervos al Pisicîinelui amestecînd zahărul în ceştile de cafea şi şuierul lung al oalei în care fierbea laptele.

– Tratat lungit.

Gavril rîse şi-l bătu pe Teodosie pe umăr.

47

– Bravo. Şi eu cred că asta e soluția. Dacă încheiem un tratat cumsecade cu furnicile, crede-mă că nu se vor mişca mai mult decît îngăduie litera legii.

– Ei, tratate, zise Somnul tolănindu-se în fotoliu. Cine mai ține seama de tratate ? Astea-s prostii.

– Poate pentru tine. Furnicile Vinete, ca şi cele Verzi, deşi sînt cam limitate, au ceea ce se cheamă un înalt sentiment al onoarei.

– De-aia sînt limitate, spuse cu cinism Somnul.

Pisicîinele se uită urît la el.

– Ce te uiți aşa la mine, se foi Somnul Protector în jilț.

Aşa sînt eu, slobod la gură. Zi mai departe. Sau ai terminat?

– Ce-ar mai fi de spus? Sigur, un tratat, oricît de bun, nu rezolvă esența problemei.

Somnul deveni atent.

– La limită, continuă Pisicîinele, Furnicile Vinete n-ar ridica problema autonomiei, dacă nu le-ar îndemna cineva să o ridice. Chiar tu ai spus, povestea aceea cu mîna care ajută.

– Să zicem, admise Somnul, trăgînd din buzunarul caftanului o pilă şi concentrîndu-se asupra unei unghii.

– Acum imaginează-ți altfel lucrurile: să spunem că altcineva le promite privilegiile pe care deocamdată furnicile le cer de la noi. Să zicem că Otto le promite asta contra unei alianțe împotriva Sudului. Nu sări, punem cazul, nu spunem că aşa e. Ce-ar mai rămîne din regatul lui Teodosie ? Căpşunăria ? Ar fi cucerită imediat, Kaliopi e bătrînă, cam senilă - părerea mea - şi stăpîneşte singură un teritoriu uriaş. Samoil? Ar lupta pînă la sfîrşit şi ar fi înfrînt. Ştii că îşi lucrează singur pămînturile, pentru că mîna de lucru de la Bucureşti i se pare scumpă?

– Cred că acum douăzeci de ani, sau mai mult, i-am spus că o să vină o zi în care zgîrcenia o să-i vină de hac, surîse Somnul Protector.

47

47

– Ce-ar rămîne? Capitala şi domeniile regale efective.

Asta e deja o nimica toată cînd controlezi totul în jur. Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez ce s-ar alege de bietul Teodosie, obligat să plece în pribegie, asta dacă nu cumva i s-a pregătit deja celula de onoare în Turnul din Filiaşi.

Dacă aş fi în locul lui Otto - îşi încheie Pisicîinele raționamentul lui fulger, privindu-l fix pe Somn - şi aş vrea să pun mîna pe regat, aşa m-aş gîndi că e mai bine să procedez.

Somnul Protector se prefăcea că lucrează la unghii; în realitate transpirase abundent. Teodosie putu să observe cu uşurință acest lucru : în apă, ca şi lacrimile, transpirația se organizează în mici picături lăptoase tremurătoare care se desprind de piele şi se ridică la suprafață.

Pisicîinele îl privea pe Somn cu mirare prefăcută :

– Ce zici ce plan frumos şi bine gîndit?

– Ce să zic, mormăi peştele, o fi.

– Şi nu atît frumos, cît foarte aproape de felul în care Otto înțelege să facă politică. Fără spectacol, fără răsturnări de situație, aşa, încetul cu încetul, pe ideea că peştele cel mare îl înghite pe cel mic - n-a fost nici o aluzie.

Somnul dădu din mînă în semn că nici nu a luat vorbele Pisicîinelui ca pe o aluzie.

– Presupunînd că ar fi adevărat, continuă Gavril, ce măsuri propui să luăm?

– Eu nu lucrez cu presupuneri. Eu lucrez cu certitudini.

Ce spui tu e o fantasmagorie.

– De acord. Dar un mic joc strategic, cum îți plăcea ție să joci pe vremuri, nu strică. Oliviu şi cu mine jucam în tinerețe şah, go, bridge şi „risc" şi mă bătea la toate, lămuri Pisicîinele nostalgic, întorcîndu-se spre Teodosie, apoi zîmbi.

– Nu ştiu dacă mi-ai luat vreo partidă.

– Probabil că ți-am luat vreo două sau trei, pentru că, dacă îți luam una singură, o țineam minte.

48

– Două sau trei e nimica. Te băteam fără apel.

– Aşa e. De-aia întreb. Strict strategic, ce măsuri propui ?

Peştele îl privea printre gene pe Pisicîine, ca să se

încredințeze că întrebarea nu ascunde totuşi vreo capcană.

Fața acestuia din urmă era destinsă şi zîmbitoare. Somnul se mai linişti şi începu să expună un plan.

– Presupunînd că ce spui tu este adevărat şi că lui Otto i-ar trece prin cap aşa ceva, Teodosie e într-adevăr în mare pericol. în mare pericol. Priveşte harta: îl încercuiesc din toate părțile. Nu există decît un loc izolat pe care Otto n-ar îndrăzni să-l atace şi acesta este...

– Este ? întrebă Pisicîinele, aplecîndu-se cu multă curiozitate peste hartă.

– Lacul Rece! Şi Somnul Protector înfipse mîna în pata albăstruie şi lunguiață care închipuia pe hartă lacul.

– Cum nu m-am gîndit pînă acum, se miră cu falsitate Pisicîinele, plesnind din mîini. Şi ce-ai propune?

– Aş propune ca, pentru siguranța lui, Teodosie să-mi fie lăsat mie în grijă, timp în care noi să ne ocupăm de suprimarea lui Otto. Am această pretenție pentru binele şi viitorul regatului. Somnul Protector zîmbi mieros şi clipi atrăgător din gene.

– Ştiu şi eu, să mă gîndesc. Poate c-ar fi mai bine aşa, zise Pisicîinele, ciupindu-l în acelaşi timp discret pe Teodosie, care voia să protesteze. Somnul Protector jubila.

Am o singură nelămurire, îi tăie Pisicîinele elanul. în planul lui Otto, nimic nu s-ar potrivi mai bine decît ca el, înainte să înceapă să se extindă peste celelalte teritorii ale lui Teodosie, să înceapă prin a controla Lacul Rece.

– Prin forță ? Niciodată! N-are cum, sări în sus Somnul Protector cu o față războinică, apoi realiză brusc că a făcut o greşeală şi îşi reluă prudent locul în jilț.

– Cine a zis că prin forță? întrebă inocent Pisicîinele.

Printr-o înțelegere. Să zicem că s-a înțeles cu tine mai întîi. Ce faci tu atunci? Mă chemi aici cu Teodosie sub

pretextul că vrei să discutăm chestiuni de stat, mă convingi să ți – 1 încredințez, pentru că la tine este în siguranță - nu neg asta, aşa se pare -, eu ți – 1 las şi tu îl dai legat în mîinile lui Otto. Sau şi mai inteligent din partea ta, îl negociezi pe Teodosie la alt preț decît cel pentru care te-ai înțeles la început. Sau, mai urît, mă chemi aici cu.

Teodosie şi mă acuzi de înaltă trădare, mă arestezi preventiv şi îl ţii pe Teodosie la tine, după care continuarea se ştie. Eu, dacă aş fi în locul tău, cunoscînd cît de pătrat în gîndire e Otto, aşa aş face.

– Gavril, zise Somnul cu lacrimi în ochi, cum crezi că aş fi putut eu să fac aşa ceva?

– Mai există o variantă. Ne cunoaştem din copilărie: eşti slab, istericos, dornic de avuţie, eşti despot, joci teatru şi aşa mai departe. Ce să-ţi mai spun, doar te cunoşti mai bine decît te cunosc eu. Pe de altă parte, nu ai un suflet rău. Porneşti întotdeauna cu intenţia de a face o faptă bună, ai gînduri măreţe, eroice, după care îţi faci o sută de calcule, te laşi cucerit de tot felul de promisiuni şi avantaje. Cînd are omul nevoie de tine, te dai la fund.

Ăsta eşti, n-are rost să negi.

Somnul încetase să plîngă şi asculta acum cu sinceră căinţă.

– M-ai scos din răbdări de multe ori. Mi-am dorit în vreo două rînduri să te mănînc la tavă cu sos de roşii, nu zîmbi, ştii că sînt în stare. Nu pot să devin însă duşmanul tău pînă nu lămurim lucrurile. Să-ţi spun aşadar cam ce cred eu că a fost în capul tău. Unde greşesc, să-mi atragi atenţia. Deci: ca şi mine, ţi-ai dat seama imediat de planul lui Otto, înainte ca Otto să trimită soli la tine. Apropo, a trimis Otto soli la tine sau încă îi mai aştepţi ?

Somnul Protector scutură din cap.

– Nu, adică nu-i mai aştepţi pentru că au venit deja, sau nu, n-a trimis?

– N-a trimis încă, articula peştele.

Pisicîinele îl examina atent pe Oliviu. Acesta îşi ţinea mîinile în dreptul ochilor şi ofta din cînd în cînd.

– Ai ştiut că vei fi o parte importantă din plan, reluă Pisicîinele, după ce se hotărî să-l creadă pe Somnul Protector.

Nu voiai să trădezi şi ai fi fost obligat să o faci, în momentul în care solii ar fi ajuns la tine. Urma să ţi se propună prim-ministeriatul noului regat, într-un moment în care funcţia ta de Somn Protector era serios ameninţată prin venirea la tron a lui Teodosie. Ştim cu toţii că protectoratul încetează odată cu ocuparea tronului. Am greşit cu ceva pînă aici?

Somnul îşi trase nasul cu zgomot şi negă în tăcere.

– Bun, continuă Pisicîinele. Şi atunci ce ţi-ai zis? „Ia să i-o iau eu înainte lui Otto şi să-l ţin la mine pe Teodosie pînă se lămuresc lucrurile. Dacă vine Otto să-mi facă propuneri, voi vorbi cu el de pe altă poziţie decît dacă n-aş avea nimic. Dacă nu cad cu Otto la învoială, tot e bine, voi şti să-l conving pe Teodosie ca, odată ajuns pe tron, să mă facă prim-sfetnic. Ce mă fac însă cu Gavril, căci n-o să mi-l dea pe Teodosie. A, Gavril este prost şi crede orice i se spune. Eu sînt deştept şi îl conving pînă la urmă. Pe mine mă dă inteligenţa afară din casă. Şi dacă nu se lasă şi nu se lasă, îi înscenez o trădare, îl arunc în puşcărie şi atunci Teodosie îmi va reveni mie legal, ceea ce e şi mai bine. Ah, sînt cel mai inteligent şi înţelept peşte care s-a născut vreodată, sînt un Confucius subacvatic."

La aceste din urmă cuvinte, Somnul tresări violent şi-l privi pe Pisicîine plin de respect.

– Aşa ţi-ai zis, nu ?

– Am făcut-o tocmai ca să nu trădez, încercă Somnul să se scuze.

Pisicîinele îşi ținea buzele strînse. Nu se putea spune dacă fața lui era disprețuitoare sau doar dezamăgită.

– Oricum n-aveam de gînd să-l dau pe Teodosie pe mîna lui Otto. Cum ai zis şi tu, voiam doar să tratez cu el de pe alte poziții.

50

50

– Să înțeleg că dacă nu-l aveai pe Teodosie şi trebuia să negociezi cu Otto, ai fi trecut de partea lui pentru că nu ai fi avut nici un atu? Spune-mi, asta nu e trădare?

– Nu e.

– Nu e în capul tău întunecat şi alunecos de peşte de mîl, zise Pisicîinele cu brutalitate.

Pentru o vreme fu linişte. Teodosie, care simțise încă de cînd intrase în lac o apăsare neplăcută pe timpane, auzea acum dureros în urechi bătăile inimii Somnului.

– în sfîrşit, ai făcut-o, ai făcut-o, se îmbuna Pisicîinele, acum revino-ți şi nu mai sta acolo ca o minge dezumflată.

Fii bărbat.

Somnul Protector începu să plîngă în hohote.

– Gavril, dacă poți să mă ierți, sînt al tău, iartă-mă, şi să nu mai spui la nimeni ce mi-a trecut prin capul meu cel întunecat, cum atît de bine ai zis, pentru că nimeni n-o să înțeleagă, numai tu, care eşti bun şi darnic şi milos şi clarvăzător*

– încetează, ai un fel îngrozitor să-i faci pe ceilalți să se simtă prost. Ai cuvîntul meu că rămîne totul între noi.

Somnul Protector răsuflă uşurat şi căzu pe neaşteptate în genunchi ca să sărute picioarele binefăcătorului său. Pisicîinele se ferea ridicînd picioarele ca la dans şi țipa pițigăiat:

– încetează în clipa asta, eşti un clovn.

Somnul se potoli, se aşează în fotoliu şi acolo fu prins din nou de un acces de plîns zguduitor.

– Nu-i rău că te căieşti, comentă Gavril. Nu-i rău deloc. O jumătate de oră de acum încolo ştiu că pot să mă bizui pe fidelitatea ta. După care iar o să-ți vină idei de mărire, iar o să faci planuri şi calcule şi ai să devii din nou aceeaşi vietate antipatică şi urîcioasă pe care o cunoaştem cu toții. Mi-e silă de tine. Crede-mă, îți spun sincer, mi-e aşa de silă de tine, încît, dacă n-ar fi capul lui Teodosie în joc, te-aş lăsa să cîştigi şi partida asta. Se pare că-ți doreşti foarte tare.

– Calcă-mă în picioare, bunule Gavril, biciuieşte-mă, sînt un oblete jalnic, merit mustrările tale înmiite. Bate-mă.

– Cu ce-ar ajuta bătaia ? Sau nu ziceai serios să te bat şi era doar un artificiu retoric?

– Ziceam serios. Somnul ezită puțin, apoi se pregăti să-şi suflece pulpanele caftanului şi să-şi ofere spatele. Pe onoarea mea, biciuieşte-mă.

– Prefer să nu mă bizui pe îndoielnica ta onoare. Hai mai bine să facem un tîrg, eşti mai sensibil la avantaje. Şi pe urmă ai să simți pe pielea ta binefacerile tratatului în raport cu intervenția militară.

– Gavril, nu mă umili, sughiță Somnul, ciulind în acelaşi timp urechile.

– Uite ce zic eu. Pretenția cu Teodosie rămas în grija ta cade. Pe de altă parte, dacă Otto se pregăteşte de război, Teodosie e dispus să-ți ofere ceva ca să lupți de partea

noastră. Nu vreau să te silesc, accept că ținutul peştilor reprezintă o putere greu de ignorat într-un astfel de conflict. Aşadar, dacă lupți pentru Teodosie, spune sincer – ce vrei ?

– O funcție - bălmăji Somnul, după oarecare codeală.

Să nu mă disprețuieşti.

– Cred că ți-am dovedit că, deşi mi-ai dat suficiente motive să te disprețuiesc, vreau să rămînem aceiaşi buni prieteni ca în copilărie. O funcție, este foarte normal. Ce funcție ?

– La palat.

– Ce funcție la palat?

Somnul privea de jos în sus cu sfială.

– Nu ştiu, ceva care să-mi ofere nişte bătrîneți tihnite.

– Trezorier.

– Gavril, nu ştiu să socotesc, sînt analfabet.

Pisicîinele îşi plesni mîinile şi privi excedat în sus:

– Iar începi să joci teatru. Mai-mare peste nobilime?

– Gavril, n-ar fi rău, dar cine să mă respecte pe mine ?

Nu sînt arătos, n-am prestanță. Tu nu ştii ce caricaturi mi-au făcut aici peştii în gazete pînă să iau măsuri şi să strîng uşor lațul, că nu se mai putea.

– Deci nici asta. Ministru de Interne?

– Polițai? Nu, mersi.

– Sfetnic ?

– Prim-sfetnic, susură Somnul Protector.

– Nu depinde de mine. Tu ceri o funcție egală cu prim-ministeriatul.

– Normal, se umflă peştele.

– Văd că-ți revii încet-încet. Teodosie e singurul care ți-o poate acorda. A asistat la toată discuția noastră, atîta hotărîre poate să ia şi el. Ce spui, Teodosie?

– Dacă ne sprijiniți, spuse sfios Teodosie, puteți avea scaunul de prim-sfetnic. Şi tu ce ai să faci? îl întrebă el pe Pisicîine cu voce mică.

– Euoricum plănuiam să mă retrag, am anumite aranjamente, nu-ți face griji.

– Am făcut rău că am fost de acord? mai întrebă Teodosie în şoaptă.

– în principiu, nu, răspunse Gavril.

– Aceasta este ce vă oferim, reluă Teodosie cu voce tare.

Somnul Protector plîngea şi le strîngea afectuos mîinile.

„Iată un dar cu adevărat regesc", se mieuna el, „iată ce înseamnă cu adevărat mărinimia". Apoi începu să dea semne vizibile de nerăbdare: se frecă la ochi, se scarpină la subsuoară, surise de vreo şase ori fără nici un rost. „îi e frică să nu mă răzgîndesc şi vrea să scape de noi cît mai repede", îşi zise Teodosie în sinea lui.

– Deci aşa rămâne. Să mergem, decise Pisicîinele.

Teodosie e destul de obosit, mai bine ne mai vedem într-una din zilele astea.

– Excelentă idee, extraordinară. Ce fel ai tu, iubite Gavril, să te gîndeşti la toate! Aş vrea şi eu să fiu aşa ca

tine, dar uite, nu pot. Nu-mi stă în fire şi, între noi fie vorba - aici Somnul coborî confidențial vocea -, treburile peştilor nici nu mă lasă. Dar e bine că vrei să dai un banchet. Ne mai destindem, mai bem, povestim din tinerețe.

Ce altceva ne-a mai rămas de făcut?

– Nu mă gîndeam neapărat la un banchet, zise Pisicîinele destul de contrariat. Dar, în sfîrşit, poate că nu-i o idee atît de rea. Mîine ia-ţi sfetnicii cu tine şi o să petrecem împreună. Mă gîndesc totuşi la un banchet mai restrîns.

Nu mai sînt nici vremurile să ne întindem trei zile şi trei nopţi. Facem aşa?

– Facem aşa, încuviinţă bucuros Somnul. Gavril, nici nu ştii ce bine mi-a făcut această după-amiază cu voi. Mă simt înălţat sufleteşte, am renăscut. întinde-mi mîna.

Pisicîinele îi întinse mîna, iar peştele i-o strînse îndelung, ca şi cum n-ar fi avut intenţia de a-i mai da drumul vreodată, şi apucă simultan cu mîna cealaltă mîna lui Teodosie, i-o sărută de cîteva ori, apoi o scutură. Părea nespus de tulburat.

– Gavril, spuse el, încă strîngîndu-i mîna. Mă tulbură ceva şi vreau să te întreb.

– Spune.

– Nu vreau să te superi şi nici să mi-o iei în nume de rău n-aş vrea.

– Spune.

– Ziceai mai devreme despre faptul acela că, din silă faţă de mine, în legătură cu ambiţia mea de care zici tu că mă caracterizează...

– Am înţeles la ce te referi. Spune.

– Că din silă m-ai lăsa să cîştig şi partida asta dacă n-ar fi în joc capul lui Teodosie.

– Ai reţinut bine. Aşa am spus. Şi?

– Şi voiam să te întreb. Asta înseamnă că în partidele pe care le-am jucat noi, mă refer la şah şi la bridge...

– Ce-i cu ele?

– M-ai lăsat să cîştig?

Pisicîinele începu să rîdă şi-l bătu pe umăr pe Somnul Protector.

– Auziţi ce griji are el.

– Am avut şi eu o problemă, zise Somnul, zîmbind ca şi cum o greutate i s-ar fi luat de pe suflet.

– Asta să fie cea mai mare problemă a ta, îl consolă Gavril, cu totul înveselit, şi îşi trase ferm mîna din mîna Somnului Protector.

Teodosie îşi luă rămas-bun foarte jenat. Somnul Protector îi făcu o sumă de temenele adînci şi sfîrşi prin a-l strînge în braţe. „Mi-e foarte milă de el", gîndi Teodosie cel Mic, apoi se simţi ridicat de la spate şi tras prin apă. „Unde mă duc ? Unde e Pisicîinele ?" în jurul lui nu reuşi să vadă pe nimeni, doar o masă nesfârşită de lichid verde în apropiere, negru în adîncuri. Abandonat, Teodosie începu din nou să plîngă. Lacrimile i se desprindeau din ochi şi se îndepărtau sub privirile lui ca nişte mărgele, apoi dispăreau în întunericul apei. Simţi dintr-odată că e mai greu şi că nasturii hainei îl strîng la gît şi peste piept şi stau să pocnească.

Sub el se vedea suprafaţa uşor încreţită de vînt a apei. în jurul lui - malurile întinse ale lacului, cu trestii, bărcuţe în ruină şi pîlcuri de copaci umbrind debarcadere părăginite din lemn. Apoi, nas în nas cu el, Pisicîinele. Acesta îl ţinea graţios în undiţă şi răsucea atent de mosor.

– Ce ditai peştele am prins! se minuna el, contemplîndu-l pe Teodosie cum stătea agăţat în cîrlig.

– Nu sînt peşte, vru Teodosie să spună, dar din gura lui nu ieşi nici un sunet.

– Cum să-l prepar eu ? continuă Pisicîinele să monologheze. La cuptor? Sînt mai multe variante: la cuptor cu ciuperci, cu sos de făină şi lămîie; cu sos tomat, depinde dacă e gras sau nu; sau cu sos de bame. Mai bine cu cartofi natur.

53

în acest timp, îl desprindea pe Teodosie din cîrlig (Teodosie simți o durere ascuțită undeva în fundul gîtului) şi îl îndesa în tolba lui încăpătoare.

– în cocă e cea mai bună variantă.

Teodosie voia să protesteze şi deschidea gura fără nici un rezultat. Simțea că se sufocă de furie. Tot drumul către casă, veselul pescar făcu planuri culinare în care era vorba despre coca fragedă, despre încorporarea gălbenuşurilor de ou - patru – în făină (albuşul se bate separat, spumă) şi despre un vîrf de sare grunjoasă.

Teodosie începu să se îngrijoreze. în bucătărie, Pisicîinele alese cea mai mare tavă, o aşternu cu făină, deşertă în ea conținutul tolbei, mormăi nemulțumit, îl luă din tavă pe Teodosie, îl dezbrăcă, îl băgă sub robinet şi îl spălă, îi dădu o pijama curată, îl puse la loc în tavă, prepară coca, o întinse cu făcălețul în opt foi, aşternu foile peste Teodosie, îi ură somn uşor şi îl băgă în cuptor.

Teodosie se liniști oarecum şi, cuprins de căldură, adormi cu ochii la ferestruica dreptunghiulară a cuptorului prin care se vedeau picioarele Pisicîinelui Rțîindu-se de colo-colo.

53

Mărite Otto,

Vă scriu pe fugă printr-un curier credincios şi în mare taină, căci planul nostru, cel atît de bine chibzuit, era cît pe ce să fie dat în vileag de TPPM Gavril, care mi-a făcut o neaşteptată vizită şi aproape că a folosit forța în a mă determina să recunosc drept uneltiri lucrurile pe care înălțimea Voastră şi cu mine le punem de atîta vreme la cale, spre binele acestui regat. Recunosc, prăbuşit la picioarele Alteței Voastre, că am fost un nevrednic şi, impresionat de puterea pe care această făptură încă o mai deține asupra mea - repet, este vorba despre puterea lui morală şi psihică -, am dezvăluit o parte din planuri, însă liniştiți-vă, nu era vorba de partea importantă.

Aşa se face că, pînă la urmă, Gavril a plecat liniştit de la mine şi cred că l-am adus unde voiam. Dar să fiu mai clar, căci ştiu că nobilele preocupări ale Alteței Voastre, precum şi partida de tenis de la şapte seara – oră pînă la care sper să vă parvină prezenta epistolă – nu vă îngăduie să pierdeți timpul descifrînd bîlbîielile unui supus nevolnic ca mine, cu creierul confuz şi mîna greoaie. Pe scurt, există o posibilitate crescută să-l eliminăm din joc chiar rnîine pe Gavril, şi aceasta în urma unei înțelegeri pe care am parafat-o imediat după plecarea lui de la mine, cu Furnicile Vinete, pe de-o parte, şi cu Guvernatorul Turnului, în Filiaşi, pe de alta. Practic, furnicile îşi asumă responsabilitatea de a-l captura pe TPPM şi de a-l păstra sau suprima ulterior, în

funcție de ce hotărăşte înălțimea Voastră. Totul în schimbul unei promisiuni vagi pe care le-am făcut-o, aceea de a inaugura, de poimîine în două săptămîni, lucrările la canalul Filiaşi-Marea Noastră. Calculul meu este simplu. Dacă prinderea sau uciderea Pisicîinelui reuşeşte, atunci drumul nostru spre Bucureşti este liber, după care vom tergiversa istoria Canalului mult şi bine. Dacă nu, Pisicîinele va fi silit să purceadă la represalii şi va trece Petrila şi Filiaşul prin foc şi sabie, şi atunci cu atît mai rău pentru obtuzele Furnici, care se vor alege din această aventură şi bătute, şi cu banii luați, cum spune proverbul. N-am nici o îndoială că mintea ascuțită a înălțimii Voastre a înțeles într-o fracțiune de secundă lucrurile pentru care mie mi-au trebuit atîtea cuvinte. în legătură cu Frățietatea, înălțimea Ta să nu-şi facă griji. Sînt pe cale să dau de urma comandantului acestei organizații şi să-l suprim şi pe el. Cred că ştiu cine este.

Am deja un om infiltrat în organizație şi, chiar dacă transportul de arme îşi schimbă ruta, noi tot îi vom da de urmă. Nu numai lui, ci şi insurgenților, pe care îi vom prinde descoperiți şi îi vom căsăpi.

Aştept doar un semn că încuviințați planul meu şi voi trece la fapte chiar mai curînd decît vă aşteptați.

Cu nesfîrşite plecăciuni, al Domniei Voastre prea supus servitor,

Oliviu, Somn Protector.

P.S. Faceți-i felul aducătorului acestei scrisori şi trimiteți răspunsul printr-un curier de încredere al Alteței Voastre. Promit să procedez cu el identic.

54

V. Teodosie cere lămuriri.

Pisicîinele îi oferă rezumatul capitolelor anterioare

Teodosie încercă vreme de un minut să se adune. Alungă încet o spaimă nelămurită, aceea că este un peşte gras gătit în cocă la cuptor. Se încredința că nu aşa stau lucrurile, privind scurt din pat înspre cuptorul aragazului, care avea uşa bine închisă, iar prin geamul străbătut de dungulițe metalice se vedeau două tăvi goale şi cam înnegrite şi un grătar din sîrmă, cu depuneri de grund şi arsură. Starea lui de peşte în cuptor şi vederea cuptorului gol se anulară reciproc, Teodosie închise la loc ochii şi în mintea lui rămasă pentru o secundă în beznă se aprinse un bec: de ce e el culcat în patul din bucătărie ? Un al doilea bec începu să clipească la cîțiva metri de primul (cine este Otto?) şi, la lumina lui firavă, începură să se vadă un rînd de scaune şi o scenă drapată în catifea purpurie. Scena era flancată de două coloane tencuite care susțineau un frontispiciu, iar pe el desluşea în basorelief un picior de leu cu pinten de acvilă. Mai la dreapta, pe ecranul dreptunghiular al pleopelor lui, se proiectă fascicular o altă lumină mai puternică: de unde ştie Pisicîinele de Kaliopi şi Samoil?

„DE UNDE ŞTIE P. DE K. ŞI S.?"

apăru scris pe ecran cu litere mari de culoare gălbuie. Din spate se auzea cîrîitul proiectorului şi, cum stătea aşezat

54

în scaunul cu spătar de pluş, Teodosie îşi roti globii oculari, ca să vadă cine mai urmăreşte filmul cu el în sală.

încercase să-şi rotească ochii cu cap cu tot, dar observase că ecranul întunecat şi roşiatic se roteşte odată cu el, în spate se auziseră țipete, proteste şi bufnituri de cetățeni căzuți din scaun şi o voce neprietenoasă îl avertizase chiar să se mişte cît mai puțin dacă vrea să vadă filmul.

Aşa că Teodosie trebui să se mulțumească cu neclaritățile unor contururi prinse cu coada ochiului. I se păru că distinge în conul de lumină ce avea ca bază neregulată scrisul de pe ecran şi ca vîrf arcul voltaic al proiectorului care nu se vedea, ci doar se auzea cîrîind undeva înspre meninge - o pungă vărgată plină cu floricele din care se înfruptau mai multe mîini, în mod curios, cu mîneci albastru-închis. Cînd îşi roti ochii spre stînga, văzu, pe acelaşi rînd de scaune cu el, aşezată însă la capăt de tot, o furnică musculoasă care stătea picior peste picior şi, dincolo de ea, o perdea trasă, din acelaşi pluş ca şi spătarele, deasupra căreia se putea citi, galben pe verde: EŞIRE.

Scrisul zăbovea deja pe ecran de o bună bucată de vreme. Teodosie, auzind protestele din spate, strigă şi el:

– Filmul, filmul! apoi roti prudent ochii spre furnica musculoasă din dreapta. Aceasta se uita la el, dar, întîlnindu-i privirea, se îndreptă din spate, tuşi ca preocupată de altceva şi schimbă piciorul de sprijin. Acum, piciorul ei drept se balansa pe genunchiul celui stîng şi Teodosie se gîndi, văzîndu-i muşchii ca nişte bile, că fiind vorba de o furnică, nici nu este din cale-afară de musculoasă.

în urma protestelor, scrisul de pe ecran se schimbă, începu să se deruleze un generic pe care Teodosie, fiind prea mic şi neavînd o lectură fluidă, îl pierdu în bună parte:

„Se dedică acest film memoriei lui Teodosie"

55

„CINE ESTE OTTO ?" sau

„DE CE SE CULCĂ CINEVA ÎN BUCĂTĂRIE ŞI DE CE?" sau

„DE UNDE ŞTIE R de K. şi S." sau

„EU CINE SÎNT ŞI UNDE MĂ AFLU ŞI DE CE?" cu

Pisicîinele Teodosie Bufnița Kaliopi t. Minotaurul Samoil

Somnul Protector şi alții despre care nu se ştie încă nimic

Aparițiii speciale: Furnici

Ajuns în acest punct al derulării genericului, Teodosie îi auzi pe cei din spate protestînd, bătînd din picioare şi rîzînd cu nesimțire. Fără să se întoarcă spre ei, îi şîşîi iritat.

Furnica găsi cu cale să comenteze că este vorba de un film cu buget mic. Comentariul provocă ilaritate printre mîncătorii de floricele. între timp, genericul îşi vedea de treabă:

Cu participarea extraordinară a lui PISICÎINELE GAVRIL

Spre mirarea lui, Teodosie văzu în acel moment ecranul spărgîndu-se, ca şi cum n-ar fi fost pleoapele lui, ci o

55

55

suprafață de pergament bine întins, şi Pisicîinele apăru triumfător din spărtură, cu mîinile sus, făcînd din gură „Tu-tuuum!".

– Mulțumesc, mulțumesc, zise el aplecîndu-se copleşit şi făcînd semn aplauzelor să înceteze. Mulțumesc din inimă. Pisicîinele îşi roti ochii peste sala mai mult goală (din cîte putuse Teodosie să-şi dea seama) şi, cînd crezu că atenția tuturor este îndreptată spre el, surîse profesional şi zise:

– Cît de minunat este că sîntem iar împreună - apoi ridică din nou mîinile pentru a se apăra, cu modestie, de aplauze.

Teodosie privi în dreapta - furnica îşi comprima cu podul palmei un căscat - şi ascultă preț de cîteva secunde zgomotul unor fălci care striveau floricele în spatele lui.

– Prieteni, reluă Pisicîinele, ne-am adunat aici ca să vedem un film despre Teodosie. Este, trebuie s-o spun, o mare onoare că îl avem pe însuşi Teodosie printre noi şi aş vrea (aici glasul Pisicîinelui se umflă de entuziasm) să salutăm aşa cum se cuvine prezența lui în sală.

Teodosie transpiră de emoție, mai ales că simți lumina proiectorului în ceafă, înțelese că este în centrul atenției, auzi chiar nişte aplauze anemice şi încercă să se ridice în picioare. Cu un uruit masiv, scena şi ecranul începură să se clatine, din tavan căzură nişte bucăți de tencuială, Pisicîinele fu aruncat prin aer şi se agăță în cădere de una din pulpanele cortinei, iar din jurul lui, Teodosie recepționa strigăte fioroase şi chițăieli pierdute. Cînd se opri din ridicare, huruitul încetă şi cineva spuse „au, piciorul", îngrijorat,

Teodosie se întoarse în direcția din care venea vaietul, dar, ca şi mai înainte, atîta doar că mult mai rapid, ecranul, cu scenă, sală şi scaune cu tot, se răsuci în aceeaşi parte şi toate scîrțîiră amarnic din încheieturi. Rotirea îl aruncă pe Pisicîine înapoi dincolo de ecran, furnica, luată prin surprindere, fu smulsă din scaun şi ejectată prin

perdeaua deasupra căreia scria EŞIRE, iar prin aer plutiră o vreme floricele de porumb.

Teodosie realiză că făcuse o greşeală şi se aşează prudent la loc pe scaunul învelit cu pluş. Pisicîinele vîrî mai întîi capul prin spărtura ecranului, zîmbi încurajator şi spuse:

– Vă mulțumesc. Nu intrați în panică, rămîneți la locurile voastre. Lăsați floricelele, o să le măturăm după reprezentație.

în sală, rumoarea se potolea treptat. Se auziră o vreme pocnituri de scaune, semn că spectatorii din ultimele rînduri îşi căutau locurile, apoi încetară şi pocniturile şi nu se mai auzi decît un plînset stins: „Au, piciorul". La dreapta lui Teodosie, furnica musculoasă se reinstalase în scaun şi se legase de el cu funie înnodată multiplu.

– în urma acestui nefericit incident, ecranul pe care urma să fie proiectat filmul s-a defectat, anunță Pisicîinele (din sală, se auziră iar proteste), dar vă rog să nu vă îngrijorați, vom viziona filmul programat pe un ecran mai mic. Teodosie, te rog să deschizi ochii.

Teodosie se conformă, nu fără să se gîndească la cît de nedrept este cîteodată Pisicîinele cu el. în definitiv, ecranul era stricat de dinainte, şi nu din vina lui, ci a Pisicîinelui, care-l spărsese cînd îşi făcuse intrarea lui de mare star în sală. în locul ecranului se deschidea, încadrată de faldurile cortinei, o perspectivă asupra bucătăriei, cu un colț de masă pe care odihneau o ceaşcă şi o farfurioară, o poliță cu alte vase (farfurii, o spumieră şi un polonic), prinsă cu bolțuri în perete, şi aragazul văzut din față, cu uşa închisă a cuptorului şi cele patru butoane în formă de trunchi de con. Pisicîinele sări de pe scenă în bucătărie şi făcu acest lucru cu o abilitate care smulse aplauze furtunoase. Pentru a specula momentul, Pisicîinele se deplasă pînă la cuptor în sărituri şi tumbe ample, al căror rost Teodosie nu-l văzu, dar care fură şi ele generos răsplătite cu aplauze.

56

– Şi acum filmul, anunță Pisicîinele. Teodosie nu înțelegea de unde avea să se proiecteze filmul şi îşi mută privirea ici şi colo prin bucătărie. Din spate începu vociferarea şi fluieratul:

– Clarul, clarul pe aragaz.

Teodosie se uită țintă la aragaz şi strigătele se liniştiră, în timp ce Pisicîinele răsucea de zor la cele patru butoane, prin sticla uşii de la cuptor începu să se desluşească un peşte învelit în cocă. Peştele stătea culcat în tavă şi din cînd în cînd, după ce se ridica în capul oaselor, mişca din gură.

– îmi pare rău, zise Pisicîinele, avem încă anumite probleme cu sonorul, dar - aici zîmbi modest - am să încerc să repar eu acest neajuns şi am să vă povestesc ce se întîmplă. în lipsă de altceva, se scuză el ridicînd vocea, ca să acopere fluierăturile. Ce vedeți aici este coşmarul Somnului Protector după înulnirea noastră de ieri. îl observați cum se fîțîie sub plapumă pentru că planurile i-au fost dejucate.

Uitîndu-se mai bine la cuptor, Teodosie realiză că ceea ce crezuse el a fi cocă era într-adevăr o plapumă (dovadă chiar monograma S.P. brodată cu ață verde la unul din colțuri), iar personajul de sub plapumă era Somnul Protector, e drept, cu pungile de sub ochi uşor mai mari.

– Aici, continuă Pisicîinele şi roti unul dintre butoane, ceea ce făcu ca Somnul să dispară şi în locul lui să apară un castel înconjurat de ziduri, plasat pe un deal la ale cărui poale se întindeau livezi cu meri plantați geometric, avem castelul lui Otto şi livezile cu meri. Terenurile de tenis sînt de cealaltă parte a dealului şi de aceea nu se văd. Ottoburg este un castel întărit, plasat – cum bine se observă – pe un deal şi poziția lui este, trebuie să recunosc, deosebit de prielnică în cazul unui atac. Deosebit de prielnică pentru Otto, ca să ne fie clar.

– Credeam că pentru mine, zise furnica musculoasă din dreapta lui Teodosie, dar ironia ei nu avu nici un succes şi Pisicîinele continuă netulburat:

– Avem aici domeniile Minotaurului Samoil, care este de ani de zile în conflict cu Bufnița Kaliopi, în ciuda.

încercărilor noastre repetate de a-i împăca.

Scena de pe sticla cuptorului înfățişa o poiană foarte amplă, în pantă. La capătul de sus al pantei se ridica Zidul înalt de culoare portocalie. Aşa cum spusese Otilia, din Zid lipseau bucăți mari de piatră, mai multe în partea de sus, jos mai puține, şi din aceasta rezulta o spărtură în formă de V. în mijlocul poienii, Teodosie îi văzu aşezați în jurul unui şervet şi al unui coş de picnic pe Samoil, pe Kaliopi şi pe Pisicîine. Mîncau pîine cu şuncă şi discutau aprins, cu gura plină. Nu se auzea nimic din ce spuneau, li se vedeau doar buzele mişcîndu-se şi, în gura Minotaurului, care explica înfocat ceva, se vedea un bol alimentar format din pîine, salivă şi bucățele roz de came.

– Sînt telegenic sau nu sînt telegenic ? întrebă Pisicîinele spre sală, de unde grupul de spectatori din spate răspunse în cor „daaa". După eşecul conferinței de pace din Valea Căpercilor (cum o numeşte Kaliopi) sau a Ciupşunilor, după cum voia să se menționeze în tratat Minotaurul, conferință de la care ați putut urmări aceste secvențe, Otilia şi cu mine ne-am gîndit să-l folosim pe Teodosie ca negociator, evident fără să-i spunem despre ce e vorba şi încercînd să-i dăm sentimentul că nu ştim nimic unul despre celălalt. Teodosie a făcut pe rînd cîte o vizită celor doi adversari, din care, iată, vă prezentăm cîteva aspecte.

Aici este Teodosie în timp ce sapă răsaduri de căpşuni.

E grea munca ? Aşa-i că transpiri ? (în spatele lui, Teodosie auzi cîteva rîsete răutăcioase, dar socoti că nu este de demnitatea lui să se întoarcă.) Aici, reluă Pisicîinele, acelaşi Teodosie mănîncă din mîncarea gătită de Bufniță. Aici îl vedem parcurgînd parcul din fața locuinței lui Samoil

no

Minotaurul. Aici Otilia negociază cu Samoil - şi aici cu Kaliopi - împăcarea celor doi. Aici Teodosie aleargă să se adăpostească de ploaie. Priviți-l ce rapid e cînd vrea.

„Dacă ăştia mai rîd o singură dată în spate", gîndi Teodosie, „mă întorc la ei şi zboară de nu se văd". în spate nu rîse nimeni. Aici Teodosie îi înmînează lui Samoil darul lui Kaliopi, şi acum să revenim în actualitate, cu precizarea că tensiunile dintre cei doi posesori ai Ținutului din Sud sînt pe cale de a se dezamorsa. Sau, mă rog, intră într-o fază de stagnare. în orice caz, se fac eforturi susținute în acest sens şi evenimentul este aşteptat de la o zi la alta.

Pisicîinele mai roti un pic de al doilea buton al aragazului.

Despre secvențele care urmară, Teodosie nu avea nici cea mai mică idee. Locul în care se desfăşurau (o încăpere mare, mobilată cu piese din lemn masiv îmbrăcat în pluş) nu îi era familiar. Pe Pisicîine îl recunoştea : stătea într-un fotoliu cu mîinile încrucişate la piept şi privea către interlocutorul său, aflat în fața ferestrei, cu spatele. Chiar dacă ar fi fost cu fața, trăsăturile lui ar fi rămas neclare, căci lumina care inunda camera prin

fereastra înaltă îi decupa doar conturul: un chipiu militar, o tunică tăiată, cu pense şi pantaloni cam scurți. Pisicîinele se fîțîi în fotoliu şi acesta scîrțîi.

– Avem sonor, spuse bucuros Teodosie.

– Şşt, să auzim ce zice.

– Sper că măcar moralul trupelor este sus, dacă numărul lor ziceți că este nesatisfăcător, se făcu auzit Pisicîinele din boxele suspendate lîngă cortină.

– Moralul este excelent, pă cuvîntul meu, răspunse militanți. Nu vă faceți probleme.

– Sînt hrăniți bine?

– Păi cum?

– Totuşi, reveni Pisicîinele, nu înțeleg de ce aveți un efectiv atît de mic? Am vărsat sistematic fonduri armatei.

N-a fost an să nu se aloce o sumă importantă.

58

– înălțimea Voastră, îl întrerupse generalul, banii au fost investiți cum am crezut eu de cuviință. Sînt tactici şi tactici, depinde pă ce pui accentul.

■ – E un lucru pe care nu îl contest, să nu mă înțelegeți greşit, domnule general.

– Păi ce să mai contestați, că acuma banii s-au cheltuit.

Pisicîinele înghiți în sec.

– Acuma, vorba e, depinde pă ce s-au cheltuit. Că sînt unii tacticieni care cred că dacă au o armată mare, gata, au şi cîştigat bătălia.

– în timp ce sînt alți tacticieni... o luă Pisicîinele înainte, aşteptînd completarea.

– Exact, văd că mă-nțelegeți. Care luptă cu o mînă de oameni.

– Totuşi.

– Da' întrebați-mă să vă spun ce oameni. Toți aleşi pe sprinceană, antrenați pînă iese untul din ei, ce mai, floarea florilor. Băieții fac față la orice situație.

– I-ați antrenat personal?

– Cu mîna mea i-am frecat. Nu suflă unul.

– în principiu, zise Pisicîinele, nu sînt partizanul metodelor brutale. Şi nu cred în armatele de mercenari. Dar dacă spuneți că ne putem eventual bizui pe ei, cu atît mai bine.

– Băieții abia aşteaptă să dea ochii cu o furnică şi s-o spintece. Ştiți cum aşteaptă?

Şi generalul închipui cu mîna o spirală ascendentă.

Teodosie se uită cu coada ochiului la furnica de la capătul rîndului şi văzu cum aceasta îşi desface nerăbdătoare frînghia de siguranță, se ridică înțepată şi pleacă din sală.

– Aici, spuse Pisicîinele, care urmărise rînjind reacția furnicii, generalul Marin Căciulata şi cu mine punem la punct apărarea Zidului în dreptul Bucureştiului, în cazul unui atac.

58

Pisicîinele dădu sonorul mai încet şi continuă să explice peste imaginile din cuptor.

– Evident, sînt şi puncte asupra cărora generalul şi cu mine nu cădem de acord. De exemplu, generalul Marin Căciulata crede că un militar adevărat nu ar ataca Zidul în dreptul Bucureştiului, pentru că este un loc foarte bine apărat, ci, din contră, ar încerca o intrare printr-una din părțile lui şubrede. Eu, la rîndul meu, cred că Otto, care nu este o persoană foarte subtilă, mai curînd îşi va înmulți trupele şi maşinile de asalt şi va ataca frontal. Istoria va da dreptate unuia sau altuia dintre noi. Şi, cum filmul nostru se apropie de sfîrşit şi pentru că tot a revenit sonorul, ne face plăcere să vă prezentăm o ultimă secvență cu Somnul Protector, o raritate, aş zice, şi anume cadre de la negocierile secrete pe

care Somnul le-a avut cu Otto (deşi el pretinde că nu le-a avut) lîngă minele de la Petrila. Credeți-mă, fără sonor, scena n-ar avea nici un haz.

Spunînd acestea, Pisicîinele smuci dramatic ultimul buton din stînga al aragazului, ridică volumul de la penultimul şi privi spre sală triumfător: Voilă.

Din sală se auziră chicoteli, fluierături apoi „0"-uri şi „H"-uri tendențioase. Lui Teodosie îi fu dat să o vadă, în dreptunghiul sticlos al cuptorului, pe Fantoma Otilia, fără rochia ei din cordoane de prize, fără rochia ei din frunze de toamnă, fără nici un fel de rochie, de fapt. Trupul ei abia se deslușea, slab, fiind de soiul lui semitransparent şi acoperit oricum de cel al Pisicîinelui, în costum verde de vînător. Pisicîinele o pupa pe Otilia cu foc. Nedumerit de reacția sălii şi de țocăiturile care răsunau în difuzoare, prezentatorul se aplecă pe jumătate ca să vadă cu ochii lui cauzele rumorii. începu să învîrtă rapid de butoane, dar imaginea persista în cuptor. Pisicîinele se puse în fața ei cu picioarele depărtate şi îi suflă printre dinți lui Teodosie:

– închide ochii. Nu te uiți la asta. Ai închis ochii.

59

Acum, Pisicîinele se găsea în fața ecranului de la început, în sală, luminile clipiră, apoi se aprinseră de-a binelea.

Publicul se ridicase în picioare şi se pregătea să plece sau cel puțin aşa deducea Teodosie după zgomotul făcut de scaunele rabatabile şi după tropăielile tot mai dese din spatele lui.

– Ăsta nu a fost film, a fost o porcărie.

– Banii înapoi, se auzi o voce strangulată, urmată de două bufnete şi de „au, piciorul".

– Pardon.

– O mizerie.

– Treceți pe la casă să vă luați banii înapoi, striga Pisicîinele de pe scenă, cu ochii ieşiți din cap de nervi. Nu aruncați pungile goale pe jos. Păstrați curățenia.

Cînd sala se goli de-a binelea, Pisicîinele făcu cîțiva paşi spre Teodosie, se aşează pe marginea scenei şi oftă:

– E greu, e foarte greu.

– Ce?

– Uite-aşa, să conduci un regat. E greu. Abia aştept să creşti ca să vezi şi tu.

Teodosie oftă şi el, prin simpatie, şi îşi lăsă capul în pumn; pe loc, scena se înclină, iar Pisicîinele trebui să se trîntească pe burtă şi să se agate cu unghiile de pardoseală ca să nu o ia la vale. Surprins de zgomot, Teodosie deschise ochii. Perspectiva care apăru în spatele cortinei închipuia acelaşi colț de bucătărie ca şi înainte, doar că aplecat într-o rînă. Pisicîinele se tîrî pînă unde fusese înainte ecranul, îşi lăsă prudent picioarele de cealaltă parte, apoi sări în bucătărie şi începu să se scuture de praf.

– Nu ştiu dacă filmul pe care l-ai văzut ți-a lămurit cît de cît lucrurile, spuse el, dar pot să te asigur, acum că sîntem numai noi: lucrurile nu stau bine deloc. Otto e încet la minte, dar, bine sfătuit de Somnul Protector, a cărui inteligență vicleană ai avut ocazia să o vezi desfăşurîndu-se

59

ieri, te poate spulbera - ne poate spulbera, poftim, ca să nu crezi că am trecut în tabăra cealaltă - ca pe nişte chibrituri. Mă întreb de ce n-a făcut-o încă. Kaliopi şi Samoil sînt doi bătrîni senili care-şi pierd timpul în procese, o să-i ia ca din oală, n-or să apuce să zică nici pîs, i-am văzut pe amîndoi dis-de-dimineață şi le-am spus cum stau lucrurile şi ei

păreau foarte fericiți că treburile s-au aranjat - auzi, s-au aranjat!; furnicile aşteaptă nişte privilegii pe care nu le pot căpăta decît de la cel puternic, or tu eşti ca vai de tine şi pe tine nu are nimeni cine să te apere. Adică te apăr eu. Dar pe mine cine mă apără? Mă rog, oftă Pisicîinele, scuturîndu-se pe mîini după ce încheie cu scuturatul hainelor, om trăi şi om vedea. Ar mai fi Frăţietatea, dar nu ştiu cum aş putea lua legătura cu ei. Şi cînd te gîndeşti că am stat la masă cu comandantul lor şi n-am ştiut.

– Otilia ?

– A, Otilia, răspunse Pisicîinele şi roşi. Pe ea poți să n-o iei în calcul. Datoria ei e să te educe. Războiul e o afacere pentru bărbați.

După ce îşi mai balansa puțin picioarele, Pisicîinele Gavril continuă, privindu-l insistent pe Teodosie:

– Uită-te la mine, este un moment foarte important al vieții tale şi al vieții noastre. în după-amiaza asta se cam decide soarta, adică mie o să-mi fie clar în ce ape se scaldă Somnul Protector. Există o probabilitate ca îngrijorarea mea să nu aibă obiect. în acest caz totul e bine şi nu avem de ce să ne agităm. însă e o probabilitate mică. Există mai curînd varianta în care temerile mele sînt justificate. Nu pot prevedea ce urmează. S-ar putea să aibă loc un război civil. S-ar putea să pierdem partida şi să murim. Oricum, o să fie tulburare şi nebunie. Nu ți-am vorbit niciodată aşa de grav, pentru că nu-mi stă în fire. Există o cale prin care toate lucrurile acestea pot fi oprite acum. Este suficient să-mi spui că nu mai vrei să continuăm, şi gata. Ne-am

60

oprit aici. Ai să cedezi regatul. Ai să creşti în mod obişnuit şi ai să trăieşti aidoma. Nici eu, nici Otilia n-o să te mai deranjăm vreodată. Dacă vrei, nici măcar n-o să ne mai vedem. Sau, iarăşi, putem să ne întîlnim din cînd în cînd, serile, în Pădurea Băneasa sau cînd ai tu mai mult timp, de exemplu în sala de aşteptare la dentist, pînă îți vine rîndul. Uneltirile Somnului Protector, în caz că există, se vor spulbera ca cenuşa în vînt, pentru că fără tine nu vor mai avea noimă.

Pisicîinele făcu o pauză, apoi reluă:

– După cum poți alege să rămîi alături de noi, ca să vezi ce se întîmplă. Ce zici?

– Vrei răspunsul meu acum?

– Cît mai repede.

Teodosie începu să se gîndească. Nu înțelegea foarte bine alternativele oferite de Pisicîine, sau cel puțin nu în detaliu. Ce, anume să continue? Şi ce anume să cedeze? în deruta lui, căută din ochi un detaliu de care să se agate.

Scaunele goale, draperiile prăfuite ale scenei, ecranul sfîşiat, toate acestea îl speriau. Inclusiv încăperea întunecoasă în care se afla acum şi cabina de proiecție, cu lumina stinsă, îi dădeau fiori. Ce caut aici ? se întrebă el şi văzu pe chipul Pisicîinelui o umbră fugitivă de regret.

Dincolo de ecran, bucătăria, cu vasele ei bine rînduite pe policioară şi cu cuptorul emailat, strălucea în soare.

Pisicîinele încetă legănatul picioarelor.

– Aşadar? Vrei să continuăm?

– Da, răspunse ferm Teodosie.

Gavril oftă şi zîmbi cu melancolie.

– Nici nu ştiu dacă-mi pare bine sau îmi pare rău.

Cum vrei tu. De fapt îmi pare bine. în regulă. Atunci îți reamintesc că Somnul Protector, împreună cu sfetnicii lui, vine azi la cină. Indiferent de relațiile tale cu el, că îți place, că nu-ți place, e de datoria ta să fii o gazdă bună.

Teodosio cel Mic

Trebuie să ne pregătim şi să facem astfel încît oaspeții să se simtă ca acasă. Ai înțeles, Teodosie?

Teodosie clipi din ochi că a înțeles şi simți un mare nod în gît. Nu ştia precis de ce, dar vorbele Pisicîinelui, spuse cu mare simplitate, îl mişcaseră pînă aproape de plîns. în plus, îl emoționaseră tensiunea ultimelor clipe, cînd trebuise să aleagă, şi melancolia pe care în mod vizibil Pisicîinele încerca să o ascundă sub o mască plină de vioiciune. Nodul din gît i se ridică a plîns şi, pe uşa de evacuare din dreapta lui, năvăli, împingînd unduios draperiile, un val de apă care inundă sala. Teodosie suspină şi un alt val parcurse panta coborîtoare a sălii, pe sub scaune, ridicînd nivelul apei pînă aproape de scenă. Cînd apa îi ajunse la brîu, Teodosie îşi înmuie degetul în ea, o gustă (avea o salinitate acceptabilă), închise ochii şi îi strînse cu putere. Structura de rezistență a sălii de cinema pîrîi, podeaua scenei se apropie de arcadă, strivind ecranul acesta se zbîrci pur şi simplu -, apoi plesni, aruncînd în toate părțile bucăți de grindă, praf şi moloz, lemne mici ca aşchiile şi tot atît de înțepătoare, bucăți din plasele de sîrmă care țineau tencuiala, şi Teodosie deschise ochii pentru a vedea cum, peste marginile scenei, apa se revarsă cu vuiet în bucătărie, se învolburează de-a lungul pereților, mătură policioara cu spumieră, polonice şi farfurii, îneacă aragazul, face masa să plutească în derivă şi îl duce în vîrtej pe Pisicîine, care înoată demn. Pe neaşteptate, Teodosie simți o izbitură în ceafă şi îşi balansa neajutorat brațele, întors pe spate, ca să poată respira, văzu cum puhoaiele înspumate inundă sala de cinematograf şi simți că revărsarea lor avea să îl arunce dincolo de ecran. Scurt, în timp ce era dus de ape înspre bucătărie, prinse în raza vederii lui frontispiciul susținut de coloane al scenei.

61

Libertate şi neatîrnare, fraților!

Am tocmit totul după cum ne-a fost vorba. Acadelele stau în lăzile lor, mentosanele le-am pus între cîlți, ca să nu pățim vreo nenorocire, iar grisinele or să călătorească în cutii de carton, în mănunchiuri de cîte douăzeci. Sper că înțelegeți ce vreau să spun cu acadele, mentosane şi grisine şi n-o să vă supărați că nu le numesc arbalete, fumigene şi săgeți. Se ştie că în regim conspirativ este bine să te păzeşti să spui lucrurilor pe nume, fie şi numai ca minimă precauție pentru cazul în care epistola cade în mîini duşmane. La fel, traseul pe care îl va urma marfa am să-l spun codificat, drept care n-am să zic că lăzile vor pleca din Bucureşti şi vor ocoli, pe la Filiaşi, tot Lacul Rece, ci am să spun altfel, încifrat, şi anume că dulciurile vor aluneca din gură pe gît în jos şi vor ajunge în Intestin pe la Ficat, ocolind Sucul Gastric. Să sperăm că, dacă dulciurile vor fi înghițite mîine în zori, răspoimîine seară, cel mai tîrziu, vor fi absorbite de Jejun. în omul care le va însoți să aveți cea mai mare încredere. Generalul Căciulata este militar de carieră, om integru de la noi din sud, un adevărat simbatriot. S-a dovedit de mare ajutor cînd am făcut rost de acadele, pentru că furnizorii mei obişnuiți rămăseseră cu stocul pe rezervă şi nu voiau cu nici un chip să mai dea din ele. De aceea vă zic: cinstiți-l pe omul care vi le-aduce ca pe-un frate de-al nostru şi credeți-l pe cuvînt cînd spune că e gata să-şi dea viața pentru

cauză. Despre sfaturile voastre, am lămuriri să vă dau, dar nu complete, aşa că mai bine aştept pînă o să vă mai scriu din nou, iar aceasta se va întîmpla de îndată ce voi purta o discuție cu TPPM Gavril.

Nu m-am hotărît încă dacă să-i spun cu ce ne ocupăm şi nici de Frăție tate nu am de gînd să-i spun. Mai vedem. Pînă nu vorbesc cu el, nu pot să bag mîna în foc pentru nimic, dar inima mea îmi spune că Pisicîinele nu o să rămînă rece la dorințele noastre.

Multă sănătate şi, bineînțeles, frăție tate.

62

VI. Banchetul

în ciuda pregătirilor fastuoase pe care Pisicîinele şi Teodosie le făcuseră pentru primirea Somnului Protector (întreaga reşedință fusese înecată în apă, pernele de pe divane şi şervetele din bucătărie se răsuceau lent în curenții albaştri, iar covoarele se ridicaseră de la podea zece sau chiar douăzeci de centimetri şi fîlfîiau cu încetinitorul), acesta din urmă, fie din exces de prudență, fie pentru că voia să petreacă într-un mod mai puțin obişnuit, venise în propriul-său acvariu de voiaj şi ceruse ca banchetul să se desfăşoare la umbra nucului.

Pisicîinele se conformase protocolar şi adusese, ajutat de Teodosie, o masă lungă.

– De scaune nu e nevoie, făcu Somnul Protector un semn de refuz cu mîna de după sticla acvariului său încăpător. într-adevăr, prin apa nu foarte limpede a acvariului - apă de lac, îşi imaginã Teodosie - se putea vedea o măsuță cu picioarele curbate pe care stăteau trei farfurii aşezate una peste alta, una mai adîncă, de supă, alta plată, pentru felul principal, şi ultima, mai mică, pentru desert; o frapieră cu picior şi un compartiment separat pentru cuburi de gheață; un fotoliu în care se lăfăia Somnul Protector, destul de asemănător cu cel pe care-l văzuse Teodosie pe fundul Lacului Rece, dar probabil că mai uşor. Acvariul Somnului închidea în el, de asemenea, o masă simplă de serviciu, nisip şi mîl de lac - acesta din urmă se ridica în vîrtejuri la fund ori de cîte ori Somnul se

62

fîțîia în jilțul său -, două ghivece cu plante filiforme de apă dulce şi un dispozitiv complicat, format în principal dintr-un tub cu articulații, o pîlnie şi multe manşoane de cauciuc, care-i servea peştelui să se facă auzit atunci cînd catadicsea să vorbească. De-a lungul geamului acvariului, prinse pe ațe, se puteau trage nişte draperii bogate ale căror falduri se înghesuiau acum spre colțuri. întreaga construcție de sticlă, cu tot ce conținea, se sprijinea pe un soclu de metal din care ieşeau, într-o parte şi-n alta, cîte două mînere solide şi iscusit decorate. De aceste mînere acvariul putea fi ridicat şi cărat de colo-colo. Pentru această îndeletnicire, nu tocmai plăcută (căci acvariul, cu Somnul în el, trebuie să fi cîntărit destul de greu), peştele cel gras era însoțit, pe lîngă alți şase peşti cu demnități mai mici, de patru peşti cărători, închişi şi ei în acvariile lor. Evident, acvariile care asigurau mediul natural celor care îl transportau pe Somnul Protector erau mai puțin somptuoase şi fără nici un fel de facilități: nu existau nici masă, nici scaun, nici frapieră (de altfel, peştii cărători nu puseră nimic în gură pe toată durata ulterioară banchetului). Acvariile lor semănau mai degrabă cu nişte armuri de sticlă prin care mîinile şi picioarele ieşeau la aer, strangulate la încheieturi de garnituri din cauciuc şi inele bulonate. Construcția acvariilor le interzicea practic nefericiților peşti să se aşeze şi, cînd Pisicîinele le făcu semn să ia loc, cei patru cărători bîțîiră nervos din picioare şi emiseră pe gură nişte comentarii materializate în şiraguri de bule ce se adunară la suprafața apei.

– Ce bei ? îl întrebă Pisicîinele pe Somnul Protector.

– Ce bem ? se întoarse Somnul spre cei şase sfetnici care, instalaţi în scaunele lor subacvatice, desfăceau cîte un şervet şi-l întindeau tacticos pe genunchi. Nu bem nimic? Foarte bine. Eu am să iau vin.

– Beau şi eu vin, spuse Teodosie, cum stătea aşezat de cealaltă parte a mesei, chiar în faţa Somnului Protector.

63

63

Pisicîinele îi turnă în pahar vin cam de două degete, îşi umplu propria sa cupă cu vîrf şi răsturnă conţinutul celei de-a treia peste marginea de sus a acvariului, în apa care-l conţinea pe Somn. Vinul se desfăcu în fire grase şi coborî unduind ca o meduză spre peşte. Acesta deschise gura şi îngloba o parte din lichid.

– Noroc, spuse el, şi dacă vă arde de toasturi, ţineţi voi.

– Aş vrea să ţin eu un toast, se auzi prin pîlnie glasul unuia din sfetnici. Deşi n-am vin, zise el, ridicîndu-se afabil de pe scaun, vreau să-i urez Măritului Teodosie mulţi ani de domnie şi să îl asigur că, deşi poate că în trecut noi, peştii, am uneltit împotriva lui, acum întreg Lacul Rece îi este devotat pînă la moarte - sau cel puţin aşa cred eu.

Somnul se întunecase la faţă şi bătea cu degetele în tăblia mesei.

– Ai terminat ? îşi chestiona el sfetnicul.

– De îndată, mărite Somn Protector. Aş vrea să adaug doar că ieri, în urma plecării Măritului Pisicîine, am semnat un tratat cu Furnicile Vinete în legătură cu exploatarea minelor de sare. Şi cu Furnicile Verzi, la Filiaşi, am avut o întîlnire fructuoasă...

– O clipă, îl întrerupse Pisicîinele pe sfetnic, să ne întoarcem puţin la Petrila. Cînd...

– De ce să ne întoarcem la Petrila? mieună Somnul Protector în direcţia Pisicîinelui, apoi se răsuci spre sfetnic şi îl fulgeră cu privirea. Sîntem aici ca să petrecem, nu ca să vorbim politică. Mai ales că am constatat că asta ne otrăveşte viţele.

– De acord, nu discutăm politică, zise Pisicîinele.

Vreau doar să aflu ce e cu minele de sare.

– îţi explic eu, zise binevoitor Somnul. Stai jos, se adresă el sfetnicului. Şi aruncă tubul acustic. Acum. Aruncă tubul. Şi voi, aruncaţi toţi tuburile. Vă rog să nu mi-o luaţi

în nume de rău, continuă el, întorcîndu-se spre Teodosie şi Pisicîine, dar am ajuns să nu-mi mai suport consilierii cînd deschid gura. Sînt foarte duplicitari. îi întrebi ceva şi ei încep să o scalde, că Mărite Somn Protector, tu eşti stăpînul nostru, şi tot aşa. Nu pot să aud niciodată o părere sinceră de la supuşii mei. De-aia îi las fără pîlnii, pentru că atunci trebuie să-mi răspundă clar: să dea din cap : da – nu.

într-adevăr, peştii-consilieri aruncaseră afară tuburile prevăzute cu pîlnie - acestea căzuseră cu pocnet în iarbă şi acum priveau nespus de trist spre stăpînul lor.

– Ia spuneţi, bandă de ticăloşi, răcni Somnul la ei, ceea ce provocă încreţirea apei la suprafaţa acvariului.

Vrea să mai ţină vreunul dintre voi un toast?

Peştii dădură din cap că nu.

– Repet întrebarea: vrea să mai ţină vreunul vreun toast ?

Tulburaţi, sfetnicii se consultară între ei din priviri apoi, cu îndoială, făcură semn din cap că da.

– Nu vă jucaţi cu mine, răcni Somnul şi cei şase începură să tremure ca varga, mişcînd capul în toate direcţiile. Somnul îi privi pătrunzător, apoi se lăsă în fotoliu şi începu să rîdă. Bun, am lămurit-o şi pe asta. Aş lua o bucată de şunculiţă dacă eşti aşa de drăguţ, Gavril.

Aş vrea să îndepărtezi pătrunjelul de deasupra, îmi stă în gît. Aş vrea să mă serveşti tu, Teodosie.

Teodosie tresări. Vinul îl ameţise uşor şi îl cufundase într-o dulce plictiseală. Se ridică de la locul lui, luă o felie de şuncă pe care o scutură de verdeaţă şi o aruncă în acvariul Somnului Protector. Acesta o privi cum se cufundă lin, îl fulgeră alternativ cu privirea pe Teodosie, vădit nemulţumit de felul în care acesta îi aruncase bucata de carne, apoi, cînd şunca ajunse în dreptul nasului său, o hăpăi închizînd ochii.

– Zi cu Petrila, reveni Pisicîinele.

64

– Cu Petrila, răspunse Somnul Protector cu gura plină, lucrurile stau aşa: imediat după discuţia noastră de ieri, m-am gîndit să mă folosesc într-un fel de privilegiile pe care eşti dispus să le acorzi furnicilor în viitor şi am pus în practică o investiţie costisitoare. Aceea de a dărui supuşilor mei o staţiune de ape sărate în Golful Balenei, cu amenajări, cu tot dichisul.

– Te mişti repede, zise Pisicîinele, muşcîndu-şi buza inferioară.

– De ce nu ? Costurile investiţiei sînt mari. Dacă făceam înţelegerea după ce semnai tu tratatul, furnicile şi-ar fi ridicat pretenţiile. Nu mă poţi condamna pentru agerimea de care dau dovadă în afaceri. Totul e să fii pe fază.

– De ce-i spune Golful Balenei ? vru Teodosie să ştie, în vreme ce în mintea lui luau formă cetacee lucioase care se zbenguiau în golf şi eliminau apa cu presiune prin vîrful capului.

– A, pentru că lacul e atît de sărat în zona aia, încît numai o balenă ar putea trăi acolo.

– A, da? se miră Pisicîinele. Eu am crezut tot timpul că pentru că are forma unei balene cînd te uiţi la hartă.

– Aş, de unde, rîse Somnul. Te uiţi prea mult la hărţi.

Ce-i aia forma unei balene ? Care-i forma unei balene ? Aş mai vrea nişte şuncă şi, dacă se poate, brînză. Şi eu am forma unei balene dacă mă desenezi pe hartă. Nu, e apa sărată din cauza Rîului Sărat. Care rîu, fii atent aicea, Teodosie, o să rîdeţi, nu e sărat, de fapt, decît după ce trece prin minele de sare. Acest fapt le face pe furnici să creadă că au drepturi asupra apei din Golful Balenei.

Susţin că sarea este a lor. Nişte vin, te rog.

Pisicîinele se ridică şi turnă vin în acvariul peştelui. Cu acest prilej, îi observă pe cei şase consilieri care se fîţîiau în scaune şi indicau cu degetele spre guri.

– Vă e foame ? întrebă Pisicîinele Gavril.

64

Peştii dădură de multe ori din cap. Teodosie luă cîteva platouri cu gustări de pe masă şi, cu ajutorul unei furculiţe, deşertă mîncarea în acvarii, avînd grijă să facă o împărţire cît mai cinstită. Consilierii se puseră pe mîncat cu mare sîrg, în timp ce din ochi le curgeau lacrimi de recunoştinţă.

– Ei, continuă Somnul. Se punea acum cîţiva ani problema desalinizării rîului. Eu m-am opus. O parte a autorităţilor de la Petrila este pentru închiderea minelor de sare. Asta, vă daţi seama, ar duce automat la transformarea Rîului Sărat într-un rîu cu apă dulce.

– Şi din ce trăiesc dacă închid minele ?

– Chiar că asta este treaba lor. Mie nu mi se pare că asta e discuția. Problema e una de principii: curentul Golfului duce sarea de-a latul lacului pînă aproape de malul acesta. E adevărat că nu foarte multă, dar orişicît.

Spune-mi, strict legal, a cui e sarea pe care o duce curentul Golfului? A furnicilor? Pentru că să nu te miri dacă mîine-poimîine or s-o revendice şi pe asta.

Pisicîinele se destinse şi începu să rîdă.

– Faci ce faci şi pînă la urmă tot nu-ți convine tratatul cu furnicile. Se vede din fiecare vorbă pe care o spui.

– Păi nu ? zise peştele cu gura plină.

– Aha.

– Aha, zici tu, dar mie nu-mi convine deloc. Adică, dacă închid minele, e una: mie mi se cam fîlfiie, s-a terminat cu staţiunea mea de odihnă, asta e, n-o să-mi pun eu capăt zilelor pentru asta. însă probabil că va începe exodul şomerilor către Filiaşi. Implicațiile navetismului sînt groaznice. Gîndeşte-te la traficul de furnici dimineața şi seara pe lac. Ți-e clar că peste lac or să facă zilnic naveta.

– Şi atunci ?

– Şi atunci, delegația mea a negociat cu acea parte a conducerii care nu doreşte închiderea minelor. Simplu.

N-ai să crezi, dar se găsesc destule Furnici Vinete care să

65

disprețuiască Furnicile Verzi de la est şi să dorească ruperea provinciei. Personal, nu le înțeleg, pentru mine toate furnicile sînt la fel, blonde sau brune, îmi e totuna, le găsesc deopotrivă de scîrboase şi deopotrivă le detest, cu muşchii lor ca nişte bile şi cu antenele alea care se mişcă tot timpul, bîrc, te umplu de scîrbă.

– Te rog, făcu Pisicîinele semn cu mîna, sîntem la masă.

– Pardon, zise Somnul, nu m-am putut abține. Am vrut numai să-ți faci o idee ca să înțelegi ce simt eu la gîndul că bărci întregi cu astfel de făpturi ar naviga în sus şi-n jos pe lacul meu. Şi să revin. Am trimis o echipă de negociatori. Şi ei au negociat şi am încheiat un tratat care stipulează că minele rămîn deschise şi cred că într-un an-doi Golful Balenei va deveni un paradis al staţiunilor subacvatice.

– înțeleg, zise Pisicîinele. Adică înțeleg în parte. Spui că ai negociat. Sînt convins că furnicile care ți-au susținut cauza au primit anumite bonificații din partea ta.

– Natural, încuviință Somnul Protector, lăsîndu-se pe spate şi scoțînd din buzunarul caftanului o scobitoare.

– Aş fi curios să ştiu ce.

– A, o nimica toată. Am promis că voi organiza, pentru adversarii lor politici, mici aventuri ori de cîte ori vor încerca să traverseze lacul.

– Şi vei organiza ?

– Nu mă întreba, habar nu am amănunte tehnice de felul acesta. Eu am semnat un acord de principiu. Este posibil să auzi sau să citeşti prin ziare că cutare sau cutare ambarcațiune cu destinația Filiaşi a luat brusc apă şi că echipajul a fost silit să abandoneze barca şi aşa mai departe, dar îți repet, nu voi avea cunoştință de nici un caz concret.

– Şi ce altceva ai mai promis ?

– Am mai promis sprijin efectiv pentru ca guvernul favorabil mie să rămînă şi să conducă Furnicile Vinete ani lungi şi fericiți de acum înainte.

Pisicîinele era cum nu se poate mai amuzat. Somnul Protector începu şi el să zîmbească.

– Ştii ce mă miră ? întrebă Pisicîinele. Mă miră că nu-ţi pui niciodată problema că un accident nefericit ţi se poate întîmpla şi ţie, şi atunci toate sforile pe care le tragi, toate aranjamentele tale şi toate potrivelile sar în aer. Multă vreme m-am întrebat dacă eşti un politician sau un intrigant şi cred că acum încep să mă dumiresc.

– Gavril, poţi să crezi ce vrei despre mine. Te asigur însă că, în spatele oricărei mişcări pe care o fac, stă în spate binele regatului. Somnul îşi pusese solemn mîna dreaptă pe piept. Se poate ca ceea ce fac să pară o mare porcărie, dar eu, în forul meu interior, ştiu că sînt animat de cele mai bune intenţii şi de acest adevăr vă veţi convinge şi voi odată şi-odată. Poate că atunci cînd voi vă veţi convinge, eu nu voi mai fi, adăugă Somnul Protector după o pauză lacrimogenă.

– Acum ce să zic, se dădu bătut Pisicîinele. în faţa unor asemenea declaraţii nu pot decît să ridic paharul şi să beau în sănătatea ta. Teodosie, să bem în sănătatea Somnului Protector şi a Lacului Rece, pe care, chiar dacă nu-l conduce cu înţelepciune, îl conduce mînat de cele mai bune intenţii.

Spunînd acestea, Gavil goli cupa şi o puse pe masă.

Teodosie bău şi el şi simţi că i se face somn. Pisicîinele se aplecă spre urechea lui şi-i spuse cu voce scăzută:

– Ştiu că te plictiseşti, dar îţi promit că imediat după petrecere te duc la cofetărie la „Lămîiţa" şi-ţi cumpăr două mascote, o amandină şi o baclava.

– Ce, mai există „Lămîiţa" ? întrebă Somnul ca să alimenteze conversaţia.

– Sigur că da, încuviinţă Pisicîinele.

– Mda, credeam că au desfiinţat-o. Mai ştii, mergeam la restaurantul ăla de vizavi, tot pe bulevard, cum îi zicea...

– „Cireşica."

– „Cireşica", mîncam fripturi, beam pînă ne făceam mangă şi pe urmă ne duceam la „Lămîiţa", unde era bordel.

– Teodosie, du-te să te culci, dormi două ore şi pe urmă mergem la cofetărie.

– Lasă-l, Gavril, nu-l trimite, să ştie şi el, că aşa se spunea, că era bordel.

– N-aveai de unde să ştii, era numai un zvon şi, de fiecare dată cînd voiai să verifici, se dovedea că erai beat mangă, cum spui chiar tu, îl puse la punct Pisicîinele.

– Tocmai ăsta e farmecul, zise Somnul, a cărui limbă începuse să se împleticească. Ăsta e farmecul. Să auzi un zvon şi să nu-l verifici şi să te porţi ca şi cum ar fi adevărat. Numai aşa poţi să ţii ordine. îţi spun numai ţie, aşa, ca să ştii (vocea Somnului deveni confidenţială), dacă îmi permiteam să ignor sau să pun la îndoială un singur zvon din cîte mi-au trecut pe la urechi, acum eram de mult un schelet lucios pe fundul lacului. Este sau nu este, adunătură de uneltitori? răcni pe nepregătite Somnul, întorcîndu-se spre sfetnicii săi. Aceştia scăpară furculiţele din mîini şi începură din nou să tremure; în timp ce doi dintre ei îşi mişcau capetele afirmativ, ceilalţi patru le scuturau a negaţie.

– Lasă-i în pace, zise cu lehamite Pisicîinele. Mai bine să bem.

– Să bem, nu zic, dar să ne şi veselim şi să ne amintim cu plăcere de tinereţe, spuse Somnul cu ochii tulburi, apoi continuă să i se adreseze numai lui Teodosie. Să ştii, iubitul meu copil, că la cofetăria „Lămîiţa" era bordel la etaj şi se intra prin cofetărie; dar nu te lăsau să intri aşa, netam-nesam, căci era doar pentru clienţii casei, cei cu dare de mînă,

care intrau inocent, se plimbau prin fața vitrinelor cu cataife, amandine, nuga, ecleruri, violete, negrese cu

67

frişca, diplomaturi, rejansuri, şualacreme, amandine - am mai zis -, şi cu aerul că le ardea de cumpărat, o întrebau pe vînzătoarea grasă - cum o chema, Gavril ? Geta ? -, cu mustață şi basma, o-ntrebam dacă nu cumva, pe lîngă toate bunătățile expuse în frigorificele vitrine, n-ar avea şi ciocolată de casă cu cireşe. Sau cu vişine, am uitat, că sînt bătrîn şi beat ca un porc (mai toarnă vin, Gavril). Şi atunci vînzătoarea făcea un gest ocult cu mîna şi clientul dispărea prin perdeluța spre laborator. Şi acolo, pe mese din oțel, cu cocă foietaj, frişca şi zahăr împrăştiat pe ele, tinere fete, maxim în clasa a opta sau a noua, îmbrăcate sumar, suceau făcălețe şi atingeau cu burta masa.

– Eşti un porc libidinos, îi atrase Pisicîinele Gavril atenția, fără prea mare convingere, ba chiar zîmbind unor umbre ale trecutului ce i se învîrteau prin minte.

Somnul rînji şi el şi închise ochii.

– Sînt bătrîn, dar încă în puteri, articula el cu greu şi mai ceru un pahar de vin. Aş fi putut să am eu grijă de Teodosie. Tu nici nu ştii, băiete, ce-ai ratat, asta dacă nu punem la socoteală că, locuind cu mine, ți-ar fi crescut la ceafă o frumoasă pereche de branhii şi ai fi respirat lejer, ca noi, sub apă.

– Sau am fi locuit aici, în casa asta, şi ți-ar fi crescut ție o pereche de plămîni, replică neaşteptat Teodosie.

Somnul tresări, surprins neplăcut.

– îl vezi, Gavril, ce obrăznicătură. Şi mai şi rîzi. Rîzi şi încurajează-l să-mi vorbească pe tonul ăsta. Dacă-l creşteam cum ştiam eu, ar fi fost acum un băiețel respectuos, fără deprinderi urîte, ar fi fost ascultător, Gavril. Şi ar fi condus regatul cu înțelepciune. Mai întîi ca regent – şi eu, bunul lui tutore, l-aş fi călăuzit cu sfaturi – , apoi ca rege în plinătatea vîrstei - şi tot eu, umil sfetnic, i-aş fi şoptit la ureche părerile mele bazate pe experiență. Ar fi învățat să mă prețuiască, Gavril, şi uite, la vîrsta asta ar fi condus regatul fără grijă. Dar aşa, ce situație încîlcită! Tronul lui - îl vrea

67

Otto; autoritatea lui este cum îi zice cînd se sparge un vas, dar nu de tot: fisurată, furnicile visează la statul autonom şi îți jur, Gavril, că îl vor avea, prin forța lucrurilor le vor avea şi eu am să-mi dau toată silința, înainte să apuci tu să semnezi vreun tratat lărgit, eu nu sînt un bou să mă pun cu forța lucrurilor, iar eu, eu, urlă Somnul fără veste, izbind în masă şi deranjînd alinierea pe verticală a farfuriilor, în loc să am o bătrînețe tihnită, trebuie să-mi muncesc mintea, să semnez înțelegeri secrete, să obțin prin subterfugii şi chinezării tactice ceea ce meritam de drept. în ochii cu pleoape solzoase ai Somnului tremurară două lacrimi, ca în desenele animate japoneze. Te-am trădat, Gavril, mi-am trădat suveranul, dar spre binele lui.

De tine nu-mi pasă. Ştii cît îmi pasă? Uite-atîta. Mă bucur în definitiv că te-ai ocupat tu de educația lui, ca să vadă toată lumea în ce hal a ajuns regatul: dezordine, destrămare, ziare de scandal, ai pierdut firele din mînă, nici nu ți-a păsat de ele, cu ce te-ai îndeletnicit tu toți anii ăştia ?

Ai pescuit, ai curățat pădurile de pe domeniile regale asta o putea face orice servitor, dar tu n-ai servitori -, l-ai învățat şi pe Teodosie să trăiască din venituri modeste, ca o slugă, ți-ai pierdut timpul ca să-i împaci pe Kaliopi şi pe Samoil, doi bătrîni senili pe care eu i-aş fi suprimat cît ai zice peşte. Cînd am să am eu puterea - ce-o să mai rîd atunci, pentru că poate îți închipui că momentul acela e foarte îndepărtat, iar eu îți spun că e

foarte apropiat -, cînd am să am eu puterea, nenorociții ăştia bătrîni or să atîrne cît se poate de repede în două spînzurători drăguțe, şi pe tine, care ai pierdut timpul, am să te zvîrl în temnițele de la Filiaşi - ştii, mă duc cel puțin o dată pe săptămînă şi, cînd am timp, şi de cîte două ori pe săptămînă pînă Ia malul de est al lacului ca să văd cum zidurile groase şi pline de muşchi ale pîrnăii se oglindesc în apa lacului meu – al meu – şi în curînd am să văd şi fața ta, din dosul unor zăbrele, reflectîndu-se în apă, şi pe Teodosie îl las să

68

aleagă dacă vrea să fie predat lui Otto, care mi-l cere insistent - au! ce insistent mi-l cere - sau rămîne rege şi mă ascultă pe mine, în definitiv ce cer? Cer mult? Cîți ani mai am de trăit? înțelege-mă, Gavril, anii ăştia din urmă vreau să conduc regatul, din umbră, nu vreau să fie Bucureştiul plin de statui cu Somnul Protector, nu vreau ca numele meu să fie trecut în manualele de istorie, asta este o consolare pentru vanitoşi, eu vreau doar să conduc, să cresc apele lacului şi tot Bucureştiul să înoate sub apă, să mă plimb bine-mersi pe fundul unui lac mare pînă la Valea Căpercilor, care se va numi Malul Lintiței, aşa m-am gîndit să-i spun, şi în nord pînă sub poalele cetății Ottoberg şi în est pînă la Marea Noastră, căci aceasta ne este dorința, din voia noastră Mare Somn Protector peste Lacul Rece şi Sărat şi întins de peste capitală şi de peste Livezile cu Meri, care meri, sub apă, vor da la iveală fructe putrede.

Somnul îşi înghiți saliva de la colțul gurii şi-şi roti privirile peste asistență: trei dintre cei şase consilieri se priveau nelinişțiți, alți doi înmărmuriseră şi păreau să nu mai respire; ultimul deschidea spasmodic gura şi elimina, la intervale regulate, cîte o bulă de aer. Gavril rămăsese cu fața în pumni cît timp perorase Somnul şi acum îşi revenea încet din uluială. Lui Teodosie i se făcuse frică şi evita să se uite în ochii peştelui. Se agățase de jiletca Pisicîinelui şi o strîngea din răsputeri. Pisicîinele se aplecă spre el şi-i şopti la ureche:

– Lasă-l în pace, vorbeşte aiurea. Apoi adăugă: nu e aşa băiat rău cum pare. Dar dacă bea peste măsură, spune prostii. Ştii, se adresă el Somnului Protector care, cu ochii pironiți în gol, rămăsese pradă însuflețirii sale, pentru vorbele astea aş putea să te arunc eu în temniță, nu mîine, cînd poate ai să ai tu puterea, ci acum, cînd o am eu. Sau pot, legal, să-ți scot dopul de la bazin şi să te las să te sufoci lent. Ştii asta?

68

Somnul clefăi cu indiferență de bețiv şi, manevrînd o pîrghie aflată sub măsuță, făcu draperiile ce-i decorau acvariul pe dinăuntru să se desfăşoare pe sîrme şi să acopere complet geamurile. La scurt timp, din dosul draperiilor se auzi un sforăit masiv.

68

Chiar dacă aş avea eu vreme să vă scriu mai mult de două vorbe, n-ați avea voi vreme să le citiți. Şi, de fapt, nici eu n-am vreme să aştern pe hîrtie toate lucrurile care mi s-au întîmplat de o zi încoace. Dar cu atît mai mult hotărîrea mea e straşnică: activitatea conspirativă nu mă mai atrage. Nici vîrsta pe care o am nu mai îmi îngăduie o viață atît de palpitantă, mereu sub amenințare. Visez la o bătrînețe tihnită şi cred că o merit după o viață de luptă în slujba cauzei. Iertați-mă că vă scriu pe un ton care poate să vi se pară dur, dar nu ştiu cum să fac mai bine față insistențelor din scrisorile voastre. în plus, să nu credeți că mă retrag şi vă las de izbelişte. TPPM Pisicîinele mi-a povestit toată întrevederea lui cu Somnul şi concluziile la care au ajuns şi, deşi fruntea lui era încrețită de îndoială în timp ce-mi povestea, eu cred sincer că nu există motive de îngrijorare.

Somnul Protector a obținut de la Teodosie ce şi-a dorit dintotdeauna, anume prim-ministeriatul, şi acum se retrage din joc. Fără el, Otto este legat de mîini şi de picioare şi la

fel de primejdios ca un păianjen cu picioarele în ghips. Pisicîinele va sărbători printr-un banchet cît de curînd înțelegerea pecetluită cu Somnul Protector, aşadar nu mai avem a ne teme de nimic. Aşa stînd lucrurile, mi-am spus că nu e cazul să-l mai informez despre activitatea noastră: fie şi numai cuvîntul conspirație pe timp de pace şi bună înțelegere îngrijorează. Aşa că vă sfătuiesc şi pe voi, acum că s-au liniştit lucrurile, să strîngeți tabăra, să ştergeți urmele şi să vă reluați mineritul

69

69

ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. N-aş merge pînă acolo încît să vă sfătuiesc să faceți publică activitatea noastră de pînă acum. E mai bine să nu se ştie nimic, de vreme ce tot am rămas nedescoperiți. Arbaletele, săgețile, platoşele, fumigenele şi stiletele ascundeți-le la loc ferit, iar securile îngropați-le în sensul propriu şi cel figurat al cuvîntului.

Să aveți grijă de voi, iubiții mei frați, şi tu, Ianis, şi tu, Iorgos, şi tu, Telemah, şi spuneți-i şi lui Empedocle să fie cu grijă şi să vegheze la sinuşii aceia capricioşi cu care l-a înzestrat bunul Dumnezeu şi să-şi pună efedrina în nas cu măsură, căci dă dependență.

Poate că nu vă voi mai scrie o vreme, însă de la voi aştept oricînd carte cu veşti bune despre voi şi familiile voastre.

Pentru ultima oară, poate, cu lacrimi în ochii mei bătrîni, scriu aicea jos :

Sănătate şi frățietate.

VII. Unde Teodosie află ce viitor sumbru îl aşteaptă

– A adormit? întrebă Teodosie, arătînd mai mult cu bărbia spre acvariul cu draperii trase din care se auzea sforăitul Somnului Protector.

– Aşa face de cînd îl ştiu, confirmă Pisicîinele, nu fără oarecare tandrețe. Se dă în spectacol, plictiseşte pe toată lumea, spune gugumanii, după care se culcă cu nesimțire.

– E adevărat ce-a spus că vrea să mă dea lui Otto ?

– Cine ştie ? Pot fi nişte aiureli de beţiv. Sau poate fi adevărat. Nici eu nu ştiu ce să mai cred.

– Să-i întrebăm pe ei, sugeră Teodosie, indicîndu-i cu degetul pe cei şase consilieri. Pisicîinele socoti că nu e o idee rea şi culese din iarbă cele şase pîlnii acustice pe care sfetnicii le aruncaseră la porunca mai-marelui lor.

Peştii înşurubară grăbiți dispozitivele şi primul sunet care se auzi fu un răpăit accelerat – bătăile inimilor lor.

– Să ne cruți, mărite Pisicîine.

– Să nu ne scoți dopul!

– Să nu porunceşti să plutim în ciorbă.

– Să te înduri de noi, căci sîntem năpăstuiți.

– Să arăți blîndețe, aşa cum se cuvine unui înțelept.

– Să vorbim mai încet, ca să nu-l trezim pe zbir, îi amendă ultimul sfetnic pe ceilalți, făcînd cu mîinile semne de time-out.

– Voi păreți băieți buni, le zise Pisicîinele. Să staţi liniştiți şi să uitați tot ce ați auzit aici. Cînd o să se

69

Kăzuan Rădulescu

trezească, nu o să mai ştie nimic. Dacă vă întreabă ceva, să răspundeți vag, mă rog, vă pricepeți voi mai bine la asta, n-o să vă învăț eu.

Peştii suriseră ruşinaţi şi cel mai înalt în rang dintre ei luă cuvîntul:

– Vedeţi, zise el, ne-am făcut un renume prost. Am spus-o în taină de mai multe ori şi o repet şi acuma (poate învăţătura asta o sâ-i fie de folos Măritului Teodosie): e de ajuns să forţezi pe cineva să mintă şi acela să accepte pentru ca, după aceea, compromisul iniţial să se amplifice, să reverbereze, ca cercurile pe suprafaţa apei cînd arunci piatra, să se facă tot mai mari şi tot mai mari.

– Nu înţeleg, spuse Teodosie care, remarcînd că spusele peştelui conţin un sfat care-l priveşte pe el, ascultase cu mare atenţie.

– Vrea să spună, lămuri Pisicîinele, că Somnul Protector îi conduce rău. îi obligă să mintă. Nu vrea să audă decît ce vrea el să audă. Dacă nu - hîrşt (Pisicîinele făcu un semn cu degetul la baza gîtului).

– Hîrşt, aşa e, se animă peştele-consilier. Vedeţi, chiar asta voiam să spun, numai că nu mă pricep să vorbesc simplu, am pierdut obiceiul şi mă complic, enunţînd lucruri învăluite în două şi în trei înţelesuri, căci uit de unde am pornit şi unde am ajuns sau unde vreau să ajung şi, fără să-mi dau seama, vorbele mele vorbesc fără mine şi o apucă pe malul în pantă al temenelelor alunecoase, căci puţini au darul de a-şi păstra vorbirea intactă, înţeleaptă şi la obiect ca înălţimea Ta, Serenisime Pisicîine, o, adevărat stăpîn al nostru.

Pisicîinele îl întrerupse, atrăgîndu-i atenţia că vorbele lui, în acel moment, chiar asta fac: o apucă pe malul în pantă al temenelelor alunecoase. Peştele îşi luă seama şi tăcu, umilit şi obidit, iar lui Teodosie i se făcu milă de el.

Cum însă nu ştia ce putea face ca să-l consoleze pe

amantul locatar al acvariului, îl întrebă dacă nu cumva mai doreşte mîncare.

– Bucuros, încuviinţă acesta.

– Şi noi am dori, spuseră ceilalţi peşti într-un glas.

Apoi, în timp ce înghiţeau friptura şi-i lăudau gustul, desenînd cu mîinile prin aer spirale de entuziasm, se plînseră cu glas scăzut şi gura plină de prostul tratament de care aveau parte sub administraţia Somnului Protector, acompaniaţi de sforăitul egal al acestuia.

– O scîrbă, stimate Pisicîine şi Mărite Teodosie.

– Un satrap.

– Un satrap, un satrap, un satrap.

– Ne ţine flămînzi şi ne înjoseşte.

– Ne spionează toate mişcările.

– E bănuitor ca nimeni altul.

– Bănuitor? Puţin spus. Ceva să nu-i convină, şi hîrşt.

– Vrea să audă numai laude.

– Dar să nu vă închipuiţi că e simplu să-l lauzi. Dacă-l lauzi, devine bănuitor. Şi atunci hîrşt.

– Cînd îi intră în cap ceva, nu-i iese.

– Ca, de exemplu, asta cu staţiunea de ape sărate.

– Ce peşte de lac vrea la ape sărate, vă întreb eu.

– Bună întrebare. Care staţiune ? Vrea un loc în care să ne extermine.

– Cine nu se poartă corespunzător este trimis în concediu la ape sărate.

– Nici unul dintre solii care au negociat înţelegerea cu Petrila nu s-a mai întors de acolo.

– Eu, personal, mă bucur că nu m-am numărat printre
ei.
– Şi eu.
– Şi eu.
– Şi eu.
– Şi eu.
71
– Şi eu. Deşi, dacă te numeşte ambasador, n-ai cum să refuzi.
– Nu, pentru că e supărăcios din cale-afară - şi atunci hîrşt.
– Ştiți, mărite gazde, care-i paradoxul?
– Paradoxul vi-l spun eu.
– Poftim, spune-l tu.
– Vi-l spun eu. Dacă e mulțumit de serviciile tale, te numeşte negociator sau ambasador. Şi toți negociatorii lui, după ce se întorc şi-i predau înțelegerea semnată, dispar fără urmă. Fără urmă.
– Probabil că are impresia că-i ascund ceva, şi atunci îi ia la întrebări mai cu amănuntul.
– Nimeni nu rezistă la întrebările mai cu amănuntul.
– Are nişte slujbaşi speciali pentru asta.
– îhî, îi vedeți pe băieții ăia rezemați de pomi, cărătorii, băieți musculoşi şi fără creier? Bestii, asta sînt.
– Sînt surzi şi muți, înălțimile Voastre, stați liniştiți, altfel ar fi nevoit să-i ia şi pe ei la întrebări.
Pisicîinele se uită îndoit înspre cei patru peşti cu armuri de sticlă. Aceştia priveau neclintiți spre frunzele nucului.
– Ideea e că cine intră în mîinile lor iese cu minții zburate din cap.
– După care e trimis la sanatoriu la ape sărate să se refacă.
– Şi de-acolo nu se mai întoarce. Oricum, mie mi-a tremurat inima cînd ați venit ieri la noi, dumneavoastră şi înălțimea Sa, Teodosie, de frică să nu vă oprească acolo prizonieri.
– Şi mie.
– Şi mie.
– Mie nu, că nu eram de față, am fost bolnav.
– Şi eu.
– Aha, mai dați-vă voi bolnavi o dată şi o să vedeți ce-o să pățiți.
71
71
– Păi chiar am fost.
– Atunci îți urez multă sănătate. Dacă te îmbolnăveşti de două ori la intervale scurte, devii suspect...
– Şi atunci hîrşt.
– Doamne fereşte. Ridic această cupă pentru sănătatea tuturor celor de față.
– Noroc.
– Noroc.
– Noroc.
– Sănătate.
– Noroc.
– Să trăiți şi voi, le ură Pisicîinele, sorbind puțin vin.

Aş vrea să-mi spuneți ce e adevărat cu Otto şi ce nu.

în acel moment, Somnul Protector tuşi de două ori şi încetă să mai sforăie. Sfetnicii lăsară grăbiți furculițele din mîini şi se repeziră să deşurubeze tuburile acustice, cu intenția clară de a le arunca la loc în iarbă. Dar Somnul Protector îşi reluă sforăitul după draperii.

– Cu Otto e mai grav decît se aşteaptă Luminăția Ta.

– Desigur, noi nu ştim nimic clar.

– Nimic clar.

– Numai din zvonuri, dar sînt zvonuri pe care nu ne putem permite să le ignorăm. însă se zvoneşte că o delegație de-a noastră...

– ...la care noi n-am luat parte...

– ...căci dacă luam, nu mai eram, a semnat un pact cu Otto.

– Asupra conținutului există două versiuni. Spune tu.

– Una din posibilități e ca Otto să controleze mai întîi ținutul Furnicilor Vinete. Nu e nici o dificultate atît timp cît la Petrila se află noul şef al stabilimentului de băi, numit după asasinarea celuilalt, şi care este omul Somnului Protector. în urma acestei mişcări...

– De-abia în urma acestei mişcări...

– Poftim: de-abia în urma acestei mişcări, Rîul Sărat va fi sub control şi Golful Balenei va deveni sărat ca marea.

– în schimb, Otto vrea capul Măritului Teodosie.

– Nu îl vom lăsa.

– îl vom apăra cu piepturile noastre.

– Ar fi bine să putem, dar uitați-vă la noi.

– Aşa e, facem pe noi de frică.

– Ne e scîrbă de noi.

– Lăsați, nu vă cere nimeni, îi consolă Pisicîinele.

Care e a doua posibilitate?

– E un zvon mai puțin credibil decît primul.

– Chiar foarte puțin credibil.

– îl enunțăm aşa, pentru că nu putem să-l ignorăm.

– Se pare că înțelegerea e ca Somnul Protector să permită flotei lui Otto să navigheze pe Lacul Rece...

– Putem să-i spunem Lacul Sărat ?

Pisicîinele scăpă furculița din mînă. în mintea lui se făcu lumină şi toate zvonurile care-i zumzăiau prin cap se aşezară cuminți în fața lui (unele aveau forma unor ouă, altele se cerneau ca făina, cele mai multe erau zgrunțuroase ca zahărul). Pisicîinele începu să pună ordine în gînduri: sparse ouăle, turnă puțin cîte puțin făina, lăsă zahărul deoparte pentru a-l încorpora mai tîrziu şi pentru el, din acest moment, glasurile consilierilor se estompară, iar conținutul celor spuse de ei deveni neclar.

– ...căci transportoarele lui Otto nu pot duce atîta.

– Şi trupe, şi arme e prea mult.

– Dar tu îți dai seama despre ce arme este vorba dacă un şlep nu poate să plutească normal?

– Grele.

– Grele? Nu grele - foarte grele.

– în schimbul promisiunii că Lacul se va extinde peste sud, visul de aur al Somnului.

– Nu s-ar mai trezi.

– Ha, cum ar fi să-l găsim cînd tragem perdeaua plutind cu burta în sus ?

– Aoleo, nici în visele mele cele mai îndrăznețe nu m-am gîndit la asta.

în mintea preocupată a Pisicîinelui, planurile urzite de Somnul Protector căpătaseră deja consistența vîrtoasă a aluatului de cozonac. Luă zahărul şi-l dizolvă mental la foc mic, apoi îl turnă încet în cocă. Glasurile îndepărtate ale peştilor consilieri îl deranjau acum, căci îi întrerupeau concentrarea.

– ...separat, a încheiat un pact cu Filiaşul.

– Fără ştirea lui Otto.

– Evident că fără ştirea lui Otto.

– De ce evident ? Era important de precizat.

– în fine, în care le promite furnicilor să înceapă lucrările la Canal dacă acestea îl țin, fără ştirea lui Otto, pe înălțimea Sa Teodosie întemnițat în turn.

– Mai spune o dată, zise brusc Pisicîinele, ridicînd ochii spre consilieri.

– Să-l arunce în Turnul Filiaşului.

– Vă rog, puțină linişte. Pisicîinele închise ochii (este de presupus că în spatele pleoapelor sale cozonacul de intrigi se desăvîrşea). Sfetnicii tăcuseră mîlc şi acum îl priveau pe Pisicîine cu răsuflarea tăiată. Teodosie uitase de negrul viitor pe care peştii i-l descriseseră şi aştepta şi el rezultatul gîndirii Pisicîinelui. Acesta clipi de cîteva ori, apoi se întoarse spre Teodosie cu o față nespus de îngrijorată.

– Nu mai căsca gura, îl împunse el cu degetul în coaste. Stai aşa şi uiți de tine. Du-te, strînge-ți lucrurile, fă-ți o valiză, vin şi eu în casă imediat.

Cum Teodosie îl privea cu mirare, Pisicîinele se crezu îndreptățit să adauge:

– E grav, serios că e grav. E mai rău decît mi-am închipuit. Trebuie să dispari cît de repede se poate. Mergem

la Kaliopi, sau la Minotaur, sau stăm ascunşi în Bucureşti, vedem noi. Nu ne putem permite să pierdem timpul.

Şi Gavril, parcă pentru a dezminți cele spuse, îşi mai airnă vin şi continuă gînditor:

– Ce prost am fost... în felul lui, Somnul are dreptate : datoria mea era să veghez la bunul mers al treburilor în regat şi să am grijă de tine. Şi eu ce-am făcut? M-am bizuit pe toți şi pe veştile care-mi veneau de la ei, întotdeauna bune şi liniştitoare. Şi m-am culcat pe-o ureche şi m-am ocupat de agricultură, şi-am pescuit, şi am lăsat mintea să-mi rugînească. Zvonuri - nu sînt zvonuri decît luate separat. La un loc, alcătuiesc adevărul: toate înțelegerile Somnului există. Şi cu guvernul de la Petrila, şi cu Otto, şi cu Filiaşul. A stat acolo, în întunecimea lacului, şi a gîndit un plan. E un plan fără cusur. Tu eşti prea mic ca să înțelegi. Ține minte doar atît: orice mişcare face cineva acum, fie el Otto, sau Furnicile Vinete, sau Furnicile Verzi, sau tu,-«au eu, e în avantajul Somnului. Orice se întîmplă, Somnul Protector cîştigă. Teoretic.

– De ce? întrebă Teodosie nedumerit.

– Pentru că toate înțelegerile care s-au făcut în regat trec prin el şi tu eşti marfa de schimb. Fă-ți bagajul, plecăm la Bucureşti.

– La „Lămîița"?

– Nu ne arde nouă de „Lămîița", spuse Pisicîinele posac şi cu mințile aiurea. Deşi, se lumină el, să ştii că nu-i o idee rea. în orice caz, e mai bine decît nimic. De acolo am putea să ne pierdem urma.

Gavril căzu la loc pe gînduri. Apoi îşi goli cupa, o puse pe masă cu aerul că vrea să o înşurubeze acolo şi arătă cu degetul spre acvariul din care se auzea sforăitul gros:

– Somnul Protector ne-a trădat.

Teodosie, care ajunsese deja la scările cu care se deschidea terasa, se întoarse din drum şi arătă şi el spre acvariu:

74

– Hai să-i scoatem dopul.

– Ar fi o idee – şi am termina acum cu toate necazurile, răspunse Pisicîinele.

Cei şase consilieri deveniră extrem de atenți. Gavril se ridică de pe scaun şi se deplasă cu paşi măsurați spre bazinul în care Somnul Protector îşi făcea siesta. în dreapta bazinului, în josul lui, se afla un fel de cep etanşat şi el cu cauciuc, iar pe cep se găsea înşurubat un capac. Pisicîinele se aplecă şi începu să-l deşurubeze. Acesta, bine uns, probabil, nu scîrțîi.

în liniştea care se lăsase nu se auzea decît fîşîitul liniştitor al frunzelor de nuc sau o muzică în surdină, plină de tensiune (dacă această carte ar fi fost film).

– Deşurubează capacul, mărite Pisicîine, nu mai sta, şopti primul sfetnic.

Gavril tresări, îl privi pe consilier şi se ridică, lăsînd dopul unde era.

– Ne cunoaştem de cînd eram copii. Nu pot să-i fac asta. Dacă este să învingem, o să învingem luptînd cinstit.

Să nu profiți niciodată de somnul duşmanului tău. Şi dacă vom pierde, iubite Teodosie, o să ne mîngîiem cu gîndul că am pierdut din greşelile şi nebăgările noastre de seamă şi că acestea sînt singurele noastre neajunsuri. Du-te, Teodosie, şi strînge-ți lucrurile. Şi uită-te bine la locurile acestea, căci nu se ştie cînd o să le mai vedem.

Teodosie urcă în fugă treptele terasei, iar cei şase consilieri aclamară cu destulă îndoială discursul eroic al Pisicîinelui.

– Pe cuvîntul meu că n-a vorbit rău Luminăția Ta.

– A vorbit bine, dar ca pentru alte timpuri. Mai curînd cîştigi întrebuințînd vicleşugul.

– înălțimea Sa este Pisicîinele vremurilor ce vor să vină.

– Măcar de-ar fi aşa, dar n-o să fie.

– Adică de ce n-o să fie?

74

– Pentru că îți spun eu că n-o să fie.

– Ascultați-mă puțin, zise Pisicîinele ocolind masa şi apropiindu-se de acvariile consilierilor. Nu sînt îndreptățit să vă cer ceva, şi cu atît mai puțin să vă dau sfaturi. Aş dori totuşi să nu vă lăsați omorîți pe capete de Somn. Şi nu mă refer la voi în particular, ci la toți peştii din lac care s-au săturat de domnia lui. Organizați-vă, luptați, dacă sînteți în stare. Peştii care vor să se revolte să ştie că au sprijin în mine. Aşa să le spuneți. Da?

Peştii căzură pe gînduri.

Pisicîinele Gavril aşteptă un răspuns din partea lor, apoi, văzînd că acesta întîrzie, îl apucă pe Teodosie de după umeri, îi ridică de jos valiza - „Ce-ai pus în ea, pietre?" -, privi casa cu acoperişul lucitor din ardezie, nucul, grădina şi apusul de soare şi, trecînd pe lîngă cei patru cărăuşi indiferenți, o apucă pe alee. Teodosie îl urmă, călcînd pe dale, atent ca fiecare pas al lui să corespundă cîte unui pătrat. Să atingă, fie şi numai cu vîrful piciorului,

interstițiile din care răsăriseră mănunchiuri de iarbă i s-ar fi părut o nenorocire. Pisicîinele îl aşteptă să iasă în drum, apoi trase poarta în urma lui.

75

Domnului Director al Stabilimentului de Băi Stimate Domnule Director,

declar că am luat la cunoştință cele conținute în ordinul de deplasare pe care ați avut bunăvoința să mi-l înmînați şi, oricît de mîhnit aş fi să părăsesc Petrila, mă supun voinței poporului meu. Aşa cum ştiți, misiunea în care sînt începînd de astăzi implicat presupune riscuri şi îndatoriri majore, prin natura ei şi prin numărul mare de agenți pe care i-ați distribuit în subordinea mea. Vă rog, deci, să-mi aprobați următoarele cereri, pe care, separat de corpul prezentei, le-am înscris într-o listă pe care am depus-o cu număr la registratură: 1. o sumă de bani, atîția cîți veți socoti de cuviință, pentru cheltuielile curente de călătorie şi avînd în vedere că viața la Bucureşti este mai scumpă; 2. accesul la magazia de efecte a unității pentru a mă echipa corespunzător misiunii ce mi-a fost încredințată, şi anume: una bucată parpalac cofe au lait cu revere late după care să mă pot, la limită, piti, una bucată pălărie culoare idem cu boruri largi, un costum mărime 52 din serj verde, nu are importanță croiala, una pereche mănuşi, ca să nu las amprente, una pereche pantofi maro moi; 3. un paşaport fals de negustor sub care să-mi ascund identitatea, căci, aşa cum ați fost informat, Furnicile Vinete care intră în capitală cu interes de afaceri sînt mult mai bine văzute decît celelalte, care cîteodată nu sînt primite dincolo de Zid, iar dacă sînt, au probleme şi nu sînt nici măcar servite

75

în localurile publice, cum ar fi barurile sau restaurantele, dar această situație se va schimba, să sperăm; 4. un pistol marca Egreta cu încărcător dublu (2x9) pentru cazul în care va trebui să-mi apăr viața. La aceste cereri legate strict de desfăşurarea misiunii aş dori să adaug încă una, care mă priveşte personal.

Această misiune nefiind, repet, scutită de riscuri, aş dori ca în cazul în care neprăvăzutul se întîmplă şi eu cad la datorie, familia mea formată din soție, mamă paralizată şi paisprezece copii să treacă pe subzistență din fondurile statului. Cum condițiile eventualei mele morți nu pot fi dezvăluite, căzînd sub incidența secretului de stat conform decretului 26/64, paragraful 2, vă rog să comunicați familiei că am căzut la datorie.

Trăiască Provincia Semiautonomă a Furnicilor!

75

VIII. Lupta de la „Lămîița"

Cei şase consilieri deveniseră, odată cu lăsarea completă a serii, mai zgomotoşi. îi convinseseră prin semne, după eforturi susținute ca să le atragă atenția, pe cei patru peşti cărători să se apropie de masă şi să le mai toarne vin şi mîncare în acvarii şi acum, după ce goliseră cîteva din carafele şi platourile de pe masă, discutau cu totală nepăsare, la lumina lampioanelor care spînzurau pe fire de-a latul curții, despre eliminarea prin asasinat a Somnului Protector. în mințile lor inflamate de discursul Pisicîinelui înființaseră o organizație secretă, asupra numelui căreia nu reuşiseră să se pună de acord - „Caraşii roşii" fusese una din propuneri -, cu un statut în treizeci şi patru de puncte (separarea puterilor în lac, libertăți cetățeneşti, independență de opinie, desființarea poliției secrete etc.) şi un marş revoluționar ale cărui versuri le inventaseră pe rînd, fiecare adăugînd cîte o idee sau cîte un îndemn, după care le cizelaseră, le făcuseră să rimeze aproximativ.

Anumite fragmente ale cîntecului se sprijineau pe nişte minuni prozodice, de un efect strălucitor, obținut din ingambamente delicate şi prin schimbări de ritm care creau gol în stomac. Cînd marşul fu aproape gata, cei şase făcură semn cărăuşilor să îi alimenteze cu vin, iar primul consilier se ridică în picioare şi începu să cînte, la început ezitant, apoi cu din ce în ce mai multă trăire:

76

76

Marşul sfetnicilor revoluționari (tango)

Pe sub ierburi de lac unduioase Printre lintiți, mătase şi mîl Sîntem noi, peşti viteji, sîntem şase Consilieri, peşti viteji, şi din mîl Luptăm – pentru iarba cu frunze lucioase Cu frunze subțiri de tarhon -, Luptăm, ay!, ca iarba cu frunze lucioase Cu frunze subțiri ca cele cu care se asezonează borşul de peşte şi se numesc tarhon, Să devină roşie ca steagul De la nuestra revolución.

Jurăm ! de-ar fi să pierim la ape sărate, Jurăm! de-ar fi să plutim cu burțile-n sus, Jurăm! de-om fi garnisiți cu legume tocate Óu piper, orégano, mărar, hibiscus, Jurăm :

chiar dacă soarta ne face tuslama, Mărite Somn Protector, te vom asasina.

Sub lacul cețos ca oglinda

Prin pietre, cochilii şi mîl

Sîntem noi, curați ca oglinda.

Prin sîngele alb ca iaurtul

Pe care îl vom vărsa,

Prin sîngele-albastru ca apa

Sau ca acea băutură dubioasă la gust care

se extrage din fructul de curaçao Vom ține în priză avîntul De nossa revolucão.

Jurăm ! Chiar de-ar fi să murim la Filiaşi Jurăm ! Chiar de-ar fi să pierim asfixiați Jurăm! Cu boia, ciulama, ardei graşi, papanaşi

Dacă o fi să fim asezonați Jurăm:

chiar dacă soarta ne face tuslama, Mărite Somn Protector, te vom asasina.

La neruşinatul refren se asociară şi ceilalți peşti, ridicîndu-se solemn în capul oaselor şi zbierînd din răsputeri în tuburile acustice. Cînd terminară de cîntat, se prăbuşiră la loc în scaune, îşi făcură semne fraterne prin geamuri, se îmbărbătară, mai chicotiră un pic, apoi traseră prudent cu ochiul spre acvariul Somnului Protector. Acesta dăduse perdelușele la o parte şi îi privea cu răceală.

– Ştiți, zise el, împingînd absent mai într-o parte nişte firimituri de pîine care pluteau la şase centimetri deasupra mesei lui, întotdeauna am regretat că n-am talentul de vorbitor al bunului Pisicîine. Mi-am zis: de ce n-ai şi tu darul ăsta de a-i însufleți pe ceilalți cu vorbe nobile, care să sădească în ei sentimente de dreptate şi cinste, care să-i unească sub un stindard, să-i adune laolaltă pentru o cauză, să-i facă să se sacrifice pentru un oțel. Am zis „oțel" ? Pentru un țel. Să ştiți că am regretat, poate nu s-a văzut pe mine, dar în sufletul meu am regretat. Asta e: cînd nu eşti înzestrat cu astfel de talente, încerci să supraviețuieşti cum poți. îți dezvolți creierul, gîndeşti mai temeinic, uneori gîndeşti mai multe mutări înainte, şase, şapte, cîte trebuie, anticipezi mutările celuilalt, îți alegi bine oamenii de care te înconjuri, eşti atent la cine sînt sfetnicii tăi. Rezultatul este de cele mai multe ori acelaşi, dacă nu şi mai bun. Oricum, şi într-un caz, şi-n celălalt, masele se pun în mişcare cînd vorbeşte Pisicîinele, pentru că un fior îi străbate pe toți şi inimile lor bat în acelaşi ritm; în cazul meu, pentru că aşa trebuie, pentru că evenimentele sînt de aşa

natură. Să luăm numai un exemplu. Am să fac un singur semn şi ostile lui Otto vor porni spre malul de nord al Lacului Rece. Un alt semn şi o vor apuca înspre

77

Furnicile Vinete. Le vor cruța, dacă spun eu aşa. Le vor face una cu pămîntul, dacă degetul mijlociu al mîinii mele drepte se va ridica în sus. Dacă ridic însă mîna stînga, munca la Canalul Filiaşi-Marea Noastră începe de mîine.

Detaşamente nenumărate de furnici-brigadier vor înfige cu cîntec lopata în pămîntul moale din portul Filiaşi. Las mîinile-n jos dintr-odată şi toate oştirile, toate măcelurile, toți brigadierii, toți, pînă la unul, se opresc. îngheață, încetează orice activitate. Şi asta fără nici un discurs. Fără onoare, cinste, însufleție şi alte farafastîcuri, bune pentru fleoarțe lăcrămoase care cînta să-mi spargă urechile şi votează sub ochii mei statute la organizații secrete care au ca scop – Somnul Protector îşi înalță glasul şi privi țintă spre consilierii săi – să mă suprime pe mine.

Dacă Teodosie ar fi fost de față, ar fi putut constata şi reține pentru viitor, observînd culoarea pe care o căpătase apa din acvariile sfetnicilor, că excrementele de peşte sînt verzi.
*

însă Teodosie era departe şi urca, mînă în mînă cu Pisicîinele, cele două trepte dinspre stradă ale cofetăriei „Lămîița". Deşi bulevardul, atît înspre rond, cît şi în jos, spre Cişmigiu, era luminat corect, becurile în dreptul cofetăriei erau fie arse, fie, pur şi simplu, deşurubate din fasungurile lor. De cealaltă parte a străzii care intersecta bulevardul, Liceul Lazăr se căsca în beznă, cu toate luminile stinse, în afara unui bec de neon în formă de pară ce făcea să sticlească roşiatic bucățile de mică din pavaj. în diagonală cu liceul, la restaurantul „Cireşica", din firma scrisă cu litere groase de plastic nu erau aprinse decît literele C, R şi A. Cra, era - făceau ciorile care se foiau în stol şi se desenau întunecos pe cerul de deasupra Casei Universitarilor.

Teodosie apăsa clanța rece şi împingea uşor uşa cu geam a cofetăriei. Dinăuntru venea un miros dulceag de vanilie, glazură de ciocolată şi soluție subțire de clor.

77

Teodosie se gîndea la cei şase consilieri ai Somnului Protector şi la felul în care spusele lor îi schimbaseră atît de brusc viața.

Primul consilier îşi luă inima în dinți şi, în pauza care se lăsă după ce Somnul puse punct amarului discurs, îşi drese glasul pentru a furniza oarecari explicații. Dar Somnul le făcu tuturor sfetnicilor semn să arunce tuburile acustice şi aceştia se conformară în viteză. Din intențiile primului consilier nu rămaseră la vedere decît nişte bule de aer ce se ridicară spre suprafața acvariului şi dispărură destul de repede.

– Să vă spun eu ce e cu noblețea, îşi instrui Somnul supuşii, în timp ce tuburile cădeau în iarbă. Noblețea este în strînsă legătură cu prostia. Acea persoană proastă care v-a însufleții şi a sădit în voi revolta (pentru care veți plăti imediat) a avut şansa să desfacă dopul şi să scape de mine pentru totdeauna. Acuma, sincer, nu pot să jur că l-aş fi lăsat pînă la capăt, dar mărturisesc că am fost curios să văd cum va proceda. Era la un pas de asasinatul politic, de asasinatul însufleții de cele mai bune intenții, şi a ratat.

Că să vezi, că copilăria petrecută împreună, că e mai cinstit să-ți înfrunți duşmanul dîndu-i şanse egale... Mizerii.

Şi-au strîns catrafusele şi au fugit. Or, vă rog să mă credeți, fuga are înotătoare scurte, cum spune un vechi proverb de la noi, şi vă pot asigura, scumpi ascultători, că „Lămîița" este punctul terminus al modestei lor escapade.

Pisicîinele intră prudent în cofetărie, cercetînd minuțios clienții aşezați la mese: doi şcolari cu mucii atîrnînd pînă aproape de piepții cămăşilor pepit duceau mecanic spre guri linguriţele cu cremă, le lingeau şi apoi îşi sorbeau cu voluptate nasurile; o gravidă gîfîia uşor la a doua masă de lîngă fereastră - se lăsase pe spate ca să îşi odihnească burta şi mînca flanc cu ciocolată; la masa imediat următoare, cum privea Pisicîinele spre perdeaua ce separa spațiul public al cofetăriei de laborator, o furnică cu

78

mănuşi şi pălărie cu boruri largi citea Monitorul de Petrila.

Probabil că lectura o captivase şi uitase de cafea, căci din ceaşca stacojie cu buline negre nu ieşea nici un abur.

Dintre mesele rînduite de cealaltă parte a vitrinelor cu prăjituri, doar două erau ocupate: şase Furnici Verzi lipiseră cele două mese, fumau chiar sub o plăcuță pe care scria „fumatul interzis" şi discutau cu voce joasă. Cînd îi văzuseră intrînd pe Teodosie şi pe Pisicîine, tăcuseră şi îşi pironiseră, ca la comandă, ochii în farfurii.

Pisicîinele găsea amuzant faptul că toate cele şase furnici comandaseră ecler cu vanilie.

– Alergi cît de repede poți şi dai semnalul de acțiune, îl povățui Somnul Protector pe unul dintre cei patru cărători. Să deplaseze agenții la „Lămîița" şi să-i prindă acolo. Să aibă grijă să nu dea de bănuit, nu de alta, dar furnicile nu mi s-au părut niciodată sclipitoare. Să aştepte frumos în cofetărie la o masă, să comande cîte un ecler cu vanilie şi, cînd Pisicîinele se aşteaptă cel mai puțin, să-l salte pe Teodosie şi să dispară. Reaminteşte-le cum ne-am înțeles: pe Teodosie îl vreau viu, iar Pisicîinele, dacă se opune, n-are decît să crape. Nu mă prea interesează.

Cărăuşul dădu din cap că a memorat ordinul şi dispăru alergînd pe poartă. Somnul Protector se întoarse spre consilieri şi le examina figurile turtite:

– Ce, credeați că n-aude? Aude. Aud foarte bine toți patru. Ceea ce vă va fi învățătură de minte. întotdeauna să te ghidezi după următoarea lege: toate zvonurile sînt demne de crezare. La aceasta există un corolar: nu toate zvonurile sînt demne de crezare. Eu după asta m-am ghidat în viață.

Somnul Protector trase de la brîu un ceas, privi acele şi constată mulțumit:

– Avem timp destul. Oare ce-or face acum fugarii noştri ?

Pisicîinele avansa cîțiva paşi în incinta cofetăriei, cu gîndul să-l prindă discret de mînecă pe Teodosie - care se postase în fața vitrinelor cu dulciuri şi captase deja zîmbetul amabil al vînzătoarei – şi să-l tragă afară. în spatele lui, uşa de la intrare se auzea deschizîndu-se. Pisicîinele se întorcea şi vedea îndreptîndu-se spre ei un grup de patru furnici, toate cu mîinile drepte adînc înfipte în buzunarele de la piept ale parpalacelor, se răzgîndea şi, în loc să-l tragă pe Teodosie, îl împingea zîmbind către vînzătoare; Teodosie comanda două baclavale, o amandină şi un suc, Pisicîinele cerceta îngrijorat în toate părțile după o masă la care să se poată retrage, cele patru furnici se aşezau la rînd după Teodosie şi îşi extrăgeau încet mîinile din buzunarele de la piept, Pisicîinele cobora mîna spre prăselele săbiuței ascunse în pantalonii săi largi, apoi îl vedea pe Teodosie părăsind coada, în mîini cu trei farfurii şi cu o sticlă de suc strînsă între braț şi piept; în mîinile furnicilor luceau maroniu patru portofele de piele identice, patru ecleruri de vanilie, cereau furnicile, şi Pisicîinele îl conduse pe Teodosie la ultima masă de lîngă geam, avînd grijă să ocupe locul cel mai apropiat de draperie.

Somnul Protector căscă masiv.

– Aşteptarea fără preocupare mă ucide, zise el. Băieţi, nu mai rezemaţi copacul şi turnaţi aicea nişte vin. Nu-i urît aşezată reşedinţa, constată Somnul, privind de jur-împrejur, atît cît îi permitea lumina scăzută de afară, lumina limitată a lampioanelor şi lumina pe care o filtra sticla verzuie şi apa deja tulbure a acvariului. în curînd (sper ca acea zi să nu fie extrem de îndepărtată), acesta o să fie noul fund al lacului şi atunci poate că am să mă stabilesc aici. Ce ziceţi?

Consilierii scuturară toţi aprobator din capete, deşi Somnul nu-i învrednici cu privirea. Părea preocupat de o idee:

79

– Niciodată nu e simplu să gîndeşti o campanie militară.

Totuşi, oricît de complicat te-ai gîndi, întotdeauna se găseşte cineva care să se gîndească la ce te-ai gîndit şi tu şi să-ţi dejoace planurile. De aceea, cel mai bun lucru este să te gîndeşti la mai multe campanii militare deodată.

Sigur că este mai greu, dar cîteodată poţi avea norocul ca lucrurile să se simplifice de la sine, aşa cum se reduc termenii identici ai unei fracţii: hîrşt, tai de aici, hîrşt, tai de acolo.

Pisicîinele, care pîndea concentrat mişcările celor două grupuri de Furnici Verzi din celălalt capăt al cofetăriei, nu avea cum să nu observe semnul din cap pe care cele zece făpturi îl făceau în acelaşi timp şi la care furnica cu pălărie, parpalac maroniu, ziar şi cafea de la masa vecină lui Teodosie a părut să răspundă. în urma semnului, grupurile s-au ridicat, scîrţîindu-şi scaunele pe gresia cofetăriei, iar furnica izolată a împăturit ziarul şi s-a întors spre Pisicîine, cu ceaşca de cafea în mînă, chipurile ca să întrebe ceva.

Cu această ocazie, a avut neplăcuta surpriză să vadă, sub ochii ei bulbucaţi, luciul săbiuţei Pisicîinelui, iar cînd lama i-a pătruns pîrîind pe sub rădăcina nasului şi s-a înţepenit în osul occipital, furnica n-a spus decît ah, a scăpat ceaşca cu farfurioară cu tot pe jos şi a strîns cu foşnet pumnul în care ţinea ziarul.

Cei şase sfetnici căzuseră în genunchi şi, bolborosind cu băşici, implorau mila Somnului Protector. Acesta făcu însă cărăuşilor semn să scoată dopurile acvariilor în care trădătorii tremurau ca varga. Cînd apa începu să se scurgă în iarbă şi formă şase pîrîiaşe ce se uniră şi se îndreptară spre tulpina nucului, sfetnicii renunţară la zbînţuieli şi se trîntiră pe fundul acvariilor, cu boturile în mîl, ca să-şi prelungească pînă la ultima picătură (în cazul peştilor, aceasta nu este o figură de stil) viaţa.

Somnul Protector îşi mai trase o dată ornicul de la brîu şi mormăi satisfăcut.

79

– La ora asta, bunul meu prieten din copilărie zace mort pe dalele reci ale unei sordide cofetării bucureştene.

Ce soartă. Şi din ochi i se desprinse, pentru a o lua în sus, o lacrimă.

Pisicîinele se descotorosea de furnica inertă care i se prăbuşise în braţe – cine i-ar fi văzut, ar fi zis că sînt doi vechi prieteni după o greu suportată despărţire - şi făcea acest lucru răsucindu-se din ce în ce mai repede şi răcnind înspăimîntător. Din capul furnicii izvora intermitent sîngele albicios şi, cum se rotea Pisicîinele, sîngele se dispunea pe geamuri, pe vitrina frigorifică, pe pereţii cofetăriei, pe mutrele uluite ale celorlalte furnici, care înlemniseră. Apoi furnicile cu parpalace îl vedeau pe Pisicîine cum eliberează corpul furnicii cu mănuşi şi ziar (pălăria îi căzuse de mult sub masă), vedeau cum corpul mort zboară prin aer, tot mai mare, măturînd în rotire cu picioarele paharul cu linguriţe de aluminiu aşezat de vînzătoare pe vitrină.

Teodosie vedea acelaşi lucru, însă invers, cum corpul tot mai mic în depărtare al furnicii cu mănuşi loveşte în rotire grupul celor zece şi scoate doi din luptă. ding, făceau linguriţele cînd atingeau dalele reci ale cofetăriei.

Cei doi şcolari îşi terminau degrabă cremele şi se lăsau la pămînt, apoi se tîrau afară pe coate, în timp ce gravida se ridica amenințător de la masă şi-şi sălta impudic bluza de pe burtă. Surpriză, căci din locul burţii desfăşura o ditai bilă cu mîner şi lanţ, pe care o rotea prin aer şi izbea cu sete în furnica ce se afla cel mai aproape.

Teodosie încremenise de uimire cu o secundă înainte să introducă linguriţa în gură. Scandalul îi surprinsese şi-i paralizase gestul entre la coupe et les lèvres. Vedea două furnici sărind asupra falsei gravide şi pe aceasta înlăturînd-o pe prima furnică cu braţul înarmat. Bila cu ţepi se înfigea acum cu bufnet în parpalacul de culoarea oului de raţă al celeilalte, în timp ce furnica răpusă, cum stătea cu spatele pe masă, scotea cu icnete de muribund din buzunar

80

80

un pistol automat şi trăgea în burta care nu adăpostea nici un bebeluş, unul, două, trei, patru focuri înfundate şi isterice.

Pisicîinele Gavril răcnea din răsputeri (acest strigăt va fi consemnat în cronicile ulterioare ale regatului ca „strigătul de lupt-al Pisicîinelui") şi dădea fuga spre furnica înarmată, retezînd, în saltul lui, din zbor, cu sabia, alte două mîini ce încercau furtiv să scoată revolverul. Furnicile oloage îşi priveau braţele amputate cum se zbat pe dalele cofetăriei şi apoi, cînd realizau că membrele acelea fuseseră ale lor, urlau de durere şi regret. Cînd ajungea lîngă gravida moartă, Pisicîinele îl apuca de chică pe agentul prăbuşit peste ea şi, făcînd săbiuţa să lucească în palida lumină de neon, o cobora fulgerător, obţinînd instantaneu dintr-o furnică două, aşa cum odinioară Perseu făcuse cu Meduza. Furnicile oloage cădeau una peste alta, căci durerea le lua minţile, se îmbrînceau de-a valma şi-ajungeau cu capul în vitrină, printre negrese, flancuri, savarine.

Iar plexiglasul, deşi greu casabil, odată spart, se-mparte-n cioburi lungi şi foarte dure, mai tăioase ca lama. Cele două furnici cu membrele-amputate muriră-nfipte-n cioburi.

Oricît îşi dădeau ei silinţa să se afunde în mîl, nivelul apei scăzuse drastic în toate cele şase acvarii şi-i lăsase pe consilieri cu şalele dezvelite. Somnul, care nu găsea acest spectacol delectabil, trăsese draperia dinspre partea consilierilor şi se pregătea să guste din friptură. Cine doarme la masă găseşte resturi, îşi spuse el cu mare nemulţumire şi cu un mare surîs imediat după aceea. în spate, poarta se dădu la o parte şi cărăuşul trimis în solie se opri, alergînd pe loc, cu mîinile îndoite regulamentar la piept, lîngă acvariul Somnului Protector.

– Cum stăm? îl întrebă Somnul cu gura plină.

– Au început, Mărite Somn Protector. Cînd eu porneam încoace, şase furnici se aflau deja în „Lămîiţa", iar alţi patru agenţi erau pe drum. Mi s-a spus să vă comunic

80

că aceasta este o măsură de prevedere suplimentară, în cazul în care vreunul din oamenii Măritului Pisicîine s-ar afla deghizat prin preajmă şi i-ar sări în apărare.

– Foarte bine, drăguţ din partea lor. Prevederea nu strică niciodată. Te-ai achitat cu bine de solie, îi spuse Somnul cu gura plină, apoi se întoarse spre ceilalţi cărăuşi.

Scoateţi-i şi lui dopul.

Probabil pentru faptul că făcea parte - dimpreună cu ceilalţi trei cărăuşi – dintr-un detaşament de elită, condamnatul nu numai că nu protestă, dar, în plus, îi dădu Somnului onorul, în timp ce apa scădea în jurul lui.

– Stăm bine, îi informă Somnul Protector pe cei şase consilieri, care începuseră deja să deschidă spasmodic gurile în bazinele goale. Probabil că Teodosie e prins la ora asta, iar Gavril, dacă are ghinion, e mort. Viitorul îmi aparţine.

Teodosie vedea cu groază cum două furnici se apropie de el. Pisicîinele, rămas în spatele lor, se repezea acum să le ajungă, dar piciorul i se încurca în buclele perucii blonde ce transformase un ostaş în suavă gravidă şi Gavril se întindea, cît era de lung, pe dalele de gresie. Peste el, ca peste un sac, alte trei furnici săreau să-l imobilizeze.

Una dintre ele sări prost, căci vîrful ascuţit al săbiei i se înfipse-n burtă. Cu un gest larg, atît cît îi îngăduia strînsoarea, Gavril îşi trăgea sabia lateral, împrăştiind maţele insectei în încăpere, apoi, ignorînd pumnii care-l ameţeau şi cădeau ca lapovița, peste ceafă şi peste urechi, îşi arunca, la noroc, arma prin încăpere şi îi striga lui Teodosie să lase prăjitura şi să fugă:

– Lasă prăjitura şi fugi. Geta! Ge-ta! Ge! Ta! mai răcnea Pisicîinele spre vînzătoare, care stătuse pitită după vitrină.

Geta ieşi de-acolo, îl apucă pe Teodosie de o mînă (în cealaltă Teodosie ținea încă linguriţa) şi se strecură cu el prin faldurile draperiei, făcîndu-l pe copil să dispară chiar

de sub nasurile celor două furnici. Furnicile dădură draperia la o parte (una scosese revolverul din buzunar, decisă să bage în cofetăreasă nouă gloanțe), dar, spre marea lor surpriză, în spatele draperiei nu se afla nici o uşă, nici un fel de zid de cărămizi, nimic care ar fi putut indica vreo trecere. Zidul, zugrăvit cu var cretos pînă la un punct şi, de acolo în jos, pictat în ulei verde, se continua onest pe sub draperie, fără întreruperi, după cum stătea mărturie însăşi linia de pensulă ce departaja cele două suprafețe - de var şi de ulei – ale peretelui.

Vîj, vîj, făcea săbiuța Pisicîinelui în rotire şi se apropia dezordonat de omoplații celor două furnici, cu lama lucind ca paletele de inox ale unui ventilator. Furnicile se aruncară la pămînt, lama trecu pe deasupra lor şi se lovi de perete, după care căzu, zăngănind. Plină de nervi, furnica înarmată cu pistol se adună de pe jos şi trase cîteva focuri în direcția Pisicîinelui.

Teocfbsie auzi împuşcăturile undeva departe în spatele lui şi strînse din pleoape.

– Să stai liniştit, spuse cofetăreasă Geta. Probabil că l-au scos din luptă, dar nu cred să-l omoare. Dacă te-au scăpat pe tine, e musai să nu se întoarcă cu mîna goală, aşa că o să-l ia prizonier. Să n-ai nici o grijă, încă nu este totul pierdut.

întrucît cele spuse de Geta aveau o oarecare noimă, Teodosie se lăsa dus de mînă pe o scară îngustă din lemn şi gîndurile lui privitoare la soarta Pisicîinelui se mai estompară. Se simțea în primul rînd obosit – punea bocănind un picior înaintea altuia – şi, fără să ştie dacă era din cauza zilei pline de surprize neplăcute sau a durerii pentru pierderea - fie ea şi temporară – a viteazului său prieten, Teodosie începu să plîngă. Prin lacrimile care, prinse între pleoape, adăugau ochilor lui nişte dioptrii destul de mari, Teodosie văzu apărînd deasupra ultimelor trepte un hol înalt, luminat mediocru, iar dincolo de el, printr-o uşă

înaltă cu clanța foarte sus, o încăpere lungă-lungă şi îngustă, ca un foişor închis, cu geamurile bine astupate de obloane. De-a lungul foişorului se înşirau multe scaune, fiecare

aparţinînd altei garnituri de mobilier. Luminile din tavan aveau o culoare roşiatică, dar, din cauza lacrimilor, Teodosie nu vedea decît polarizările unor stele cu patru colţuri şi nu putea spune dacă era vorba de becuri de douăzeci şi cinci de waţi, sau de lumînări înfipte în candelabre, sau de becuri de veghe învăluite în plase, precum cele de pe peroanele gărilor. Pe scaune stăteau aşezaţi cîţiva liceeni (judecind după vestoanele bleumarin cu matricole cusute de mîntuială) sau mai degrabă elevi ai ultimei clase de gimnaziu, căci pe matricole scria Şcoala Generală 201, ce răsfoiau atent nişte albume cu poze şi scoteau din cînd în cînd mormăieli aprobatoare şi mărunte exclamaţii.

Astfel, prin faţa lui Ghindăoanu, care se scobea veşnic în nas şi se scobea chiar şi acum, în timp ce se uita la poze, prin faţa lui Funeru, cel cu pistrui şi cu faţă de şoarece, prin faţa lui Fierăscu, cel neîntrecut în apărarea penaltiurilor la miuţele din curtea şcolii, a lui Crăciunică, mic, dar vînjos - să nu care cumva să te baţi cu el -, prin faţa lui Tătaru, care ne-a arătat pe sub bancă prima revistă cu femei goale din viaţa noastră şi prin faţa mea, care-mi ondulam în clasa a opta părul cu drotul ca să semăn cu Oscar Wilde, şi prin faţa tuturor colegilor mei de şcoală generală, împreună cu care credeam nestrămutat că la etajul de deasupra al cofetăriei „Lămîiţa" era bordel, că era de ajuns să ceri vînzătoarei ciocolată cu vişine pentru ca ea să te introducă într-o lume de plăceri nelegiuite dincolo de perdeluţă, prin faţa noastră, a băieţilor din clasa a VUI-a A, de la Şcoala Generală 201, Teodosie trecu, regal, în pantaloni scurţi şi frecîndu-se la ochi, împins cu delicateţe din spate de cofetăreasă Geta.

L82

L-am urmărit cu privirea pînă cînd a cotit la capătul culoarului, apoi ne-am dat coate şi ne-am înfundat la loc nasurile în albume. în pozele acelea, colegele noastre de clasă surîdeau cu toţi dinţii (nu aveau pe ele decît biluţele cu elastic pentru prins părul în cozi), în poziţii asemănătoare celor din revista lui Tătaru, aşa cum nu le-am mai văzut de atunci şi nici atunci, niciodată.

Somnul Protector dădu cu două degete perdeluţa la o parte şi, constatînd că agonia din mîl a consilierilor încetase (în realitate, trei dintre ei mai tresăreau un pic, însă la intervale foarte mari de timp), se ridică din jilţ, îşi scuturâ caftanul de firimituri, luă notă cu regret de existenţa unei pete grase de sos pe caftan şi socoti că banchetul s-a încheiat.

– Băieţi, eu zic că gata.

Cărăuşii se deplasară spre el, cu intenţia de a ridica acvariul.

– Vă descurcaţi trei ? Vă rog să nu mă zdruncinaţi, am mîncat mult. în plus, sînt foarte trist. Dacă mergeţi hurducat, îmi alungaţi melancolia. Cel mai bun prieten al meu nu mai e.

Cărăuşii se distribuiră la mînerele acvariului - unul în faţă, doi în spate şi, călcînd ca pe ouă ca să nu zdruncine pasagerul, porniră spre poarta reşedinţei.

82

IX. Otto din Ottoburg

Pe terasa castelului său cu creneluri, Otto ceru să i se aducă un balansoar ca să poată privi comod plantaţiile de meri care se întindeau pînă la linia orizontului şi începeau îndată după şanţul cu apă.

– Sînt bolnav, îl anunţă el pe Majordom, şi vreau scoici. Să-mi aduci.

Majordomul luă o față nemulțumită, însă de-abia după ce se întoarse cu spatele. Lipsi o vreme şi reveni cu o tipsie plină de scoici. Pe marginea tipsiei pusese, cu evidente intenții ornamentale, o jumătate de lămîie.

– Sînt ultimele, Preaînălțate Otto, zise el şi plecă în pas alergător să aducă un stilet.

– Cum de nu ți se face poftă ? vru să ştie Otto, mînuind stiletul ca pe un levier asupra unei scoici sidefii, desfăcînd-o în cele din urmă şi privind-o cum tremură gelatinos în lumină.

– Mi se umflă ficatul cînd mă uit la ele, Măria Ta, spuse Majordomul şi se aşeză pe o pernă lîngă fotoliu, cumva în profil față de Otto, astfel încît platoul cu scoici să nu intre în raza vederii lui. Au gust bun?

Otto luă jumătatea de lămîie şi o presă deasupra scoicii deschise. în contact cu sucul citricei, făptura gelatinoasă începu să tremure, îşi acceleră respirația, avu un spasm dublat de un oftat, apoi căzu pe spate cu picioarele în sus.

Otto o apucă cu două degete şi o vîrî în gură.

83

– Excelent, spuse el şi se linse pe degete, apoi apucă stiletul şi se pregăti să facă pîrghie unei noi cochilii.

Cîntă-mi, te rog.

Majordomul deschise brusc gura:

Peste dealuri înalte ca mărul, Peste zgura cu iz de gudron Zboară mingi rotunde ca mărul Şi lucesc cu luciri de neon Verde.

Ay, ay, ay!

Printre ierburi rotunde ca mingea,

Printre tufe tunse „grifon"

Se pierd mingi rotunde ca mingea.

Ay, ay!

Dintre flori cu miros de narcisă.

– Asta e tot ce-mi amintesc, înălțimea Voastră.

Otto clătină din cap şi deschise cochilia.

Cînd auzi „clac", Majordomul închise scîrbit ochii, apoi întrebă:

– în ce moment anume doreşte înălțimea Voastră să fie adus Pisicîinele?

– I-ați făcut lavament sau încă mai duhneşte a temniță ?

– Deşi i-am făcut baie, încă mai duhneşte a temniță, Alteță.

– înseamnă că ați făcut tot ce-ați putut. Aduceți-l aşa cum e şi să savurăm cum se cuvine acest eveniment.

Otto îşi manifesta, e drept că extrem de rar, cînd era melancolic sau emoționat, aplecarea lui către substantivele terminate în „ment". Cînd situația nu-i îngăduia să folosească nici unul, fie inventa ceva pe loc, fie adăuga

83

83

anapoda cîte un „ment", transformînd cuvinte simple în cuvinte sunătoare şi schimbîndu-le total sensul: terasă devenea terasament, ele - element -, departe - departament. La fel proceda cu armă, firmă sau sculă. în extremă pană de substantive, ajungea chiar să umble la conjuncții şi prepoziții. Supuşii lui aveau mari probleme să înțeleagă că Otto, spunînd „ciment", se referea la adversativul „ci", sau spunînd „dement" - la prepoziția „de".

Majordomul reveni după o vreme, urmat de doi halebardieri mustăcioşi care-l flancau pe Pisicîinele în lanţuri.

Trebuie spus că Pisicîinele nu părea nicidecum în cea mai bună formă a sa, iar unghiile lungi şi negre reprezentau cea mai mică dintre neregulile înfăţişării sale. Ce şoca, la prima vedere, era barba, netunsă de două săptămîni, care-i acoperea o mare parte din faţă, inclusiv pomeţii, pînă sus, sub ochi. în plus, Pisicîinele şchiopăta, iar piciorul pe care îj. tîra mai greu era învelit de mîntuială în cîteva bandaje cam murdare. Din jiletca pe care o purta la banchet rămăseseră cîteva cîrpe, neîndestulătoare, în definitiv, pentru a-i acoperi părţile ruşinoase, dacă temnicerii lui nu ar fi avut grijă să-i dea să îmbrace pe dedesubt o pereche de pantaloni de in, probabil plini de purici. Prezenţa paraziţilor era un lucru aproape cert, judecind după ochii bravului Pisicîine, care cînd scăpărau sfidători spre Otto, cînd, dintr-odată, fără nici o veste, se puchiseau speriaţi în toate părţile, ca sub o severă mîncărime. De scărpinat însă, Pisicîinele nu putea să se scarpine, căci lanţul cu care îi erau legate ghiulelele de la picioare se prelungea cu două şiruri de ochiuri intermediare pînă la brîu şi de acolo mai sus spre mîini, unde se termina cu cîte o cătuşă grosolană din fier.

Pisicîinele avea arcada stîngă spartă, însă rana se cicatrizase cu cîtăva vreme în urmă şi acum nu se mai vedea decît coaja.

– Bănuiesc că nu a declarat nimic, zise Otto înspre Majordom. Majordomul îi privi pe cei doi halebardieri, iar aceştia clătinară negativ din cap.

– Gavril, i se adresă Otto Pisicîinelui, atunci să nu te surprindă, avînd în vedere eşecul permanent al convorbirilor noastre de pînă acum, dacă oamenii mei vor trece la metode mai brutale.

Pisicîinele îşi zornăi lanţurile şi se întoarse înnebunit în loc, în speranţa că va scăpa de puricele care îl chinuia în zona cozii.

– Stai pe loc cînd vorbeşte înălţimea Sa cu tine, îl apostrofă Majordomul.

Otto goli scoica pe care o ţinea deschisă în mînă, apoi reluă:

– Cred că trei săptămîni reprezintă un timp suficient pentru a-mi pune răbdarea la încercare. Pînă acum am aplicat un tratament soft. înainte să trecem la hard, pentru ultima oară, unde e Teodosie ?

Cum Pisicîinele tăcea ostentativ, Otto puse stiletul de desfăcut scoici pe tipsie, împinse tipsia spre Majordom, apoi se ridică în picioare şi începu să se plimbe nervos.

– Spune-mi atunci unde duce coridorul secret din cofetărie.

– Asta aţi putut vedea şi singuri, ricana Pisicîinele şi, odată cu rînjetul, i se dezveliră şi dinţii, frumos rînduiţi (din ei lipseau un incisiv şi un premolar, pierduţi în diversele interogatorii soft la care fusese supus). Sînt convins că oamenii tăi au închis imediat după aia cofetăria renovare, precis că aşa au făcut - şi au dărîmat tot înăuntru, cărămidă cu cărămidă. Coridorul duce la etajul unu.

– Eu nu asta vreau să ştiu, ridică Otto glasul, vreau să ştiu unde e Teodosie.

– A, asta-i cu totul altceva, dacă vrei să ştii unde e Teodosie, atunci întreabă-mă asta, nu unde duce coridorul.

84

– Foarte bine. Unde este Teodosie?

Pisicîinele recăzu în muţenie şi ochii începură din nou să-i sticlească sfruntat.

Otto ţopăi de nervi pe vîrfurile condurilor, apoi trase adînc aer în piept şi se apropie de Pisicîine.

– Gavril, nu mă obliga să întorc foaia. Nu mă face să uit că te ştiu de mic. Ţi-aduci aminte cînd mă duceai la pescuit ? Sau cînd ne plimbam prin pădure ? Am, dacă vrei să ştii, amintiri cu tine de cînd eram în leagăn. Te văd parcă şi-acum, aplecat deasupra pătuţului - scuturai o zornăitoare ca să mă faci să rîd, era o bilă de plastic, alb cu roşu. Aşa era: o sferă albă, sferă roşie.

Pisicîinele îşi lăsă privirile în jos.

– Erau două zornăitoare. Asta alb cu roşu de care zici şi o alta, bleu integral, pentru că toată lumea mă bătea la cap să te tratez ca pe un băieţel, şi nu ca pe o fetiţă.

Otto îşi şterse o lacrimă.

– Pe asta bleu nu mi-o mai amintesc deloc.

Cu faţa încă alterată de intensitatea amintirilor din copilărie, Otto îl întrebă pe Majordom:

– Voi aţi remarcat că deţinutul miroase la subsuori a chiftele ?

Apoi se întoarse spre Pisicîine :

– E limpede, Gavril, nu vrei să colaborezi. Practic, nu îmi dai de ales. Vom trece, dară, la torturile cele mai groaznice; în primul rînd o să ne ocupăm de unghii, apoi de subsuori, pe urmă de mustăţi, de urechi şi, în cele din urmă, de părul din cap.

– Voi rezista.

– Nu mă îndoiesc, afirmă Otto cu seninătate.

– Nu vei afla nimic de la mine.

– Nu are a face, foarte bine, dădu Otto din mînă, apoi se aşează în jilţ.

– Nu am ce să-ţi spun, nu ştiu ce s-a întîmplat cu Teodosie după ce a ieşit din cofetărie.

– Sînt convins, sînt convins.

Pisicîinele îl privea pe Otto cu uimire.

– Şi atunci la ce-ţi serveşte să mă torturezi?

– La nimic în mod special. Adică un folos tot pot să trag. Poate spui altceva din întîmplare, vreun indiciu folositor, n-avem de unde să ştim.

– Tu nu înţelegi că n-am să deschid gura ?

– Sau poate, la un moment dat, în schimbul slăbirii saboţilor (asta în cazul în care vom recurge la ei, ca pur divertisment), îmi juri supunere şi atunci se cheamă că mi-am cîştigat un aliat.

Pisicîinele strîmbă din gură, în sensul că e foarte puţin probabil ca una ca aceasta să se întîmple.

– Sau, dacă nu-i nici una, nici alta, cel puţin îmi testez noile invenţii.

Gavril vru şi el să dea din mînă, dar nu reuşi decît să-şi zornăie puţin lanţurile.

– Ardei iute, zise el, ouă fierbinţi la subsuoară, apă turnată cu pîlnia pe gît, toate acestea nu au de ce să mă-nspăimînte.

Otto se hlizi şi, cum stătea picior peste picior, îşi legănă condurul.

– Ştii extrem de puţine despre mine. în definitiv, nu te condamn, nu ne-am văzut de ani de zile. în timpul ăsta deşi s-a dus zvonul prin regat că stau degeaba - am inventat o sumă de maşinării drăguţe, a căror vedere o să-ţi netezească aroganţa. De curiozitate, ecervelatorul sinusoidal îţi spune ceva?

Pisicîinele se gîndi sincer şi se dădu bătut în cele din urmă:

– Mărturisesc că nu.

– Ha, ai văzut ? Evisceratorul asincron ano-buco-vacuumatic ?

– Nici.

– Nici nu mă aşteptam. Vezi ? Eu am inventat aceste instrumente şi, cu voia ta, am să ți le arăt mai întîi şi abia după aceea am să te pun să le probezi.

Pisicîinele îl privi cu atenție pe Otto: se foia excitat în jilț şi, deşi vorbele lui nu trădau cine ştie ce frenezie, ochii îi jucau în cap. „E pe punctul de a-şi pierde mințile, săracul de el."

– Foarte bine, spuse cu glas tare Gavril, sînt la dispoziția ta. îngăduie-mi doar să-ți amintesc că eu am fost acela care a sădit de mic în tine pasiunea pentru bricolaj.

în mod cu totul neaşteptat, Otto îşi pierdu buna dispoziție, halebardierii se neliniştiră, iar Majordomul îşi astupă pur şi simplu urechile.

– Ai spus „bricolaj"? Am auzit bine? Bricolaj? Aşa înțelegi tu să numeşti măiastrele maşinării pe care le-am inventat? Crezi că maşinile mele de război sînt bricolaj?

O să vedeți la Bucureşti pe pielea voastră. Pui arta mea, ce-ți tăie răsuflarea, pe aceeaşi treaptă cu manevrele unor pensionari care ciocănesc şi ei într-un lemnişor vara pe terasament ? Pentru vorba asta lipsită de judecată ai merita să-ți iau capul şi să joc tenis cu el, pe yard-ul central, în nocturnă. Majordom!

– Eu n-am auzit nimic, înălțimea Voastră. Eram cu urechile acoperite.

Lui Otto îi trecuse însă supărarea.

– Lasă asta. Ai cheia la tine?

– La pieptul meu. Majordomul scoase din sîn, de sub jiletca brodată cu fir, o cheie cu model complicat.

– Poate că ar trebui să mergem acum să vedem maşinile, reluă Otto. Astfel încît prizonierul nostru să se dumirească despre ce vorbim.

Majordomul se apropie discret de Otto.

– înălțimea Voastră, n-ar fi mai nimerit să nu devoalăm secretul forței noastre ofensive celui mai temut duşman?

86

– Vezi-ți de treabă. E vorba doar de arsenalul de tortură. Doar nu crezi că sînt atît de prost încît să-i arăt arma noastră secretă. Pisicîinele ciuli urechea, încercînd să-şi păstreze aceeaşi față indiferentă. Se gîndi că n-ar fi lipsit de interes să afle ce arme de asalt are Otto în dotare.

– Luați-l, mai spuse Otto înspre gărzi.

împins uşor de halebardieri, Pisicîinele străbătu, în spatele lui Otto, care mergea şi el în spatele Majordomului, un şir lung de scări şi de coridoare cam întunecoase, cu pereții din pietre mari, de rîu. Gavril nu încercă să-şi dea seama către ce parte a castelului se îndreaptă, tot ce putea afirma cu tărie era că drumul îi condusese destul de jos judecînd după numărul treptelor coborîte -, însă, oricum, nici acesta nu era un indiciu clar, căci coborîrea începuse de foarte sus, de pe terasa înaltă a Ottoburgului. în orice caz, Pisicîinele nu recunoştea nici un detaliu din drumul pe care fusese adus din temniță şi asta îl liniştea oarecum, certificîndu-i că nu se întoarce acolo. Spre marea lui mirare, pe măsură ce înaintau, Otto emitea nişte sunete ciudate, un fel de „ha"-uri şi „hî"-uri, cu aer satisfăcut, iar mersul lui, văzut din spate, apărea tot mai dezordonat.

Cînd dinspre Otto nu se mai auziră decît nişte clefăituri pofticioase, Pisicîinele ştiu că punctul final al călătoriei este foarte aproape. Astfel că nu avu nici o surpriză cînd, printr-o uşă joasă pe care o deschise Majordomul, năvăli pe culoar o lumină galbenă, uriaşă, care aproape îl orbi.

Din încăperea care se deschidea în fața lui venea un huruit de motoare.

Otto intră primul şi dispăru în lumină. Halebardierii îi făcură vînt Pisicîinelui înăuntru, iar acesta apucă să-l vadă pe Majordom cum trage uşa după el şi o închide cu cheia.

„Deci paznicii au rămas afară", gîndi Pisicîinele în timp ce încerca în zadar, cu mîinile prinse din scurt în lanţuri, să-şi protejeze ochii de lumină. încăperea, oricum uriaşă, părea să nu aibă margini, ceea ce era cu atît mai impresionant

.87

cu cît lumina puternică făcea lucrurile vizibile în cele mai mici detalii. Pisicîinele privi în sus, dar încăperea părea să nu aibă tavan, frontul vizibil pierzîndu-se într-un galben solar.

– Ecervelatorul sinusoidal! trîmbiţă Otto, apoi emise un grohăit fericit şi-şi trase nasul.

în faţa Pisicîinelui, o hărăbaie înaltă de cel puţin cinci metri, din metal nichelat, cu multe ceasuri indicatoare şi cîteva manete terminate în bile de lemn, tăia suprafeţe aproape solide în lumină.

Otto mişcă unul dintre leviere. Se auzi un ţiuit tot mai înalt, apoi zgomotul sec al unei biele cuplate şi duduitul unui motor. Pisicîinele observă că acele indicatoare rămîn pe loc.

– încă nu am cuplat ceasurile, maşina nu e gata, explică Otto cu jenă, nu te lega de amănunte, admiră întregul. „.

însufleţit, îl luă de mînă pe Pisicîine şi porni să dea ocol maşinăriei. Pe una din laturi, burta aparatului îşi vădea intestinele - o grămadă de bobine, pompe, rotiţe şi curele, care păreau toate să conducă transmisia pînă la un singur scripete, aflat sus, în vîrful unui braţ care ieşea perpendicular din ecervelator şi spînzura deasupra unui scaun de dentist. Singura diferenţă dintre scaunul ecervelatorului şi cel din cabinetele stomatologice erau curelele din piele cu catarame pentru ataşat antebraţul. Scaunul se găsea înşurubat pe o grindă lungă, iar în dreapta şi în stînga lui cîteva lăcaşuri identice indicau că, la libera alegere a proprietarului maşinii, numărul scaunelor putea fi multiplicat. „Pînă la zece", îşi spuse Pisicîinele în gînd, cercetînd curios lăcaşurile goale.

– Exact, mă pot ocupa de cîte zece inşi o dată, spuse Otto, care îi urmărise privirea.

Pisicîinele ridică ochii spre braţul macaralei.

– Oare?

87

– Ei, nu chiar odată, pe rînd, rîse Otto, ideea este că pot lucra cu serii de cîte zece. Recunosc că ecervelatorul propriu-zis lucrează pe rînd.

– De ce-i spune sinusoidal?

– Pentru că extragerea materiei gînditoare se face prin sinuşi, lămuri Otto şi mai trase de o manetă. Din vîrful braţului metalic se coborî, pînă deasupra scaunului de dentist, ceva care semăna cu o pară de claxon terminată cu două ventuze sucite. Pe lîngă firul de ghidaj al mecanismului, para comunica printr-un furtun translucid cu maşina-mamă.

– Vrei să vezi cum funcţionează ?

– Nu neapărat, declină politicos Pisicîinele invitaţia.

– Totuşi, stărui Otto. Majordom!

Pisicîinele se încorda din răsputeri, decis să se zbată cît poate şi să-şi vîndă scump pielea, dar, spre surpriza lui, Majordomul suspină şi se urcă el însuşi în scaunul de dentist.

– Să nu-mi trageţi mult, înălţimea Voastră.

– Stai liniştit acolo, spuse Otto şi acţiona cea mai mare manetă de pe panoul de comandă. Cele două ventuze i se lipiră Majordomului pe nas şi pompele se puseră în funcţiune.

– Fii atent aici, îi dădu Otto cu cotul Pisicîinelui, arătîndu-i furtunul translucid. Acum.

Prin furtun începu să se deplaseze gîlgîind o masă semisolidă de culoare roz.

– Aha, remarcă Pisicîinele cu interes. Şi pînă la urmă?

– E bine să nu laşi lucrurile pînă la urmă. Te opreşti cînd crezi că e suficient. (Acest cuvînt, care nu se termina tocmai în „ment", deşi semăna oarecum, îl irită pe Otto şi-i deschise gustul de a rosti un cuvînt satisfăcător.) Ideellement, poţi să foloseşti maşina asta ca să elimini din creierul duşmanului tău acele părţi care nu te avantajează.

88

* în deplină contradicţie cu spusele lui Otto, editorul a cenzurat pasajul care conţinea descrierea frustă a evisceratorului buco-ano-vacuumatic şi a făcut-o fără să-mi comunice. Scandalul care a urmat nu merită atenţia nimănui, el fiind doar preambulul dezagreabil al unor compromisuri. Astfel, editorul mi-a comunicat stupoarea lui privitoare la întregul capitol al nouălea, plin, în opinia sa, de orori, cruzimi intolerabile şi

88

Majordomul ridică mîna în semn că gata. Otto decupla para şi îl ajută să coboare din scaun.

– înălţimea Ta, cred că ai tras cam mult, zise Majordomul, masîndu-şi fruntea.

– Cîntă.

Peste dealuri înalte ca mărul, Peste zgura cu iz de gudron Zboară mingi rotunde ca mărul Şi lucesc cu luciri de neon Verde.

– Gata ? întrebă Otto, văzînd că Majordomul s-a oprit.

– Mai mult nu-mi aduc aminte.

– Ay, ay, cty, îl ajută Otto.

Majordomul îl privi fără să înţeleagă.

– Mda, încă nu este un aparat extrem de precis, dar asta nu jnă va împiedica să-l folosesc cît de curînd, după ce îmi instalez capitala în Bucureşti.

Otto îl bătu pe Majordom consolator pe ceafă – n-ai nimic -, apoi îi spuse Pisicîinelui:

– Hai să vezi evisceratorul asincron buco-ano-vacuumatic.

– Cum mă păstraţi, aşa mă aveţi, mormăi Majordomul în spatele stăpînului său, apoi îl urmă clătinîndu-se.

– Avem aici, spuse Otto arătînd spre o capsulă metalică oblongă, suficient de mare ca să cuprindă un om în poziţia culcat, avem aici una din marile realizări ale spiritului omenesc liber şi neîngrădit*.

Gîndăcelul zburător

(O poveste pentru cei mici)

Pe un drum prăfuit de ţară, mărginit de ierburi - şi palmate, dar şi ascuţite ca nişte lănci – , într-o zi însorită de vară, trecea un gîndăcel şi se gîndea ce frumoasă este viaţa, fără să ştie, sărmanul de el, că viaţa este, în primul rînd, scurtă. Se născuse ieri de dimineaţă, acum era azi, spre prînz, şi deja aflase o mulţime de lucruri despre lume (gîndăceii, dragi copii, cresc şi se înmulţesc foarte repede). Ştia, de pildă, că mama lui, care-l lăsase să se descurce singur, îl povăţuise să nu umble brambura prin mijlocul drumului, ci mai ferit, spre marginea cu iarbă. Aflase de la tatăl lui că trebuie să se ferească de

vrăbiuțe, scatii şi mierle, căci aceste păsărele vînează gîndăcei ca să îi mănînce. Ştia şi multe alte lucruri pe care nu le vom mai înşira aici. Era un gîndăcel model, bine informat.

chiar pornografii, incompatibile cu o carte care se adresează celor mici („celor mici" este expresia favorită a editorului meu ori de cîte ori vine vorba despre potențialii cititori ai acestei cărți). Deja capitolul opt i se părea plin de pasaje litigioase, însă recidiva din capitolul următor a pus capac şi i-a forțat să strige, indignat, stop. Argumentele pe care le-am adus şi care invocau caracterul crud, violent şi sexual fără perdea al poveştilor clasice (vezi scena recurentă în basme, în care Făt-Frumos se căsătoreşte cu una dintre cele trei fete de împărat preluate după o luptă terminată prin decapitare de la un zmeu care trăise pînă nu demult cu ele într-un suspect ménage ă quatre) nu au părut să-l impresioneze.

Editorul mi-a cerut să suprim scena de bunăvoie (?!) sau să o las, dar să suprim cuvîntul „bordel" din capitolul opt.

89

Cum mergea el pe drum, mai aproape de marginea cu iarbă, văzu deodată în fața lui un fluture cu aripi minunat colorate, care se aşezase pe o pietricică să se odihnească.

– Drăguțule fluturaş, zise gîndăcelul, ce aripi minunat colorate ai.

– Aşa e, încuviință fluturele şi bătu o dată sau de două ori din ele, ca să arate mai bine gîndăcelului cu ce podoabe l-a înzestrat natura generoasă.

– -Vezi, spuse trist gîndăcelul, eu n-am aşa aripi, deşi mi-aş dori atît de mult... De ce n-am aripi colorate ?

Fluturele scoase din buzunar un carnețel [nu scoase nici un carnețel, a zis editorul, te rog să tai şi să rămîi în limitele permise de poveştile pentru cei mici], îşi sprijini fruntea lui grațioasă în palme, apoi îi spuse gîndăcelului, atingîndu-l blînd cu una din aripi pe creştet:

– Nu este aşa de important să ai aripi colorate.

Important este să ai aripi pur şi simplu, să poți să zbori.

După alte pertractări epuizante, editorul a venit cu o altă sugestie, înmărmuritoare pentru cine nu-i cunoaşte pe editori, dar satisfăcătoare în ce mă priveşte, şi anume : mi se îngăduie grațios să păstrez capitolul aşa cum e, cu condiția să înlocuiesc descrierea evisceratorului printr-o scenă simplă, nu neapărat legată de povestea lui Teodosie, şi care să fie redactată în cuvinte şi imagini pline de puritate, cu un bogat subtext educativ, aşa cum se potriveşte de fapt unei scrieri destinate „celor mici". Deşi s-a prefăcut că înțelege nevoia de unitate a unui scrieri, editorul n-a acceptat ca mica proză să fie exclusă din corpul cărții (intenția mea inițială a fost să o strecor pe toată în prezenta notă de subsol), dar a admis, pînă la urmă, că trebuie să poarte un titlu separat, titlu pe care, de altfel, l-a ales el însuşi.

89

– Eu am aripi? întrebă gîndâcelul.

– Cred că tu ar trebui să ştii mai bine, răspunse fluturele.

Gîndăcelul se încorda, încercînd să-şi întindă aripile în lateral, dar tot ce reuşi fu să ridice elitrele chitinoase.

– Crezi că pot să zbor cu ele ? îl întrebă gîndăcelul pe fluture.

Fluturele privi cu neîncredere spre elitrele gîndăcelului, apoi spuse:

– Poți să încerci.

Gîndăcelul scutură cît de repede putu din ele, dar nu se ridică de la pămînt nici un pic.

– Nu pot, zise el, şi simți cum un nod dureros i se pune în gît. Mai avea puțin şi începea să plîngă. Eu de ce nu pot să zbor, vreau atît de mult...

Fluturele fu înduioşat de suferința gîndăcelului, zbură de pe piatră pînă lîngă el şi îi spuse:

– Poate că ar trebui mai întîi să faci nişte exerciții; nici eu n-am reuşit să zbor aşa, de prima dată.

– Adevărat? surise gîndăcelul, cu o licărire de speranță în ochi. Te rog, ajută-mă tu.

– Prea bine, se învoi fluturele. Vezi copacul acela ? – şi arată înspre un plop înalt ce umbrea drumul. Hai să ne urcăm în vîrful lui. De acolo ai să-ți dai drumul spre pămînt şi nevoia are să te învețe să zbori. Eu aşa am învățat.

Bucuros, gîndăcelul merse cît de repede putu spre rădăcina plopului, apoi începu, anevoios, să urce pe trunchi. Fluturele zbura pe lîngă el, la stînga şi la dreapta, încurajîndu-l.

– Haide, curaj, nu mai e mult, îi zise fluturaşul. Te aştept în vîrf.

Gîndăcelul privi în sus şi-l văzu pe fluture îndepărtîndu-se cu zborul său dezordonat, apoi aşezîndu-se în vîrful plopului, pe o crenguță subțire.

„Tare e greu să urci", gîndi el şi continuă urcuşul.

Cînd ajuse lîngă fluture, nici nu îndrăzni să privească în jos.

– Trebuie să te uiți, îl sfătui fluturaşul, ca să te obişnuieşti cu înălțimea. Cum altfel crezi că ai putea să zbori?

Gîndăcelul privi temător spre drumul care se aşternea la picioarele plopului şi simți că-i vine amețeală.

– Ah, zîmbi el vinovat spre fluture. Amețesc.

– înseamnă că eşti pe calea cea bună, zise fluturele şi mişcă din nou din aripile lui minunat colorate.

Dă-ți drumul, gîndăcelule, zboară.

Gîndăcelul îşi luă inima în dinți şi se aruncă înainte, desfăcîndu-şi elitrele şi bătînd puternic din ele. Auzi vîntul vîjîind în jurul lui şi văzu drumul apropiindu-se tot mai repede. Apoi simți o izbitură în spate şi aproape că nu mai ştiu ce e cu el. Dură puțin pînă să-şi vină în fire. Văzu deasupra lui coroana plopului şi fluturele coborînd grațios.

– Nu ai zburat, îi spuse fluturaşul cu părere de rău.

Nu vrei să mai încerci o dată?

– Ba da, gemu gîndăcelul şi încercă să se mişte.

Vai de mine, zise el, am căzut pe spate şi nu pot să mă întorc.

Fluturele îl privi pe gîndăcel care, cu burta în sus, dădea repede, dar fără folos din picioruşe.

– Ajută-mă, frumosule fluturaş, scînci bietul gîndăcel.

– N-am cum, îmi pare rău, răspunse fluturaşul, lăsînd o lacrimă să i se scurgă în praful drumului.

Nu pot să te ajut.

Şi, spunînd acestea, fluturaşul îşi luă rămas-bun de la gîndăcel, apoi plecă zburînd.

Gîndăcelul încercă să dea mai repede din picioruşe, doar-doar o să se-ntoarcă cu fața-n jos. încercă să

se ajute cu elitrele, dar o durere ascuțită îl săgeta în umeri. Sărmanele elitre se frînseseră la izbitura cu pămîntul. Gîndăcelul renunță să se mai zbată. Se gîndea că poate un alt gîndac binevoitor va trece pe drum, îl va vedea şi-l va ajuta să se întoarcă. Ştia că gîndăceii mor pe spate. îi era dor de mama lui.

Tocmai cînd pierduse orice speranță, auzi un filfîit.

Se uită într-acolo şi văzu o vrăbiuță gureşă apropiindu-se de el.

„Poate m-ajută", gîndi micuțul gîndăcel, uitînd sfaturile folositoare pe care le primise de la părinți cu o zi înainte. Vrăbiuța îl apucă cu ciocul şi-l întoarse pe burtă. Gîndăcelul se pregăti să-i mulțumească, politicos. însă vrăbiuța îl apucă din nou în cioc şi-l întoarse la loc pe spate. Gîndăcelul îşi dădu seama, mişcîndu-şi disperat picioruşele neputincioase, că sfîrşitul lui e aproape. Vrăbiuța nu vrea să-l ajute, ci să-l mănînce. Privi ciocul păsării apropiindu-se cercetător de pîntecele lui şi-nchise ochii.

Simți durerea, însă nu i se păru foarte mare. Deschise ochii şi văzu toate lucrurile în jur mişcîndu-se, cu susul în jos. Plopul şi drumul se depărtau, rămîneau în urmă: zbura. Vrăbiuța îl ducea în cioc, plutea cu el în văzduh, iar gîndăcelul nu mai putea de durere şi de fericire. „Uite", îşi zicea el, „pînă la urmă tot am reuşit să zbor. E aşa bine...", se bucura gîndăcelul în sinea lui.

Nici nu văzu cînd vrăbiuța ajunse la un cuib în care patru puişori flămînzi o aşteptau cu ciocurile căscate.

– Luați şi mîncați, le spuse mama puişorilor. Nu vă certați pe gîndăcel, mai bine împărțiți-l frumos în patru. Cînd puişorii terminară de mîncat, deschiseră din nou ciocurile şi spuseră:

– Mamă, ne e foame.

Sărmana vrăbiuța oftă şi-şi deschise aripile.

– Să stați cuminți, le spuse ea, să nu faceți gălăgie şi mai ales să vă feriți de şarpe, căci n-o să fiu aici ca să vă apăr. Mă duc să fac rost de hrană. Şi, aruncînd o ultimă privire plină de dragoste şi grijă către puii ei, vrăbiuța porni în zbor spre cîmpia ce se deschidea în față.

în timp ce Majordomul, cu o față nenorocită, îşi sumeția pantalonii şi aranja poalele jiletcii ca să cadă din nou bine în față, Otto se întoarse spre Pisicîinele dezgustat şi îl întrebă :

– Acum ai înțeles cu cine ai de-a face? Sigur, ai să spui că lucrurile sînt încă în fază de proiect, că o să mai dureze vreme lungă pînă cînd aceste prototipuri vor deveni funcționale. Este adevărat, dar eu am răbdare. Numai proştii nu au răbdare.

– îrf'continuare nu le văd folosul, se ținu Pisicîinele tare pe poziții. Tu ai de dus o campanie de cucerire. A, da, după ce vei cîştiga campania, vei putea să foloseşti asupra populației terifiate aceste bricolaje.

Otto se înroşi şi strînse pleoapele, probabil încercînd să nu-şi piardă cumpătul de tot.

– Pînă atunci însă, continuă Pisicîinele aparent imperturbabil, dar pîndind reacțiile colerice ale lui Otto, mi-e teamă că n-ai nimic serios cu care să desfăşori atacul. Te anunț că în condiții de luptă clasice, armata lui Teodosie, sub comanda generalului Marin Căciulata, este de neînvins.

– Păduche, şuieră Otto scos din fire, nu ştiu ce mă ține să nu te cuplez acum la eviscerator şi să învîrt butonul la maxim ! Tu chiar crezi că am pornit o campanie militară

fără să fiu sigur că o voi cîştiga? Ce război este acela în care victoria îţi apare îndoielnică? Poftim cu mine, convinge-te şi tremură. Puţină minte ţi-a rămas în cap la

92

bătrîneţe, mai spuse Otto, în timp ce se deplasa cu paşi grăbiţi spre fundul sălii.

Pisicîinele îl urma satisfăcut, zornăindu-şi lanţurile.

Majordomul era mult prea preocupat, în urma celor două demonstraţii la care participase, să ţină drumul drept, aşa că nu avu prezenţa de spirit de a-l împiedica pe Otto să dezvăluie proiectele lui militare strict secrete.

înaintînd, grupul lăsa în urmă, de-a stînga şi de-a dreapta, şiruri verticale de reflectoare puternice, ascunse în perete, de neobservat din altă poziţie decît din cea frontală, şi care aruncau în sală perdele succesive de lumină.

„Aha", îşi spuse Pisicîinele, „deci aşa e luminată încăperea asta, ca să nu poţi să vezi decît de la un grup de reflectoare la altul. Interesant. Poate chiar nici nu este vorba despre o sală atît de mare". într-adevăr, după încă vreo douăzeci de paşi, Otto, care mergea în fruntea coloanei, se opri în faţa unei forme greu de precizat, cu atît mai mult cu cît era acoperită de o husă gri, lăsată în falduri. Fie din pricina luminii înşelătoare, fie pentru că maşinăria era cu adevărat uriaşă, husa se pierdea în adîncime şi marginile ei ieşeau din cîmpul vederii Pisicîinelui.

– N-am mai pomenit, murmură Pisicîinele respectuos.

Otto sesiză uimirea duşmanului său şi asta păru să-i

dea şi mai mult avînt. Trase husa cu ajutorul unor sfori care atîrnau spre margini şi dezvălui un monstru din metal şi cauciuc, aşezat ameninţător pe patru şenile. în faţa lui se ridica un perete gros din cărămidă, lat de vreo cinci metri şi înalt de trei.

– Acesta este hidroconul gonflabil, produsul ultim al geniului meu creator, un nec plus ultra al maşinilor de asalt. Priveşte-l în toată splendoarea lui ucigaşă, priveşte ce ampatament, delira Otto, mîngîind cu mîna suprafaţa linsă din metal de deasupra unei şenile. Vrei să ştii ce face?

Pisicîinele îşi pierduse graiul. îşi închipuia vag ce poate face o astfel de maşină. Bănuia, de pildă, că poate transporta

92

înăuntrul ei vreo cincizeci de soldaţi, cu armament complet, incluzînd halebardele şi drapelele de luptă. Judecînd după şenile, era probabil ca maşina să poată înainta, poate nu repede, dar sigur, pe orice fel de teren. Opt ţevi de felurite dimensiuni, plasate în faţă, la capătul unei uriaşe bile, îl făceau pe Pisicîine să creadă că e vorba despre tunuri capabile să controleze, în rotire, tot orizontul vizibil.

Singurul lucru al cărui folos nu părea uşor de ghicit era un con metalic, uriaş, plasat în faţa maşinii şi legat de aceasta printr-o tijă lungă şi groasă. Conul era lucrat din două părţi sau cel puţin aşa lăsau de înţeles cele două linii de îmbucare pornite din vîrful lui şi terminate spre bază.

– Vorbeşte, vreau să-ţi aud părerea, spuse Otto cu un aer modest, care nu i se potrivea deloc şi care îi ridică Pisicîinelui părul pe ceafă. Ai amuţit?

– E ceva, consimţi Pisicîinele, încercînd să-şi ascundă tulburarea. O maşină de asalt.

– Una din cele douăzeci de maşini de asalt asemeni ei, Gavril.

– Vrei să spui că mai ai nouăsprezece la fel?

Otto clipi surîzînd.

– în lucru. Sînteţi terminaţi. Maşina asta transportă trupe, trage, calcă, zdrobeşte.

– Posibil, admise Pisicîinele, adică sînt sigur că aşa face, adăugă el repede, văzîndu-l pe Otto că se întunecă la faţă. în orice caz, de Zid nu poate trece.

Otto jubila.

– Tocmai despre asta este vorba. Poate trece.

Şi spunînd acestea, Otto se caţără pe o scăriţă cu bare, fixată între două şenile, apoi deschise turela şi intră în maşinărie. înainte de a o închide în urma lui, îi aruncă Pisicîinelui peste umăr:

– Uită-te la con.

Maşina începu să duduie, se suci pe loc, fixîndu-şi botul înspre Pisicîine, apoi începu să se deplaseze

93

ameninţător. Pisicîinele crezu pentru o clipă că acesta îi este sfîrşitul, apoi, trăgîndu-şi cît de repede putea bilele de la picioare, încercă să plece din faţa maşinăriei. în drum, îl trase cu sine şi pe Majordom, care urmărea, fără reacţii, demonstraţia de forţă şi era pe punctul de a intra sub şenile. însă scopul lui Otto, aflat acum la pupitrul de comandă al maşinii, nu era să-l calce pe Pisicîine, ci să apropie conul de peretele de testare. Cînd conul se propti, din izbitură, în masa de mortar şi cărămidă, tija care îl susţinea începu să se zguduie înainte şi înapoi cu o viteză atît de mare, încît Pisicîinele nu mai văzu decît un nor de praf, moloz şi bucăţi de zid sărind în toate părţile. Conul se opri pentru o vreme. Era acum adînc intrat în zid. Otto deschise uşiţa şi spuse:

– De-abia acuma vine partea cea mai interesantă.

Se auzi un fîsîit, apoi în interiorul maşinăriei începu să gîlgîie lent ceva (e vorba de un gîlgîit lent şi gros ca atunci cînd, în urma fierberii, face bulbuci uleiul), apoi, cu scrîşnet, cele două jumătăţi ale conului începură să se desfacă. Zidul pîrîi, rezistă cîteva secunde, apoi în el apăru o fisură lungă ce se prelungi, pe măsură ce maşina vuia şi împuţea aerul cu gaze de eşapament, pînă către latura de sus.

– Şi mă opresc aici, declară Otto, apoi vîrî la loc capul în cabină şi opri maşinăria.

în liniştea care se lăsase, Pisicîinele putu vedea cum firele de praf se lasă încet la pămînt (unele din ele) sau se rotesc în perdeaua de lumină (celelalte).

Otto coborî prudent scăriţa.

– Aşa că orice rezistenţă e futilă. Ai face mult mai bine să-mi spui acuma unde e Teodosie. Mă duc, îl prind, obţin un agreement cu el. în acest fel evităm un conflict armat, cu victime de amîndouă părţile, e adevărat, dar mai multe din partea voastră. Ei, ce zici, colaborezi?

Pisicîinele îl studie atent pe Otto.

93

– Spune-mi, îl întrebă el, dacă eu ţi – 1 dau pe Teodosie şi evităm războiul, atunci la ce-ţi mai folosesc maşinile astea? Se cheamă că le-ai construit de pomană.

– Ştii că ai dreptate, zîmbi Otto, arătîndu-şi în acest fel umorul, aş prefera să nu-mi spui unde e Teodosie ca să îmi dai prilejul să vă spulber. Chiar mă gîndeam: la ce bun am construit maşinăriile astea, atîta muncă, artă şi inteligenţă cîte au intrat în ele (asta ca să nu mai punem la socoteală că m-au costat ochii din cap) dacă e să nu le folosesc niciodată? Lasă cît m-a costat ca să construiesc nave suficient de mari să pot trece cu ele lacul. Şi chiar şi-aşa erau prea grele. Ca să nu-ţi spun cît m-a costat să obţin din partea minelor de sare din Petrila ca să...

Majordomul tresări ca trezit din somn.

– Alteță, îl trase el de mînecâ pe Otto, îngăduiți-mi să vă atrag respectuos atenția că în acest moment sînteți pe cale să dezvăluiți duşmanului unul dintre cele mai importante'secrete strategice.

Otto îşi puse mîna la gură ca o mamaie şi spuse:

– Hi.

Apoi se întoarse spre Pisicîine încercînd să se prefacă indiferent.

– Asta spuneam: ar fi păcat să nu folosesc acest arsenal, dar n-am s-o fac dacă îmi spui unde se ascunde Teodosie în acest moment. Există un secret al dispariției sale, căci după ce a intrat în cofetărie, nu l-a mai văzut nimeni, ca şi cum ar fi intrat în pămînt. Bun. Unde este ?

Pisicîinele îşi drese vocea, apoi vorbi:

– Dragul meu Otto - îmi dai voie să-ți spun aşa (Otto dădu din mînă, invitîndu-l să nu-şi piardă vremea cu amănunte) -, sînt foarte bucuros să văd că din copilul curios care erai şi căruia îi plăcea să bricoleze, ai ajuns un mare inventator, poate cel mai mare pe care l-am cunoscut eu. Ştii că şi eu sînt amator de tot felul de bibiluri tehnice, dar – spun cu mîna pe inimă - m-ai întrecut.

94

Otto nu mai putea de plăcere. Fornăia pe nas şi-şi întorcea capul cînd încolo, cînd încoace. La un moment dat, emise chiar un grohăit.

– Or, crede-mă, iubitul meu Otto, deşi eu m-am lăsat de mult de invenții, un lucru am proaspăt în minte: cea mai mare satisfacție a unui inventator este să-şi vadă invenția pusă în practică. E-adevărat?

– Aşa e, mieună Otto.

– Prin urmare, de vreme ce spui că aflarea locului unde se ascunde acum Teodosie ți-ar putea zădărnici bucuria, n-am să-ți spun unde se ascunde Teodosie.

Otto se dezmetici brusc, înțelese că Pisicîinele îşi bate joc de el şi începu să răcnească. Majordomul înlemni de spaimă, apoi începu să alerge în toate direcțiile.

– Scîrbă, zise Otto cu voce subțire. Scîrbă. Am să-ți trag creierul nu prin sinuşi, am să ți – 1 trag prin călcîie.

Nimeni nu mă înfruntă pe mine. Gărzi!

De undeva începură să se audă tropăit de picioare şi zornăit de arme. Cei doi halebardieri apărură alergînd prin cea mai apropiată perdea de lumină şi îl înhățară pe Pisicîine.

– Duceți prizonierul în temniță.

Otto se apropie de Gavril şi-i spuse cu satisfacție, înainte de a-i întoarce spatele :

– Acum mi-e clar că ştii unde se ascunde. îți mai dau două ore timp de gîndire. Dacă rămîi pe pozițiile tale nebuneşti şi după partida mea de tenis, te paşte ecervelatorul. Majordom, urmează-mă.

Halebardierii îl tîrîră pe Pisicîine în direcția opusă, „înseamnă că mai e o intrare în sala maşinilor şi încă una care duce direct la temniță", deduse Pisicîinele, iar părerea lui fu confirmată curînd de o uşă de dimensiuni modeste în zidul lateral, pe care unul din halebardieri o deschise uşor, printr-o apăsare de clanță. Pisicîinele simți un curent rece de aer pe culoarul cu care se continua uşa şi recunoscu

94

mirosul în care-şi petrecuse ultimele două săptămîni: mucegai, şoareci şi mîl. Fără ocolişuri de prisos, coridorul cobora pe o distanță scurtă, apoi ducea drept spre un grilaj

metalic (închis cu cheia), în spatele căruia Pisicîinele recunoscu camera de gardă şi sala principală a temniței.

Celula lui era mică, udă, fără aerisire şi cu un prici de pămînt înălțat peste pardoseală, pentru dormit. Gardianul, o făptură uscată, care părea să se prăbuşească sub legătura de chei, îl prelua de la grilaj şi îl conduse în celulă fără o vorbă, apoi zăvori uşa în spatele lui şi îşi reluă locul, pe un scaun la capătul sălii.

Pisicîinele se lăsă moale pe prici şi potrivi bilele sub genunchi astfel încît să se poată rezema de perete, apoi răsuflă uşurat.

– Cred că lucrurile au luat pentru noi toți o întorsătură dintre cele mai proaste, spuse Fantoma Otilia, atentă în acelaşi timp să nu-şi atingă rochia de mîzga de pe pereții celulei (ele data asta, Fantoma purta un camizol delicat din batiste multicolore înnodate la distanțe egale).

După ce-şi reveni din uluială, Pisicîinele se repezi spre Fantomă cu gînd s-o îmbrățişeze, clar bilele de fier se opuseră şi Gavril căzu grămadă. Zgomotul îl atrase pe temnicer, care deschise gîrliciul şi-şi lipi fața de gratii.

Otilia duse degetul la buze şi se făcu nevăzută.

– De ce faci larmă? întrebă temnicerul.

– M-am împiedicat de bile, răspunse Pisicîinele, ridicîndu-se de jos anevoie.

Temnicerul îşi roti suspicios privirile prin carceră:

– Dacă mai faci vreun zgomot... Apoi, pentru că era foarte slab, foarte bătrîn şi lipsit de orice chef, nu-şi duse amenințarea mai departe. Pisicîinele îl auzi închizînd vizorul şi tîrşîindu-şi o vreme paşii.

– Te țin cu bilele astea şi aici, în celulă? îl întrebă Otilia pe Pisicîine, ajutîndu-l să se ridice de jos. Gavril, mă bucur mult să te găsesc în viață.

– Credeam că n-ai de gînd să mai apari, zise Pisicîinele, încercînd să o mîngîie pe Otilia pe obraz. Aceasta se sumeți însă neaşteptat.

– Crezi, probabil, că în timpul ăsta am stat degeaba?

Pisicîinele se aşează la loc pe prici.

– Vino şi stai lîngă mine, povesteşte-mi, ce ştii de Teodosie?

Fantoma se aşează lîngă Pisicîine, nu înainte însă de a deznoda o batistă din împletitura rochiei şi de a o aşterne pe ridicătura de pămînt.

– Insalubru, mai găsi ea cu cale să comenteze. Spune-mi mai întîi ce ştii tu de Teodosie, ca să nu vorbesc degeaba.

– Ultima mea imagine cu el este la „Lămîița", cînd cofetăreasă Geta l-a scos in extremis pe uşa secretă din mîinile unor furnici, agenții Somnului. Pe urmă mi-au dat cu ceva în cap şi o furnică a tras cu pistolul, dar a tras prost, m-a nimerit la picior. După care am leşinat şi m-am trezit legat într-o căruță închisă, ce m-a adus aici. Mă rog, a fost un drum mai lung, n-are nici un rost să-ți povestesc.

Ce-ți spun eu e esențialul.

– Ba poate că ar fi bine să ne povestim detalii, mie, cel puțin, mi se par mai importante. Uite, de pildă, cofetăreasă Geta, să nu sărim aşa de repede peste ea.

– A murit? întrebă îndurerat Pisicîinele. Mă gîndeam, după ce se termină toate astea, s-o răsplătesc pentru felul în care l-a ajutat pe Teodosie.

– A, nu, probabil că n-a murit, spuse Otilia. Aşa încît, dacă vrei, poți s-o răsplăteşti. La ce anume răsplată te gîndeai?

– Nu ştiu, la un domeniu sau la nişte bani.

– E bine, clătină Otilia din cap, cu ce-i dai tu şi cu ce îi dă Somnul Protector, poate deveni o femeie bogată.

Pisicîinele rămăsese cu gura găscată. Otilia îi privi dinții cu atenție.

96

96

– Unde i-ai pierdut pe ăştia doi? întrebă ea, arătînd spre incisivul şi premolarul lipsă.

însă Pisicîinele fierbea deja de nervi:

– A trădat Geta? Cum? Povesteşte-mi. Eşti sigură? De unde ştii? Erai de față?

– Bineînțeles că eram de față. Teodosie este prizonier.

Fantoma făcu o pauză, apoi trase aer în piept:

– Oricum n-are să-ți placă deloc ce ai să auzi. Am în plus veşti despre Kaliopi şi despre Samoil Minotaurul, şi nici veştile despre ei nu sînt bune.

– Sîntem pierduți, şopti Pisicîinele, lăsîndu-şi capul în pumni.

– Cred că lucrurile au luat pentru noi toți o întorsătură dintre cele mai proaste, reluă Fantoma cele spuse mai devreme. Deocamdată, nici eu nu văd vreo ieşire, dar poate că dacă am să-ți povestesc ție, are să-ți vină vreo idee. în definitiv, eşti bărbat.

Pisicîinele mormăi indiferent:

– Spune.

Dragă Gavril,

întîi şi-ntîi, v-am văzut de departe pe tine şi pe Teodosie coborînd din troleibuz la rondul cu statuie din Kogălniceanu şi nu v-am putut striga, căci detest să răcnesc după oameni ca să mă fac auzită, aşa că mai bine - mi-am zis - vă ajung eu din urmă, deşi la început nu mi-a fost clar unde mergeți, am crezut că vrei să îi arăți lui Teodosie Bucureştiul şi de-abia pe urmă am văzut că traversați şi intrați la „Lămîița", cît pe ce să vă pierd, pentru că pe bulevard becurile în dreptul cofetăriei erau, dacă ai observat, fie arse, fie pur şi simplu deşurubate din fasungurile lor, iar de cealaltă parte Liceul Lazăr se căsca în beznă cu toate luminile stinse, în afara unui bec de neon în formă de pară ce făcea să sticlească roşiatic bucățile de mică din pavaj. Pe urmă te-am văzut prin geam înăuntru şi m-am apropiat de intrare, dar norocul meu a fost că am auzul bun şi un instinct imbatabil care m-a făcut să-mi spun Otilia nu intra încă, ce sînt tropăiturile astea, aşteaptă să vezi cine mai vine, şi, într-adevăr, patru furnici cu parpalace care le trădau ocupația de agenți secreți au deschis uşa şi s-au aşezat la rînd în spatele lui Teodosie şi te-am văzut pe tine neliniştit, pipăind cu mîna după sabie ca să o ai la o adică şi m-am gîndit de pe atunci că lucrurile vor lua o întorsătură proastă. Pe urmă ce-a fost în cofetărie ştii mai bine decît mine ce sens are să-ți povestesc mai bine să-ți povestesc ce nu ştii, anume că după ce Geta l-a luat de mînă pe Teodosie

96

şi l-a sustras de sub nasul scîrboaselor furnici eu m-am prefăcut în fum şi am trecut de partea cealaltă a zidului şi l-am văzut pe Teodosie urcînd o scară de lemn pînă la etajul unu şi mergînd de-a lungul unui culoar mărginit de geamuri, un fel de foişor, de se plictisise săracul băiat de atîta mers mai ales că locul era prost luminat şi cofetărească îl liniştea pe Teodosie, pentru că Teodosie întreba de tine şi plîngea ce s-a întîmplat cu Pisicîinele ce s-a întîmplat cu Pisicîinele, nimic, i-a răspuns Geta şi pe urmă şi-a dat ea cu părerea cum că de fapt te-au rănit numai, nu te-au omorît, ca să nu se întoarcă din misiune cu mîna goală, ceea ce s-a dovedit adevărat şi chiar mă minunam ia uite Geta cîtă

perspicacitate, şi pe urmă au trecut de o uşă înaltă şi au rămas acolo multă vreme. De arătat nu m-am arătat pînă la urmă, deşi am avut de nu ştiu cîte ori intenția să mă duc la Teodosie şi să-l strîng în brațe - mă rog, să-l strîng în brațe e mult spus - să-l liniştesc aşa cum pricep eu, dar tot instinctul m-a ținut pe loc aveam o anumită bănuială mai ales că Teodosie o tot întreba pe Geta şi acuma ce facem şi acuma unde mergem, iar Geta îi zicea ai răbdare aşteptăm pe cineva, şi mi-am făcut şi eu calculele mele şi m-am întrebat pe cine ar putea să aştepte, mai bine rămîn aici nevăzută. Mai tîrziu Geta a început să se plimbe neliniştită prin cameră şi să tragă cu urechea afară şi tresărea speriată la orice zgomot. Pe urmă Teodosie a deschis mititelul gura ca să întrebe încă o dată ce aşteaptă acolo şi cofetăreasă l-a pocnit cu brutalitate şi l-a împins înapoi în scaun şi i-a zis dacă mai deschizi o singură dată gura nu ştiu ce-ți fac, iar Teodosie a început să plîngă şi Geta l-a mai pocnit o dată peste ceafă de-aia îți zic că mi se pare oarecum nepotrivit să o răsplăteşti pe cofetăreasă

97

mă bucur că te-ai răzgîndit. La un moment dat după mult timp am auzit un tropăit pe culoar oare cine-o fi, Teodosie adormise era obosit şi uşa s-a deschis larg şi nici n-ai să ghiceşti cine a intrat, culmea că şi eu m-am uitat mai întîi să văd ce față face Geta, a făcut o față uşurată şi de-abia pe urmă l-am văzut intrînd pe Somnul Protector în acvariul lui mobil pe care îl cărau trei peşti evident spălați pe creier sau cel puțin aşa mi s-a părut mie căci aveau privirile goale şi indiferente de parcă erau fierți. Şi Geta s-a prosternat la picioarele Somnului şi i-a spus ceva de genul Stăpîne sau înălțimea Ta - nu mai țin minte oricum nu asta e important - Teodosie e al tău, iar Somnul a avut un zîmbet pe care n-o să-l uit toată viața fericit viclean rău victorios imund sarcastic. Atît a spus celui de-al treilea peşte ia-l leagă-l şi, pînă să se trezească Teodosie, era legat fedeleş şi bietul de el a deschis ochii s-a zbătut puțin apoi a crezut că visează şi a închis ochii la loc, iar Somnul a aruncat spre cofetăreasă trădătoare o privire plină de dispreț şi i-a spus ne-ai fost de ajutor bănuiesc că acum aştepți răsplata, răsplata mea a zis Geta este că te slujesc pe tine, Mărite Somn Protector, încît mi-a venit să vomit cînd am auzit-o şi sînt convinsă că şi Somnului tot aşa - oricît de puțin îl stimez ştiu că nu e imbecil - Geta era pur şi simplu tăvălită la picioarele lui, foarte bine, dacă asta crezi că este o răsplată suficientă a zis Somnul nu fără umor atunci aşteaptă pînă cînd vin la putere poate am să-ți dau cofetăria „Lămîița" în locație de gestiune, pînă atunci prefă-te că lucrezi de partea adversarilor, şi a făcut semn peştilor cărători să-l ridice şi să-l scoată din cameră. Trebuie să ne grăbim le-a mai zis, Otto o să devină bănuitor şi o să-ncerce să-l găsească pe Teodosie mare minune dacă nu

97

dărîmă cofetăria. Mă uitam neputincioasă, dar ce era să fac eu singură nepregătită împotriva unor profesionişti mă uitam cum îl tîrâşte unul dintre peşti pe Teodosie pe culoar afară şi atunci m-am hotărit să-i urmăresc să aflu măcar unde-l duc ca să pot încerca eventual mai tîrziu să-l scap de-acolo pe urmă mi-am adus aminte de tine te rog să nu te uiți urît, ai fi făcut la fel în locul meu ți-ar fi păsat mai curînd de Teodosie tu eşti o persoană în toată firea şi ca dovadă uite te-am găsit în timp ce Teodosie zace în turnul din Filiaşi, într-o celulă ascunsă de care Otto nu ştie nimic bănuiesc că Somnul face asta ca să-şi păstreze un atu față de Otto, aşa că ar trebui să ne mişcăm şi să facem ceva ca să-l salvăm pe Teodosie pentru că eu, în ce mă priveşte, am epuizat toate variantele. îți dai seama că după aia primul lucru care mi-a trecut prin cap a fost să alerg într-un suflet la Kaliopi şi la Samoil ca să le cer ajutorul de fapt m-am dus mai întîi la Samoil pentru că e bărbat şi mi-era frică înțelegi şi ajung în grădina lui o iau direct printre tufe - zică ce-o zice

– şi mă uit pe terasă, era acolo şezlongul şi o masă şi pe ea o carafă şi un pahar cu puțină apă şi cu amprentele unor buze groase pe marginea paharului cum te uitai în soare, pot să jur că erau buzele Minotaurului şi Minotaurul nicăieri, îl strig nimica, îl strig nimica, intru cu inima cît un purice în casa aia întortocheată şi merg ascultînd şi nu se auzeau decît zgomotele paşilor mei care oricum nu se aud pe lespezile de piatră portocalie oricum poți să fii sigur că nu am lăsat nici un colțişor necercetat i-am cotrobăit în dormitor în sufragerie în bucătărie în cămară şi în paranteză fie spus el şi Bufnița au o grămadă în comun, are şi Samoil pat cu baldachin şi în baie nu mai puțin de şase bureți naturali şi săpun cu glicerina

98

care era de curînd folosit căci era moale nici nu se uscase clăbucul pe el şi o colecție de rățuşte cu cheie pe care probabil le pune să plutească în cadă, iar în cămară am văzut experimentele lui genetice ciuperci în formă de căpşună şi ciuperci mari cît pălăriile sau mici cît nasturii de la şliț, or şi Bufnița tot aşa are o cămară bine garnisită şi mai are Minotaurul în dormitor un fel de secrétaire din lemn de paltin în al cărui sertar superior am găsit un nécessaire din plastic cu fermeture éclair din plastic şi în el un rouge à lèvres folosit şi o cutie cu pudră cu pompon cremă hidratantă pentru față şi ulei de nucă pentru păr şi mă gîndesc acum că nu se poate totuşi să fi fost ale lui Samoil căci ce să facă un bărbat serios ca el cu astfel de smacuri, dar văd după privirea ta că te plictisesc şi că-ți spui că astea-s observații feminine aşa că să termin în două vorbe ce vreau să-ți spun : nu era nici picior de Minotaur în toată casa aia mare ba mai mult un al şaselea simț îmi spunea că a plecat în grabă ca sub amenințarea unei primejdii. Pe urmă m-am îndreptat spre Kaliopi, cu nervii la pămînt căci prea multe lucruri neplăcute se adunau pe capul meu într-un interval de douăzeci şi patru de ore şi eram foarte obosită aşa că numai bine mi-ar fi prins să o găsesc pe Bufniță acasă să stau cu ea de vorbă (noi ne-am spus mereu una alteia secretele să ştii), însă nici Kaliopi nu a fost de găsit imaginează-ți cum e să urci în vîrful stîlpului pînă îți vine rău şi acolo să găseşti uşa larg dată de perete cu clanța smulsă şi covoraşul cu bine ați venit întors pe dos (ştiai că pe dosul covoraşului de la intrare al lui Kaliopi scrie mai lăsați-mă în pace cînd mă odihnesc ?) scaunele răsturnate în odaie măsuța într-o rînă serviciul de cafea prefăcut în cioburi lampa legănîndu-se şi patul

98

din dormitor răvăşit, încît în mintea mea tabloul a fost gata: o, abuz! o, răpire! o, ultraj! sărmana Kaliopi îşi făcea fără grijă siesta după cină cînd poc poc bubuituri sălbatice s-au auzit în uşă, deschideți în numele Somnului Protector, şi zbirii n-au mai aşteptat să le răspundă cineva, ci au buşit uşa de perete au răvăşit mobila au spart inutilă demonstrație de forță porțelanurile au ridicat-o pe sărmana pasăre din aşternut cît ai zice peşte au legat-o cu frînghii i-au pus căluş în gură (am uitat să-ți spun că am văzut pe covor bucăți de sfoară de in şi un căluş din piele cu bilă, dar dacă era căluşul pe jos, atunci ce căluş i-au mai pus lui Kaliopi ? încep să nu mai înțeleg nimic, se întîmplă lucruri teribile) şi dacă Bufnița s-a zbătut sau nu sau dacă a dat măcar din picioare asta nu putem să ştim cu siguranță, dar dacă mă-ntrebi eu cred că da, căci nu e ea aceea care să renunțe fără luptă şi sper că a pocnit serios pe vreunul dintre agresori ce folos era singură, iar zbirii erau mai mulți şi am văzut pe jos multe pene, dar multe pene, cred că s-a luptat săraca, aşa că m-am aşezat pe un scaun am îndreptat măsuța şi m-am pus pe plîns: unde ne-a fost capul Gavril strînge-mă în brațe căci uite şi acum mă buşeşte plînsul unde ne-a fost capul şi de ce l-ai lăsat pe Somnul Protector să-şi facă mendrele şi ce mă fac eu singură printre duşmani şi la ce-mi serveşte libertatea, poți să mă mîngîi, da, mai ții minte ce zile fericite

cînd Teodosie era foarte mic şi noi ne vedeam în fiecare zi lasă-mă să plîng sînt slabă sînt femeie nu sînt o revoluționară de felul meu ştiu, aş vrea să facem ceva, dar nu ştiu ce, Teodosie zace în cea mai bine păzită temniță din regat, tu zaci aici cu dinți lipsă în gură adevărul e că e tare umedă celula asta şi mă tem să nu-ți cauzeze mai profund, Kaliopi

99

şi Samoil sînt poate morți pentru că uite sînt aproape două săptămîni şi nimeni nu ştie nimic de ei spune-mi ce e de făcut, poftim săbiuța ți-am adus-o, am găsit-o pe dalele cofetăriei după ambuscadă mă bucur că te bucuri la vederea ei, dar mă întristezi că te bucuri mai mult decît te-ai bucurat cînd m-ai văzut pe mine, nu care cumva să te gîndeşti la evadare poți fi ucis şi n-aş suporta să te pierd mai bine ține-mă strîns la pieptul tău lasă-mă să te ciupesc de obraji şi dacă este să pierim (dă-mi săbiuța încoace) mai bine să pierim împreună îmbrățişați viața nu mai are cine ştie ce rost pentru mine Gavril vrei să murim împreună nu mă privi aşa mai bine spune după mine da, vreau să mor împreună cu tine Otilia, spune Gavril, vreau să mor împreună cu tine da da da da.

99

X. Partida generalilor

– Ba nu, protestă Pisicîinele în şoaptă, îndesîndu-şi săbiuța în pantaloni şi ridicîndu-se de lîngă Fantoma Otilia.

Mi se pare o idee proastă. Mi se pare mai normal să-l contactez pe general mai întîi şi abia după aceea să încerc să-l scot din temniță pe Teodosie.

Otilia îl privea gînditor.

– Merge şi aşa, îşi dădu ea cu părerea. Cu condiția ca generalul să aibă armata pregătită. Altfel nu văd cum te-ar putea*ajuta. Spune-mi, adăugă ea după o pauză, pe Căciulata ăsta îl cunosc?

– Este şeful Marelui Stat-Major.

– Nu citesc presa bucureşteană. Nu citesc ziare în general. Te întreb dacă l-am văzut vreodată.

– Nu cred.

– E tînăr?

– Cît de tînăr poate să fie un general. E un om între două vîrste, solid, poate chiar gras. Bun militar, mai mult nu ştiu. Mi s-a raportat că soldații au încredere în el şi în definitiv asta-i tot ce contează.

– Dar tu, cînd ai vorbit cu el, ce impresie ți-a făcut?

– Aşa şi-aşa. Am vorbit cu el față în față o dată sau de două ori. Cam din topor mi s-a părut. Ultima dată i-am trimis un ordin scris să mobilizeze trupele. Mă bizui pe faptul că a ținut seama de el.

Otilia oftă.

– Ce e? o întrebă Pisicîinele.

99

– Pînă la urmă tot la război civil o să ajungem. Crede-mă, regatul astăzi este foarte departe de ce trebuia să fie.

Pisicîinele ridică din umeri. Varianta unui război civil i se părea oricum preferabilă unei capitulări.

– Este important să ne sincronizăm. Eu o să ştiu în puțină vreme dacă pot sau nu să scot din funcțiune maşinăriile lui Otto. Oricum merită încercat, dacă apucă să treacă lacul cu ele, sîntem terminați. Aşa, poate mai avem o şansă.

– Şi dacă te prind ?

– Să nu ne gîndim aşa. Dacă mă prind, s-a încheiat totul în acel moment, şi gata. Să spunem că nu mă prind.

Unde mai pui că nimănui n-o să-i treacă prin cap, cînd o să vadă celula goală, să mă caute în sala maşinilor, adică în gura lupului.

Pisicîinele surise cu superioritate.

– Să zicem că reuşesc, reluă el. Ajung la Bucureşti cel mai tîrziu poimîine dimineaţă.

– Cu ce? se hlizi Otilia.

– Alergînd. E adevărat că n-am mai practicat sportul ăsta de vreo zece ani, dar, în mod normal, să ştii că mă deplasez cu o medie orară de douăzeci şi cinci de kilometri, în condiţiile în care alerg zece ore şi două mă odihnesc. Nu e rău, ce zici? Să revin. Cel mai tîrziu poimîine dimineaţă iau legătura cu generalul Căciulata.

Chiar şi fără maşinile lui de luptă, Otto tot o să atace şi Zidul trebuie apărat. A aruncat deja prea mult în joc. Ah, ah, se căina Pisicîinele, istoria mi-a dat dreptate. Otto va ataca Zidul frontal, la Bucureşti, aşa cum am prevăzut eu.

Ce trist. Aşadar, organizez apărarea, ce mai atîta vorbă.

Apoi, însoţit de un detaşament de elită, descind la Filiaşi şi îl scot pe Teodosie de acolo, înaintea Somnului Protector.

– Aici trebuie să te mişti repede. Dacă aş fi Somnul, prima mea mişcare ar fi să-ţi forţez mîna cu Teodosie pe masă.

Pisicîinele se gîndi puţin.

– înţeleg ce vrei să spui, atîta doar că Somnul nu are de ce să-l scoată pe Teodosie din temniţă. Asta ar însemna să-şi facă planurile publice. Otto are să afle şi Oliviu o să-şi joace cartea. Dar, ca s-o facă, ar trebui să ştie că am evadat, or Otto nu are de ce să-i spună, o dată pentru că e prea orgolios şi în al doilea rînd pentru că nu ştie că Somnul Protector îl ţine pe Teodosie pentru negocierile de după încheierea campaniei. Aşa că, teoretic, repet, teoretic, dacă ne mişcăm repede, putem îndrepta lucrurile.

Ce trebuie să faci tu: să încerci să dai totuşi de Kaliopi şi de Samoil astăzi, mîine cel mai tîrziu. Te deplasezi mai repede ca mine.

– Cu mult mai repede.

Pisicîinele clipi, încuviinţînd precizarea.

– Şi ai posibilitatea să vezi lucruri care mie mi-ar scăpa. Vreau să ştiu pe cine mă bizui. Poţi să afli dacă mai trăiesc sau au murit şi, dacă mai trăiesc, în ce stare se află.

îi ţine Somnul Protector? I-au prins Furnicile Vinete?

Habar n-am. Am doar o bănuială din ce mi-ai povestit, şi anume că e posibil să fie amîndoi închişi în ocnele de sare de la Petrila. E doar o bănuială, dar te rog să verifici mai întîi acolo. Ne întîlnim poimîine dimineaţă la Marele Stat-Major. Tu îmi spui ce ai aflat, eu îţi spun ce am făcut, după care vreau să fii de faţă la conversaţia pe care am s-o port cu Căciulata.

– Iartă-mă că te-ntreb, îl întrerupse Otilia. Dar dacă totuşi nu apari?

– Dacă nu apar, înseamnă că mi s-a întîmplat ceva pe drum, poate că am fost prins sau poate am murit, cine ştie.

Otilia îşi duse mîinile la gură cu spaimă anticipată.

Pisicîinele îi puse o mînă compasivă pe umăr şi continuă să vorbească.

– Un singur lucru te rog. Să nu abandonezi. Să ai grijă de Teodosie şi să-l ajuţi să-şi ia regatul în stăpînire.

– Crezi că sînt în stare? întrebă Fantoma cu voce tremurătoare.

– Există exemple ilustre în istorie de femei care au condus armate şi au ţinut piept unor militari experimentaţi.

Gîndeşte-te la asta. Am încredere în tine.

– Stai jos, îi spuse Otilia Pisicîinelui. Acesta se aşează pe prici lîngă ea. îşi mişca pupilele în toate părţile, se foia şi-şi pipăia întruna pantalonii ca să simtă prăselele săbiuţei la îndemînă sau ca să alunge puricii care nu-i dădeau pace.

– Văd că n-ai stare, zise Fantoma Otilia, jumătate dezamăgită, jumătate cu admiraţie. Foarte bine. Nici mie nu-mi plac despărţirile duioase şi nici nu s-ar potrivi cu viitoarea mea carieră militară. O să ne revedem poimîine dimineaţă în Bucureşti. Du-te şi cheamă-l pe temnicer, ca să terminăm odată.

Ca împins de un resort, Pisicîinele se repezi la uşă, însă bilele de fier îl reţinură şi se întinse din nou cu zgomot pe lespezi. Otilia dădu ochii peste cap, luă de pe jos castronul de mîncare al deţinutului şi începu să bată cu el în uşa temniţei.

– Ce meniu au ăştia aici ? îl întrebă Otilia pe Pisicîine între două reprize de bătut în uşă, căci nişte bucăţi mici şi verzi întărite pe fundul vasului îi atrăseseră atenţia.

– Nu e un meniu foarte bogat, răspunse Pisicîinele, adunîndu-se de pe jos şi postîndu-se şi el cu faţa la vizetă.

Un fel de ciorbă subţire în care plutesc nişte materii solide de origine necunoscută.

– Nu-i bună mîncarea, deţinut? întrebă aspru temnicerul de cealaltă parte a uşii. Cine face mofturi nu mai primeşte deloc. Te pomeneşti că vrei plăcintă cu fazan.

– Dimpotrivă, aş mai dori o porţie din excelenta voastră supă, mieună Gavril.

Temnicerul îşi tîrşîi fără chef picioarele, deschise vizeta şi văzu, în micul dreptunghi zăbrelit, faţa Pisicîinelui.

101

– Un pas în spate, ordonă temnicerul, să-ţi văd mîinile.

Ridică-le. Mai sus.

– Mai sus nu se poate de lanţ.

Paznicul scrută bănuitor celula.

– Mi s-a părut că te aud vorbind.

– Dumneata nu vorbeşti de unul singur?

Temnicerul se mai înmuie şi, răsucind cheia în broască,

spuse:

– Deh, singurătatea. Şi viaţa asta scîrboasă. Dacă nu vorbeşti, îţi pierzi minţile. Ce băteai aşa ca descreieratul?

Cînd văzu săbiuţa lucind în mîna Pisicîinelui, puţinul chef de viaţă pe care îl mai avea i se concentra în picioare.

Dădu să se întoarcă, să iasă repede şi să închidă uşa, însă în spatele lui se afla Fantoma Otilia care-l privea zîmbind, cu braţele încrucişate la piept.

– Cheile, zise ea. Nu mi le da mie. Dă-i-le lui.

Paznicul întinse sfios mîna spre Otilia şi încercă să o

atingă.- Degetele lui fură învăluite imediat în masa alburie de fum şi se văzură mai puţin. îşi retrase mîna fără nici o problemă, îşi privi degetele, îşi atinse buricele şi începu să ţipe. Pisicîinele îl luă pe după gît şi îi astupă gura.

– Nu urla, îi spuse el în şoaptă.

– Leagă-l, îi recomandă Otilia.

Pisicîinele privi roată prin celulă şi nu găsi nimic care să se potrivească scopului său.

– în mod normal, în această celulă ar fi trebuit să se afle cearşafuri, cu care tu, rupîndu-le în fîşii, să-l legi fedeleş pe paznic. Sau din care, dacă cumva îți dădea prin cap, să poți alcătui o frînghie şi să evadezi pe ferestruică.

– - Ai dreptate, încuviință Pisicîinele. Dacă acest roman ar fi fost bine scris, cu ceva mai multă grijă pentru detalii şi ceva mai puține pretenții experimentale, scena evadării mele ar fi arătat cam aşa: eu eram aici întemnițat în condiții onorabile, demne de rangul meu, iar temnicerul ăsta amărît era un băiat tînăr, la vreo treizeci, treizeci şi

102

cinci de ani, plin de viață şi mîncăcios. între noi doi s-ar fi stabilit o relație de amiciție, ca de la temnicer la deținut, iar el s-ar fi îngrijit să-mi treacă în mod plăcut timpul.

– Adică, explică Otilia, te-ar fi scos măcar o dată pe zi în curtea donjonului pentru o partidă de tenis, ca să-ți dezmorțeşti oasele.

– Exact. Iar tu, deghizată în grădinar, ai fi cules din şanț mingile aruncate prea departe şi, cînd mi le-ai fi înapoiat, ai fi strecurat între ele una cu un mesaj dinainte pus acolo.

– Lasă-mă să-ți spun cum ar fi sunat mesajul: „Monseniore, prietenii dumneavoastră veghează, şi clipa eliberării se apropie: cereți poimîine să mîncați la cină o plăcintă făcută de noul plăcintar care ține cofetăria din fața palatului şi care nu este altul decît Minotaurul Samoil".

– Ce bine-ar fi fost, oftă melancolic Pisicîinele.

– „Nu tăiați plăcinta decît atunci cînd pendula va arăta ora şapte şi sper să rămîneți mulțumit de ceea ce veți găsi înăuntru. Semnat - Slujitoarea credincioasă a înălțimii Voastre, la Ottoburg şi pretutindeni, Fantoma Otilia."

– Aşa mai zic şi eu plan de evadare. Din nenorocire, Minotaurul nu e disponibil.

– Ce dacă. Să zicem că primeşti scrisoarea asta din partea mea. Ce faci?

– Ce să fac, îl iau pe temnicer la o discuție plină de finețuri.

– Cum îl cheamă pe temnicer ?

– Habar n-am. Să-i spunem Dinulescu.

– în regulă. îl chemi aşadar pe Dinulescu la tine.

– Şi-i spun: Iubitul meu Dinulescu, iartă-mă, dar n-am chef astăzi de nici o partidă de tenis cu tine. Şi cred că nici mîine. Dinulescu se arată îngrijorat văzîndu-mă atît de apatic şi vrea să facă pentru mine ceva care să-mi readucă pofta de viață. Ce folos, zic eu. Toate distracțiile astea pe care le organizezi înseamnă prea puțin. Uiți că, de fapt, nu sînt liber.

102

– Libertatea nu am cum să vi-o dăraiesc, monseniore, răspunde Dinulescu, şi nici nu sînt aşa de sigur că aş vrea.

Viața ar fi mai monotonă fără dumneavoastră în temnițele Ottoburgului. Sper să nu încercați niciodată să puneți în practică unul dintre cele patruzeci de mijloace de evadare cu care vă lăudați.

Pisicîinele zîmbi. Se lăudase cînd fusese aruncat în temniță că are oricînd patruzeci de mijloace de evadare la îndemînă, spre amuzamentul lui Otto care ştia, din istorie, că din donjonul Ottoburgului nimeni nu evadase niciodată.

– Ceva totuşi ai putea să faci pentru mine, bunul meu Dino, reluă Pisicîinele. îmi dai voie să-ți spun Dino?

– Cum doreşte Excelenţa Voastră, răspunse Dino, înclinîndu-se galant.

– Mi-ai povestit ieri de plăcinta aceea excelentă pe care ai mîncat-o la cofetăria din faţa palatului.

– într-adevăr, Monseniore, au acolo o plăcintă grozavă şi un suc fără pereche.

– De-aş putea să mă duc şi eu să mănînc plăcintă şi să beau un suc, parcă mi-ar mai rîde inima, zise Pisicîinele cu un aer absent, în realitate sfredelindu-l pe Dinulescu cu privirea lui pătrunzătoare.

– Ei bine, propuse Dino căzînd în capcană, mii de bombe, cine vă opreşte să gustaţi ?

– Şi astfel, Dinulescu, din respect pentru tine, dar şi din dragoste pentru propriul pîntece, se învoieşte să-ţi aducă în celulă o plăcintă făcută special pentru această împrejurare de către maestrul plăcintar Samoil, zise Otilia, bătînd bucuroasă din palme.

– Ba, mai mult decît atît, pentru că vrea să-şi ia toate măsurile de siguranţă şi nu care cumva să pice într-o capcană, decide să cineze el însuşi cu mine, în tete-ă-tete, se veseli Pisicîinele.

– Ce fraier, ce fraier. Şi mai departe ce s-ar întîmpla ?

103

– Mare scofală. în ziua şi la ora stabilite, ar veni să-mi aducă în celulă ditamai plăcinta.

– Şi, în plăcintă, ghici ce e?

– încă nu ştim, să vedem. Treaba ta e să mă aştepţi jos, la piciorul zidului, împreună cu Samoil şi Kaliopi, cu o pereche de cai odihniţi.

– Mor de curiozitate să ştiu ce e în plăcintă.

– Ai răbdare. Tocmai în asta constă toată arta scrisului trebuie să stîrneşti curiozitatea şi să ştii să o prelungeşti.

Să zicem după cum urmează: titlu.

103

Prea Mărite Otto,

Colectivul reunit de savanţi de la Institutul de Cercetări pentru Salinitatea Apei din Petrila şi de la Universitatea de Studii Navale din Filiaşi are deosebita onoare de a vă informa că rezultatele obţinute pe machete proporţionale îndreptăţesc punerea în practică a teoriilor Luminăţiei Voastre. Astfel, şlepurile transportoare construite de noi la scara de 1:40 au plutit în bune condiţiuni chiar şi după ce le-am încărcat cu o dată şi jumătate sarcina maximă. Atragem cu toate acestea atenţia asupra unei erori posibile, variind între 5 şi 5,6 procente, în condiţii de adevăr.

Luînd în calcul erorile şi refăcînd estimările, am ajuns la concluzia că transportoarele vor pluti, cu condiţia ca salinitatea Curentului Golfului să nu scadă sub 23,5 procente, în caz de debit constant, sau să nu fluctueze cu mai mult de 6,7 procente în interval de un minut, în caz de debit variabil. Observaţiile Institutului de Hidrologie arată însă că debitul Curentului Golfului, în directă legătură cu debitul Rîului Sărat, are fluctuaţii înscrise confortabil între aceşti parametri. Evident, condiţia principală de navigaţie rămîne în picioare: vasele nu au voie să părăsească zona de fir a curentului. în ceea ce priveşte ultima etapă a traseului, rezultatele sînt mai puţin edificatoare. Nereuşind să simulăm mulţumitor în laborator condiţiile create de Curentul Golfului în apropierea malului de sud, acolo unde acesta intră în zona de buclă, am efectuat diverse

scenarii teoretice. în aceste condiții, recomandăm oprirea convoiului de transportoare într-o zonă în care curentul este mai puțin capricios şi aşteptarea unei mase de apă cu salinitate mare. Pentru această din urmă situație, dar nu numai, institutele noastre vor pune la dispoziția Luminăției Tale metrologi cu experiență, a căror activitate să se desfăşoare constant pe toată durata traversării lacului.

Cu stimă,

Colectivul de savanți reunit etc.

104

XI. Unul dintre cele patruzeci de mijloace de evadare ale Pisicîinelui

în acest timp, ceasurile se scurgeau pentru întemnițat aşa cum se scurgeau şi pentru cei care îi pregăteau fuga: numai că se scurgeau prea încet. Spre deosebire de alți oameni, care iau cu însuflețire o hotărîre primejdioasă şi îşi pierd avîntul pe măsură ce se apropie clipa aducerii ei la îndeplinire, Pisicîinele, al cărui năprasnic curaj devenise faimos în luptase la „Lămîița" şi care fusese ținut două săptămîni în lanțurile inactivității, părea să zorească timpul şi chema din tot sufletul clipa acțiunii. în evadarea sa, lăsînd la o parte planurile pe care şi le făurea pentru viitor, planuri încă foarte vagi şi foarte nesigure, era, trebuie să recunoaştem, un început de răzbunare şi asta făcea să-i crească inima.

în plus, Pisicîinele, care cunoştea bine tabieturile lui Otto şi ştia cu precizie că, între şapte şi opt, tiranul joacă cu cine se nimereşte partida lui vesperală de tenis pe terenul principal, îşi închipuia, dincolo de temniță, furtuna ce avea să se stîrnească în clipa cînd zvonul evadării sale va da buzna în spațiul îngrădit cu plasă al zgurii: Pisicîinele a scăpat! Cugetînd la toate acestea, Pisicîinele se şi vedea afară din temniță, trăgînd în piept cu nesaț aerul cîmpiilor, al pădurilor şi al heleşteelor, strîngînd un cal voinic între genunchi şi strigînd din răsputeri: Sînt liber!

E adevărat că, dezmeticindu-se, se trezea între aceiaşi patru pereți şi îl vedea la zece paşi de el pe Dinulescu, tot sucindu-şi degetele mari unul pe lîngă altul.

104

– Am înțeles, foarte frumos, gînduri, sentimente, închipuiri, spuse destul de iritată Fantoma Otilia, dar ce e în plăcintă ?

– Mai e pînă atunci. Deocamdată am să te mai perpelesc puțin (timpul curge încet, iar eu trebuie să-ți dau impresia asta) şi am să-ți prezint lucrurile şi din unghiul lui Dinulescu.

Acest în fond cumsecade Dinulescu socotea drept o sărbătoare masa pe care urma să o ia singur cu Pisicîinele.

Om bun, Dinulescu nu avea decît un cusur: era mîncăcios.

Găsise plăcinta cu carne straşnică şi sucul de coacăze excelent. Or, Samoil, deghizat în cofetar, îi făgăduise de astă dată o plăcintă umplută cu carne de fazan, şi nu de găină, şi un suc de mere în locul celui de coacăze.

Dinulescu aştepta, prin urmare, ora şapte seara la fel de nerăbdător ca şi Pisicîinele.

încă de dimineață se îngrijise de toate amănuntele şi, cum nu avea încredere în nimeni altcineva, trecuse chiar el pe la plăcintar. Acesta se întrecuse pe sine: îi arătă o coşcogea plăcintă, împodobită cu blazonul Pisicîinelui; plăcinta nu era încă umplută, dar pe masă aşteptau un fazan şi două potîrnichi împănate cu slănină. Pofticiosului Dinulescu îi lăsase gura apă şi se întorsese în donjon frecîndu-şi mîinile.

într-un tîrziu bătu de şase. Cu toate că urmau să se aşeze la masă abia la şapte, bucatele erau gata servite. Pe un bufet aştepta plăcinta uriaşă, coaptă tocmai atît cît

trebuia, pe cît se putea judeca după coaja rumenită ca aurul. Nici restul bucatelor nu erau mai prejos. Pentru a mai cîştiga o jumătate de oră, Pisicîinele spuse că are de citit ceva care îl interesa şi ceru răgaz să termine capitolul început. Dinulescu se apropie şi i se uită peste umăr, să vadă ce carte are arJta înrîurire asupra Pisicîinelui Gavril încît să-l împiedice de la masă atunci cînd bucatele erau

servite. Era După douăzeci de ani a lui Alexandre Dumas, în traducerea lui Marcel Gafton, colecția „Biblioteca pentru toți", pe care i-o adusese el însuşi, împotriva consemnului dat de însuşi Otto, cu trei zile înainte. Dinulescu privi pendula - arăta şase şi douăzeci şi cinci, îşi auzi mațele ghiorăind şi jură să nu mai încalce niciodată consemnul închisorii. în aşteptare, destupă sticlele cu suc, apoi se apropie să adulmece plăcinta.

La şase şi jumătate, Pisicîinele se ridică din pat, rostind cu un aer grav:

– Hotărît, Dumas a fost cel mai bun romancier.

– Credeți, Monseniore? făcu Dinulescu.

– Da.

– Ei bine, zise Dinulescu, mie îmi place mai mult Joyce.

– Şi de ce, mă rog, nea Dino? vru să ştie întemnițatul.

– «Pentru că a scris romane mai plicticoase, răspunse

Dinulescu, cu zîmbetu-i larg.

Pisicîinele pricepu unde bate convivul său şi se aşează la masă, făcîndu-i semn să ia loc în fața lui. Temnicerul nu aşteptă să fie poftit a doua oară.

– Cred că acum am putea afla ce e în blestemata aia de plăcintă, zise Otilia, bîțîindu-se de nerăbdare.

– Fiecare lucru la vremea lui, răspunse Gavril. Abia acum intrăm în miezul lucrurilor.

– Mai repede.

Nu există mutră mai grăitoare decît aceea a unui adevărat mîncăcios atunci cînd se aşază la o masă cu bucate de soi; drept care farfuria pe care şi-o umplu ochi cu supă aduse pe chipul lui Dinulescu o desăvîrşită încîntare.

Pisicîinele îl privi cu un surîs.

– La naiba, Dino, strigă el. Află că dacă mi s-ar spune că există în clipa asta în tot regatul un om mai fericit ca tine, n-aş crede.

– Şi-ați avea dreptate, înălțimea Voastră, pe legea mea!

încuviință Dinulescu. Unde mai puneți că dacă cel care face onorurile mesei îmbelşugate este al doilea om în stat, veți înțelege, Monseniore, că o asemenea cinste îndoieşte plăcerea bucatelor.

Pisicîinele se înclină şi buzele lui se deschiseră într-un zîmbet abia zărit. Cu gura plină, Dinulescu adăugă:

– Credeți-mă, aş fi neconsolat dacă înălțimea Voastră ar pleca din această temniță.

– Ciudat chip de a-ți dovedi afecțiunea.

– Unde este viața mai bună decît aici ? Sînteți tratat potrivit rangului, nimic nu vă lipseşte, petrecem toată ziua împreună, ce altceva v-ați mai putea dori?

– Zău, dragul meu Dino, zise Pisicîinele, ascultînd ce spui, se pare că-s un ingrat că m-am gîndit, fie şi pentru o clipă, să ies de aici, nu?

– Ar fi culmea ingratitudinii, întări Dinulescu. Numai că înălțimea Voastră nu s-a gîndit niciodată serios la asta.

– Ba da, se împotrivi Pisicîinele.

– Şi tot printr-unul dintre cele patruzeci de mijloace de evadare ale dumneavoastră?

– Eh, desigur, făcu Pisicîinele.

– Mărite Pisicîine, zise Dinulescu, dacă tot sîntem la mărturisiri, dezvăluiți-mi şi mie unul dintre aceste patruzeci de mijloace pe care le-ați născocit.

– Bucuros, se învoi Pisicîinele. E momentul să punem plăcinta pe masă.

– Ascult, spuse Dinulescu şi, după ce aduse plăcinta, se răsturnă în scaun, ridicînd paharul şi închizînd un ochi, ca să se uite la soarele ce-şi răsfrîngea printre zăbrele razele în sucul rubiniu.

Pisicîinele aruncă o privire asupra pendulei. Mai erau zece minute şi bătea de şapte. Undeva, afară, se auzi nechezatul îndepărtat al unui cal.

106

– Să ți – 1 spun pe cel pe care mă bizuiam cel mai mult?

– Da, pe acela, rosti Dinulescu.

– Ei bine, făcu Pisicîinele, rupînd o fărîmă de coajă cu o mînă, iar cu cealaltă, în care ținea cuțitul de plastic, descriind un cerc pe deasupra plăcintei. în primul şi în primul rînd aş încerca să obțin veşti din afară.

– Oh, da, tărăgăna Dinulescu. Cum adică veşti din afară ?

– Ei, nimic mai lesne, spuse Pisicîinele Gavril. Făcînd o partidă de tenis pe terenul de pe donjon, bunăoară.

– O partidă de tenis ? întrebă Dinulescu ciulind urechile şi începînd să asculte cu mare atenție povestea deținutului.

– întocmai. Uite, eu trimit o minge în şanțul de apărare, un om e acolo şi-o ia. îi strig să-mi arunce mingea înapoi, el îmi aruncă o altă minge, pregătită dinainte, şi în acea minge este o scrisoare. Astfel se cheamă că am obținut veşti din afară.

– Drace! mormăi Dinulescu, scărpinîndu-se după ureche. Bine faceți că-mi spuneți treaba asta; de acum înainte, pe cinstea mea, cînd mai jucăm tenis, am să-i am straşnic sub ochi pe cei care culeg mingile.

Pisicîinele zîmbi.

– Oricum, continuă Dinulescu, toată povestea asta nu-i, la urma urmei, decît un mijloc de corespondență.

– Mie mi se pare destul de mult.

– Nu-i de-ajuns.

– Ba pardon. De pildă, spun prietenilor mei: aşteptați-mă în cutare zi, la cutare oră, de cealaltă parte a şanțului, cu doi cai gata de drum.

– Ei bine, şi-apoi ? Doar caii ăştia n-au aripi ca să urce pe ziduri şi să vină să vă caute.

– Eh, Doamne! exclamă Pisicîinele cu nepăsare. Nu-i vorba să aibă caii aripi ca să urce pe ziduri, ci să am eu un mijloc să cobor.

106

– Care ?

– O frînghie.

– Numai că, i-o întoarse Dinulescu, încercînd să rîdă, o frînghie n-o poți trimite, ca pe-o scrisoare, într-o minge de tenis. Nu?

– Nu, aşa e, însă o poți trimite în altceva.

– în altceva ? în ce anume ?

– într-o plăcintă, de pildă.

– într-o plăcintă? îngăimă Dinulescu.

– Aha, într-o plăcintă, exclamă uşurată Otilia.

– Da. Presupune un lucru, reluă Pisicîinele. Presupune că bunul meu prieten Minotaurul Samoil a cumpărat cofetăria din faţa Palatului...

– Ei bine? bîigui Dinulescu, tremurînd de-a binelea.

– Ei bine, Dinulescu, care-i un mîncăcios, vede plăcintele noului cofetar, le găseşte grozav de gustoase şi vine să mă îmbie să gust şi eu din ele. Eu mă învoiesc, cu condiţia ca Dinulescu să cineze într-o seară singur cu mine. Clipa fugii mele a fost hotărîtă, în schimbul de mingi, pentru ora şapte. Ei bine, la şapte fără cîteva minute...

– La şapte fără cîteva minute?... repetă Dinulescu, a cărui frunte se brobonise toată de sudoare.

– La şapte fără cîteva minute, continuă Pisicîinele, trecînd de la vorbă la faptă, desprind crusta plăcintei.

Găsesc în ea săbiuţa, o frînghie, o agendă, un creion şi un căluş gonflabil. Bag agenda şi creionul în pantaloni, pun săbiuţa la gîtul lui Dinulescu şi-i spun: „Prietene, sînt dezolat, dar dacă faci vreo mişcare ori scoţi vreun strigăt, eşti mort".

– Extraordinar, zise Otilia, bătînd din palme. Aşa arată cu adevărat o scenă palpitantă şi bine adusă din condei.

în acea clipă răsună bătaia pendulei.

– Şapte, spuse Pisicîinele.

107

– E şapte, spuse şi Otilia, să ne grăbim.

Temnicerul făcu o mişcare ca pentru a fi cu conştiinţa

împăcată. Pisicîinele încruntă din sprîncene şi îi apăsă tăişul săbiuţei pe gît.

– înălţimea Voastră, îngăimă el, nu mai fac nici o mişcare, vă jur.

– Să ne grăbim. Otilia, leagă-i mîinile. înainte să-i legi mîinile, ia-i surtucul.

– Pantalonii nu?

– Şi pantalonii, răspunse Pisicîinele, după o ezitare.

Acuma poţi să-l legi.

– Nu aşa, protestă temnicerul, la spate, legaţi-mi-le temeinic la spate.

– De ce? se miră Pisicîinele, în timp ce râsfrîngea manşetele pantalonilor, care-i erau cam lungi.

– Ca să nu creadă Otto că v-am fost complice.

– în regulă. Picioarele.

Orffia rupse o fişie lungă de cearşaf şi legă picioarele sărmanului temnicer cu atîta străşnicie, încît pînă şi acesta rămase mulţumit.

– Mai repede, e musai să ajung acum în sala maşinilor, pînă nu termină Otto partida de tenis, zise Pisicîinele.

– Acum, scînci temnicerul, vreau căluşul. Altfel au să mă învinuiască de ce n-am strigat. Vîrîţi-l cît mai adînc, înălţimea Voastră, cît mai adînc.

în timp ce Otilia lua căluşul din plăcintă şi-l umfla cu strîngeri spasmodice ale pumnului în gura temnicerului, Pisicîinele îl căută în buzunare şi îi luă cheile.

– Otilia, să iei şi frînghia, n-o lăsa în plăcintă. Cheia de la sala maşinilor este pe acest inel? vru să ştie Gavril, în timp ce-şi desfăcea bilele de la picioare şi lanțurile de la mîini.

Temnicerul dădu din cap că da.

– Care din ele e ? Asta ? Asta ? Atunci asta ? Asta. Bun, am să țin minte.

Cu aceste vorbe, Otilia şi Pisicîinele ieşiră din celulă şi zăvorîră uşa răsucind cheia de două ori în broască, apoi o apucară pe culoarul coborîtor.

108

Somnului Protector Oliviu, Esq Iubite Duce,

Sînt încîntat să vă anunț că decizia pe care au luat-o fomrile consultative este favorabilă într-adevăr semnării unui tratat şi că activitățile legate de construcția Canalului pot fi reluate chiar de astăzi. Evident, de astăzi este un fel de-a spune, căci anumite pregătiri sînt încă necesare şi este greu de crezut că putem mobiliza atît de mulți entuziaşti, dar mîine, exempli gratia, nu este o dată nerealistă. îmi îngădui să vă *• aştept mîine dimineață în Filiaşi, în partea dinspre Turn. Veți avea parte de o primire şi de festivități somptuoase, aşa cum se cuvine unui astfel de eveniment, major în conviețuirea popoarelor noastre, festivități care vor cuprinde un bogat program artistic, cu recitări, cîntece, folk lore, bufet, focuri de artificii seara, tăierea panglicii and stuff. Aştept din partea voastră un mesaj de confirmare pe care vă rog să-l trimiteți prin curier rapid, astfel încît să avem aici timp să ne organizăm. în acelaşi mesaj de confirmare, scrieți-mi cîteva rînduri legate de înălțimea Sa Teodosie, şi anume ce doriți să facem în ce-l priveşte. Altfel spus, ar trebui şi Domnia Sa să participe la festivități sau mai degrabă nu, pentru că, dacă ați alege prima variantă, aceasta ar presupune un plus de efort din partea noastră în chestiunea măsurilor de securitate.

108

Privind înainte către răspunsul Domniei Voastre, cu sinceritate, al dumneavoastră

Indescifrabil, Guvernator al Turnului

¿108

XII. Partida generalilor

– Ştii ce mă miră? întrebă Pisicîinele şi tot el răspunse imediat. Mă miră lipsa oricăror soldați de pază pe tot culoarul ăsta.

– De ce te miră? Normal ar fi să te bucure. Poate că, nefiind calea principală de acces la maşinării, Otto nu a mai găsit cu cale să pună pază.

– Ştiu şi eu ? Cînd m-au dus în celulă, au venit să mă ia doi halebardieri şi, crede-mă, au venit dincoace. Doar i-a chemat Otto şi au şi apărut. Bun, m-au lăsat în grija temnicerului şi s-au întors înapoi tot pe aici. Le-am auzit paşii.

– înseamnă că sînt la capătul culoarului. Ai grijă la cap.

Pisicîinele se aplecă, ferindu-şi capul de o ieşitură pronunțată a tavanului.

– îmi aduc aminte de grinda asta, zise el. Nu-mi place că e linişte. Rămîi pe loc.

Otilia îl văzu pe Pisicîine luînd o poziție de pîndă extrem de comică : cu nasul în vînt, cu urechile ciulite şi cu mîna stînga ridicată uşor în aer. Tonul lui fusese, cu toate acestea, grav, aşa că Fantoma îşi comprimă rîsul şi se conformă cerințelor momentului. Culoarul pe care coborîseră se afla scufundat în beznă şi ochii li se obişnuiseră cît de cît cu întunericul. La nevoie, de vreo două sau trei ori, cînd avuseseră îndoieli asupra locului în care urmau să pună piciorul, Fantoma luminase ea însăşi drumul,

accentuînd fosforescența veşmîntului său din batiste împletite. Acum însă, în fața lor, se decupa în negrul compact o suprafață de formă dreptunghiulară şi de culoare bleu-pal, iar nasurile lor simțiră adierea unui curent de aer.

– Cred că uşa spre sala maşinilor este deschisă, spuse Pisicîinele şi mai înainta prudent un pas. Dar atunci de unde vine lumina ?

– De afară? îşi dădu cu părerea Fantoma.

– Aşa arată, dar nu înțeleg. Sala pe care mi-a arătat-o Otto era complet închisă.

– Nu există decît o cale să aflăm, zise Otilia şi porni curajos înainte.

Pisicîinele clătină îngrijorat din cap şi spuse, mai mult pentru sine: să nu fie vreo capcană.

Trecînd de uşa care încheia culoarul, Pisicîinele se încredința că era vorba despre aceeaşi sală pe care i-o arătase Otto ceva mai devreme. Doar regimul de lumină era altul: în locul perdelelor de reflectoare care ascundeau marginile încăperii, lăsînd impresia unui spațiu nelimitat, lumina de un albastru-stins a asfințitului arunca acum asupra sălii razele ei reci şi pline de cruzime, printr-un fel de portal uriaş deschis pe toată lungimea uneia din laturi.

Sala, mare într-adevăr, nu mai ascundea acum nici un mister, în schimb dezvăluia frumoase efecte de perspectivă : cei aproape o sută cincizeci de metri în adîncime erau acoperiți de dale pătrate din piatră, ale căror linii de fugă se uneau undeva în apropierea peretelui opus. Din loc în loc, la distanțe egale, creşteau din pavaj coloane din metal cu armături şi capiteluri bulonate, pe care se sprijinea planşeul din grinzi al încăperii, la o înălțime de vreo douăzeci de metri. Coloanele susțineau şiruri lungi de reflectoare stinse. Prin portalul larg deschis al sălii se vedeau, pînă departe, colinele acoperite cu meri ale Ottoburgului şi drumul ondulat, mărginit de oțetari, care ducea spre sud. La capătul observabil al şoselei, ultimele

109

patru vehicule ale unui lung convoi - judecind după marea de praf lăsată în urmă - erau pe punctul de a dispărea după o colină. Soarele apunea undeva în afara vederii Pisicîinelui şi toate umbrele oțetarilor se întindeau peste şanțul din dreapta al drumului. Pisicîinele pierdu orice prudență şi parcurse cu paşi răsunători sala pînă spre mijlocul ei, acolo unde o husă cu pete uleioase acoperea un fel de paralelipiped masiv. Ridică husa, privi pe sub ea, o lăsă la loc jos şi începu să sară nervos, să înjure şi să bată din picioare.

– Am fost un dobitoc. M-a păcălit ca pe ultimul ageamiu.

Otilia se apropie îngrijorată şi îl întrebă ce are, apoi,

văzînd că nu poate scoate nimic altceva de la el decît mormăieli furioase, începu să inspecteze sala pe cont propriu, plutind cu viteză la vreo zece centimetri de sol.

Dalele cenuşii curgeau pe sub ea monoton şi doar din cînd în cînd, la intervale mari, se puteau zări zone dreptunghiulare mai închise, ca şi cum uriaşe maşini cu baza de aceeaşi formă ar fi lăsat uleiul să li se scurgă din motor.

Otilia numără optsprezece astfel de pete şi-i comunică Pisicîinelui descoperirea sa. Pisicîinele merse înspre fundul sălii şi îi mai arătă două urme ceva mai mici.

– Douăzeci, socoti Fantoma. Douăzeci de ce?

– Douăzeci de maşini de luptă, probabil că optsprezece hidroconuri gonflabile şi două maşini de tortură, pe care Otto le-a luat de sub nasul nostm, le-a pus în transportoare şi le-a dus spre Lacul Rece. Şi Pisicîinele îi arătă Fantomei ultimul vehicul din convoi, încă vizibil pentru cîteva secunde în zare.

Otilia cumpăni situația, apoi enunță o nedumerire, arătînd spre paralelipipedul acoperit cu husă din mijlocul sălii.

– Şi ăsta?

– Ăsta este prototipul, pe ăsta mi l-a arătat şi mi-a spus că nu e încă bine pus la punct. Am fost păcălit, țipă Pisicîinele şi reîncepu iar țopăiala.

110

– Să nu ne grăbim, încercă să-l consoleze Otilia. Poate că nu ne-am uitat bine.

Pisicîinele Gavril îi aruncă o privire mînioasă – sala era goală cît vedeai cu ochii, doar într-un colț, lîngă perete, se afla o pianină cu capacul ridicat, iar pe pardoseală, nu departe de Otilia, zăcea o cîrpă mototolită şi plină de ulei.

– Dezolant, comentă Gavril. înseamnă că mie, cînd mi-a arătat armele lui, transportul era deja pregătit. După care a mai încărcat ecervelatorul şi evisceratorul şi s-au cărăbănit cu toții. Din tonul coborîtor al frazei, Otilia îşi dădu seama că Pisicîinelui îi este literalmente silă să mai vorbească.

– Ce ecervelator? întrebă ea după un timp.

Pisicîinele tresări, căci se gîndea, apoi dădu din mînă

a lehamite.

– O porcărie. Apoi, pentru că socoti el însuşi că explicația nu este satisfăcătoare, adăugă: Otto.

Pe Fantomă, situația începu să o calce pe nervi. Drept care îşi luă aerul semeț şi nesuferit care-i stătea în obicei şi spuse:

– Fii te rog atît de drăguț şi acordă-mi atenția ta. Cînd Pisicîinele ridică ochii, continuă: Nu-mi face nici o, dar absolut nici o plăcere să stau la nesfîrşit în sala asta răcoroasă şi să mă uit la tine cum te gîndeşti, dacă într-adevăr asta faci. Am crezut chiar pentru o clipă că ai ațipit. Avem un plan şi înțeleg să mă țin de el. Aştept şi din partea ta acelaşi entuziasm.

– Mă gîndeam ce implicații are noua mişcare a lui Otto şi dacă nu cumva asta ne schimbă planurile.

– Nu are nici o implicație. Trebuie doar să ne grăbim.

Dacă Otto masează trupe la malul Lacului Rece, înseamnă că ne rămîn cîteva zile la dispoziție, maximum trei. Poți să îmi spui cu ce ne schimbă asta planurile?

– Deocamdată nu pot să-ți spun, probabil că nu le schimbă şi ai dreptate, recunoscu Pisicîinele cu îndoială.

110

110

– Atunci ?

– E ceva care îmi scapă şi nu ştiu ce.

Fantoma ridică din umeri.

– Adevărul e că eşti obosit şi vezi lucrurile în negru, îți recomand, după ce te îndepărtezi suficient de Ottoburg, să dormi măcar cîteva ore. Fantoma se apropie de portal şi privi în jos. La picioarele ei se surpa, pe aproape cincizeci de metri, un perete vertical şi neted, iar la baza lui se vedea o platformă metalică, lată cît deschiderea portalului. Otilia înțelese că platforma slujea unui dublu scop: o dată ca ascensor (şi este probabil că în acest fel fuseseră coborîte cele douăzeci şi una de maşini de luptă) şi în al doilea rînd ca închidere, după sistemul podului cu lanțuri, pentru portalul care stătea acum căscat către colinele cu meri. Ajunsă sus, la nivelul pragului, platforma bascula pe latura de jos şi astupa deschiderea sălii. Tocmai această posibilitate o îngrijora pe Otilia, în timp ce

urmărea activitatea unor halebardieri care se foiau în jurul platformei, verificau lanțurile şi, în mod evident, se pregăteau să o pună în mişcare.

– Ştii, îi spuse ea Pisicîinelui, pentru mine nu este nici o problemă să ies de aici, chiar presupunînd că mă închid.

Iarăşi, înălțimile de acest fel nu îmi dau nici un pic de amețeală. La tine însă mă gîndesc cu îngrijorare. Pe unde intenționezi să ieşi?

La început, Pisicîinele nu se dumiri ce doreşte Otilia să-i comunice în gustul ei alambicat, însă cînd auzi zgomotul sec al cuplării unui troliu undeva deasupra tavanului, urmat de un huruit de lanț, lucrurile deveniră clare pentru el. Ajunse din cîțiva paşi la prag, privi în jos şi simți cum i se face rău. înălțimea era considerabilă, iar platforma începuse deja să urce.

– Să ne despărțim acum, spuse Pisicîinele. Ne revedem la Bucureşti. încearcă să dai de Kaliopi şi de Samoil cît de repede poți. Nu mai sta, du-te.

Pisicîinele îi strînse mîna cu o anume febrilitate, apoi se întoarse şi începu să alerge spre fundul sălii. Otilia îl urmări trecînd de prima uşă, aceea care dădea în culoarul suitor dinspre temniță, apoi îl văzu oprindu-se ceva mai departe, apucînd o clanță şi scuturînd-o cu putere, scoțînd cheile temnicerului din buzunar şi încercîndu-le una cîte una. După o vreme, Pisicîinele porni agale spre portal, cu un aer dintre cele mai melancolice.

– E închis, spuse el, cînd ajunse lîngă Fantomă.

– Te referi la uşa pe care ai venit cu Otto cînd ți-a arătat sala ? Dacă mă întrebai, te scuteam de un drum.

– Nu se potriveşte nici o cheie.

– De ce s-ar potrivi ? Uşa aia dă spre palat, aşa că nu avea de ce să aibă temnicerul cheile.

Pisicîinele încuviință din cap.

– Cum ies eu de aici? o întrebă el pe Fantomă.

– îți propun să alegi o cale mai accesibilă pentru tine.

întoarce-te prin temniță.

– Capătul celălalt este păzit, ar fi o prostie.

– Atunci cobori pe aici cu frînghia.

Pisicîinele mai privi o dată la peretele vertical, a cărui lungime se scurta treptat, pe măsură ce platforma urca spre el. La baza parapetului, halebardierii stăteau cu capetele date pe spate şi urmăreau avansul lent al platformei.

– Or să mă vadă şi or să dea alarma, zise Pisicîinele Gavril, arătînd spre cei doi ostaşi.

Otilia examina situația.

– Dacă întinzi frînghia acum, da, e posibil să te vadă.

Dacă mai aşteptăm puțin platforma să urce, asta o să le închidă unghiul. Şi pe urmă, în spatele platformei, poți să faci ce cascadorii doreşti.

– E o variantă, acceptă Gavril. Deşi asta nu rezolvă mare lucru. Cobor pînă la platformă cu sfoara, după care platforma mă urcă frumuşel înapoi şi se închide. Ce-am rezolvat ? Halebardierii ăia trebuie să plece de acolo. După

o pauză sfioasă, adăugă: N-ai putea tu să le atragi într-un fel atenția?

Otilia îl privi de sus.

– în ce fel să le-o distrag? Să presupunem că m-ar vedea. Ar da sau nu alarma?

– Mă gîndeam şi eu.

– Eu zic să ne gîndim de două ori şi să vorbim o singură dată.

Pisicîinele se resemna şi continuă să privească la platforma care se apropia implacabil.

– Ştii, spuse Fantoma, eu cred că platforma asta nu se apropie deloc implacabil. Privi apoi în sus, spre cele două fante din zid în care zalele lanțurilor de tractare dispăreau una cîte una. Cred că poate fi oprită, adăugă ea. Dă-mi cheile.

– A, zise Pisicîinele, te gîndeşti să blochezi lanțurile cu cîte o cheie? Nu cred că ține. Cred, dimpotrivă, că or să rupă cheile ca nişte surcele. Nu uita, platforma asta a suportat maşinăriile lui Otto.

– Nu vreau să blochez lanțurile cu cîte o cheie, spuse Otilia cu iritare. Vreau să blochez un singur lanț cu toate cheile. Aşa cum înțeleg eu lucrurile, asta o să dezechilibreze troliul şi o să pună în funcțiune frîna de siguranță, pentru că Otto este un spirit tehnic şi s-a gîndit, desigur, la eventualitatea în care unul dintre lanțuri s-ar rupe sau ar funcționa diferit de celălalt. Imaginează-ți că urci sau cobori o maşină de luptă care te-a costat ochii din cap şi, la un moment dat, platforma se apleacă într-o rînă. Dacă mecanismul nu se opreşte la timp, platforma se rupe şi costisitorul utilaj se prăbuşeşte de la mare înălțime. Sincer, eu cred că Otto a prevăzut o situație ca asta. Dacă însă tu nu crezi, n-ai decît să rămîi aici şi să încerci să ieşi scobind zidul sau, dimpotrivă, poți să-ți dai drumul pe frînghie pînă în brațele oştenilor de jos. Eu, în acest timp, voi regreta că mi-am pierdut timpul încercînd să te ajut.

– Te rog să mă ierți, spuse repede Pisicîinele. Ai cu totul dreptate. Mă plec în fața inteligenței tale şi mă ruşinez că mie nu mi-a dat prin cap o astfel de idee simplă şi elegantă.

Otilia pufăi cu dispreț şi, trăgîndu-se către marginea portalului, strînse cheile într-un mănunchi şi le introduse prin ochiul unei zale.

– Şi acum să vedem, spuse ea.

Lanțul urcă încet spre perete, apoi cheile îşi făcură datoria şi se proptiră de-a curmezişul fantei. Hîrîitul troliului se mări, platforma se smuci uşor, iar lanțul opus făcu o buclă şi începu să se bîțîie.

– Cam asta e, zise modest Otilia.

– Cred că erau nişte chei dintr-un metal moale, îşi dădu Pisicîinele cu părerea, privindu-le trist cum se îndoaie şi se lasă trase, scrîşnind, prin fantă. Platforma se îndreptă şi îşi reluă cursa monotonă.

Fantoma Otilia lăsă mîinile să-i atîrne moi pe lîngă corp.

– Otto e un dobitoc, zise ea. Dacă nu s-a gîndit la nici un mecanism de siguranță, este un dobitoc.

– Dacă asta te consolează, se înclină Pisicîinele. Ce facem ?

– Eu ştiu ce fac. Ce faci tu ?

– Nu mă poți lua cu tine ?

– Pardon ?

– în zbor, pînă jos, lămuri Pisicîinele, cu ochii în pămînt.

– Răspunsul meu e nu, din principiu. Poate că dacă ar fi fost Teodosie în locul tău, l-aş fi luat.

– înțeleg, răspunse Gavril, muşcîndu-şi buzele. Este normal, e o chestiune de priorități.

– Este o chestiune de greutăți şi nu înțelegi. Pur şi simplu, ne-am duce amîndoi ca pietroaiele în jos. Mie, în orice caz, nu mi s-ar întîmpla nimic.

113

între cei doi se instala o tăcere stînjenitoare. La capătul ei, Otilia spuse:

– Mi se pare că nu avem de ales. Am să cobor şi am să le distrag halebardierilor atenția. După care să sperăm că te descurci şi singur.

Pisicîinele oftă şi scoase frînghia din pantaloni, căutînd din ochi un loc de care să o lege. Descoperi, în partea de sus a portalului, două belciuge în care, probabil, se fixa platforma de îndată ce bascula. Cum locul era prea sus pentru puterile Pisicîinelui, acesta îi înmînă Otiliei sfoara şi o rugă să o lege bine, ceea ce Otilia şi făcu, ridicîndu-se lin la cîțiva metri în aer.

– Nici nu ştii ce te invidiez, comentă Gavril. Să faci un nod trainic dacă ții cît de cît la mine.

Fantoma lăsă sfoara să se desfăşoare, apoi privi de-a lungul peretelui exterior ca să vadă pînă unde ajunge.

Platforma se afla acum la jumătatea cursei sale, iar capătul de jos al sforii aproape o atingea.

Pisicîinele apucă frînghia cu amîndouă mîinile, trase de ea pentru a-i încerca trăinicia, apoi se lăsă să alunece, ajutîndu-se din cînd în cînd de picioare. Deasupra lui se auzi un scrîşnet puternic, unul dintre lanțuri se opri, apoi huruitul troliului se transformă în zăngăneală de fierărie stricată şi platforma îşi încetă brusc urcarea. Otilia se învîrtea veselă pe pragul portalului.

– Cheile, spuse ea, cheile. Au blocat scripetele înăuntru.

Pisicîinele slăbi strînsoarea frînghiei şi începu să alunece cu viteză. Cînd atinse cu picioarele platforma, palmele lui erau roşii şi îl usturau. îi făcu Otiliei semn că totul este în regulă şi că poate să dezlege frînghia şi să i-o arunce. Fantoma coborî ea însăşi cu frînghia şi îl întrebă pe Gavril:

– I-ai văzut pe ăia de jos? Cînd s-a stricat mecanismul, au început să se agite, au vorbit ceva între ei şi au intrat în donjon pe poarta cea mare.

113

– Probabil că acum se duc să vadă ce nu e în regulă cu troliul, ceea ce ne dă puțin timp. Cînd or să ajungă în camera scripetelui, or să găsească cheile şi or să-l avertizeze pe Otto, spuse Pisicîinele şi se apucă să lege frînghia de capătul lanțului care susținea platforma.

– S-au potrivit lucrurile, comentă Otilia. Oricum, sfoara asta nu ți-ar fi ajuns pînă jos.

Pisicîinele îşi reluă coborîrea, de data aceasta mai anevoios, căci mîinile îl dureau. Undeva, la zece metri de pămînt, sfoara se rupse şi Gavril, fără un sunet, se prăvăli lîngă şanțul cu apă care înconjura donjonul, rămase ca mort preț de cîteva clipe, apoi începu să geamă cu voce mică. Otilia coborî îngrijorată lîngă el.

– Frînghia, spuse Pisicîinele, dezleag-o. Se ridică mai întîi în şezut, respiră adînc, apoi se sculă în picioare.

Pisica are şapte vieți, iar pisicîinele trei şi jumătate, comentă el, în timp ce strîngea bucata ruptă de funie şi o lua pe cealaltă de la Fantomă. Una s-a dus la „Lămîița", una acuma, tot mi-au mai rămas aproape două.

Otilia îl examina atentă.

– Nu pari să-ți fi rupt nimic, zise ea.

Pisicîinele zîmbi.

– Mă gîndesc la săracul Otto. O să găsească nişte chei în scripete, un temnicer dezbrăcat, legat fedeleş cu căluş gonflabil în gură, platforma înțepenită la jumătate şi nici urmă de mine. Mister total.

Otilia rîse.

– Să mergem fiecare la treburile noastre.

– Să te îmbrățişez şi să-ți mulțumesc, scumpă prietenă, zise cu glas emoționat Gavril, schițînd chiar un gest în acest sens.

– Să fim serioşi, se încruntă Fantoma şi deveni tot mai transparentă, pînă cînd tufişurile din spatele ei se văzură tremurat, ca printr-o masă de aer cald.

114

Pisicîinele trase săbiuța din pantaloni, pentru orice eventualitate, şi îşi făcu repede un plan de bătaie: „în mai puțin de un sfert de ceas, evadarea mea va fi o chestiune de notorietate. Otto va trimite soldați în toate părțile. Aşa că cel mai înțelept este să rămîn o vreme pe aici prin preajmă. Cînd lucrurile se vor fi liniştit, iar noaptea va fi luat pe deplin ținutul în puterea ei, plec în cea mai mare grabă spre Filiaşi".

Nu era cine ştie ce plan iscusit, însă Pisicîinele spera să funcționeze. în orice caz, deşi hotărîse să nu părăsească Ottoburgul, pe loc nu putea rămîne. Aşa că, tupilîndu-se din tufă în tufă, porni să ocolească donjonul de-a lungul şanțului de apărare şi, după cîteva minute de mers, ajunse în partea de nord a cetății, acolo unde se întindeau, în lumina piezişă a asfințitului, terenurile de tenis.

Orice jucător mai puțin mofturos ar fi socotit că vara, la ora şapte şi jumătate, atît mingea - oricum verde-fosforescent – , cît şi oponentul îmbrăcat în echipament complet alb se văd îndeajuns de bine ca să nu fie nevoie de instalația de nocturnă. însă Otto era un jucător mofturos, căruia îi plăceau lucrurile făcute ca în manual. De fapt, chiar aşa şi stăteau lucrurile în privința acestei pasiuni a lui pentru tenis: citise în Ghidul tinerilor despoți (Editura Humanitas, Bucureşti, 1993) că un principe, de oricîtă stimă s-ar bucura din partea curtenilor săi, trebuie să se ocupe, în afara treburilor statului, de un joc sau de o activitate nobilă a căror practicare măiastră să-l urce şi mai mult în ochii supuşilor. în lista de exemple se numărau : trasul cu arcul la țintă, oina în ogoi sau le jeu des paumes în timpul liber, petanca, bilboquet-\A, călăria sau echitația, biliardul, miuța, arşicele, tenisul, lansquenet-\\\, otuzbirul, ping-pong-ul, cricketul, bowlingul şi vînătoarea. Cum vînătoarea era exclusă, căci pe o rază de cîteva zeci de kilometri în jurul Ottoburgului nu trăia nici un animal sălbatic - poate doar bursuci, dihori şi nevăstuici ori alte jivine scotocitoare, în

114

Teodosio cel Mic

orice caz nimic care să poată purta numele de vînat, şi asta din pricina amplelor lucrări de terasare pe care tînărul despot le comandase -, Otto decisese inițial să se consacre nobilei arte a călăriei. Prima cursă în spinarea unui armăsar adus direct din Mongolia se soldase cu o buşitură urîtă, un braț frînt şi patru coaste fisurate (deoarece calul, după ce scăpase de nobila povară din cîrcă, găsise cu cale să revină pe propriile urme şi îl jucase pe Otto în picioare).

Nici trasul cu arcul nu dădu rezultate mai încurajatoare.

Otto, atît de priceput la mînuirea şurubelniței, se dovedi lipsit de orice manualitate cînd fu vorba să sprijine despicătura unei săgeți în struna arcului, astfel că prima săgeată slobozită nu porni înainte, ci înapoi, şi oferi medicului curții din Ottoburg onoarea de a salva ochiul suveranului său. în privința oinei, Majordomul fu acela care îi tăie lui Otto orice chef să exerseze pentru că, slugarnic, îşi făcuse un obicei din a rata toate prinderile.

Lansquenet-u\, ca şi otuzbirul i se părură fără anvergură (ce expunere ai atunci cînd întorci nişte cărți sau arunci nişte zaruri?), iar miuța i se păru nedemnă, la fel şi arşicele. în privința miuței, se şi felicită pentru instinctul de care dăduse dovadă tăind-o de pe listă, cînd, un an mai tîrziu, Editura Humanitas îşi reedita ghidul cu o erată care excludea şi ea miuța din lista jocurilor demne de un potentat. Biliardul îl plictisi repede, iar de ping-pong nu vru să audă: spuse doar Majordomului că, de vreme ce stiloul cu care scrie, cerneala cu care îl umple, cacaua pe care o bea la micul dejun, lenjeria pe care o poartă şi Zidul pe care se pregăteşte să-l atace sînt toate chinezeşti, nu vede nici o plăcere să joace un joc de proveniență identică. Cricketul şi petanca i s-au părut suspecte atunci cînd, oprindu-şi atenția asupra lor, a văzut că nu există nici o carte în librării cu regulile de joc. în schimb, două edituri, Litera şi Zoon Politikon, i-au trimis, ca însoțire la scrisoarea prin care se scuzau pentru lipsa titlurilor cerute, următoarele manuale utile în învățarea jocului de tenis: Tehnicile şi strategiile de poziționare în teren, respectiv Forehand contra Revers - o incursiune în istoria conflictului anglo-francez.

Otto îmbrățişa fără probleme această nouă şi întîmplătoare vocație (ei bine, da, vocațiile pot fi întîmplătoare, orice ar zice lingviştii şi filosofii) şi, după ce comandă şi alte manuale aplicate, puse să se îngrădească cu plasă înaltă, în partea de nord a Ottoburgului, suprafața necesară unui număr de treizeci de terenuri de tenis cu zgură, unul lîngă altul, la dimensiuni omologate. Tot conform normelor competiționale, excava pămîntul şi aşternu vin prim strat de gravelit, gros de douăzeci de centimetri; peste el, turnă încă zece centimetri de pămînt sterilizat prin ardere, ştiut fiind faptul că tocmai acest strat asigură elasticitatea suprafeței ulterioare; deasupra, chiar înainte de zgură, netezi un blat compact de humă, cu ajutorul unor roți cilindrice de mare greutate; în fine, restul pînă la cei cincizeci de centimetri regulamentari fură umpluți cu zgură pisată în pietricele nu mai mari decît stafida, după care netezitoarele îşi reluară cursele în susul şi în josul noilor terenuri. în timp ce muncitorii, sub supravegherea Majordomului, agățau fileurile şi măsurau tensiunea la întindere, Otto putea fi văzut, pe culoarele castelului, cu o rachetă în mîna dreaptă şi cu un manual în stînga, exersînd lovituri în gol şi bolborosind întruna: „Se destinde brațul în spate, cu cotul lăsat moale, se aşteaptă mingea cu genunchii în flexiune, se loveşte". însă tenisul, spre deosebire de schi sau de săriturile în lungime, nu poate fi învățat din manuale, astfel că Otto, la prima sa înfățişare pe teren, pierdu patru cutii de mingi în tufişurile din spatele plasei şi alergă după restul mingilor râmase în teren pînă scoase limba.

Cu ajutorul unui antrenor de prestigiu, adus de la Bucureşti, ducele ajunse, la capătul a cîteva luni de antrenamente istovitoare, să lovească mingea destul de curat, cu condiția

115

să repete de fiecare dată în gînd „se destinde brațul în spate, cu cotul lăsat moale etc". Cît despre oponenți, Otto semnă, chiar în ziua în care luă sfîrşit amenajarea tribunelor oficiale şi a instalației pentru nocturnă, un decret prin care îi obliga pe toți locuitorii Ottoburgului, cu sau fără stagiul militar satisfăcut, să presteze în compania suveranului lor cel puțin o oră de tenis săptămînal. Pentru că, pe de o parte, lui Otto nu-i plăcea să piardă

– avea obiceiul de a-i trimite în temniță pe oponenți -, însă nici nu suferea să cîştige în fața unor ageamii – avea obiceiul de a-i pune la cazne pe aceştia din urmă; din rîndurile ottoburghezilor se ridicară în scurt timp unii dintre cei mai abili jucători de tenis din regat şi de aiurea. Mulți dintre ei se remarcară la marile turnee, înscriindu-şi numele cu litere de aur în cartea sportului alb şi aducînd faimă modestei provincii. Cît despre instalația de nocturnă, Otto, ca toți aceia care îmbină desăvîrşit monomania cu zgîrcenia, nu o pusese în funcțiune decît pe terenurile care învecinau tribunele oficiale. Deşi la ora la care Pisicîinele se strecura, nebăgat de seamă, printre tufele tunse în stil „grifon" din spatele stelajului metalic cu băncuțe, soarele mai lumina încă, iar razele lui se răsfrîngeau în norii cînepoşi care se desfăşurau ca nişte reptile pe cer, cele şase becuri de deasupra terenului central ardeau la putere maximă şi făceau veşmintele albe ale jucătorilor să pară şi mai albe.

Otto era la serviciu, iar oponentul său, pe care, din poziția în care se afla, Pisicîinele nu-l vedea foarte bine, tocmai făcea semn că este gata să primească.

– Se aruncă mingea foarte sus, se ridică picioarele pe vîrfuri, se lasă mîna neîncordată în extensie pe spate, apoi se loveşte mingea cu aplecare înainte în coborîre, mormăi Otto instrucțiunile.

Mingea atinse imperceptibil banda fileului, apoi intră în spațiul de serviciu, sări şi lovi cu putere gardul de sîrmă.

116

– As, țipă Otto.

– Ne-ne-ne, protestă adversarul, a atins fileul.

– Care a atins fileul? Nu-i adevărat. A fost as.

– îmi pare rău, înălțimea Voastră, dar n-a fost.

– Majordom! Ce-a fost?

– A fost unul dintre cele mai măiastre servicii care s-au executat vreodată, răspunse Majordomul şi plecă să culeagă mingea de lîngă gard.

– Ai văzut ? jubilă Otto.

Dinspre adversar se auzi „Nț".

Otto se înroşi de ciudă şi începu să strige:

– Arbitraj! Arbitraj!

Vocea arbitrului îi ridică Pisicîinelui părul pe ceafă:

– A fost neț.

Otto trînti racheta de pămînt şi începu să sară cu picioarele pe ea.

– ^Țu cu cine ții, cu mine sau cu el?

– Eu am ținut mereu cu adevărul, răspunse cu melancolie Somnul Protector şi făcu apa să clipocească în acvariul aşezat pe scaunul de arbitru.

După ce îşi reveni din uluială, Pisicîinele decise să fie practic şi privi în jur cu grijă. Dacă nici unul dintre cărătorii Somnului sau halebardierii lui Otto nu era prin preajmă şi nu era nici unul la vedere -, atunci nimic n-ar fi mai simplu decît să se repeadă în teren, să-l străpungă pe Otto cu săbiuța, să alerge apoi în diagonală pînă la marginea fileului, să răstoarne scaunul înalt cu acvariu cu tot, apoi să se repeadă la adversar, oricine ar fi fost el, şi să-i ia gîtul. Cît despre Majordom, socotea Pisicîinele în gînd, acesta ar fi cu mult prea înfricoşat de evenimente ca să reacționeze în vreun fel. Toate marile înfăptuiri au la bază planuri simple. Pisicîinele trase săbiuța afară din pantaloni şi se tîrî pe sub tribună în căutarea unui loc mai bun din care să atace. îi era ciudă că nici măcar din noua lui poziție nu putea desluşi fața adversarului lui Otto. Tot ce

vedea era o pereche de picioare păroase cu muşchii foarte dezvoltați, aproape butucănoşi, acoperiți pe jumătate de nişte ciorapi de prosop impregnați cu transpirație şi zgură.

Zicîndu-şi în sinea lui că asemenea picioare susțin de obicei un trup puternic şi agil, Pisicîinele îşi schimbă planul de atac şi decise să scape de acest adversar înaintea Somnului Protector, care oricum se bucura de o libertate de mişcare limitată în acvariul său. în orice caz, Otto avea să fie primul atacat.

– Cît e ? întrebă Otto, cumpănind racheta pentru repetarea serviciului.

– Cincisprezece patruzeci, anunță solemn Somnul.

Otto aruncă mingea în aer şi repetă mărunt din buze

partea teoretică. Mingea ajunse în celălalt teren şi se întoarse de acolo în lung de linie. Ducele alergă să se poziționeze ca în manual, la un metru oblic față de locul căderii mingii în teren, şi chiar reuşi. însă lovitura de revers nu îi ieşi cum intenționa, pane şi din cauza mingii, care sări prea sus. Cu chiu, cu vai, mingea ajunse de partea cealaltă a fileului, iar Pisicîinele văzu picioarele cu ciorapi de prosop alergînd repede, cu muşchii ca odgoanele, şi apoi alunecînd lung pe zgură. Salvată în ultima clipă, mingea sări în terenul lui Otto, spre mijloc, acolo unde se întretaie liniile careului de serviciu. „Proastă poziție", se gîndi Pisicîinele, prins de joc, „dacă nu se concentrează, ori o dă în fileu, ori în bălării". Otto expedie mingea în bălării, atît de departe şi atît de sus, încît îşi puse mîna streaşină la ochi pentru a-i urmări traiectoria.

– Şi ghem, spuse Somnul Protector din scaunul său.

– Ce să-i faci, remarcă Otto cu un surîs verde, nu poți să fii bun în toate. Schimbăm terenurile.

Această decizie îl nemulțumi pe Pisicîine, care tocmai se pregătea de atac, şi îl forță să-şi regîndească planul. „îl las pe Somn la urmă, asta e stabilit. Otto rămîne penultimul, iar primul o să fie acest individ, pe care cu această

ocazie sper să-l văd la față." însă soarta nu fu nici de data asta de partea Pisicîinelui: în drumul spre terenul celuilalt, fiecare jucător se opri pe banca din spatele scaunului de arbitraj şi Gavril auzi mai întîi fîsîitul unei sticle de apă minerală, apoi următorul dialog:

– Prin urmare te duci mîine. (Otto)

– E mai mult decît o obligație de protocol, este plăcere pură. (Somnul Protector)

– Deci divertisment. Dacă aş şti că pot să am încredere în furnici, te-aş însoți. Dar aşa... Mi-e teamă să le las să încarce transportoarele de capul lor. (Otto)

– Nici nu este nevoie neapărată de prezența înălțimii Voastre. (Somnul Protector, glas uşor speriat)

– Oricum, am nevoie de linişte. Trebuie să te reculegi înaintea unui mare eveniment, (evident, Otto)

– Să înțeleg că înălțimea Voastră a aflat ceva despre locul în care se ascunde Teodosie? (Somnul Protector)

– Sincer? Nu. N-am scos nimic de la Gavril. Să-ți spun un secret: nu mai are acum nici o importanță. Vrei şi tu?

(Otto, gîlgîit de apă)

– Nu, mulțumesc, (probabil celălalt jucător)

– A cui e vocea asta? Pot să jur că am mai auzit-o.

(Pisicîinele)

– Să înțeleg că Teodosie nu vă mai interesează ? (Somnul Protector, iscoditor)

– A, ba da, dar în ce mă priveşte, să-l am în mînă acum nu mă mai interesează. Oricum situația nu se schimbă.

Lucrurile au pornit pe un făgaş de neîntors. (Otto)

– Aşadar, mîine la asfințit, îmbarcarea. (Somnul Protector)

– Debarcarea. (Otto, subliniază „de", rîde)

Cu săbiuța în pumn, Pisicîinele se tîrî încet pe sub tribune şi ajunse în spatele băncii pe care se odihneau cei doi jucători. Otto se apleca înspre stînga pentru a pune sticla cu apă minerală jos. Adversarul său stătea cu capul

118

în piept (Gavril vedea o ceafă groasă, de halterofil, tunsă perie) şi îşi ştergea mînerul rachetei cu un prosop. Somnul Protector se întorsese în acvariu cu spatele la teren, pentru a vorbi cu Otto.

– Ca să-ți spun sincer, am emoții, zise el. Dacă eşuăm, ceea ce facem noi se numeşte lovitură de stat şi pentru asta pedeapsa e una singură.

– Prostii. în situația în care ne aflăm acum, nu cred că poate interveni nici un element care să ne împiedice.

(Otto; îl bate pe umăr amical pe celălalt jucător)

– Acesta este cel mai bun moment: lui Otto şi forțosului ăstuia le iau gîtul dintr-o lovitură. (Pisicîinele, lucire de sabie)

– Dumneata crezi că ai să te descurci? (Somnul Protector)

– în ce mă priveşte, să n-aveți nici o grijă, (celălalt jucător, ton suficient)

– Oare îl cunosc de undeva pe omul ăsta ? în sfîrşit, cu atît mai rău pentru el. (Pisicîinele)

Pisicîinelui i se păru că aude în spate un foşnet scurt.

– înălțimea Voastră, alarmă! (voce nouă, gîfîită)

– Ce cauți în teren cu cizmele, pleavă ? (Otto)

– Iertare. înălțimea Sa Pisicîinele. A evadat, (altă voce gîfîită)

– Nenorocire, strigă gîtuit Somnul Protector, scăpă pîlnia acustică, apoi se dezechilibra şi fu cît pe ce să cadă cu acvariu cu tot de pe scaun.

Pisicîinele se trase prudent înapoi şi-şi ținu respirația, deşi era greu de crezut că cineva l-ar fi putut dibui în debandada care se iscase pe terenul de tenis şi în jurul lui.

Otto răcnea la şefii de companie, care urlau la halebardieri, care urlau la scutieri, care îi bătură de nervi pe îngrijitorii terenului, veniți să refacă tuşele. Somnul Protector se jeluia pînă la sufocare în colivia sa acvatică şi, aşa gras şi roşu cum era, părea în mijlocul unei crize de apoplexie.

118

Majordomul umbla fără vreo țintă cu mîinile în cap şi întreba pe toată lumea cît este ceasul. Otto îl pocni zdravăn peste ceafă şi-l întrebă printre dinți - semn rău - de ce-l interesează cît este ceasul, iar Majordomul răspunse că în felul acesta s-ar putea afla dacă Pisicîinele a ajuns sau nu departe de castel.

– Trimiteți cîte un detaşament pe toate drumurile spre sud, răcni Otto. Cum a evadat, cum a fost posibil? Trimiteți şi spre nord.

Cei doi halebardieri povestiră cum se oprise platforma la jumătatea cursei, cum ei, plini de nelinişte, alergaseră în cabina troliului şi găsiseră acolo o legătură de chei înțepenite între roțile dințate şi cum, bănuitori, merseseră la temnicer ca să-l întrebe dacă nu cumva sînt cheile lui.

Pisicîinele profită de agitația din jur şi îndrăzni să ridice capul, căci curiozitatea îl îmboldea să afle cine este bărbatul cu care joacă Otto tenis în prezența Somnului Protector. însă omul nu se ridicase de pe bancă, ci, dimpotrivă, continua să-şi şteargă liniştit mînerul rachetei, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Otto veni şi el să se aşeze. Spre deosebire de vecinul său, era nespus de afectat de cele întîmplate (îşi tîrşîia picioarele).

– Nu mai te boci atîta, zise el către Somnul Protector.

Ce dacă e Pisicîinele în libertate? A? Cu ce ne dă asta planurile peste cap?

– Ție ce-ți pasă? Tu nu ştii. Are un dinte împotriva mea şi, dacă pune mîna pe mine, n-o să mă cruțe. Vocea Somnului Protector o luase în sus de spaimă şi acum avea ascuțimile unei ocarine. Cît timp trăieşte Gavril, viața mea este în continuă primejdie.

– Ai dreptate, murmură Pisicîinele printre dinți.

– Să vină cărătorii mei! Nu mai stau nici o secundă nepăzit. Nu mai părăsesc lacul! Nu mai contați pe mine.

Otto se ridică de pe bancă şi urcă repede treptele către scaunul de arbitraj, apoi îşi lipi fața de sticla acvariului.

119

– Ascultă-mă bine, plătică nevrednică. Nu mă interesează că ți-e frică sau că nu ți-e sau c-o să mori mîine.

Nu-mă-in-te-re-sea-ză. Mîine, la ora stabilită, te duci să tai panglica la Canalul Filiaşi-Marea Noastră. Este parte din înțelegere şi nu vreau să-mi pun transportoarele în pericol din cauza ta. Să înceapă amenajările. Mîine după prînz să fie Curentul Golfului cît trebuie de sărat ca să trec cu flota. Te ocupi de asta. Dacă ceva nu iese conform planului, am să te socotesc vinovat şi am să te jupoi.

După ce coborî, la fel de hotărît, scara, Otto se adresă oponentului său de pe terenul de tenis cu o voce plină de emoție:

– Aş vrea să mă înțelegi. Situația nu este rozã, şi mai ales într-o clipă ca aceasta aş avea nevoie de suportul dumitale şi al oştirii pe care o conduci. Spune-mi, dar cinstit, milităreşte, pot să mă bizui pe el?

– Ce să ne mai tot aia, răspunse fără chef omul de pe bancă. Am zis că aşa facem, aşa facem. Debarci şi-ți vezi de treabă. Nu m-amestec, mă fac că nu te cunosc. Io îmi masez trupele ca să apăr chipurile Zidul în dreptul capitalei. Tu îți vezi de treabă şi ataci pe la Valea Căpercilor.

– Deci, totuşi, la Valea Căpercilor, murmură Pisicîinele.

– După care vă învăluim chipurile prin spate şi vă predați.

– După care ne predăm.

Otto zîmbi larg şi se întoarse spre Somnul Protector.

– Domnule, de ce te temi ? Partida este cîştigată. însuşi generalul Marin Căciulata este alături de noi. Apropo, spune-mi, generale, fluturaşii ăia, pe care ți i-am dat să-i împrăştii prin Bucureşti, i-ai împrăştiat? Pun mare preț pe starea de spirit a celor pe care-i cuceresc. Vreau să fie agitați, înfricoşați, să tremure la orice zvon.

– Bine că ți-ai adus tu aminte, că chiar voiam să deschid discuția. Fluturaşii ăia - a trebuit să tipăresc eu alții, pă cheltuiala mea, aşa că trebuie să mai scoți nişte

119

mălai, zise generalul şi îşi frecă degetul mare al mîinii drepte de arătător.

– De ce, cei pe care ți i-am trimis eu nu erau buni ?

întrebă Otto, uşor ofensat.

– Nu erau buni dă nici o culoare, răspunse cu bun-simț popular generalul Căciulata. Aveau scris pă ei: „Bucureşteni, la armament!". Tu voiai să zici: „Bucureşteni, la arme", nu ?

– Nu-i totuna? întrebă Otto.

– Păi nu e, bă, nu e. învățați şi voi să vă exprimați corect. Io-te la el, totuna. Auzi.

Pisicîinele se făcu cît putu el de mic şi se strecură pe sub tribună pînă ajunse la gardul împrejmuitor al terenurilor. Soarele apusese de tot şi, pe lîngă întuneric, se făcuse răcoare. Deocamdată, lui Gavril nu-i trecea prin cap nici un mijloc prin care să o avertizeze pe Otilia că generalul Căciulata trădase, dar spera să poată ajunge la timp'la întîlnirea de la Marele Stat-Major. Şi apoi, era convins că, într-un fel sau altul, Fantoma Otilia avea să se descurce. O masă de ectoplasmă - ce i se poate întîmpla rău? Teodosie este într-o situație mult mai proastă decît oricare dintre noi; acum, că Somnul Protector ştie că sînt liber, o să îl scoată din temnița de la Filiaşi şi o să-l ducă în altă parte sau o să dubleze paza, socoti el şi, după ce ocoli Ottoburgul prin livezile cu meri, ieşi într-unui din drumurile spre sud, unde se angaja imediat în alergare.

Aşa cum îi promisese Fantomei Otilia în discuția lor din sala maşinilor, Pisicîinele se deplasa constant cu aproximativ douăzeci şi cinci de kilometri pe oră.

120

Libertate şi neatîrnare!

Ne-ai scris să abandonăm lupta şi am abandonat-o şi proşti şi greşiți şi fără de minte am fost. Ne-ai îndemnat să ne părăsim ascunzătorile şi să ieşim la lumină şi ne-am căit imediat, căci potera înarmată cu suliți şi ghioage parcă pe noi ne aştepta şi ne-au căsăpit ca pe puii de crescătorie şi ne-au răvăşit muşuroiul şi nimic nu s-a ales de toate proviziile ce aveam strînse acolo. încrezători în sfaturile tale, am părăsit adăpostul umbros al pădurii şi mulți din cei mai viteji dintre noi au pierit fără măcar să apuce să lupte sau au fost prinşi şi torturați sau aruncați în ocnele de sare. Pe Epamimonda cel atît de fragil şi vesel, care ne cînta serile în peşteri la fluierul lui cu patruzeci şi trei de găuri, Epamimonda, cel atît de priceput la strategii, a trecut în lumea drepților tranşat ca un salam. Leonida este acum lîngă mine, cînd scriu, şi sîngele lui mînjeşte încontinuu duşumeaua şi gîlgîie. Herodot, cel mai drept şi viteaz dintre noi, a fost luat şi legat fedeleş şi se cianozase sub strînsoarea frînghiilor şi tot mai striga nu vă lăsați fraților, luptați pentru libertate şi neatîrnare.

De Ianis nu mai ştiu nimic, ultima dată cînd l-am văzut se războia cu doi agenți şi eu a trebuit să fug şi să-mi scap pielea şi apoi ne-am întors toți cîți am rămas să-l căutăm, gîndind că o să-i găsim leşul în pădure, dar nimic nu am găsit la locul luptei, doar urme de sînge şi limfă. Acum ne refacem cum putem şi nutrim gînduri de răzbunare. Nu ştim

120

precis ce-o să facem şi, mai ales, nu ne închipuim cum. Slavă Domnului că transporturile pe care ni le-ai trimis am apucat să le ascundem şi n-au fost descoperite, ceea ce înseamnă că, la nevoie, ne putem înarma şi putem reîncepe lupta. Dar pe omul pe care l-ai trimis cu transportul, Marin Căciulata pre numele lui, să nu-l mai trimiți, căci nimeni altcineva în afară de el nu avea cum ne vinde.

Acuma, este cu putință să merg după frații noştri în minele de sare ca să-i scoatem de acolo şi măcar atîta datorie să-mi îndeplinesc față de ei, dacă să-i apăr cu pieptul n-am putut. Altceva acum nu prea îmi trece prin cap. Nu-mi trece. Oh, nenorocire plumburie ca asfințitul soarelui într-un Occident noros! De ce ne-ai împins în moarte? Oare cu adevărat

ai crezut că lucrurile au a se îndrepta ? Că lupul s-a făcut miel şi somnul - oblete? Căci nu cred ca tocmai tu să te fi dat de partea duşmanului şi să tragi în pierzanie pe tocmai fraţii tăi. Cred mai curînd că o orbire trecătoare ţi-a dat ghes să crezi în vorbele meşteşugite ale Somnului, iar TPPM Gavril avea dreptate să se îngrijoreze. însă dacă eu sînt prudent şi mă feresc să-ţi tîrăsc renumele în noroi, fie şi numai pentru a nu necinsti memoria vrednicului tău tată care a luptat ca şi noi, să ştii că ceilalţi care au scăpat cu viaţă îţi fac vină pentru sfaturile ce ni le-ai dat şi le socotesc din pornire mincinoasă. Dezvinovăţeşte-te cît mai repede, răspunzînd scrisorii acesteia, şi eu bucuros voi fi să recunosc că eşti fără pată şi să spăl ruşinea pe care fraţii noştri o văd pe obrazul tău. Iar dacă nu vei răspunde, aceasta înseamnă că temerile lor sînt întemeiate şi că, sub masca ajutorului frăţesc şi sub sfintele ideluri ale Frăţietăţii, ne-ai vîndut. Şi atunci numele tău va fi pe veci şters din inima noastră şi

121

nu ne vom mai aduce aminte de tine. Dezvinovăţeşte-te cît mai curînd, te rog, pentru ca să aduci din nou bucuria şi încrederea în sufletele noastre şi arată-ne că greşim.

Sănătate şi Frăţietate, poate pentru ultima oară.

121

XIII. Mai mult decît perfect

Dacă ai o anumită vîrstă – să zicem că nu mai eşti în floarea tinereţii - şi fire albe au început să-ţi răsară pe la tîmple, junghiurile din şale te turmentează şi durerile subţiri ca fuioarele de oţel din oase nu-ţi dau pace, dacă se nimereşte să trăieşti o pasiune tomnatică pentru o făptură pe care ani de zile ai disprețuit-o, pe care ai văzut-o aproape zi de zi, dar niciodată n-ai ştiut s-o preţuieşti, dacă ai avut sentimentul că din viaţa ta s-a dus mai'mult jumătate şi tot trecutul îţi apare, cînd îl rememorezi, învolburat ca norii, iar singurele porţiuni luminoase ale amintirilor tale fac parte din copilărie şi dacă starea ta materială este modestă - ceva bani puşi deoparte, nişte terenuri în proprietate şi cam atît -, atunci nimic nu este mai plăcut, mai melancolic, mai răscolitor decît sunetul fanfarei într-o staţiune balneoclimaterică.

Sergenţii, purtînd pe cap şepci cu ceaprazuri aurii, cu piepturile strînse în tunici brodate, cu epoleţi avînd înfipţi în ei însemnul armei-liră, intră pe rînd în chioşcul din lemn şi fier forjat, iau loc pe scaune, scot din cutii tubele, tromboanele, trompetele, cornetul cu pistoane, saxofoanele, fagotul, oboaiele şi fluierele mici şi, la un semn al mustăciosului major, încep să sufle în ele. Sunetele se întrepătrund ca firele de păr a două perii pentru haine presate una-ntr-alta şi se înalţă sub acoperişul ţuguiat al chioşcului, propagînd vibraţia în moleculele de aer. Porumbeii de pe acoperiş frisonează uşor şi îşi umflă penele.

121

Teodosio cel Mic

Unii uguiesc, alţii îşi vîră capul la subsuoară. Grupuri de turişti veniţi la ape se apropie de chioşc, vrăjiţi de masa învăluitoare a muzicii. Sînt tineri sau bătrîni, mame şi taţi între două vîrste, cu o odraslă sau două, veniţi să se bucure de tihna staţiunii, să-şi curarisească coxartroza, gastrita, tromboflebita, înţepeneala degetelor, lupusul, torticolisul, chisturile, insuficienţa pulmonară sau nevrozele, cazaţi la hotelul Regent, la Hercule, la Riviera, în gazdă, cu cortul sau la motelul nelipsit din orice staţiune de odihnă şi tratament, acela care poartă însuşi numele staţiunii, anume la motelul Petrila.

Kaliopi şi Samoil s-au aşezat la una dintre mesele scoase pe promenadă de către patronul berăriei „Prospekt" o furnică vînătă între două vîrste, cu şorţ pînă în pămînt şi au comandat grisine şi limonada. Paharele cu pai stau în faţa lor, neatinse. Amîndoi mestecă absent grisine şi privesc unul în ochii celuilalt. Kaliopi îşi ţine coatele pe masă şi degetele împletite. Samoil inspiră adînc din cînd în cînd, ai zice că oftează, şi-şi trece mîna peste părul lui des, lipit de creştet cu ulei de nucă. Atunci cînd vîntul adie mai tare, penele de pe gîtul Bufniţei se zburlesc, iar Minotaurul întinde grijuliu mîna şi, mîngîindu-le, le aşază la loc. Kaliopi surîde pierdută. Atunci cînd Kaliopi îşi schimbă poziţia şi ia coatele de pe tăblia mesei, limonada din pahar se clatină. Samoil se apleacă galant, caută un capac de bere, îl culege de pe jos şi îl pune sub piciorul mai scurt. Masa este acum fermă.

– E bine? întreabă el dulce, iar Bufniţa clipeşte de cîteva ori în semn că da, e mai bine.

Minotauml îşi ţuguie buzele, le apropie de pai şi trage delicat din el, atent să nu facă nici un zgomot. Se uită la Kaliopi pe sub pleoape. Kaliopi se apleacă şi ea şi absoarbe prin pai o cantitate mică de limonada.

Patronul-furnică trebuie să-i întrebe de două ori dacă mai doresc ceva înainte ca Samoil să ceară din ochi

părerea lui Kaliopi, aceasta să încuviinţeze din cap, iar el să comunice dorinţa lor comună:

– încă o porţie de grisine.

– Ce furnică drăguţă, spune Kaliopi în urma patronului, care se îndepărtează notînd comanda într-un carneţel.

– Toate furnicile sînt extrem de drăguţe, încuviinţează Minotaurul Samoil. Toţi locuitorii oraşului Petrila sînt extrem de drăguţi, adaugă el.

– Lumea este minunată, mai spune Bufniţa, trage aer în piept, apoi recade în tăcerea ei zîmbitoare.

Minotaurul îşi sprijină pumnul în arătător şi inelar pe tăblia mesei şi îl face să înainteze, mişcînd degetele alternativ.

– Vine omuleţul spre tine.

Kaliopi chicoteşte şi-l lasă pe omuleţ să ajungă pînă la mîna ei, apoi, făcînd „viup" din buze, îşi ascunde palmele sub masă.

Minotaurul îşi trage nasul de două ori în numele omuleţului care, plîngînd, se îndepărtează cu mers împleticit.

– Vino, omuleţule, spune cu glas subţire Kaliopi, urcînd şi ea două degete timide pe masă. Gîgîlicea ta iubită te aşteaptă.

Omuleţul Minotaurului se întoarce plin de speranţă, păşind de astă dată pe arătător şi pe inelar. Degetul mijlociu merge înaintea lor, verificînd terenul. Gîgîlicea lui Kaliopi se ascunde după paharul cu limonada şi spune:

– Prinde-mă, sînt aici.

Omuleţul începe să alerge.

– Cucu, spune el, întinzîndu-şi gîtul lung în spatele paharului.

– Cucu-bau, răspunde gîgîlicea şi fuge graţios mai încolo, însă omuleţul, fie şi numai pentru că este mai masiv, o

ajunge din urmă pe gîgîlice şi o ia în braţe (degetul mare şi inelarul). Gîgîlicea cedează şi acceptă dulcea forţare, răsturnată lasciv pe spate.

Teodosio cel Mic

în după-amiaza aceleiaşi zile în care Pisicîinele şi Teodosie îl primeau în reşedința de vară pe Somnul Protector şi pe cei şase consilieri ai săi, Minotaurul Samoil se gîndise îndelung la sfatul pe care i-l dăduse Fantoma Otilia: să pună într-un coş nişte ciuperci şi să le ducă, spre împăcare, Bufniței. De ce nu, în definitiv? La ce bun să alimentezi un conflict cînd poți să-l dezamorsezi cu un gest? E adevărat, asta în măsura în care Bufnița acceptă.

Dacă nu acceptă ? Dacă îl repede şi îi trînteşte ofranda cît colo, ba îi mai şi zice două vorbe bine simțite, apoi îi rîde în nas? Perspectiva îl enervase pe Minotaur. Pe de altă parte, se liniştise el, n-ai cum să ştii dacă nu încerci; aşa că o încercare tot merită făcută. Minotaurul scosese din cămară un coş de nuiele, îl umpluse ochi cu ciuperci şi îl privise gînditor cîteva ceasuri bune. Apoi, asudat în urma căldurilor de peste zi şi obosit de cele cîteva ore pe care i le răpise corespondența (Minotaurul îşi caligrafia întotdeauna scrisorile sale către avocați sau către cine se nimerea), luase un săpun cu glicerina din vraful de săpunuri cu glicerina adunate de-a lungul vremii şi decisese să facă o baie. Drept care îşi umpluse cada şi pusese să plutească în ea un număr de rățuşte din plastic întoarse cu cheia. Se dezbrăcase şi intrase în apă. Există anumite avantaje spirituale pe care numai băile extrem de rare ți le pot oferi. O groază de lume se spală zilnic cu duşul, fie dimineața, fie seara. Asta e mare prostie. Menținîndu-te tot timpul curat, începi să nu mai vezi necesitatea unei băi adevărate. Căci numai cînd te scufunzi pînă la gît în lichid poți, de pildă, să priveşti, minute în şir, plutirea legănată a rățuştelor, în timp ce arcul dinăuntrul lor cîrîie şi se destinde. Numai după un sfert de oră de stat în apă, pielea de pe degete se zbîrceşte şi ai prilejul, atingînd cu buricele lor suprafața tare şi rece a faianței, să încerci acea unică senzație în care tarele se desparte de rece,

îndepărtîndu-se ca printr-un telescop întors. Şi doar într-o cadă umplută ochi poți să-ți îndoi genunchii, să tragi aer în piept, să închizi ochii şi să-ți laşi capul pe spate pînă cînd, avansînd rid cu rid, apa îți acoperă fruntea şi îți învolburează părul de la rădăcină. Şi atunci, ce zgomot se aude în urechi! Ca şi cum sub tine s-ar afla adunate într-un spațiu mic toate vietățile subterane ale pămîntului, fojgăind, rozînd, săpînct. Ba chiar, cu un ecou îndepărtat, se aud humind nişte motoare. După care n-ai decît să scoți capul de sub apă şi să pipăi cu mîna pînă nimereşti săpunul. Părul dat cu ulei de nucă se spală în trei reprize.

După fiecare din ele, lasă-ți capul repede în apă şi ai să auzi din nou zgomotele acelea, în timp ce părul o să-ți fluture ca algele în val. Cînd părul e curat, trece degetele prin el. Ai să vezi că scîrțîie. Acum poți să întinzi săpunul pe picioare, pe burtă, pe spate, la subsuori. Acum odihneşte-te. Este momentul unei noi mnde de contemplație.

De-abia după aceea o să te ridici în picioare (ai să-ți reaminteşti în acest fel că trupul tău are o anume greutate) pentru a doua spălare cu săpun. Dacă ai uitat săpunul în apă, cu atît mai bine. Caută-l cu mîna pe fundul căzii - o să-ți alunece rapid printre degete de cîteva ori, dar o să fie aproape moale. Tot atunci, caută şi dopul căzii, trage-l afară şi urmăreşte cum scade nivelul apei. Pe marginea căzii, clăbucul şi firele de păr vor arăta, cu precizia unor straturi geologice, cît de lungă şi fericită a fost baia. Cînd te-ai lăsat în cadă, săpunul era un paralelipiped sticlos şi dur. Acum, marginile lui s-au rotunjit şi stratul de deasupra a căpătat culoarea şi consistența iaurtului. Pasta asta se întinde pe corp, aproape că nici nu-ți trebuie apă, şi poate fi lăsată un pic să se usuce. S-a făcut răcoare, însă materia lăptoasă în uscare a săpunului nu-ți lasă pielea să se facă de găină. Te vei întoarce visător spre bateria duşului, vei suci robinetele şi vei potrivi apa astfel încît să nu fie prea

fierbinte şi nici jetul prea puternic. Căci presiunea prea mare te poate împiedica să urmăreşti cum, sub frontul învolburat al apei care se scurge urmînd volumele corpului tău, straturile de săpun şi jeg se scurg ca răsucite cu făcăleţul.

Minotaurul Samoil se ridicase în picioare, cu apa acum pînă la glezne, şi manevrase robinetele duşului, aruncînd o ultimă privire fericită săpunului care se întărise pe el.

Spre stupoarea lui, de pe furtun nu venise decît o răsuflare caldă, apoi instalaţia horcăise prelung. Privise spre cadă.

Ultimele fire de apă se scurgeau rotindu-se pe gaura canalului. Minotaurul ieşise nervos din baie - începea să i se facă frig -, aşteptase o vreme plin de speranţă, apoi se înfăşurase într-un prosop, îşi pusese şlapii în picioare şi pornise cu gînduri de răzbunare spre domeniile Bufniţei Kaliopi. De ce îi tăiase apa? Chiar aşa, oameni în toată firea au ajuns la şicane nedemne de poziţia şi avuţia lor?

Ce intenţionează Bufniţa ? Dacă are vreo revendicare şi el o poate satisface, să o exprime în cuvinte. De-aia au fost lăsate vorbele pe lume, să negociem şi să ne-nţelegem.

A, dacă ea crede că printr-o mişcare de forţă îi poate suci mîna la spate - metaforic vorbind -, atunci să se pregătească pentru ce e mai rău. A înţeles, ca persoană civilizată ce se află, să regleze pînă acum conflictele pe cale juridică, deşi, sincer, pe el chinezăriile de acest fel îl plictisesc de moarte. Acum a înţeles: unde nu merge cu frumosul, merge cu bîta. Kaliopi să se pregătească de război. Nimeni, dar nimeni nu întrerupe baia unui Minotaur şi speră, după aceea, să scape nepedepsit.

Bufniţa Kaliopi mîncase la cină din ultimul ei experiment genetic, căpşuna în formă de burete de copac, şi găsise că noua ei tehnologie de marcotare dăduse un rezultat mai bun decît tehnologiile precedente. Unul dintre nivelurile inferioare ale gustului amintea, ce-i drept, de căpşuni, dar, în mare, experimentul putea fi considerat o reuşită. Sau poate dorinţa Bufniţei de a mînca ciuperci era prea mare şi o făcea să se iluzioneze. Poate că tocăniţa asta groasă, brun-cenuşie şi care mirosea atît de ademenitor era un terci la fel de fad ca şi celelalte terciuri pe care Kaliopi le gătea de ani de zile, de cînd bunul său părinte răposase şi o lăsase singură pe lume să se descurce. Uite-I pe bătrînul bufniţoi ce încruntat se uită din tablou, cu mustaţa răsucită şi cu penele date pe spate cu ulei de nucă. Ce bărbat falnic. Şi ce prost afacerist. Să-şi lase el singurul lui copil cu daraverile încurcate, cu datorii şi cu înţelegeri verbale. Ce fel de înţelegeri sînt înţelegerile verbale? Vînt şi apă de ploaie. Poate că ar trebui o dată încercat şi altceva. Dacă are Otilia dreptate ? Mai contează ofensele, la ani de zile după ce ţi s-au adus? N-ar fi mai bine să îngroape securea şi să se prezinte la Minotaur cu un coş - din acela de nuiele împletite, împletite de ea, cum numai ea ştie să împletească, aşa graţios şi drăgălaş şi estetic - plin cu căpşuni şi să încheie pace? Deşi n-ar trebui exclusă posibilitatea unui refuz. Te duci la om plin de bune intenţii şi el nu înţelege. Ba, ceea ce este mai grav, îţi rîde în nas. Ce faci atunci cu coşuleţul ? îl laşi să cadă pe treptele de la intrare şi vezi cum bunătate de căpşuni se rostogolesc şi se storcesc pe dalele de piatră.

Deşi ar merita măcar încercat. Dar nu azi, e prea tîrziu.

Mîine.

Kaliopi oftase plictisită şi, hotărîtă să facă măcar de data asta o excepţie - mîncase aşa de bine, înserarea îşi strecura umbrele ei liniştitoare în sufragerie -, alungase gîndurile care, seară de seară, o bîntuiau identic. Ferecase uşa din obişnuinţă şi se băgase în pat, simţind cum o cuprinde somnul, apoi visase o sumedenie de prostii: era mică şi tatăl ei avea un magazin cu coloniale pe cheiul Dîmboviţei şi se aproviziona de pe vase pline cu mirodenii care veneau din Pireu - stafide, cuişoare, leandru, ghimbir, scorţişoară - şi la un

moment dat apărea tatăl Minotaurului Samoil şi dădea mîna într-un fel anume, complicat, cu tatăl ei şi-i spunea la ureche „Etheria", iar tatăl ei îl îmbrăţişa şi-i zicea „iubite sirnbatriot" şi din corabie începeau să se descarce lăzi mari, care erau duse imediat în pivniţă.

Kaliopi stătea tupilată în pivniţă printre butoaiele cu spermanţet care miroseau urît, deşi o anume plăcere tot putea găsi în izul lui insinuant, şi vedea cum sînt stivuite lăzile şi, după ce chepengul de la pivniţă se închidea, rămînea ea singură în întuneric şi se ducea la lada pusă cel mai la îndemînă şi o deschidea fără nici cea mai mică problemă, ca şi cum capacul ar fi fost pe balamale, iar balamalele ar fi fost unse, aşa cum numai în vis se deschid lucrurile pe care subconştientul tău vrea să le deschidă. Şi totuşi, o lumină tot era în pivniţă, venea pe ferestruica mică aşezată sus înspre trotuar, astfel încît Kaliopi să poată vedea, în ladă, între paie, o sumedenie de flinte cu ţevi lucioase, pistoale cu mîner de fildeş sculptat, pumnale cu lame albăstrui şi multe cutii cu cartuşe, precum şi o ploscă din care, dacă-i deşurubai capacul, începea să curgă, în granule, praful de puşcă. Bufniţa ştia vag că tatălui ei nu-i place s-o găsească în beci, aşa că trînti capacul lăzii şi o luă pe scări în sus, spre chepeng. Drumul părea lung şi trapa se vedea în depărtare, la capătul lui. Sforţîndu-se din toate puterile, cu inima cît un purice, Kaliopi se repezea înainte şi, iată, distanţa se scurta considerabil. Putea atinge lacătul cu mîna. Cine a pus lacăt pe dinăuntru la chepeng? De afară se auzea glasul bufniţoiului bătrîn, strigînd-o. Kaliopi răspundea, însă părintele părea să n-o audă, căci la un moment dat spunea cuiva: „Unde s-o fi ascuns copilul ăsta neastîmpărat" şi auzea vocea tatălui Minotaurului Samoil comentînd bonom: „De, ca copiii" şi mai auzea pe cineva urcînd treptele în spatele ei. Sînt aici, sînt aici, striga ea şi o durea stomacul de frică, apoi îl auzea pe tatăl ei zicînd: „Dacă nu-i aici, înseamnă că s-a ascuns în cămară", nu sînt în cămară, sînt aici, şi bătea cu pumnii ei mici în chepeng şi nu îndrăznea să se întoarcă cu faţa spre spate (poziţie predilectă la bufniţe), deşi o curiozitate pe care nu şi-o putea explica îi spunea întoarce capul, întoarce capul, întorcea capul şi vedea o siluetă înaltă, atît de înaltă, încît părea că abia se susţine şi că o să se frîngă în două, şi silueta asta înveşmîntată într-o pelerină neagră aţintea spre ea vîrful unui pumnal sau ţeava unei flinte, deschideţi, nu mă lăsaţi aici, mi-e frig, dar oricît bătea, nimeni nu venea să deschidă chepengul, aşa încît îl sparse ea şi fu orbită de o lumină bruscă.

Pentru că se simţise lezat în demnitatea lui de Minotaur, văzînd că Bufniţa nu se grăbeşte să-i deschidă, oricît de tare ar fi bătut, Samoil spărsese uşa cu umărul şi rămăsese cu clanţa în mînă. îşi potrivise la loc prosopul peste şale, prinzîndu-l cu o mişcare iute în dreptul genunchilor, apoi începuse să urle la Kaliopi. Bufniţa stătea în vîrful patului şi pipăia după ochelari pe noptieră. Minotaurul, deşi iniţial pornise cu gîndul să ţină un mic discurs moralizator, în faţa acestui tablou jignitor în esenţă - cum, eu stau fără apă cu săpunul pe mine şi ea doarme? -, simţise cum i se urcă sîngele în cap şi aruncase cu clanţa în primul obiect vizibil: ceainicul din serviciul de porţelan al lui Kaliopi, moştenire de familie. Cum sunetul cioburilor împrăştiate îi aţîţase nervii, iar faţa de victimă a Bufniţei şi icnetele ei neajutorate nu făceau decît să toarne gaz peste foc, Samoil măturase cu un dos de palmă toate bibelourile din vitrină.

Cu scaunul tocase masa şi cu piciorul mesei lovise cu sete în tablourile care înfăţişau diverse bufniţe bătrîne şi rupsese sforile cu care acestea stăteau atîrnate în pereţi. Curios, tabloul cu tatăl iui Kaliopi scăpase neatins. Samoil sufla greu pe nări, iar prosopul îi căzuse din nou şi odihnea pe glezne.

Kaliopi se ridicase într-un tîrziu din pat, tremurînd de oroare, de frică şi de ruşine. Pe de altă parte, îl privise pe agresorul ei şi nu putuse să nu se lase impresionată de statura şi de aerul lui fioros. Din aceste sentimente combinate, îi ieşise din gîtlej un strigăt subțirel şi neconvingător. Samoil întinsese mîna şi Kaliopi tăcuse:

– De ce, cocoană, mi-ai întrerupt apa? De ce? întrebase gîfîind încă Minotaurul.

Nici să o fi trăsnit atunci pe loc, Kaliopi n-ar fi fost mai uimită.

– Adică, se bîlbîise ea, vii aici şi spargi pentru că ți-am oprit apa ?

– Deci ai oprit-o, spumegase Minotaurul şi apucase al doilea scaun, rămas neatins, pregătindu-se să izbească cu el de pămînt.

Kaliopi se repezise înainte fără să-şi dea bine seama ce face şi îl cuprinsese pe Minotaurul Samoil cu brațele, strigînd repede şi de multe ori:

– Nu ți-am tăiat apa, nu ți-am tăiat apa.

Samoil, surprins de această izbucnire a lui Kaliopi şi gîndindu-se că era foarte posibil să se fi înşelat, iar sărmana pasăre să nu fi avut nici o vină, se înmuiase şi lăsase scaunul să-i cadă din mînă. Se uitase mirat la Kaliopi, care continua să-l strîngă frenetic în brațe şi să se dezvinovățească, apoi dăduse cu ochii pe jos de prosop şi se făcuse roşu ca sfecla.

– Pardon, spusese el.

însă Bufnița i se lipise de piept şi, mică de statură, îşi potrivea picioarele în jurul şalelor lui, ca să aibă o stabilitate mai bună. Toată situația îi deşteptase Minotaurului reflexe dintr-o vreme de mult uitată, cînd era mai tînăr şi mai pasional. în plus, faptul că stătea atît de aproape de o ființă bine cunoscută, de care îl legau cîteva decenii de şicane, carotări, frecuşuri şi lovituri sub centură, îl emoționase pînă la lacrimi. încet, ridicase mîinile - pe care pînă atunci le ținuse dezarticulat în lateral, cu degetele răsfirate - şi o cuprinsese la rîndul lui pe Kaliopi. Din acel moment, puține lucruri îi mai fuseseră clare: pernele Bufniței şi măciuliile sculptate ale patului ei, baldachinul înalt cu broderie spartă (dar oare era într-adevăr baldachinul ei sau era al lui, din labirint), baia cu faianță albastră în care Bufnița îl ajutase personal să dea jos stratul de săpun uscat, sforile tablourilor distruse, cărora inventiva Kaliopi le dăduse cele mai neaşteptate întrebuințări, căluşul cu bilă pe care tot ea îl scosese ruşinată, dar hotărîtă dintr-un sertar ascuns al dulapului, sau mărgelele, apoi odihna la care rîvnea de cîteva ceasuri şi Kaliopi răsturnată între perne, fumînd o țigară Kim mentolată, ochii gălbui ai lui Kaliopi care l-au hotărît să lase totul şi, înarmat doar cu un portofel cu bani, să plece într-o eternă lună de miere, drumul cu bărcuța pe Lacul Recelui bătaia lunii - el era la vîsle, iar Kaliopi lăsase un deget să-i atîrne în apă, sosirea la Petrila în miez de noapte şi gureşa furnică de la recepția motelului cu numele stațiunii care le dăduse cameră, deşi n-aveau buletinele la ei, nici un act doveditor, nimic; paisprezece curse ale soarelui pe cer, dinspre răsărit, semicircular, înspre apus sau invers, pe care Samoil le înregistrase ca pe paisprezece pîlpîiri lăsate de trecerea fulgurantă a unei mingi de foc prin fața ochilor şi terasele, banirile, cafenelele, restaurantele, magazinele în care băuseră sau mîncaseră sau cumpăraseră repede, ca să se poată întoarce cît mai curînd în cameră, toate acestea îi apăreau acum comprimate ca pastilele galbene de vitamina A în tubul lor de plastic şi fiecare pastilă păstra, închisă în pielița ei, vraja fiecărui moment în parte.

Kaliopi îşi pierduse aproape cunoştința cînd simțise atingerea mîinilor lui Samoil pe spate. într-o ultimă încercare de rezistență - reflex al unei îndelungi perioade de

rivalitate – , privise peste umăr, cu ochi înceţoşaţi, spre unicul tablou rămas la locul lui, ca pentru a-i cere încuviinţarea, iar tatăl ei zîmbise de acolo din pictură şi îi făcuse cu ochiul, sau cel puţin aşa i se păruse ei, şi nu mai stătuse să chibzuiască dacă ce face este frumos, bine sau onest, ci se abandonase drumului care i se deschidea în faţă şi care îi apărea, în scînteierile unor neuroni de mult timp inactivi, ca o autostradă strălucitoare, ondulată, cu patru benzi.

De deasupra celor mai înalţi brazi, Petrila se vede în întregime: nu este un oraş mare şi nici foarte bine sistematizat. Zona staţiunii arată mai curînd ca o aglomerare heteroclită de construcţii, spaţii verzi, alei şi scuaruri, dispuse indiferent faţă de cursul apei, destul de sinuos şi acesta (Rîul Sărat începe să curgă impetuos, într-o albie rectilinie, de-abia în aval, acolo unde se varsă spre Golful Balenei). Se vede, aproape de malul apei, o piaţetă cu chioşcul în care se cîntă muzică militară, o promenadă anemică mărginită de balustrada rîului şi un mic spaţiu îngrădit, cu mese de grădină şi scaune; dar ceea ce o distrează cel mai tare pe Otilia este forma ţuguiată a acoperişurilor tuturor clădirilor şi dispunerea lor în îngrămădiri oarecum circulare - furnica tot furnică, orice ar construi, are muşuroiul în gene.

Partea minieră a oraşului este situată în amonte faţă de staţiune şi este accesibilă atît locuitorilor permanenţi ai aşezării - Furnici Vinete îndobitocite de muncă şi familiile lor numeroase -, cît şi locuitorilor ocazionali, turişti din toate colţurile regatului, şi aceasta pentru că una din procedurile faimoase de tratament presupune inhalarea, ore în şir, a aerului de salină. Aici, imaginaţia şi aşa redusă a furnicilor nu a jucat nici un rol: clădirile arată toate ca nişte coifuri şi nu au niciodată mai mult de patru etaje, indiferent dacă sînt condominii, sau sedii ale unor departamente

127

administrative, sau reşedinţele unor funcţionari publici.

Absenţa oricăror drumuri care să le lege te face să te gîndeşti (şi există o grămadă de legende care să-ţi dea dreptate) că furnicile folosesc, pentru a se deplasa, coridoare subterane a căror dispunere nu o cunosc decît ele.

Otilia nu are însă ce căuta în oraşul industrial Petrila.

I-a văzut pe Kaliopi şi pe Samoil aşezaţi la o masă pe malul rîului şi, plină de bucurie, coboară acum spre ei, pentru a-i strînge în braţe.

– Samoil, ce bine îmi pare.

– Otilia, exclamă Minotaurul, dă să o îmbrăţişeze, apoi, fără să-şi poată explica nici el de ce, îşi înfrînează entuziasmul şi îi întinde o mînă protocolară.

Fantoma priveşte nedumerită la mîna care i se întinde, după care se repede la Samoil şi-l strînge la pieptul ei.

Minotaurul Samoil o examinează pe Kaliopi peste umărul Otiliei şi vede în ochii Bufniţei o anumită opacitate.

– Samoil, ce-i cu tine ? întreabă Fantoma. Ce-i răceala asta ? Sînteţi supăraţi pe mine ? Kaliopi !

Otilia se mută de cealaltă parte a mesei, unde o ia plină de afecţiune pe Bufniţă după gît.

Aceasta se scutură jenată.

– Ce-i cu voi ? Aţi înnebunit amîndoi ? Nu vă bucuraţi că mă vedeţi?

– Ne bucurăm, încuviinţează Minotaurul cu jumătate de gură, deşi se vede cu ochiul liber cît de stînjenit este.

– Cum mai e viața ta? întreabă Kaliopi, aşa, ca să dea un pic de culoare conversației, după care se uită zîmbind în ochii Minotaurului, care zîmbeşte şi el, prin simpatie, şi-i strînge mîna în mîna lui.

– Ți-e răcoare, psihi mou? întreabă el şi urcă a doua mînă pe masă, ca să încălzească, în căuşul palmelor lui, mîna lui Kaliopi. Vrei să mergem în cămăruța noastră, fos mou? mai întreabă el.

Otilia se uită prostită la cei doi, apoi, gîndindu-se că în mod sigur îi scapă ceva, trage un scaun de la masa cea mai apropiată şi se aşază lîngă ei.

Imediat, chelnerul-furnică se înființează cu carnețelul.

– Un ceai, comandă Otilia. Nu puneți zahăr, nu puneți lămîie.

– Deci un ceai. Dumneavoastră mai doriți ceva ?

După ce se consultă din priviri cu Kaliopi, Minotaurul

răspunde:

– Noi nimic. O să şi trebuiască să mergem. Nota, dacă se poate.

Furnica se întoarce mai întîi spre Otilia.

– Imediat ceaiul.

Răsfoieşte carnețelul.

– Deci aveți patru pungi grisine, două limonade şi atît.

Trage linie, adună, rupe foaia şi o pune pe masă.

Minotaurul scoate portofelul cu monograma M.S. din

buzunarul şortului şi plăteşte. Ospătarul ia banii cu toate patru mîinile, îi numără instantaneu şi se îndepărtează.

Otilia întreabă printre dinți:

– Unde mergeți?

– La hotel.

– Nu mai stați ?

– Ce să mai. Am ieşit mai demult. Ne-am plimbat, am ascultat fanfara, acuma mergem, sîntem obosiți.

– -Nani, adaugă lămuritor Kaliopi, exemplificînd cu palmele lîngă obraz.

– Mai stați puțin, să mai vorbim. Ne vedem şi noi după atîta vreme şi voi plecați, spune Otilia cu reproş în glas.

Fără nici o tragere de inimă, Kaliopi, care tocmai se ridicase şi se pregătea să împingă scaunul sub masă, se aşază la loc. Otilia îşi ia ceaiul pe care i-l aduce furnica, gustă şi pune ceaşca pe masă. Tăcerea care se instalează durează cîteva minute. în acest timp, Minotaurul priveşte în pămînt, iar Kaliopi pianotează pe tăblia mesei ritmul

128

valsului romanțios care se aude din chioşc şi îngînă melodia.

Samoil ştie chiar versurile, căci le mormăie mişcînd din buze:

Anii trec, ca norii pe şesuri Cu tristeți şi cu bucurii, La copii să nu le pui fesuri Dacă vrei să aibă copii Paltonaş, chiloți tetra sau dresuri S-au uscat de cu zori pe frînghii...

Aici, împreună cu fanfara, atît Kaliopi, cît şi Samoil fac o pauză. Bufnița îşi pironeşte ochii în zare şi oftează, aşa cum cere textul, după care cîntă:

Am spălat multe rufe Şi aş mai spălaaaa...

Otilia îi priveşte şi simte cum o lasă nervii.

Dacă-n chioşc fanfar-ar cînta.

– îm-pî-pî, îm-pî-pî, face Minotaurul, imitînd basul trombonului, apoi cei doi îşi unesc vocile şi lălăie:

Barca pe valuri pluteşte uşor Inima-mi saltă, plină de dor.

Cînd Fantoma Otilia trînteşte ceşcuţa, aceasta se sparge în sute de cioburi, iar ceaiul formează un pîrîiaş fierbinte care se varsă pe genunchii Minotaurului şi acesta sare, ars. Kaliopi a amuţit.

– Bă, zice Otilia şi mai trage o dată aer în piept. Bă!

Vouă nu vă e bine ? Aţi dat în mintea copiilor? Ce înseamnă asta? Eu vă caut înnebunită prin tot regatul, vă cred morţi

şi voi staţi aicea fără griji la o terasă şi beţi un suc, în timp ce regatul se duce de rîpă? Nu vă e ruşine?

Din nou schimb de priviri între cei doi, după care Kaliopi ia cuvîntul.

– Dragă Otilia. Noi nu vrem să mai ştim nimic de lume. Ce ne pasă nouă de regat ? Avem lucruri mai importante de făcut. După ani de zile de căutări vane, iată, ne-am regăsit unul pe altul. Am întîlnit în Samoil un suflet nobil, un sprijin de nădejde şi un bărbat adevărat.

– Iar eu, zice Samoil, am cunoscut în Kaliopi pe femeia visurilor mele, iar potriveala dintre noi este atît de mare, încît mă întreb unde mi-a stat capul în toţi anii ăştia.

Vezi, dragă Otilia, filosofează el, uneori, comoara pe care o cauţi cu disperare se află chiar lîngă tine, dar tu n-ai ochi pentru ea. însă cînd o găseşti, singurul lucru bun pe care-l mai poţi face este să încerci să recuperezi timpul pierdut.

– Psihaki mou, spune Bufniţa înduioşată, lăsînd genele în jos.

– Parighoria tou kosmou, răspunde blînd Minotaurul.

– Aşa că nimic din lucrurile lumii, care sînt pure deşertăciuni, iartă-mă, nu ne mai interesează. Aici, retraşi pînă la sfîrşitul zilelor în această blîndă staţiune, este pentru noi mai mult decît perfect. Mai ales că acum, spune Kaliopi, clipind feciorelnic, aşteptările noastre sînt îndreptate în altă parte.

– Spune-i, o îndeamnă Minotaurul.

– Să-i spun? îi spun. Kaliopi îşi drege vocea. O să avem un copil - şi, cu un gest discret, îşi atinge penele în zona burţii.

Otilia e uluită şi îşi exprimă sentimentele în următoarea frază amestecată:

– Nu mai spune! Porci bătrîni, asta este o veste grozavă, ha! Boşorogi senili şi perverşi ce sînteţi, nici nu ştiţi ce

veste mi-aţi dat. Şi o să faci un ou ? Vă ţineţi de prostii la vîrsta voastră - cînd o să-i spun lui Gavril, o să sară-n sus de bucurie, vai de capul vostru de nenorociţi libidinoşi, în ce lume o să trăiască sărmanul copil.

– Cum adică în ce lume o să trăiască sărmanul copil ?

întrebă îngrijorat Samoil.

Adevărul e că, încă de cînd i-a văzut pe cei doi tîmplă lîngă tîmplă, la masă, Fantoma Otilia s-a gîndit cu amănuntul cum îi va povesti Pisicîinelui întîmplarea. Gavril, îi va spune ea, trebuia să-i fi văzut pe Kaliopi şi pe Samoil cu ochii tăi, aşa cum i-am văzut eu. Jurai că li s-a făcut amîndurora o lobotomie drastică. Să fi auzit ce voci pierite aveau cînd vorbeau unul cu altul. Şi cum se priveau ca doi elevi de clasa a opta la prima lor prăjitură împreună.

Şi el îi zicea psihi mou. Şi ea răspundea parighoria tou kosmou, ceea ce înseamnă mîngîierea lumii pe greceşte.

Şi oftau, şi suspinau, de ți-era mai mare greața şi îți venea literalmente să vomiți.

Pisicîinele mai dădu de două ori din mîini şi simți că acesta este efortul suprem, apoi se lăsă să plutească în apa rece ca gheața, cu fața în sus, pînă cînd creştetul îi atinse una din pietrele care stăteau la temelia Turnului din Filiaşi, cel atît de temut. Spre norocul lui, zidul Turnului nu era drept, ci uşor oblic, pentru că Furnicile Verzi, ca şi omoloagele lor, Furnicile Vinete, înțelegeau să construiască clădirile în gustul primar al muşuroiului. Practic, pietrele şlefuite de la baza Turnului intrau în apă sub un unghi confortabil pentra oricine dorea să le escaladeze, ceea ce îi îngădui Pisicîinelui să iasă din apă fără vreun efort suplimentar. Nici măcar mîzga pe care apele Lacului Rece o depuseseră pe mal de-a lungul vremii nu-l deranja – o scobitură în zid îl ajută să se prindă cu mîinile ca să nu alunece. Pisicîinele mai urcă doi paşi pe zidul aplecat, apoi se întinse pe spate şi-şi propuse să se odihnească, fie şi numai pentru cîteva minute. Despre încălzit nu putea fi

130

vorba, căci soarele răsărea de cealaltă parte a Turnului, lăsînd, pînă după prînz, peretele dinspre lac în umbră.

Avusese o călătorie obositoare şi, cu o singură excepție, monotonă. Alergase cît fusese noaptea de lungă şi depăşise, luînd-o pe lîngă drumul principal, convoiul cu maşinile de luptă ale lui Otto, care abia se tîra spre Golful Balenei. De aceea, patrulele trimise în urma lui nu îl întîlniseră. în jurul convoiului, pe lîngă halebardieri, Pisicîinele văzuse, pocnind din bice şi pişcînd cu sete sărmanele vite ataşate în grupuri de cîte opt la un transport, un detaşament de Furnici Verzi, ceea ce îl făcuse să înțeleagă amploarea pericolului: n-avea nici o îndoială că asupra Bucureştiului aveau să se abată nu numai armata lui Otto şi cea a Somnului Protector, ci şi o parte din armatele numeroase ale furnicilor, ceea ce, în condițiile în care generalul Marin Căciulata trădase, prefigura o bătălie cu toți sorții de izbîndă de partea adversarului. Pisicîinele nu se mai gîndea, de altminteri, să apere în vreun fel regatul, îşi făcuse un plan de retragere, prin care, odată eliberat Teodosie, să o culeagă în drum pe Otilia, eventual pe Kaliopi şi pe Samoil, dacă mai erau în viață, şi să se expatrieze. Şi de acolo, de la adăpostul exilului şi hrănindu-se cu pîinea lui amară, avea să urzească un plan de bătaie prin care să-l alunge pe Otto şi să-l reînscăuneze pe moştenitorul de drept al tronului.

Trebuie totuşi spus că, în mintea lui obişnuită să gîndească pragmatic, acestea erau lucruri prea îndepărtate şi funcționau doar ca ghidaje abstracte. în privința lucrurilor imediate, acelea care țin de faptă, şi nu de planificare, Pisicîinele gîndea soldățeşte. Astfel că, din reflex, deşi teoretic situația nu avea de ce să-l intereseze, Gavril continuase să țină drumul spre sud, în loc să scurteze peste coline pînă la capătul cel mai de est al lacului (de acolo nu ar fi avut de înotat decît cîțiva kilometri pînă la

130

130

Filiaşi), şi ajunsese în Golful Balenei în zorii zilei, cu multe ore înaintea convoiului lui Otto. Ce văzuse acolo, din spatele unor cabine de plajă dezafectate, îl îngrozise.

Zece transportoare (plate, largi şi cu un singur catarg pentru veghe) şi un şlep amiral, recognoscibil după blazonul cu minge şi rachetă de tenis pictat la pupa, aşteptau ancorate la mal şi erau păzite cu strictețe de numeroşi peşti ai Somnului Protector, toți în acvarii de luptă, precum şi de o sumedenie de Furnici Vinete, înarmate pînă în dinți. Sigur, faptul că şi Furnicile Vinete păreau să se fi angajat militar în lovitura pe care o pregătise Somnul nu fusese nici el de natură să-l bucure. Admirase, pe de altă parte, abilitatea

diplomatică a Somnului Protector, care ştiuse să le momească pe toate furnicile de partea lui.

Dacă felul greoi în care se deplasau peştii - căci acvariile lor blindate, probabil rezistente la lovituri, nu erau articulate foarte suplu – îi dădu oarecari speranțe în perspectivă Pisicîinelui, activitatea Furnicilor Vinete în preajma apei îl lăsă cu gura căscată: înarmate cu nişte prăjini gradate pe toată lungimea lor, furnicile măsurau salinitatea apei şi comunicau unui peşte în acvariu nichelat rezultatele analizei lor.

– în maximum zece ore plutim, spusese una din furnici.

Ca să se încredințeze că lucrurile stau cum bănuia el, Pisicîinele părăsise portul improvizat la capătul plajei şi, ocolind cîțiva kilometri Golful Balenei, ajunsese la gura de vărsare a Rîului Sărat în Lacul Rece. Locul nu fusese niciodată extrem de bogat în vegetație - nişte arbuşti pitici cu frunze rare şi cărnoase, ceva muşchi banal (acesta proliferează în orice condiții) şi păpuriş dispus spre marginile deltei, acolo unde se hrănea mai curînd cu apa dulce a lacului decît cu apa sărată pe care o aducea rîul direct din minele de la Petrila. Din toate acestea nu rămăsese acum mai nimic. Cît vedeai cu ochii, în deltă,

dar şi în prelungirea ei, pe malurile golfului, totul fusese acoperit de cristale de clorură de sodiu. Arbuştii răsăreau din vaporii matinali ai apei ca nişte degete descărnate.

Muşchiul nu se mai vedea nicăieri, pietrele erau goale.

Din papură nu mai rămăseseră decît tijele, uscate de la jumătate în sus.

Pisicîinele îşi înmuiase degetul în apa lacului, gustase şi strînsese gura. îşi făcuse apoi un calcul: convoiul cu maşinile de luptă avea să ajungă în port de-abia spre după-amiază; Otto şi armata lui pot veni fie spre seară, fie chiar a doua zi dimineață; oricum, chiar presupunînd că ajung seara, pînă îmbarcă trupele, pînă suie maşinăriile pe şlepuri, se face noapte şi nu or să pornească traversarea; aşadar, cel mai devreme a doua zi dimineață, armatele reunite vor fi gata de drum; traversarea însăşi le va lua cîteva ore; asta înseamnă că, în eventualitatea unei tentative de apărare şi chiar în cazul unei fugi, lucrurile trebuiau organizate în mare viteză.

Deocamdată, Pisicîinele nu-şi imagina cum avea să organizeze apărarea. Ştia doar că, în ordinea priorităților, trebuie mai întîi să-l scoată pe Teodosie din Turnul de la Filiaşi, iar aceasta era o misiune dificilă în sine şi cerea din partea lui toată concentrarea de care era capabil.

Aşa că făcuse cale întoarsă spre port (acolo, furnicile continuau să cerceteze salinitatea apei şi anunțau cu glas satisfăcut rezultatele, iar Curentul Golfului, lat de aproape douăzeci de metri în masa de lichid, devenise alb şi vizibil din cauza sării), alergase ore în şir pe mal şi ajunsese la capătul din est al lacului, unde încercase apa cu piciorul şi constatase că e foarte rece. Pisicîinele nu stătuse la îndoială, oricît de puțină plăcere i-ar fi făcut o baie la zece dimineața. Să continue să ocolească lacul pînă la Filiaşi ar fi însemnat să încalce teritoriul Marelui Monstruleț, or asta nu făcuse nimeni - sau, dacă totuşi o făcuse cineva, nu apucase să se laude vreodată.

– Nu mai spune, mormăie Minotaurul, asta chiar mă pune pe gînduri.

Orice urmă de beatitudine de pe fața lui a dispărut. La fel stau lucrurile şi cu Kaliopi, care a terminat de ros unghiile de la mina stînga şi acum trece la cele de la dreapta.

– Mă bucur că v-ați venit în simțiri, zice Otilia. îmi îngăduiți, sper, să mai comand un ceai, de vreme ce pe primul nu m-ați lăsat să-l beau.

– Şi noi două ceaiuri, comandă Samoil furnicii cu şorț care a apărut la semnul Otiliei. Aş bea mai curînd rachiu, mormăie el pentru sine.

– Sper că înțelegeți acum îngrijorarea mea cînd v-am văzut pe amîndoi rupți de cele pămînteşti. Teodosie are nevoie de voi. De altminteri, presupunînd că nu vreți să-i acordați ajutorul...

– Ei, asta-i, se apără Kaliopi. Cum poți să spui aşa ceva ?

Otilia ridică mîna şi cere să nu fie întreruptă.

– De altminteri, nici soarta voastră în viitor nu e mai rozã. Otto o să vă confişte pămînturile şi n-o să mai pupați de pe urma lor nici un ban. Fără bani, viața pe care vreți voi s-o duceți într-o stațiune de agrement pînă la sfîrşitul zilelor este greu de închipuit. Ca să nu mai vorbesc de copilul vostru, care se va naşte (sau va ieşi din ou - încă nu m-am lămurit) în mizerie şi va creşte ca un sărăntoc.

Repet, asta în condițiile în care Somnul Protector vă lasă în viață. Deşi nu cred, căci amîndoi ați avut o întîlnire cu el şi l-ați supărat. Sau nu?

Otilia priveşte cînd la unul, cînd la celălalt, cercetător.

Minotaurul Samoil soarbe din ceai şi spune :

– îl omor cu mîna mea. îl sugrum.

– Nu are gît sau, mă rog, nu are nimic care să semene cu un gît. E otova, rîde Otilia, dar rîsul ei nu binedispune pe nimeni.

132

Kaliopi, mai cu seamă, are o privire cruntă.

– Ştii, spune ea, aş dori să mă trezesc cu Otto şi cu Oliviu, într-o bună dimineață, că-mi încalcă teritoriile. Să-i văd eu că trec de Zid, după care să vadă ei ce se întîmplă.

Noo, ei îşi închipuie că sînt prea bătrînă pentru luptă ? Că nu sînt în stare să-mi dau viața ca să-mi apăr bunurile lăsate cu trudă de tatăl meu ? Ei bine, se înşală - şi penele Bufniței se umflă războinic.

– Liniştește-te, psihi mou, voi fi şi eu acolo să te apăr, zice Minotaurul şi-şi bombează la rîndul lui pieptul. Penele Bufniței mai fasonează un pic, apoi se aşază la loc.

– Să facă doar un pas pe răsaduri şi văd ei. Cum să apucăm problema? întreabă Kaliopi mai calmă. Ai un plan? Ziceai de Pisicîine că are un plan.

– Aici e mai complicat, răspunde Otilia. Gavril are un plan în ce-l priveşte. Habar n-avea, cînd s-a gîndit la el, clacă voi mai trăiți sau nu, mai ales că eu i-am povestit ce am găsit în casă la tine (aici Otilia o priveşte în ochi pe Bufniță, care se fistîceşte), adică urmele violente ale unei răpiri. Era mare debandadă pe-acolo, scaune răsturnate, frînghii, tablourile vraişte, un căluş, să trecem, zîmbeşte Otilia cu delicatețe, de fapt fără nici un fel de delicatețe.

Bufnița şi Minotaurul stau cu nasurile în pămînt.

– Aşa că Gavril nu are un plan care să vă includă, reia Fantoma, dar nu s-ar supăra deloc să ştie că puteți să-i veniți în ajutor.

– Dacă înțeleg eu bine, el e acuma la Filiaşi, pune Kaliopi lucrurile la punct.

– Să sperăm că e la Filiaşi şi că poate să-l scoată pe Teodosie din temniță. Dumneata la ce te holbezi? se întoarce Otilia fulgerător spre furnica-ospătar, care-şi făcea de lucru la masa din spate, ştergînd-o îndelung şi fără nici un folos aparent.

– Pregătesc mezamplasul pentru clienți, se dezvinovățeşte furnica.

132

– Ia cară-te, zice Otilia răstit şi o urmăreşte pe furnică îndepărtîndu-se. Am avut impresia că trage cu urechea, furnicile astea nu mi-au inspirat niciodată încredere.

– Sînt nişte creaturi scîrboase şi trebuie stîrpite, încuviinţează Minotaurul.

– Fierte la foc mărunt, supralicitează Kaliopi, care a început de cîteva minute să vadă lumea ca pe o alcătuire mai curînd imperfectă.

– Aşadar, dacă totul merge bine, Pisicîinele îl eliberează pe Teodosie, continuă Fantoma.

– Să sperăm că reuşeşte.

– Nu e uşor.

– Cine a zis că e uşor? Să zicem că reuşeşte. Mîine la prima oră mă întîlnesc cu el la Marele Stat-Major şi mobilizăm trupele pentru apărarea capitalei, sub comanda generalului Marin Căciulata.

– Spune-mi, se interesează Minotaurul, Marin Căciulata ăsta, îl cunosc?

– Este şeful Marelui Stat-Major.

– Nu citesc presa bucureşteană. Nu citesc ziare, în general. Te întreb dacă l-am văzut vreodată.

– Nu cred.

– E tînăr?

– Cît de tînăr poate să fie un general. E un om între două vîrste, solid, poate chiar gras. Bun militar, mai mult nu ştiu. Pisicîinele mi-a spus că soldaţii au încredere în el şi în definitiv asta-i tot ce contează. Cît timp vor dura ostilităţile, unul din voi trebuie să-şi asume riscul să-l găzduiască pe Teodosie şi, la nevoie, să-l apere.

– Ce risc? Nici un risc, este o onoare. Ciupercăria mea îi stă la dispoziţie.

– Poate să stea la mine în căpşunărie. îmi voi da viaţa pentru el, spune Kaliopi, ridicînd ochii - cît timp s-a discutat despre general, a ţinut ochii în jos.

– E, să sperăm că nu, o temperează Otilia pe Bufniţă.

Ai încă un frumos viitor înainte, cum atît de pleonastic se spune. Aşa că sfatul meu este să vă strîngeţi cît mai repede lucrurile şi să ajungeţi la casele voastre. Acolo să fiţi pe faţă. Cu ce-aţi venit pînă aici?

– Cu bărcuţa lui Kaliopi.

– Nu bag mîna în foc că Lacul Rece este un drum sigur. N-a fost el nici pe timp de pace. în fine, vedeţi cum faceţi, vă descurcaţi.

Otilia se ridică în picioare.

– îngăduie-mi să plătesc eu, se oferă Minotaurul.

– N-am nimic împotrivă, plăteşte tu. Am avut două ceaiuri.

Zicînd aceasta, Fantoma îl strînge în braţe pe Samoil, ocoleşte masa şi se lasă mîngîiată de Kaliopi.

– Ei da, constată ea, aşa mai zic şi eu afecţiune.

Mizînd pe conformismul furnicilor, Pisicîinele putea

băga mîna în foc că Teodosie fusese cazat în celula de onoare, aflată în partea de apus a Turnului, cu faţa spre lac, şi asta, probabil, în ciuda recomandărilor Somnului Protector de a destina prizonierului o temniţă mai puţin expusă. Aşa erau furnicile şi încăpăţînarea lor, care avusese de multe ori rezultate neplăcute pentru toată lumea, se putea dovedi acum folositoare pentru Pisicîine.

Gavril cunoştea destul de bine dispunerea internă a celulelor şi drumurilor de acces în Turn - îl vizitase de mai multe ori în calitate de administrator al domeniilor regale - şi ştia

că o încercare pe dinăuntru, ca şi evadarea în acelaşi chip erau cu neputinţă : după ce intrai în curtea principală, ea însăşi ferecată cu o poartă înaltă de cincisprezece metri, suficient de groasă pentru a rezista oricărui asalt cu berbecele, trebuia să treci pe un coridor îngust, păzit din douăzeci în douăzeci de paşi de furnici ascunse în firide special săpate în zid. Nu exista o oră precisă de schimbare a gărzii, furnicile îşi făceau serviciul două cîte

134

două prin rotaţie, astfel încît orice aranjament cu personalul închisorii era exclus. Culoarul ducea pînă în dreptul unei scări, iar scara urca pînă în vîrful Turnului, într-o cămăruţă împrejmuită cu zăbrele, care servea drept vestibul şi cameră de gardă. în acel spaţiu strîmt, veghea un detaşament de douăzeci de furnici belicoase care, dacă te dovedeai a fi Guvernatorul Turnului, îţi dădeau onorul, iar dacă nu, te căsăpeau pe loc. Vestibulul se deschidea către o sală lungă, luminată prin plafon şi cu şase uşi metalice pe mîna stîngă. Fiecare uşă ducea, pe nişte scări la fel de înguste, la cîte un etaj al închisorii, căci etajele nu comunicau între ele. Celula de onoare era amplasată la etajul al patrulea şi unica ei fereastră, zăbrelită temeinic, avea vedere spre lac. Era o celulă ceva mai spaţioasă decît celelalte şi conţinea cele necesare unui trai la limita decenţei – un pat, o masă şi un lighean a cărui apă se împrospăta zilnic. Restul celulelor erau nişte grote sordide, cam de felul celei în care fusese ţinut prizonier Pisicîinele în Ottoburg.

Ca să evadezi din Turn, la orice etaj al lui te-ai fi aflat şi presupunînd că ţi-ar fi dat prin cap o astfel de idee nebunească, trebuia să deschizi mai întîi uşa propriei tale temniţe şi să suprimi furnica robustă care servea drept temnicer. Apoi aveai de parcurs tot etajul, păzit din patru în patru metri de cîte o santinelă, şi ajungeai la unica uşă de ieşire de pe palier. De aici, drumul era unul singur, în sus, spre etajul al şaptelea, în sala cu şase uşi. Chiar dacă biruiai cele douăzeci de furnici masate în camera de gardă, trebuia, coborînd scara în cochilie şi apoi parcurgînd culoarul întunecos, să te fereşti, din douăzeci în douăzeci de paşi, de furnicile ascunse în firide. Apoi dădeai în curtea închisorii, de unde numai să fi avut aripi puteai să ieşi afară căci, la alarmă, poarta de acces se bloca. Varianta în care, într-un fel sau altul, reuşeai să-l iei ostatic pe Guvernator nu era nici ea validă, căci exista un ordin – culmea,

134

semnat pe vremuri de însuşi Pisicîinele, laolaltă cu Tratatul de recunoaştere a Provinciei Semiautonome a Furnicilor prin care paznicii erau autorizaţi să-l elimine atît pe evadat, cît şi pe ostaticul lui, oricît de importantă i-ar fi fost funcţia.

Aşa stîncl lucrurile, Pisicîinelui nu-i trecuse nici o clipă prin cap să forţeze intrarea în Turn – ştia că nu are sorţi de izbîndă. Soluţia aleasă de el era una acrobatică. Avea să escaladeze zidul exterior pînă la fereastra lui Teodosie a patra, cum urcai, egal distanţată de colţurile zidului - şi avea să scoată, cum se va pricepe, zăbrelele din lăcaşul lor, după care avea să-l ia pe Teodosie la subsuoară şi să sară cu el în apă.

Cum un astfel de scenariu nu le scăpase furnicilor, deşi îl socoteau ridicol (în fond, nu prea poţi să disloci nişte zăbrele adîncite o jumătate de metru în piatră), o patrulă cu barca trecea din două în două ore pe lac, ziua şi noaptea, şi inspecta acel versant al zidului. Pisicîinele socotea că îi mai rămîne măcar o oră şi jumătate pînă la următoarea patrulă - pe precedenta o văzuse el însuşi trecînd lin pe undele apei pe cînd înota dinspre malul de est al Lacului Rece înspre Filiaşi.

Scoase din pantaloni cele două bucăţi de sfoară şi le legă între ele, sperînd să nu se mai rupă, aşa cum se întîmplase în Ottoburg. Petrecu în cruciş, pe după garda săbiuţei,

unul din capete, după care făcu un nod şi îl examina atent. Părea trainic. Ochi fereastra în spatele căreia, în mod sigur, se afla Teodosie. Arma alcătuia, la capătul frînghiei, un fel de ancoră. Bine aruncată, avea oarece şanse să treacă printre zăbrele şi să se agate în retragere de ele. Pisicîinele cumpăni frînghia şi o aruncă, atent să n-o scape în desfăşurare.

Cînd pleci atît de intempestiv de-acasă, aşa cum plecase Minotaurul Samoil, cea mai mică grijă a ta este să-ți faci bagajul. Nu-ți iei nici periuța de dinți, nici briantină, nici

135

necessaire-u\ care le conține. Nu-ți iei nimic ele schimb şi pleci cu ce-ai pe tine: un şort, un tricou, şlapii, poate nişte ochelari de soare şi portmoneul, pe care îl agăți în trecere de pe noptieră, într-o ultimă sclipire de luciditate.

Este suficient. Odată ajuns în Petrila, cu banii pe care îi găseşti în portmoneu poți să cumperi ce-ți trece prin cap sau ce-ți cere Kaliopi cînd te priveşte cu ochii ei mari şi galbeni - doar nu vrei s-o vezi tînjind la vitrinele magazinelor: o rochie cu paiete şi bretele, despicată pînă la talie, ce indecent; patru pulovere din acelaşi material, dar de culori diferite; patru pulovere de aceeaşi culoare, dar din materiale diferite; două perechi de sandale, din care una de lac, o bentiță elastică cu două morişti prinse în creştet, un ursuleț de pluş, un set de creme hidratante pentru față, un suport pentru lentilele de contact şi lichidul, scump ca ochii din cap, care le ține umede; lenjerie simplă sau cu dantelă, o ramă din lemn pirogravat, special pentru poza la minut pe care ai făcut-o împreună cu Kaliopi, în fața unui urs împăiat, cu ochii roşii şi sub care scrie „Amintire de la Petrila", o curea, cadou de la ea, nu puteai să refuzi, un set de pahare cu emblema stațiunii – trebuie pentru casă; un pătuț din pînză care, cînd se strînge, se face cît o umbrelă – trebuie pentru bebeluş; cîțiva metri de finet pentru scutece, o lanternă drăguță şi trei geamantane mari, din piele, cu catarame, în care să le pui pe toate.

Kaliopi stă în fața dulapului şi sortează lucrurile. Pe ale viitorului bebeluş le lasă la o parte, pentru a le acorda, mai tîrziu, atenția ei specială.

– Ce de troaşce s-au strîns, comentează ea cu ciudă.

– Kaliopi, fos mou, spune Minotaurul dulce, căci ştie cît de iute la mînie este Bufnița, eu ți-aş sugera, dacă nu te superi, să le punem cum se nimereşte şi să plecăm mai repede. Pînă ajungem, pînă vîslim spre casă - nu vreau să te grăbesc, vreau să mergem liniştiți, aşa cum şade bine unor amorezi.

– Vrei să lăsăm lucruşoarele astea aici?

– N-am spus.

Kaliopi mormăie îmbufnată şi continuă să împăturească.

– Mai bine ai pune mîna să mă ajuți. Sau poate crezi că gata, acuma ți-ai găsit cine să te slugărească. îți spun ca să ştii şi ca să nu zici după aia că nu ți-am spus: împărțim de acum înainte toate muncile pe din două. Spăl eu vase, speli şi tu vase, gătesc eu, găteşti şi tu.

– Sînt întru totul de acord. Nici nu mă gîndeam altfel.

– Foarte bine.

Kaliopi are un fel amenințător de a spune „foarte bine".

De afară se aud copite izbite de asfalt şi tropăituri. Minotaurul merge pînă la fereastră şi dă perdeaua la o parte.

– Ce ciudat, spune el, vreo două, patru, opt şi cu trei, unsprezece, vreo cinşpe furnici înarmate defilează prin față. Uite şi o dubită.

– Pune mîna şi împătureşte, zice imperturbabilă Kaliopi.

– Vino să vezi cu ochii tăi.

– Să văd ce?

Pe culoarul motelului se aud paşi.

– Nu înțeleg ce-i hărmălaia asta, se indignează Minotaurul, în stațiunile de odihnă şi tratament ar trebui să se interzică intervențiile de tip zgomotos. Stai puțin, spune el dintr-odată, schimbat la față. Lasă bagajele, lasă-le acum cînd îți zic.

Kaliopi se întoarce surprinsă de tonul pe care îi vorbeşte Samoil, însă văzîndu-l încruntat, scapă din mînă rama pirogravată. Sticla sub care e poza la minut cu ea şi Minotaurul se sparge şi cioburile aruncă personajele fotografiate în arii disjuncte.

– Fugi în baie, şopteşte Samoil.

– Nu plec de lîngă tine.

– Fugi, ascunde-te. Dacă mi se întîmplă ceva, du-te la câpşunărie şi ai tu grijă de Teodosie. Să ai grijă şi de

136

ciupercăria mea. Vezi că în labirint, cum mergi, e al treilea...

Zgomotul paşilor se aude mai tare.

– Du-te odată, nu mai protesta, să nu scoți un sunet.

Nici n-a apucat bine Kaliopi să intre în baie şi să stingă

lumina („Stinge lumina", i-a zis Minotaurul), că uşa camerei s-a dat de perete şi în pragul ei s-a postat o furnică cu grad de căpitan şi cască rotundă ca oul.

– Ei sînt ? întreabă ea o altă furnică, în care Minotaurul recunoaşte cu nervi pe proprietarul terasei „Prospekt".

– Numai el. Era şi ea. Erau împreună, răspunde acesta.

– Da, vă rog, cu ce vă pot fi de folos? se preface Samoil surprins, împăturind la întîmplare o pereche de pantaloni şi punînd-o în geamantan.

– Vă pregătiți s-o ştergeți? întreabă căpitanul.

– Ei da, plec. Sînt de două săptămîni în stațiune, mi-am terminat tratamentul, mă duc acasă. După odihnă, vine munca.

– Lasă vorbăria, i-o taie brusc furnica. Complicea unde este?

– Vă referiți la doamna care mă însoțeşte?

– Da, complicea. Unde este?

– Nu înțeleg de ce insistați să o numiți aşa şi nu înțeleg la ce e ea complice, discută calm Samoil, luînd din dulap umeraşul cu rochia de seară a lui Kaliopi. în realitate ar juca-o pe obraznica furnică în picioare. Doamna a plecat înaintea mea. Aerul de aici i-a priit chiar mai puțin decît mie.

– Căutați, dă ordin căpitanul şi cîteva furnici intră de pe culoar în cameră şi încep să scotocească pe sub pat, în dulap, după noptiere. Cînd una dintre furnici îşi arată intenția limpede de a căuta în baie, Minotaurul se repede fulgerător la ea şi o lipeşte de perete. Pe căpitan, care se apropie din spate, îl loveşte cu piciorul în piept şi acesta zboară pe deasupra patului şi iese prin fereastră în decor. De acolo

136

revine însoțit de celelalte furnici, lăsate de pază afară, şi lipeşte archebuza din dotare de nasul Minotaurului, gîfîind.

– Legați-l, spune căpitanul. Şi vedeți ce e acolo.

în timp ce este legat ca un salam, Samoil priveşte cum trei furnici intră în baie prudent, fără să aprindă lumina. O vreme domneşte tăcerea. După care se aude un țipăt iritat, un alt țipăt, de durere, un pocnet şi zgomotul unei sticle care se sparge. Două furnici

o tîrăsc pe Kaliopi afară. Cînd este aruncată lîngă Samoil, pe covor, Kaliopi încetează orice protest. A treia furnică iese şi ea din baie, ţinîndu-se de cap şi răspîndind un miros excesiv de apă de toaletă.

– Bun, se bucură căpitanul şi-i împinge cu vîrful piciorului pe cei doi. Şi acum să vedem de ce v-aţi opus arestării.

– Nu, dumneata să-mi spui mie de ce ne arestezi, geme Minotaurul, căci legăturile de la mîini îl strîng.

– Vă arestez din ordinul Somnului Protector.

– Ca ce chestie ? Jurisdicţia Somnului se întinde asupra lacului şi punct, protestează Kaliopi.

– De mîine se întinde asupra întregului teritoriu, o asigură furnica.

– Mîine e mîine şi azi e azi, zice Bufniţa, în timp ce două furnici o tîrăsc pe culoarul cu mochetă căcănie al motelului. Acesta este un abuz şi o voi demonstra la proces. Credeţi-mă, la chichiţele avocăţeşti nu mă întrece nimeni. Oho!

– Dacă mă întrebaţi, nu cred să fie vreun proces, se arată sceptic căpitanul-furnică. Fiţi atenţi la praguri, băieţi, şi daţi-i bine cu capul de ele.

– Au, zice Minotaurul.

– Au, zice Kaliopi.

– Din punct de vedere tehnic, această arestare n-a avut loc pentru că n-aţi fost niciodată aici. Spune băieţilor

să bage duba cu spatele aici. N-aveţi nici un act la voi, n-aţi lăsat nimic la recepţie. N-aţi fost la Petrila.

– Am să te sugrum cu mîna mea, furnică greţoasă, scrîşneşte Minotaurul.

Căpitanul nu-i dă atenţie:

– Acuma mergem frumuşel la ocnă, unde pînă mîine la prînz o să daţi şi voi o mînă de ajutor la extracţia minereului, după care am ordin să vă execut. Şi o voi face cu plăcere, adaugă el, vîrîndu-şi nasul în nasul Minotaurului Samoil, după care închide uşa dubitei, o ocoleşte şi se suie lîngă vizitiu.

Pisicîinele puse cele patru încercări ratate pe seama zgomotului difuz care se propaga în aer şi a cărui sursă, bănuia el, se afla de cealaltă parte a oraşului Filiaşi.

Sunetul trompetelor şi răpăitul tobelor alcătuiau un marş solemn care-i răpea literalmente concentrarea. Cînd Pisicîinele se pregăti să arunce pentru a cincea oară, în aer se reverberară nişte pocnete îndepărtate, urmate de tot atîtea bubuituri de tun, apoi, în liniştea care se lăsă, se auzi un discurs printr-o staţie de amplificare. Mesajul textului nu era foarte clar, căci ecoul învălmăşea cuvintele vorbitorului şi le întîrzia.

Clang, făcu săbiuţa, lovindu-se de gratiile ferestrei, şi nu se mai întoarse. Pisicîinele trase de sfoară - părea să reziste - şi-şi începu ascensiunea. încet, aproape ţinîndu-şi respiraţia, ajunse în dreptul primului nivel şi se prinse cu mîna de ieşitura ferestrei. Privi scurt în celulă şi văzu că nu e nimeni. Asta e bine, gîndi el şi se aşează pe pervazul de piatră. Nici la etajul următor nu era nimeni, cel puţin nu în celula aşezată pe rîndul central. Pisicîinele se odihni şi acolo. Ştiind că un astfel de noroc nu se putea repeta de prea multe ori, se trase grijuliu în sus pe sfoară pe distanţa celor cîţiva metri care îl despărţeau de scobitura ferestrei şi, cînd ajunse în dreptul ei, îşi săltă doar puţin capul pentnj a privi în celulă. Nu se înşelase. Pe priciul de

pămînt stătea culcat un deţinut a cărui barbă se întindea în fuioare încîlcite, peste burtă şi genunchi, pînă la degetele picioarelor. Cum toată faţa îi era acoperită de păr, iar lumina din celulă nu era îndestulătoare, Pisicîinele nu putu şti cu precizie dacă era vorba despre un om sau despre o furnică. Oricum, şi într-un caz, şi-n celălalt, o asemenea barbă creşte într-un mare număr de ani. Deţinutul stătea cu ochii pironiţi pe fereastră şi sufla greu. Era foarte posibil să fi observat frînghia care oscila dincolo de zăbrele, dar nu era mai puţin probabil s-o fi luat drept o iluzie optică, ştiut fiind faptul că mulţi dintre cei care privesc structuri fasciculare au impresia, după o fixare îndelungată, că imaginea „se mişcă". Pisicîinele nu voia să rişte.

Dacă deţinutul ar fi văzut o siluetă urcînd de-a lungul unei bare mişcătoare, oricît de naturală i s-ar fi părut prezenţa barei, tot ar fi dat alarma - orice denunţare se răsplătea, conform regulamentului din Turn, cu porţie dublă la mîncare. Gavril începu să se balanseze în lateral, sprijinindu-se cu picioarele în perete. Cînd balansul i se păru suficient de amplu, trase aer în piept şi îşi coordona repede tracţiunile astfel încît să treacă de fereastră în intervalul de timp al unei jumătăţi de pendulare. Reuşi, dar, ca să fie sigur, îşi trase picioarele sub el imediat, mai urcă o lungime de braţ şi opri mişcarea. Toată această cascadorie începuse să i se pară anevoioasă, mai ales că zidul, de la al doilea nivel încolo, pierdea panta şi se înălţa drept. Şi-ar fi dorit măcar să nu mai audă discursul îndepărtat, să fie linişte şi să poată surprinde eventualele pîrîituri ale frînghiei. Dacă se rupe ? Măcar să fie pregătit şi să se împingă cu picioarele în zid, ca să cadă în apă şi nu pe parapet. însă în aer pluteau fojgăielile şi cîrîitul staţiei de amplificare. La un moment dat, discursul luă sfîrşit. Se auziră aplauze. în difuzor se transmitea muzică patriotică pentru două coruri şi orchestră. Cîteva frînturi

138

Răzvan Rădulascu

de cîntec ajungeau la urechile Pisicîinelui şi-l umpleau de indignare.

Cor I şi II

Canal, măreaţă ctitorie Ce cu avînt o construim, Avem un crez şi-o datorie, Să învăţăm uniţi să fim

Cori

Furnici Verzi

Cor II (ecou) Aici vezi

Cor I

Şi în larg apoi le pierzi Cori şi II

Construim un mîndru şi bogat oraş De-la-ma-re-la-Fi-liaşi.

Cor II (ecou) La Filiaşi.

Stă Somnul - veghe nesmintită Şi Otto stă la dreapta lui Şi prin puterea lor unită Noi astăzi batem primul cui

Cor I şi II

Canal, măreaţă ctitorie

Ce cu avînt o construim

Tu ne uneşti în prietenie etc.

138

Teodosic cel Mic

Pisicîinele se prinse cu mîinile de zăbrele şi se ridică la înălțimea lor. Aşteptă să i se obişnuiască ochii cu diferența de lumină, apoi cercetă interiorul celulei de onoare. Pătura de pe pat era dată într-o parte, pe masă odihneau abandonate o farfurie cu fasole şi o linguriță, iar în apa din lighean pluteau zoaie de săpun.

Stimate domnule editor,

Aş vrea să considerați această scrisoare a mea politicoasă şi nimic mai mult. Nu umilă, nici şireată, nici plină de subînțelesuri. Luați-o aşa cum este: o dare de seamă a situației în care romanul şi personajele sale se află în acest moment: Teodosie e în pericol, iar situația în care se află el acum îi depăşeşte cu mult puterile şi, tare mi-e teamă, depăşeşte inclusiv puterile celor dispuşi să-i sară în ajutor. Poate că dacă Samoil şi Kaliopi nu ar fi sfîrşit atît de lamentabil luna lor de miere în ocnele de la Petrila, balanța ar fi rămas încă în echilibru. Poate că dacă ar fi fost mai clar cine conduce Frățietatea, un ajutor cît de mic ar fi putut veni dinspre acea parte. Aşa însă, cu Pisicîinele atîrnat precar de o frînghie, obținută şi aceea printr-un fel de efracție literară, cu Otilia urmînd să-l întîlnească inocentă pe trădătorul Căciulata şi cu Otto şi Somnul Protector în culmea gloriei lor, nu mai sînt multe de făcut. Este ca şi cum ai inventa o problemă de şah în care negrul mută şi dă mat în două mutări şi i-ai enunța cerința astfel: albul mută şi dă mat în două mutări. Oricît de absurd ar părea, lucrurile aşa ar trebui să se termine, totuşi. Teodosie ar trebui să-şi redobîndească regatul, iar uneltitorii să fie înfrînți. Dar cum ?

Dintre multele variante care mi-au trecut prin cap, m-am oprit temporar la una destul de veselă: Somnul

139

Protector, capul răutăților, poate avea un accident cardiovascular la inaugurarea Canalului (amintiți-vă că se anunță o zi extrem de călduroasă, impropice acelora cu surplus ponderal). Ştiți însă la fel de bine ca mine că aceasta nu este o soluție: pe lîngă frustrarea pe care o naşte dispariția prematură a antagonistului, nu e deloc sigur că Otto, care a apucat deja să investească masiv în armament, va renunța la ofensiva pe care o plănuieşte. Iar restul elementelor rămîn la locul lor: Căciulata trădează în continuare, furnicile sînt ostile, e limpede, zilele Bucureştiului sînt numărate. O altă variantă ar fi ca atît Somnul, cît şi Otto să piară în urma unui accident, în acest fel, trupele, lipsite de conducător, ar rămîne în expectativă, iar furnicile, în absența celor care le-au promis diverse avantaje, ar renegocia un pact cu Bucureştiul. Da, pare în regulă, dar unde e 'apoteoza? în opinia mea, Teodoşie, care nu prea se face văzut în a doua jumătate a poveştii, merită, măcar în final, o expunere glorioasă. Nu ştiu deocamdată în ce fel se poate ajunge aici, dar sper că am demonstrat, în aceste cîteva rînduri, că problemele pe care le am sînt serioase, la fel de serioase ca oricare altele, şi că merită atenția mea mărită. în acest sens, vă rog să binevoiți a-mi prelungi cu două săptămîni termenul de predare a cărții, răstimp în care, departe de lume, singur cu gîndurile mele, să pot inventa un final decent pentru Teodosie.

Intenționez să plec cu familia lîngă Curtea de Argeş, unde se află un mic loc fermecător, numai bun pentru planurile mele. Acolo, într-o cameră izolată, cu sobă din teracotă (fiecare bucată de lut ars în parte are incrustat în ea un model cu cal şi călăreț), ferestre luminoase care dau în livadă - din nenorocire nu cred că a înverzit încă -, o bibliotecă bine

garnisită cu cărți şi bibelouri şi o canapea extensibilă destul de tare, aşezat la masa mea de PAL în fața laptopului, voi sta timp de paisprezece zile cufundat în gînduri şi voi ieşi în cele din urmă la liman. Dacă va ninge din nou, voi profita poate de împrejurare şi mă voi da cu sania.

Cu mulțumiri
140

XIV. Oliviu e instabil emoțional

Somnul Protector privea încîntat detaşamentele de furnici înarmate cu hîrlețe care defilau prin fața lui în pas cadențat, aşa cum cerea muzica din difuzoare. Era ceva să stea pe loc, adăpostit la umbra unei prelate cu dungi, în timp ce, pe măsură ce se apropiau de tribună, furnicile întorceau capul spre el şi îi dădeau cîntînd onorul. Un semn de aleasă prețuire. Mai ales că, dincolo de dreptunghiul de umbră, soarele loveşte ucigător, ce mai. Probabil că ntr e nici un nor pe cer la ora asta. Poate părea neînsemnat pentru cine nu cunoaşte îndeaproape ce înseamnă puterea, dar uite, chiar şi diferența asta mică de temperatură - el stătea la umbră, plebea se prăjea în soare – este un semn al puterii. Trebuie să ştii să vezi privilegiul în cele mai delicate manifestări ale lui şi trebuie să te bucuri de el din toată inima. Viața este scurtă, iar dacă se gîndea că, din şi aşa puțina ei substanță, o mare pane se risipeşte în aranjamentele necesare pregătirii acestor momente de glorie, atunci timpul rămas pentru răsplata eforturilor este cu atît mai neînsemnat. Ce era el, în lumina acestei cugetări ? O masă de oase subțiri şi ascuțite pe care stă temporar înfăşurată carnea. Şi ce sînt victoriile, aceste mici bucurii ale vieții? Vehiculul prin care materia se ridică la rang de spirit. Şi e prost acela care nu înțelege un asemenea adevăr simplu. Pe Otto l-a dus de nas şi încă într-un fel aproape cinstit. El unul, da, e cinstit şi nu înțelege să păcălească pe cineva decît dacă este absolută
140
nevoie. A, să-şi ia măsuri de siguranță - asta e cu totul altceva. Cine îl cunoaşte pe Otto cum îl cunoaşte el ştie că niciodată nu eşti îndeajuns de prevăzător. Brutal, schimbător, crud, plus că mai are în ochi sclipirea aia de dement, cum să se bizuie pe un astfel de partener? Ar însemna să se dea legat în mîinile lui. Bun. De exemplu: mîine, trupele reunite cîştigă bătălia – presupunînd că va avea loc vreo bătălie - şi ocupă Bucureştiul. Ce l-ar împiedica pe Otto ca, odată văzîndu-se cu sacii în căruță, să uite ce i-a promis şi el, Somnul Protector, să trebuiască să-şi ia adio de la funcția de ministru plenipotențiar? Sau, mai rău, să piardă inclusiv protectoratul şi să fie aruncat în ocnele de la Petrila? Otto ar fi în stare. Şi atunci, n-a fost o mişcare plină de inteligență din partea lui că l-a păstrat pe Teodosie? îşi uită Otto promisiunile? Pac, Somnul îl produce pe Teodosie, ia uite pe cine am eu aici, ce zici de asta. Şi încă asta nu-i nimic, dar ia uite pentru cine vor lupta toți peştii, pînă la ultima lor suflare, de azi înainte.

Iată către cine se îndreaptă, în acest moment, devotamentul meu necondiționat. Şi jur aici, pe ce-am eu mai scump, că te voi detrona şi îl voi înscăuna pe Teodosie, care e moştenitorul de drept al tronului, în timp ce tu nu eşti decît un uzurpator. îți convine, despot mincinos şi nerecunoscător ? Nu-ți convine. Aşa că mai bine dă-mi ce mi-ai promis şi să uităm de Teodosie, poftim, poți să faci cu el ce vrei, însă eu te sfătuiesc, iubitul meu Otto, să-i tai capul cît mai curînd, ca să terminăm odată toată tărăşenia.

Somnul Protector zîmbi larg, cu bunătate, şi mîngîie umărul lui Teodosie, care ocupa scaunul alăturat şi avea lanțuri la picioare – dar asta nu se putea vedea din afara tribunelor, adică dinspre esplanada pe care defilau furnicile, din cauza mantinelei înalte, drapate cu postav roşu, care mărginea tribunele oficiale. Furnicile intrau pe platformă dinspre oraş, chipurile (acesta îşi înălța muşuroaiele undeva în spate şi nu foarte clar, căci atîta pas de defilare
140

ridicase în aer o masă importantă de praf care obtura orice privelişte), se încolonau în rînduri de cîte opt şi, la comanda unui şef de detaşament, porneau cadenţat înainte.

Ajungeau în dreptul tribunei oficiale, salutau şi ridicau de trei ori uneltele în aer, în timp ce din buze se prefăceau că spun versurile cîntecului care se auzea în difuzor, ţineau drumul înainte pînă cînd dispăreau din raza vederii Somnului Protector, după care o coteau repede la stînga şi se deplasau în fugă prin spatele tribunelor, urmînd ca, în marginea esplanadei, să-şi reia poziţia iniţială – cîte opt pe rînd - şi să mărşăluiască solemn. Mulţumită acestei inteligente manevre, Somnul Protector trăia cu impresia că, de douăzeci de minute, mulţimi copleşitoare de furnici se îndreaptă spre şantierul Canalului şi se grupează acolo, aşteptîndu-l pe el să vină şi să taie panglica.

Guvernatorul Turnului, căruia astfel de defilări îi cădeau obligatoriu în răspundere, prin natura funcţiei pe care o deţinea, avusese mari bătăi de cap ca să corecteze entuziasmul mai mult decît moderat al furnicilor selecţionate pentru manifestaţie şi să le facă să arate credibil în lumina orbitoare a soarelui de prînz, moment al zilei în care orice locuitor cu scaun la cap al Filiaşului preferă să zacă la umbra răcoroasă a muşuroiului său, în sînul familiei. în acest scop, folosise toate argumentele la îndemînă, de la bonificaţii băneşti la ameninţări cu puşcăria. Strînsese astfel un număr convenabil de manifestanţi şi, priceput în cosmetizarea realităţii (pregătise şi susţinuse recent teza de doctorat cu această temă în Albion), se felicita acum pentru minunata punere în scenă care îl aştepta pe Somnul Protector la şantier de îndată ce această prostie de defilare avea să se termine. Problemă: cum dai impresia, cînd ai la dispoziţie o mînă de cetăţeni, că mulţimea se întinde sub ochii tăi cît vezi cu ochii ? Elementar, my dear: nu ai decît să alegi o formă de relief corespunzătoare and stick to its profite. Dacă acolo unde trebuie să înceapă lucrările se

141

află un deal - şi se află, căci primele excavări au dus la formarea unui ridicaturi de pămînt întinse, dar nu foarte înalte -, atunci tot ce trebuie este să plasezi demonstranţii, cu pancartele ridicate, portrete ale Somnului şi ale lui Otto, pe versantul vizibil dinspre panglică. Prin „panglică" se înţelege, ca între profesionişti - ca să comunicăm eficient, în puţine cuvinte -, locul în care Somnul Protector va sta, cu foarfecă în mînă, şi va oficia ridicolul său ritual, în spate se vor afla două difuzoare din care se vor auzi urale, ceea ce, combinat cu strigătele celor aşezaţi pe deal, va da un admirabil efect surround. Iar dacă adaugi şi căldura asta înnebunitoare, este limpede că potentatul nu o să-şi piardă vremea cu cercetarea atentă a colinei; n-o să-şi dorească decît să termine cît mai repede ceremonia şi să se tragă la umbră.

– Este o vreme glorioasă, nu este? constată furnica licenţiată pe insula Albionului, aplecîndu-se către acvariul Somnului Protector şi gîndindu-se în acelaşi timp la berea care îl aştepta acasă în frigider.

– Cam cald, răspunse Somnul. Mă uit la toţi muncitorii ăştia care defilează - au transpirat.

Teodosie privi către o furnică aflată foarte aproape de mantinelă şi observă două pete mari de transpiraţie la subsuorile salopetei roz. Pata din stînga avea - curios – chiar forma hărţii regatului, aşa cum i-o arătaseră Pisicîinele şi Somnul Protector în urmă cu două săptămîni, şi se vedea cu atît mai bine cu cît furnica ţinea braţul stîng ridicat. în mînă agita un portret reprezentînd un bărbat cu faţă îngustă, guşă şi ochi ieşiţi din cap.

– El e Otto ? îl întrebă Teodosie pe Somnul Protector.

– El e.

– Nu-mi place de el. Cîţi ani are ?

– Valoarea nu aşteaptă numărul anilor. Să zicem că e suficient de mare ca să conducă regatul. Cît despre chestia cu plăcutul, pot să te asigur că nici lui nu-i place de tine.

142

– De unde mă ştie ?

– Nu trebuie să te ştie. E de ajuns că nu te place.

– Eu n-am zis că nu-mi place de el, se apără Teodosie.

Am zis că nu-mi place cum arată portretul ăla - şi întinse degetul pentru a mai arăta o dată tabloul. însă furnica transpirată la subsuori în formă de hartă trecuse şi nu mai putea fi distinsă în aglomerarea de cefe de la capătul dinspre şantier al tribunelor.

Somnul se uită puţin în direcţia în care indica degetul lui Teodosie, apoi, plictisit, spuse:

– Gura.

Adevărul e că toată flecăreala băieţelului ăstuia îl împiedica să se concentreze. Şi îl asteniza, pur şi simplu.

Pentru a savura o defilare e nevoie de linişte, nu de discuţii. Pentm a savura orice pe lumea asta e nevoie de linişte. Poate că Gavril a avut dreptate cînd i-a spus că nu e bun de tutore. Ar fi avut el oare răbdare, acum că se gîndeâ cum ar fi stat lucrurile dacă sarcina de a-l creşte pe Teodosie i-ar fi revenit lui, să stea de vorbă cu un mucos a cărui capacitate intelectuală minusculă insulta marea lui inteligenţă ? Ce sens avea să se mai dea după degete ? N-ar fi rezistat nici o zi în poziţia de tutore al lui Teodosie. Ba, mai mult, era încredinţat că seara l-ar fi dat hrană la ştiuci.

Ideal este ca fiecare să facă ce se pricepe mai bine. Dacă nu se pricepe, să nu se bage. Dacă se pricepe şi-i place pe deasupra, cu atît mai bine. Somnul, de exemplu, se pricepea la poezie (în sensul că era un cititor antrenat), dar nu se gîndea niciodată să producă el însuşi poezie. îi plăcea, din tot cîntecul care se auzea în difuzoare, acel vers care se referea în mod direct la el. Stă Somnul veghe ne-ncetată. Bine spus. Somnul - veghe. Bună alăturare. Respiră forţă, şi nu forţă brută, ci subtilitate, latenţă.

Nu e rău deloc. Veghe ne-ncetată. Asta înseamnă în primul rînd luciditate. Mintea, asemenea unui far, clipeşte zi şi noapte şi călăuzeşte corăbiile rătăcite pe marea vieţii. La

142

vederea lui, corăbiile răsuflă uşurate şi navighează spre port. Cum răsuflă uşurată o corabie ? Este o figură de stil uite, furnicile astea sînt tot atîtea corăbii în derivă şi respiră uşurate pentru că există el, Somnul, care să le călăuzească paşii. Paşii corăbiilor. Nu e foarte fericit spus, dar ce importanţă are, Somnului îi era oricum limpede, în străfundul minţii sale, ce înţelegea prin „paşii corăbiilor" şi, gîndindu-se că forţa cuvintelor, cînd sînt spuse, este mai mare – o, de sute de ori mai mare - decît atunci cînd sînt gîndite, aştepta cu sufletul la gură să se termine refrenul referitor la Canal şi să înceapă strofa aceea minunată, în care era vorba despre el: e Somnul veghe ne-ncetată.

– Mă strînge la picioare, zise brusc Teodosie, făcînd să zornăie lanţurile care-i înconjurau gleznele.

– Desfă-l, zise Somnul Protector furnicii Guvernator, grăbit să se întoarcă la analizele lui literare.

– De-la-ma-re-la-Fi-liaşi, scanda corul în pîlniile difuzoarelor.

Acuma vine, gîndi Somnul şi închise fericit ochii. Ziceţi, băieţi: e Somnul - veghe...

– Uite harta! sări Teodosie bucuros de pe scaun, arătînd cu degetul spre furnica îmbrăcată, ca toate celelalte, în salopetă roz. Furnica avea mîna stîngă ridicată şi ţinea la vedere o lozincă pe care scria „Somnul, Otto şi ai lui gloria Filiaşului".

– Ce hartă? tresări Somnul, privind derutat în toate părţile. Minunatele versuri îi trecuseră pe lîngă urechi şi se pierduseră iremediabil în aer.

– Uite, furnica aia, are o hartă la subraţ.

Pînă să înţeleagă Somnul despre ce hartă vorbeşte Teodosie, dură o vreme, iar după ce înţelese, întrebă cu o faţă lungă:

– Am văzut-o, şi ce-i cu ea?

– Eu am văzut-o de două ori, se mîndri Teodosie.

143

în acel moment, furnica Guvernator se ridică cu atîta aplomb de pe scaunul ei, încît aproape atinse copertina cu creştetul.

– Pe mine vă rog să mă scuzaţi o clipă, spuse ea şi ieşi în fugă prin spatele tribunei.

– Ce i s-o fi întîmplat? se miră Teodosie.

Somnul Protector ridică din umeri. Faptul că fusese întrempt din visare îi schimbase total dispoziţia şi îl aruncase în melancolie. Acum aproape că regreta că acceptase să participe la ceremonia inaugurării Canalului. Parcă nu se putea inaugura şi fără atîtea festivităţi. Să tai panglica, să înfigi simbolic lopata în pămînt, să torni primul cancioc de mortar la temelie - cîte prostii adunate la un loc. Şi pentru ce? Pentru a da iluzia acestor furnici că pactul semnat funcţionează şi va fi respectat. Somnul se gîndi că munca asta de conducător este plină de răspunderi şi că răspunderile sînt mai numeroase decît satisfacţiile. Era dispus să uite o parte importantă a calculului său. Ţinuse să participe la festivităţi tocmai pentru a se afişa cu Teodosie. N-avea nici o îndoială că ştirea avea să ajungă la urechile lui Otto. Or, asta era important de ştiut: el, Somnul Protector, îl deţine pe Teodosie. Cu atît mai important cu cît umilirea la care îl supusese Otto cu o zi în urmă şi ameninţările pe care le proferase cu nasul lipit de geamul acvariului său îl puseseră pe gînduri. Otto trebuie să ştie la cine e de fapt puterea. Simţi cum îl cuprinde o mare moleşeală şi, pentru prima dată de cînd pusese piciorul, la ora zece dimineaţa, pe pămîntul Filiaşului, realiză că pînă şi la umbră era foarte cald. îşi aminti apoi că, numai cu cîteva minute în urmă, căldura aceea nu însemnase nimic pentru el, că fusese cu totul estompată de bucuria defilării şi de perspectiva festivităţilor - şi atîta inconsecvenţă din partea lui într-un aşa scurt interval de timp îl îngrijoră.

143

– Teodosie, spuse Somnul deprimat, cred că sînt bolnav.

Ce caut eu aici? De ce lîncezesc, unde e energia mea faimoasă? Vreau să dorm, sînt nevrotic.

Pentru Teodosie, căruia întortocheata lamentaţie a peştelui îi era necunoscută, declaraţiile acestea nu aveau nici o noimă. Clipi doar şi ascultă mai departe, în speranţa că interlocutorul său avea să spună ceva mai inteligibil.

– Am nevoie de o vacanţă, continuă Somnul Protector să se lamenteze cu voce tare, fără să mai dea nici o atenţie furnicilor care defilau prin faţa lui. Am aranjat toate apele, mi-am îndeplinit toate îndatoririle, iar asta m-a costat multă osteneală.

– Şi nu eşti bucuros ? întrebă Teodosie, care ştia de la Pisicîine că cei care îşi îndeplinesc îndatoririle sînt, în general, bucuroşi.

Somnul surise acru.

– O, ba da. Ce bucurie mai mare pot avea decît să te ştiu aici cu mine, în siguranţă ?

– Nu mi-a plăcut deloc cum m-au ținut în ultimele două săptămîni, se plînse Teodosie. Mi-au dat să mănînc numai fasole. Mie nu-mi place fasolea. Fac pîrțuri, adăugă Teodosie cel Mic în şoaptă, jenat.

Destăinuirea aceasta avu darul să-l înveselească pe Somnul Protector.

– Obişnuieşte-te cu fasolea, în cel mai bun caz numai fasole ai să mănînci în vremurile care vin.

Teodosie oftă. Nefiind la o vîrstă la care să poată face proiecții temporale, nu îşi putea imagina un viitor plin de iahnie de fasole şi, de fapt, nu îşi putea imagina viitorul în nici un fel. Ştia doar două lucruri: că Pisicîinele este un tutore oricînd de preferat Somnului Protector - măcar nu-l ține cu lanțuri la picioare într-o celulă mică - şi că viața lui de dinainte de fuga de la „Lămîița", unde nici măcar nu apucase să-şi mănînce prăjiturile, fusese de departe mult mai plăcută. Acum, toată agitația asta din jurul lui îl

144

obosea: nu înțelegea în ce fel tronul despre care i se tot vorbeşte prezintă atîta interes pentru toată lumea - ar fi renunțat bucuros la el pentru două ecleruri cu frişca şi un pat cu perne moi.

– Vreau înapoi la Pisicîine, am să vorbesc cu el să văd dacă-mi dă voie.

– Ce să-ți dea voie ?

– Vreau să te pun pe tine în locul meu.

Somnul îşi reluă zîmbetul acru.

– Trebuia să spui asta înainte. Acum e tîrziu. Maşina istoriei s-a pornit şi nimic n-o mai poate opri. îmi pare rău.

Cînd spunea „maşina istoriei", Somnul Protector se gîndea, difuz, la maşinile de luptă ale lui Otto, care avansau încet spre Golful Balenei, în timp ce Furnicile Vinete şi peştii se îngrijeau ca apa din lac să fie suficient de sărată pentru a ține la suprafață asemenea greutăți. Lui Teodosie, „maşina istoriei" îi aminti de aparatul de zbor al Minotaurului Samoil, cu angrenajele şi spițele sale fragile, şi de călătoria sa pe deasupra ciupercăriei; de acolo, pămîntul se vedea împărțit în forme geometrice rectangulare, toate gri, dar distincte prin textura şi nuanța fiecărei parcele.

– Opriți muzica asta idioată, strigă brusc Somnul Protector şi se ridică în picioare. Opriți-o, nu vreau s-o mai aud.

Furnica Guvernator reintră în fugă în tribune cu o față dintre cele mai îngrijorate. Fusese în spate - pe traseul care servea demonstranților pentru a se întoarce pe esplanadă, identificase exemplarul transpirat şi îl trăsese deoparte: de ce, în numele cerului, nu schimbi locul?

Vrei necazuri? Vrei eu să am necazuri pentru că tu? -, după care o îmbrîncise cu mîna lui pe furnica imprudentă undeva într-o poziție mai greu observabilă în rînd, îi smulsese panoul din mînă şi îl jucase în picioare:

144

Teodosio cel Mic

– încă o dată lozincă ? încă o dată ? Aştept mai multă sîngeroasă imaginație de la voi. Ia acest sîngeros hîrleț şi încolonarea.

Apoi auzise strigătul Somnului Protector care cerea să fie oprită muzica şi simțise cum i se înmoaie picioarele.

Demonstrația nu merge bine. Toate eforturile lui de a se prezenta impecabil au fost în zadar. Trebuie recurs la planul de rezervă.

– Băgați soldații, scrîşnise el.

Furnicile-brigadier se dădură la o parte şi se aşezară pe jos, vlăguite de caniculă. Din două barăci militare se grupaseră pe platformă, în pas alergător, vreo cincizeci de furnici cu halebarde în mîini, îmbrăcate în haine militare de paradă: pantaloni vişinii cu vipuşcă galbenă, scurtă verde îmblănită la nasturi, cu ciucuri mov pe tiv, mîneci răscroite adînc la subsuorile tuturor brațelor, cu despicături de sub care răsăreau pene oranj.

– Aduceți mamele, comandase Guvernatorul.

în timp ce în spatele lui se încolonau furnici de sex femeiesc, toate despletite, Guvernatorul alergase mai mult clătinîndu-se pînă la tribune (văzute din spate, acestea semănau, din cauza pînzei vărgate, cu o mare cabină de plajă) şi găsise acolo acvariul oaspetelui său de onoare plin cu o apă tulbure, prin care trăsăturile mînioase ale Somnului abia se mai distingeau.

– Prezint scuzele mele Excelenței Voastre, o proastă sincronizare.

– închide muzica, şuieră Somnul. După care să mergem să tăiem panglica aia şi să sfîrşim odată cu mascarada asta fără sens.

– Măritul Teodosie asistă şi el la tăierea panglicii?

Somnul Protector cumpăni înainte să răspundă.

– Ar fi o excelentă mişcare pentru vulg, Excelența Voastră, preciza furnica.

– Bine, să asiste şi el, consimți peştele.

145

Furnica Guvernator scoase din buzunarul jiletcii o cheie şi se aplecă la picioarele lui Teoclosie.

– îmi permiteți?

– Ce faci? vru să ştie Somnul.

– O dezlănțuiesc pe Alteța Sa.

– De ce?

– înălțimea Voastră a spus aşa, acum cîteva minute.

– Am spus asta mai demult, nu acuma. Deocamdată m-a umplut de nervi, aşa că lasă-l cu lanțurile la picioare şi hai să mergem. Unde sînt cărăuşii mei?

– înălțimea Voastră a binevoit să-i lase în oraş să se odihnească.

Apa din jurul Somnului se tulbură şi mai tare.

– Trimite după ei, spuse el fără vlagă şi se aşează la loc pe băncuță. Aştept. Şi opreşte muzica. Şi nu poți să faci să fie mai răcoare? E cald şi simt că-mi pierd mințile.

– Muzica se va opri eventual, zîmbi deschis furnica Guvernator. Invit pe înălțimile Voastre să admirați pînă atunci o defilare a trupelor noastre, însoțită de un moment coregrafic.

Soldații îşi făcură mărşăluind apariția în stînga esplanadei. De-a lungul tribunelor se răspîndiră sărind prin aer cu mîinile împreunate la piept mai multe furnici despletite, în timp ce soldații, în costumele lor de paradă, dădeau onorul, furnicile despletite se tăvăleau prin praf cu mişcări sincrone de balet şi ridicau mîinile la cer. Somnul privi la început consternat, apoi căldura, amestecată cu vederea culorilor vii ale uniformelor, îi aduseră un val de sfîrşeală pe gît.

– Sînt, explică Guvernatorul, mame care îşi plîng copiii deoarece pleacă mîine la război. însă ei, adevărați soldați, nu se gîndesc decît la glorie. Mamele imploră îndurerate cerul şi se roagă pentru victorie.

– Aceşti soldați pleacă mîine cu Otto în campanie?

articula Somnul cu greu, verde de greață.

– Da, milord. Aceştia şi alţii ca ei.

– îmbrăcaţi aşa?

– Nu, aceasta este uniforma de paradă.

– Păcat, spuse Somnul Protector. îmbrăcaţi aşa puteau cîştiga orice bătălie.

Guvernatorul se înclină, deşi nu-şi dădea seama în ce măsură vorbele peştelui trebuie luate ca un compliment sau dimpotrivă.

– Să piară din faţa mea. Mi-e rău, strigă Somnul şi căzu pe spate, cu acvariu cu tot.

Guvernatorul sări să-l ridice, dar Somnul se puse pe picioare singur, tremură din mîini şi spuse:

– întrerupeţi defilarea, vă rog, nu mă simt bine. Şi opriţi mai repede muzica.

Probabil că furnica avea nevoie de ceva timp pentru a transmite ordinele mai jos pe scară ierarhică, iar pentru îndeplinirea lor avea să mai treacă o vreme, aşa că cel mai înţelept lucru pe care îl putea face Somnul Protector era să-l îmbrîncească mai încolo pe Teodosie, căci îi lua aerul (în faţa unui asemenea comportament brutal, Teodosie începu să plîngă), să se cufunde în meditaţie şi să încerce să se liniştească. O, da, era nervos peste măsură şi vederea lui Teodosie, mai ales după ce acesta spusese ce spusese, îl irita şi mai tare. De ce nu vorbise aşa de la bun început? Să fi venit atuncea în lac - cînd a şi venit – şi să-i spună: eu, Teodosie, cedez de bunăvoie succesiunea la tronul regatului în favoarea ta, Mărite Oliviu, şi fie să stăpîneşti mulţi ani fericiţi cu pricepere peste această ţară. De ce n-a zis aşa ?

Bine-bine, sigur că Teodosie n-ar fi putut vorbi în acest fel din proprie iniţiativă, este prea mic, dar Gavril ce-a păzit ?

Prost sfătuitor, acest Gavril, şi destul de trist că acuma se află în libertate. Evident, mare lucm nu are ce să facă în libertate, dar uite, are el, Somnul Protector, o grijă în plus. După toate cîte s-au întîmplat, nu s-ar mira prea tare să afle că Pisicîinele îi vrea pielea. Gavril poate fi foarte răzbunător.

146

Somnul Protector se fîţîi în borcanul său şi dădu din mînă, ca şi cum acest gest ar fi putut alunga, odată cu gîndul cel neplăcut, şi ameninţarea reală a Pisicîinelui răzbunător.

Dacă Teodosie ar fi fost bine sfătuit, cîte neplăceri n-ar fi fost evitate - în primul rînd, Teodosie însuşi l-ar fi lăsat, cu Pisicîine cu tot, să trăiască la reşedinţa de vară, sub pază, ce-i drept, dar oricum mai confortabil decît în Turnul de la Filiaşi. Numărul doi pe listă: asta l-ar fi scutit de o alianţă cu Otto, pe care sincer îl detesta. Poate, cine ştie, ar fi aranjat un mic asasinat care să-l elimine pe ducele-tenisman din raporturile de forţe. Şi unde ar fi fost răul, mă rog frumos? Pe Otto nu-l iubeşte nimeni şi nici n-are cine să-l regrete. în al treilea rînd, poate că ar fi scutit măcelul pe care fusese silit să-l organizeze împotriva Frăţietăţii. Vorba lui Gavril: nu e rău să ai un cui în coastele autorităţilor de la Petrila. Aşa însă, nu avusese de ales. Iar Căciulata se descurcase foarte bine. Iar dacă, din aceeaşi mişcare, s-ar fi putut da de urmă comandantului Frăţietăţii, succesul ar fi fost complet. N-a fost să fie. în ultimul rînd, privilegiile pe care se vede acum nevoit să le acorde furnicilor ar fi fost o glumă bună, iar Canalul l-ar fi făcut în avantajul lui şi nu pentru aceste făpturi cu corpul ca nişte mărgele înşirate pe aţă şi care răspîndesc mirosul ăsta iute. Conţin acid formic, de-aia miros aşa.

Ura Somnului pentru Teodosie crescu. Se uită la el, văzu cum îşi trage nasul şi se gîndi că din cauza lui este el, ditamai Somnul Protector, silit să pecetluiască un tratat cu clauze în favoarea unor făpturi care conţin acid formic.

Se deplasă pînă înspre Teodosie şi îl înghionti între coaste, apoi reveni pufăind la locul lui. Teodosie, care tocmai încetase cu plînsul, îşi prinse fața în mîini şi emise un şir de hohote scurte.

147

Teodosio cel Mic

Cîtă lipsă de demnitate. Ce suveran o fi şi ăsta? Un suveran nu plînge, căci dacă plînge, se duce regatul de rîpă. Sub domnia lui, a Somnului Protector, regatul ar fi avut toate şansele să-şi recapete strălucirea. Sigur, nimeni nu spune că n-ar fi fost şi sacrificii. Toți nostalgicii trebuie eliminați, iar terenurile lor confiscate. De exemplu, Kaliopi şi Minotaurul. Ce să facă doi senili cu aşa terenuri întinse şi la ce bun să laşi să cultive pe ele prostii ? Nu-i mai bine să-i arunci în ocnă? Şi nu-i mai bine să laşi vorbă furnicilor ca, oriunde vor fi văzuți cei doi, să fie degrabă arestați?

Somnul nu ştia încă ce ar fi trebuit cultivat pe acele terenuri, căci ipoteza în care el - şi nu altcineva - conducea regatul se prezenta în mintea lui sub forma unui cub impecabil şlefuit; nu existau nici detalii geografice, nici întîmplări, nici discuții sau asperități potențiale. Exista doar el, în centrul cubului, venerat de supuşi, înțelept, atotputernic, cîntat de dimineața pînă noaptea în ode, simfonii, casațiuni, serenade, oratorii şi poeme. Iar acel cub, întocmai ca şi acvariul în care stătea în timp ce se gîndea la viitorul pe care îl ratase, era plin cu apă. Şi căpşunăria şi ciupercăria ar trebui inundate. Cam asta ar fi soluția. Să fie apa pînă şi mai sus de creasta Zidului.

Furnicile încetaseră să mai defileze şi praful se aşeza încet pe esplanadă, lăsînd aerului transparența naturală.

Filiaşul se vedea acum distinct în dreapta, cu acoperişurile muşuroaielor sale dezagreabile sclipind în soare, iar în stînga apăreau, tot mai clar, cîteva barăci, un excavator cu cupă, o schelă prăbuşită pe jumătate şi un morman de pămînt cam cît un deal, plin de furnici cu pancarte.

Priveliştea îi plăcu Somnului Protector, care îşi mărturisi, cu această ocazie, adînca lui admirație față de sine: omagii, da. Chiar asta merita el. Şi slavă. Şi foarte bine că e muzica asta în difuzoare. Ce-are dacă cîntă? Şi da, e-adevărat: e un singur mare oraş, de la mare pînă la Filiaşi, şi acest oraş ia ființă sub ochii lui, pentru că aceasta

147

i-a fost voia. Şi acuma sună trompetele, ta-ram-ta-tam şi acuma o să vină partea cea mai frumoasă şi acuma o să vină strofa cu stă Somnul, veghe ne-ncetată.

în acel moment, difuzoarele se opriră şi, în liniştea care se lăsă, nu se auzi decît şuierul unui vînt fierbinte specific zonelor aride de şes şi cunoscut pentru capacitatea lui de a lua mințile celor pe care îi adie.

Surpriza Pisicîinelui de a nu-l găsi pe Teodosie în celulă şi, imediat după aceea, intensitatea cu care se gîndi la ce s-ar fi putut întîmpla cu el îl făcură să uite că se află suspendat la peste douăzeci de metri înălțime. Pur şi simplu, preț de cîteva secunde, poziția în care se găsea nu mai contă pentru el şi Pisicîinele fu cît pe ce să lase din mîini barele temniței şi să facă doi-trei paşi, ca să-şi limpezească mintea. Cînd puse înapoi mîna dreaptă pe bară, în ultima clipă, era deja transpirat şi simțea căldură în zona plexului solar. Nu pentru că i-ar fi fost frică de înălțime, ci pentru că balansul îl luase pe nepregătite. Că aşa stăteau lucrurile o dovedea faptul că viteazul Pisicîine se gîndise deja la modul în care avea să coboare de unde stătea cocoțat, iar soluția aleasă de el era

următoarea: să lase barele din mîini şi să se împingă cu picioarele în zid pentru a cădea cît mai departe de mal, acolo unde apa era suficient de adîncă.

Scoase cu o mînă săbiuța dintre zăbrele, avînd grijă să se țină solid cu cealaltă, şi lăsă pentru mai tîrziu deznodatul funiei de mătase. Oricum îi trebuiau toate cele zece degete pentru o operațiune atît de delicată cum este desfacerea unui nod trainic şi, pe deasupra, bine strîns. Băgă săbiuța în pantaloni şi se pregăti să sară. Apoi îi trecu prin cap gîndul că Teodosie poate să lipsească doar temporar din celulă şi decise să mai aştepte puțin; cît – nu ştia nici el -,

148

însă în orice caz prefera să aştepte decît să repete escaladarea mai tîrziu, poate cu mai puțini sorți de izbîndă. Existau două variante: fie Teodosie fusese scos pentru interogatoriu şi atunci, cunoscută fiind tenacitatea furnicilor, aşteptarea se putea prelungi considerabil, fie Somnul Protector ținuse să-l aibă alături pe Teodosie la inaugurarea Canalului Filiaşi-Marea Noastră, situație în care revenirea lui era o chestiune de minute, de vreme ce marşul militar încetase să se mai audă.

Se auzi un clipocit de vîsle, urmat de avertismentul standard „stai, cine e, nu mişca". Pisicîinele aproape că nu tresări.

– Numele şi funcția, latră comandantului patrulei.

– Mă numesc Gavril şi sînt Tutore Plenipotențiar al Prințului Moştenitor.

Urmă o lungă pauză. Pisicîinelui i se păru chiar că o aude pe una dintre furnici rozîndu-şi unghiile. Nu era adevărat. Zgomotul provenea de la tremurul emoționat al furnicii, care antrenase catarama metalică a centironului, care, ca orice cataramă, avea joc.

– E TPPM Pisicîinele, spuse într-o şoaptă pătrunsă de respect căpitanul-furnică celor doi subalterni ai săi. Ce facem ?

Pentru că tăcerea se prelungea, Pisicîinele încercă să se întoarcă parțial, să vadă ce se întîmplă.

– Nu mişca, mîinile sus, răcni furnica speriată, făcînd semn celorlalte două să armeze arbaletele.

– Dacă ridic mîinile, cad, răspunse Pisicîinele cu humor.

– Are dreptate, recunoscu furnica mai mare în grad după ce examina situația. Revin şi vă-ntreb, ce facem?

Furnicile cu arbalete ridicară din umeri. Un astfel de caz complicat le depăşea competențele.

Oftînd, prima furnică luă o decizie:

– Sper să nu greşesc. Am să scriu în raport că a fost o situație neobişnuită. Te duci tu (şi îl împunse cu degetul

28';

148

în piept pe unul dintre arbaletieri) şi raportezi situația direct la Guvernator. Te duci înot şi pleci chiar în acest moment.

Ca semn că a înțeles sarcina care i s-a trasat, furnica-subaltern salută, după care luă loc în barcă şi începu să clatine din cap.

– Ce faci, n-ai plecat?

Furnica se ridică din nou, îşi făcu oarece curaj, puse chiar rriîinile pe mantinela bărcii şi rămase aşa, cu privirea spre țărm.

– Sari imediat în apă, că nu mori. Hai, dacă vrei să pun o vorbă bună pentru tine la domnul Guvernator.

Ca şi cum aceste vorbe i-ar fi şters orice teamă, furnica-arbaletier sări cu plescăit în apă, apoi continuă să înoate dezordonat spre mal, ocolind temelia Turnului prin stînga.

– Eu ce fac? întrebă Pisicîinele.

– Rămîneți unde sînteți şi aşteptați să ne vină întăriri.

– De ce să stau eu (şi Pisicîinele puse pe „eu" un mare* accent) ca să vă vină vouă întăriri? Nu ți se pare comic ?

– Să nu mişcați, mai zise furnica cu voce gîtuită, după care îl văzu pe Pisicîine cum se încordează şi se împinge cu picioarele în perete, eliberînd în acelaşi timp barele.

Corpul lui descrise un arc de cerc în aer (subliniat artistic de frînghia care se arcui în urma lui) şi atinse apa la cîțiva metri de bordul bărcii. Pisicîinele executase o săritură corectă pe spate şi contactul cu apa nu produsese decît puțini stropi şi un zgomot insignifiant. După ce îşi reveni din uimire, căpitanul-furnică cercetă îndelung suprafața apei. Aceasta se netezea pe măsură ce trecea timpul.

– S-a înecat şi a murit, îşi dădu cu părerea arbaletierul care, uimit şi el de acrobație, uitase să tragă.

Căpitanul rînji şi se aplecă peste bord, cu mîna întinsă.

Pe apă plutea capătul albicios al frînghiei de mătase.

Restul panglicii se închidea la culoare şi cobora în adînc.

Furnica apucă de sfoară. Era lungă şi, trasă afară, nu

opunea nici o rezistență. Cînd se trezi cu celălalt capăt în mînă, îl cercetă şi întrebă melancolic: – Ce scriu eu în raport ?

După atîta mers cu lanțurile la picioare (de la tribuna oficială şi pînă la „panglică" erau cam cinci sute de metri, distanță care, dacă o numeşti jumătate de kilometru, sună mai impresionant) şi după atîta stat în picioare sub soarele ucigător – căci Somnului Protector îi plăcea să oficieze lent, aproape sacerdotal -, lui Teodosie ajunsese să nu-i pese dacă se mai întoarce sau nu în celulă. Ba chiar perspectiva unui loc răcoros şi umed, a lighenaşului cu apă primenită o dată pe zi şi a iahniei de fasole i se părea îmbietoare.

La căpătui a două cîntece nu cu mult diferite de cel care-i plăcea atît de mult Somnului şi terminate invariabil cu urale ce păreau să vină din mii de piepturi (spre onoarea Guvernatorului şi a studiilor sale insulare, trebuie spus că dealul însuşi părea populat de mii şi mii de furnici, iar dincolo de deal, deşi nu se vedeau, se bănuiau alte cîteva mii) se adusese o foarfecă pe o pernă stacojie cu ciucuri, iar Teodosie crezuse că gata, asta e toată ceremonia, Somnul Protector are să taie panglica şi toată lumea are să plece acasă. însă perna, cu foarfecă cu tot, fusese pusă deoparte pe o masă lungă învelită şi ea în postav roşu, Guvernatorul se apropiase de microfon, îşi scosese o pereche de ochelari, se legănase de cîteva ori şi acum tuşea ca să-şi dreagă vocea, în timp ce despăturea o hîrtie acoperită cu scris mărunt.

în rîndurile asistenței se lăsă liniştea, iar Somnul Protector închise ochii. Teodosie gîndi că aşa, cu ochii închişi, fața peştelui este cu adevărat lată de fericire. închise şi el ochii, pentru că nu mai suporta să vadă postavul roşu arzător al mesei şi peisajul plat, gălbui, care-i frigea retina.

149

– Excelența Voastră, Mărite Somn Protector, scumpe Teodosie – începu furnica, apoi, pentru a marca bine diferența, lăsă o pauză -, onorată asistență, oşteni, popor.

Pecetluim azi o înțelegere la care neamurile noastre rîvnesc din negura timpurilor. Dorința legitimă a tuturor furnicilor, dar mai ales a celor din Petrila, a fost să se unească într-o bună zi cu marea, marea din care toți ne tragem – şi nu putem fi decît mîndri că

ombilicalul cordon al acestei comuniuni trece prin Filiaşi. Dorința noastră legitimă a fost şi este să trăim în bună vecinătate, atît în vest, cu Lacul Rece, cît şi în nord, cu ducatul lui Otto, precum şi în sud. Şi de aceea, sîntem mîndri să-i avem azi în mijlocul nostru pe cei trei conducători de care soarta regatului nostru depinde. Damnare! mormăi furnica şi acoperi microfonul cu palma. Cer iertare Excelenței Voastre, cei care mi-au scris discursul sînt nişte nepricepuți. Măritul Otto nu este aici şi în sensul acesta...

– Dă-i înainte, îl întrerupse Somnul Protector. Care-i problema ?

– Am spus un lucru inexact. Am spus trei şi nu sînt de față decît doi: înălțimea Voastră şi Teodosie.

– Nu este grav, îl linişti Somnul. Mai grav era dacă se întîmpla Otto de față şi îl omiteai. Zi înainte.

Furnica ridică palma de pe măciulia microfonului şi deschise gura, însă, în acel moment, atenția îi fu atrasă de un gîfîit apropiat care venea din spate. Se întoarse şi văzu îndreptîndu-se către panglică, alergînd şi împleticindu-se prin praf, un arbaletier care purta uniforma patrulei de coastă. Guvernatorul se pregăti să-l ia la rost. Furnica se prăbuşi epuizată la cîțiva metri de grupul oficial şi rămase întinsă la pămînt.

Somnul, care aştepta continuarea discursului, privi contrariat în jur şi văzu la rîndul lui furnica vlăguită şi pe Guvernator făcînd doi paşi spre ea şi adresîndu-i-se:

150

– Ce se întîmplă, pot să întreb ?

Apoi, pentru că furnica-arbaletier făcea doar mărunt din buze, dar nu scoatea decît un şuierat jalnic, Guvernatorul catadicsi să se aplece uşor.

– înălțimea Sa Pisicîinele Gavril. L-am prins pe Turn.

– în Turn, vrei să spui, îl corectă Guvernatorul.

– Pe zid. Pe Turn. Patrula şi căpitanul îl țin sub amenințarea arbaletelor. Pe Turn, cu o frînghie, la fereastra Măritului Teodosie.

Guvernatoml se îngălbeni şi merse şovăind pînă la acvariul Somnului Protector.

– Avem o situație aici: înălțimea Sa Pisicîinele Gavril este în Filiaşi, a încercat să-l elibereze pe Măritul Teodosie.

Vă felicit pentru intuiția pe care ați avut-o de a-l aduce să asiste la această ceremonie. în acest fel, planul a fost dejucat.

Teodosie, aproape să adoarmă pe picioare de plictiseală, se învioră imediat cînd auzi numele Pisicîinelui. Şi Somnul Protector se învioră: îşi puse mîinile în cap şi înotă haotic în acvariu, lovindu-se din cînd în cînd de pereții lui de sticlă.

– Sînt pierdut, strigă el şi vocea lui răsună în difuzoarele stației de amplificare. Pe mine mă vrea. Gărzi!

Puneți mîna pe el. Nu plecați. Veniți şi apărați-mă cu piepturile voastre. Tineți-l departe de mine pe Gavril!

– Liniştiți-vă, Excelență, l-am prins, spuse furnica Guvernator, încercînd să ofere peştelui o mică mostră din calmul dobîndit pe perioada doctoratului său.

Somnul îşi încetini, ce-i drept, cursele şi vru să afle mai multe detalii.

– O, da, l-am prins, nu l-am prins? îl asigură Guvernatorul, apoi se întoarse spre arbaletier. Vorbeşte, dragul meu, cum stăm şi care e situația?

– Domnul căpitan a cerut să-i aprobați întăriri.

– Este oare neapărată nevoie ?

29.',

– Acum nu, dar cînd o să-l dăm jos de pe zid, o să fie.

Trebuie întăriri.

– Natural, prietene, natural. Odihneşte-te. Aşa cum v-am spus, nu este nici un pericol. Avem situaţia sub control.

– Aha, comentă Somnul Protector mai liniştit. Vasăzică a încercat să-l ajute pe Teodosie să evadeze. Auzi, Teodosie, se răsuci Somnul cu răutate spre băiat, a vrut să te ajute şi s-a lăsat prins ca un prost. Şi dumneata spui că situaţia este sub control?

– O sută de procente sub control, confirmă furnica, înclinîndu-se.

Somnul simţi cum un val de căldură îi inundă corpul.

– Da? în acest moment grijile mele se încheie.

– Mă bucur. Să binevoiască Excelenţa Voastră să-şi reia locul şi să uităm acest incident pînă după inaugurare.

– Ce inaugurare ? întrebă distrat peştele.

– Aceasta, răspunse Guvernatorul.

– A, Canalul. Nu mai inaugurăm nici un canal. Cel puţin nu acum. Nu acum.

– Vreţi vă rog să repetaţi?

– Ai auzit. Petrecerea s-a terminat.

– Cum aşa? se miră furnica.

Somnul îşi roti ochii lucioşi peste furnicile participante.

Desfăcu apoi nasturele de la gît al caftanului.

– Adică voi chiar vă închipuiţi că îmi face plăcere să semnez cu voi un tratat prin care să vă dau dreptul să-mi cereţi taxe de trecere?

– Aceasta, dacă îmi daţi voie, este numai una dintre clauzele contractului. Sînt însă multe altele în avantajul Excelenţei Voastre. Sub aceste condiţii, ne-am gîndit că vă face plăcere.

Somnul pufăi cu dispreţ:

– A, deci aşa v-aţi gîndit.

– într-adevăr.

– V-aţi gîndit prost. Varianta mă interesa numai în măsura în care Teodosie era la mine şi Pisicîinele liber.

Acum îi am pe amîndoi, discutăm altfel.

– îngăduiţi-mi să vă reamintesc că sînteţi pe teritoriul nostru şi că, tehnic vorbind, nici Teodosie, nici Măritul Pisicîine nu se află în puterea voastră, ci în puterea mea, spuse furnica, simţind cum calmul exersat în ani de zile se duce vertiginos pe apa sîmbetei. Vă sfătuiesc prietenos, de altfel, să vorbiţi mai încet, căci sînteţi la microfon, iar poporul nostru este un popor sensibil.

– Ce faci, furnică scîrboasă? se sumeţi Somnul, acoperind totuşi microfonul cu palma. Mă înfrunţi? Ridici tonul la mine ? Am să-mi pun gărzile să te bată cu vergile peste gură pînă o să ţi se înmoaie glasul. Nu mă face să repet: Teodosie şi Pisicîinele vin cu mine. Gărzi! strigă Somnul Protector grăbit, văzînd că furnicile de pe dealul din faţă ies din dispozitivul omagial şi încep să se mişte înspre el.

Deja celebrii cărători ai Somnului (aceiaşi sau alţii identici) se înfiinţară în fugă la locul incidentului diplomatic.

– Mă tem că nu puteţi, sub aceste condiţii, părăsi Filiaşul, spuse Guvernatorul şi se puse în calea Somnului Protector, care-l înşfăcase pe Teodosie de o mînă şi se pregătea acum să-l tragă după el.

– în lături, dihanie, strigă Somnul.

Pentru că furnica nu părea dispusă să se urnească, peştele adăugă rînjind:

– Dacă nu te dai la o parte din calea mea, mîine tu şi neamul tău de grețuri urît mirositoare veți fi raşi de pe fața pămîntului. A? în loc să ne îndreptăm armatele spre Bucureşti, dăm o raită pe la Filiaşi mai întîi.

– Cine „dați" o raită? vru să ştie Guvernatorul.

– Otto şi cu mine.

152

– Numai Otto. Excelența Voastră nu părăseşte, aşa cum am mai spus, acest oraş.

– O să vină Otto însuşi să vă ceară socoteală, spumegă peştele.

– Jolly good. îl vom informa pe Măritul Otto că Excelența Voastră l-a ținut ascuns pe Teodosie în Turn ca să aibă un as în mînecă în relația cu el. îi vom arăta chiar tratatul pe care înălțimea Voastră l-a semnat cu noi - nu este vorba despre tratatul public, ci de cealaltă înțelegere, în acest fel, Măritul Otto va avea un subiect de meditație legat de alianțe, amiciție şi trădare.

– Te detest, furnică trădătoare, scrîşni Somnul.

– Sînteți, de fapt, cel mai îndreptățit să folosiți acest cuvînt, cunoaşteți despre trădare mai multe decît mine.

Spunînd acestea, Guvernatorul se înclină respectuos şi foarte mîndru de sine. Reuşise să-şi stăpînească nervii.

Teodosie îl privea cu oarecare admirație, căci găsise comportameptul furnicii plin de demnitate şi îl asemănase, pe undeva, felului de a se purta al Pisicîinelui.

Somnul trase cu ochiul spre deal şi văzu că acesta se golise. în schimb, furnicile care îl acoperiseră cu puțin timp în urmă avansau acum pe platoul de inaugurare şi aveau o mare curiozitate zugrăvită pe fețe.

– Poate că m-am grăbit şi te-am judecat greşit, se adresă Somnul furnicii Guvernator, după o scurtă examinare a pozițiilor.

într-adevăr, trebuia să admită în primul rînd față de sine că greşise grav. Cînd înțelesese că Pisicîinele fusese capturat, bucuria îi întunecase mintea, şi aşa destul de amorțită de căldură. Cineva îşi poate petrece o mare parte din viață luîndu-şi măsuri de precauție, întinzînd fire într-o parte şi-n alta, cîntărind avantajele şi dezavantajele. Foarte rar se întîmplă, de-a lungul vieții, să te întîlneşti cu acea situație care rezolvă dintr-un foc totul şi te scuteşte de obositonjl control al întregii urzeli. Somnul Protector ştia

152

prea bine că nici unul din aranjamentele sale de pînă atunci nu îi era complet favorabil. Şi cu cît încerca să echilibreze pierderile, cu atît numărul aranjamentelor pe care trebuia să le facă se mărea. Profitase de o înțelegere a furnicilor cu Otto pentru a le implica în capturarea lui Teodosie şi a Pisicîinelui. Soarta îi surîsese pe jumătate, căci Pisicîinele fusese capturat, dar dus la Otto, iar el trebuise să improvizeze pe loc. Pe loc e mult spus: anticipase un eşec, iar cofetăreasă Geta făcea parte din planul B. Ei, planul B funcționase. Numai că planul B, ca orice plan de rezervă, nu fusese gîndit cu bătaie lungă. Aşa că, în timp ce Furnicile Vinete îl predaseră pe Pisicîine lui Otto, Somnul fusese silit să lase ceva de la el Furnicilor Verzi pentru a obține acordul acestora şi a-l depune pe Teodosie în Turn. în Turn era în siguranță, singura problemă care se ridica era conformismul exagerat al acestor furnici: deşi făceau parte din aceeaşi Provincie Semiautonomă ca şi Furnicile Vinete, păstrau un respect tradițional pentru Bucureşti şi pentru tot ce înseamnă tron, regat şi alte prostii relative, la fel de relative ca şi autonomia, tradițiile şi tot aşa. Mă rog,

tratatul se încheiase pînă la urmă în două variante, una oficială şi cealaltă secretă, pentru a menaja sentimentele Furnicilor Verzi.

Evident, cînd semnase înțelegerea oficială, Somnul Protector avusese o mare grijă: să ticluiască tratatul în aşa fel încît orice defecțiune a furnicilor să tragă în mizerie însuşi prestigiul Filiaşului. în acest fel, dacă Somnul s-ar fi dovedit trădător fie față de Otto, fie față de Teodosie (da, de Teodosie, căci situația în care Otto ar fi pierdut bătălia pentru Bucureşti fusese luată în calcul de tenebrosul peşte), împreună cu el picau prost şi Furnicile Verzi, or aceasta, vrînd-nevrînd, le-ar fi silit pe toate furnicile să joace în continuare de partea lui. Pînă şi momentul afişării lui în public cu Teodosie era impecabil ales, căci Somnul îl aşteptase pe Otto să-şi deplaseze trupele în poziție de

153

atac, adică într-o poziție din care nu mai există întoarcere.

Un raționament simplu îi spunea Somnului că un om aflat atît de aproape de ținta lui este dispus să cedeze mult, foarte mult, şi să închidă ochii la orice nereguli, numai să-şi vadă visul cu ochii. Dacă Otto are nelămuriri cu privire la Teodosie sau dacă îi trece cumva prin cap să-l tragă pe el, pe Oliviu, la răspundere pentru că i-a ascuns că-l deține pe Teodosie, atunci Somnul poate să joace inclusiv cartea aroganței. Da, chiar aşa a făcut, l-a ținut ascuns pentru a avea un as în mînecă. E vreo problemă?

Ce avea să facă Somnul mai departe? Rămîne de văzut.

De o săptămînă, posibilitățile nebuloase de interacțiune ale atîtor forțe se materializau sub ochii lui – avea de ce să fie mîndru -, iar acum, cu o zi înainte de marea bătălie, un singur lucru îi dădea planurile peste cap: Pisicîinele se afla în libertate. Gîndindu-se la rece, deşi se temea pentru viața lui^după toate cele întîmplate, Somnul era dispus să admită că toate țipetele înfricoşate pe care le scosese de față cu Otto, acolo, pe terenul de tenis, sau aici, la tăierea panglicii, cînd i se adusese la cunoştință că Gavril e prin preajmă, fuseseră mai mult circ decît trăire autentică. Pe Pisicîine îl socotea primejdios nu atît ca prezență fizică, cît ca dizolvant potențial pentru planurile Iui măiastre care începeau în sfîrşit să se solidifice. Un Pisicîine în libertate şi nervos pe deasupra poate încerca eliberarea lui Teodosie (dovadă că a şi încercat) sau poate încerca să organizeze apărarea capitalei. Măsura pe care a luat-o Otto, aceea de a-l plăti pe generalul Căciulata ca să nu intervină, nu i se părea Somnului foarte serioasă. Credea mai curînd că este tipic pentru Otto să se bizuie pe militari.

Pe el, unul, militarii nu l-au convins niciodată: o capacitate intelectuală modestă, împuținată pe deasupra de pătrățoşenia educației cazone - ce folos puteai să tragi de pe urma acestei caste ? Politica se face cu suplețe, nu cu bîta.

153

Aşa că, în momentul în care a aflat că Pisicîinele se află în mîinile Furnicilor Verzi, de care îl lega un tratat, Somnul a avut, pentru o fracțiune de secundă, imaginea nespus de agreabilă oricărui mare strateg, aceea în care viitoail îngheață şi variabilele dispar. Regatul se află în mîna lui şi, în această situație, nimic nu-l putea împiedica să pună toate condițiile: lui Otto, Furnicilor Vinete şi, de ce nu, Furnicilor Verzi în particular. De aceea, se poate spune că reacția necugetată a Somnului, sancționată politicos de furnica Guvernator, fusese mai degrabă o mişcare reflexă de libertate interioară. Acum, Somnul se căia şi căuta un mijloc prin care să-şi repare inabilitatea şi să trimită la locul ei, pe deal, mulțimea urît mirositoare de furnici care i se băgase periculos de aproape în suflet.

– înainte de orice, domnule Guvernator, vă rog să acceptați scuzele mele pentru ieşirea de adineauri. Căldura asta e dezumanizantă.

– Le accept cu titlu temporar, zise Guvernatorul. Urmează ca după inaugurare să avem o discuție lămuritoare mai amplă.

– N-am nimic împotrivă, zîmbi Somnul mieros, întinzînd mîna. Strînge, te rog, această mînă ca zălog al fairplay-ului care ar trebui să guverneze relațiile dintre noi, adăugă el, ştiind că felul acesta de a vorbi poate fi socotit atracțios de către interlocutor.

Guvernatorul făcu semn furnicilor că totul este în regulă şi acestea începură să se îndepărteze, pregătindu-se să-şi reia locul pe dolmenul de pămînt excavat.

– Nici măcar nu sînt atît de mulți manifestanți cum am crezut la început, rîse Somnul, privind masa de furnici.

– Nu sînt, într-adevăr, este o optică iluzie, rîse şi Guvernatorul în timp ce întindea la rîndul lui mîna.

în această atmosferă degajată, Somnul Protector îl trase spre el pe Guvernator, în timp ce cu mîna liberă apucă

154

foarfecă de pe pernița cu ciucuri, şi îl înjunghie de patru ori, atent să lovească de fiecare dată exact în momentul în care furnica trăgea aer în piept şi urma să geamă. Metoda se dovedi eficace. Furnica, intrată de patru ori succesiv în apnee, nu numai că nu scoase un sunet, dar nici măcar nu avu vreo convulsie.

Cînd simți mîna Guvernatorului moale în mîna lui şi văzu că trupul este pe punctul de a colapsa, Somnul Protector îl cuprinse strîns în brațe şi îl bătu pe spate.

Manifestanții izbucniră în urale. Spre deosebire de Furnicile Vinete, renumite pentru caracterul lor bufnos, Furnicile Verzi erau înclinate mai curînd spre buna înțelegere. Iar ceea ce vedeau ele acum le umplea inima de bucurie: Somnul Protector, cel atît de temut şi arhicunoscut pentru vicleniile sale, îl strîngea în brațe pe Guvernatorul lor, o furnică ajunsă la cea mai înaltă demnitate prin merite personale. Această îmbrățişare nu este numai recunoaşterea meritelor unei furnici, este simbolul înfrățirii între două popoare care au ales buna vecinătate ca normă a existenței lor. Să trăieşti ca să apuci această clipă înălțătoare, cînd mai-marele peştilor îl sărută pe Guvernatorul tău şi se îndepărtează cu el în brațe, în timp ce Guvernatorul nu-şi mişcă deloc picioarele, ba chiar pare mai curînd să le tîrască, încotro? Şi de ce cărătorii Somnului Protector l-au luat pe sus pe înălțimea Sa Teodosie, care se zbate ca şi cum ar fi dus cu forța? Şi ce sînt bălțile acelea verzui şi lucitoare ca mercurul de lîngă prezidiu ? Şi unde e foarfecă?

Qnd auzi vuietul mulțimii dezlănțuite în spate, Somnul Protector îşi spuse că este inutil să mai care după sine cadavrul furnicii şi îi dădu drumul la pămînt.

– îl iau eu pe Teodosie în brațe, le spuse el cărătorilor, şi voi mă luați pe mine. Dați mai repede din picioarele alea.

154

Teodosio cel Mic

Somnul avea față de urmăritorii lui un avans de cel mult o sută de metri şi socotea, pe drept cuvînt, că nu e îndeajuns. Se bizuia totuşi pe rezistența furnicilor la alergat, incomparabil mai mică decît a cărătorilor săi, antrenați la sînge. Cea mai bună dovadă că aşa stăteau lucrurile era furnica-arbaletier, cea care adusese mesajul capturării Pisicîinelui şi care nici acum nu se ridicase de pe jos (Somnul o văzuse în poziția culcat cînd trecuse fugind pe lîngă ea).

Teodosie lovea cu palma în geamul acvariului.

– Potoleşte-te, îl sfătui Somnul Protector.

– Nu mă mai strînge aşa de tare. O să vezi tu ce-ai să păţeşti cînd o să pună Pisicîinele mîna pe tine.

– Numai pe tine te mai am, aşa că te strîng. Deocamdată. Ar fi bine să scap cu viaţă. Altfel nu scapi nici tu.

O piatră lovi peretele din spate al acvariului şi acesta plesni. Prin fisura care tăia dreptunghiul spre colţ începu să picure apa.

„Teoretic", îşi spuse Somnul Protector, încercînd să ignore zdruncinăturile şi să se concentreze mai bine, „şleahta asta de amatori o să cadă leşinată şi eu ajung în Filiaşi. Uite, deja dau cu pietre, probabil că sînt unii care n-au mai putut să alerge, s-au oprit şi îşi aduc şi ei cum pot contribuţia. Dacă mă arăt suficient de stăpîn pe mine, traversez oraşul fără probleme. Iar la lac am scăpat. Ideal ar fi să-i conving pe paznicii de coastă să mi-l dea mie în grijă pe Pisicîine - ar fi prea frumos, să nu ispitim norocul".

Huiduielile şi strigătele furnicilor, cu care Somnul se obişnuise deja, încetară deodată şi această diferenţă de fundal sonor îi atrase atenţia. Nu prea-i venea să creadă, oricît de tare şi-ar fi dorit, că atît de multe furnici căzuseră răpuse de oboseală ca la un semn. Şi totuşi, întorcîndu-se ca să vadă cu ochii lui despre ce e vorba, Somnul constată că toate furnicile zac la o oarecare distanţă în urma lui, cu nasurile în pămînt. Lucru cu atît mai bizar cu cît partea de

155

esplanadă ocupată de trupurile întinse ale urmăritorilor era cufundată într-o zonă de umbră compactă, în vreme ce acvariul lui se afla sub ciocanul aceluiaşi soare nemilos care îi luase minţile mai devreme şi-l determinase să-l ucidă pe Guvernator ca în Camus (aproximativ). între zona de umbră şi cea de lumină graniţa era abruptă.

Somnul Protector le făcu semn celor patru cărători să se oprească, apoi privi în sus pentru a găsi o explicaţie misteriosului fenomen atmosferic şi îl scăpă pe Teodosie din braţe. Undeva, la o înălţime greu de precizat, se învolburau nori compacţi, umplînd volumul abstract a două emisfere îngemănate, străbătute în răstimpuri de fulgere. Norii aveau o culoare apropiată de magenta, iar fulgerele erau cyan. Toată această masă în fierbere se întindea pînă departe, dincolo de şantierul abandonat şi dincolo de colină.

– Oliviu, se auzi de sus o voce tunătoare şi geamurile acvariului vibrară, iar vibraţia se transmise în toată masa apei, a cărei suprafaţă se încreţi. Ce-ai făcut cu Teodosie?

Cu oroare sacră, Somnul Protector se abandonă pornirii fireşti de a îngenunchea - vlaga îi părăsise cu adevărat picioarele - şi îşi spuse, vărsînd o lacrimă, că pînă şi cei mai mari strategi sînt înfrînţi cîteodată de lucruri pe care nu le pot lua în calcul. Cum ar fi putut el, de pildă, să-şi închipuie că minuţioasele sale planuri se vor spulbera sub norii de flăcări ai Marelui Monstruleţ?

– Oliviule, pe tine te întreb. Ce-ai făcut cu Teodosie ?

– E la mine, bolborosi Somnul Protector.

– Spune răspicat şi priveşte cu faţa către mine. Nu te ascunde.

– Teodosie e aici, zise Somnul şi îl împinse de la spate pe Teodosie să facă un pas.

– Bine, răsună vocea Marelui Monstruleţ. Acum vine la mine.

„N-am noroc", gemu peştele.

155

– Teodosie vine la mine, repetă vocea.

– Nu poţi să-l mai laşi la mine pînă mîine-poimîine ?

ridică Somnul cu timiditate ochii.

De sus nu veni nici un răspuns. Doar culoarea şi consistența norilor se schimbară. Magenta deveni sîngeriu, aburii se făcură parcă mai compacți, iar emisferele se desenară mai bine.

– Nici măcar cîteva ore? se tocmi Oliviu.

– Teodosie, rosti netulburat Marele Monstruleț (sau acei nori pe care toată asistența prosternată îi recunoştea ca atare), ia o furnică cu tine să-ți arate drumul. Te aştept la peştera mea. Porneşte.

Teodosie făcu cîțiva paşi şi se opri. Din ce-şi aducea aminte, peştera Marelui Monstruleț se găsea pe malul mării, undeva la dreapta şi în sus față de Filiaşi, cum te uitai la hartă, dar nu era sigur că poate găsi drumul. în plus, dacă era vorba de un drum lung, prefera să-l facă fără lanțurile care îi atîrnau la picioare.

– A, lanțurile, spuse Marele Monstruleț, şi pe Teodosie îl uimi puterea acestuia de a citi gîndurile. închide ochii, mai adăugă vocea. Ține-i închişi. Acum poți să-i deschizi.

Teodosie deschise ochii şi îşi privi picioarele. Dacă urmele roz ale cătuşelor nu ar fi rămas peste glezne, ar fi putut spune că lanțurile nici nu existaseră vreodată.

– Acuma poți să vii, spuse Marele Monstruleț. Găseşte pe cineva să te însoțească. Voi, care stați cu nasurile în pămînt crezînd că asta-mi face plăcere, nu vă oferiți nici unul?

Undeva, foarte în față, o furnică se ridică în picioare.

– Bravos, un voluntar, se auzi vocea Marelui Monstruleț, mai îngăduitoare, şi uriaşa alcătuire de nori se mai rarefie. Teodosie, să mergi repede. Nu am prea mult timp să te aştept. Nu fi moşcăit. Tu, care eşti în picioare. Da, tu.

îl aduci numai pînă la promontoriu. Să nu calci un pas mai încolo.

156

156

Teoclosie trecu tîrîndu-şi picioarele printre furnicile întinse pe jos. Somnul îl urmări cu ciudă cum se îndepărtează şi trebui să admită că scena aceasta, în care sute de furnici şi-au lăsat frunțile în țărînă în timp ce un băiețel mic de statură îşi face loc printre ele, are ceva măreț.

Teodosie ajunse lîngă furnica voluntar şi, spre surpriza lui, recunoscu în ea pe acel arbaletier care îşi revenise după lungul leşin şi se ridicase de jos. Acum inspecta uimită locul în timp ce îşi scutura uniforma de praf şi nu realiza de ce toți cetățenii Filiaşului prezenți la manifestație zac ca şi morți. Cînd realiză, ridicînd ochii, leşină la loc, chiar la picioarele lui Teodosie.

Somnul îşi luă inima în dinți şi făcu trei paşi şovăielnici în direcția şantierului, însă vocea Marelui Monstruleț îl țintui pe loc.

– Oliviu, vietate netrebnică şi nedemnă, ce faci tu e treaba ta şi te priveşte. Poți să pleci dacă asta vrei. Sînt convins că ai să te descurci mai departe. Ascultă-mă bine.

Să nu cumva să-l opreşti pe Teodosie să vină la mine. Să nu-ți dea prin cap. Deocamdată am să te las în viață. Dacă te mai pui vreodată în calea planurilor mele, nu voi mai fi la fel de îngăduitor.

„De unde era eu să ştiu că Marele Monstruleț are planuri?" se întrebă Somnul Protector. Se simțea extrem de nedreptățit.

– Puteai să bănuieşti încă de cînd ai pus la cale toată această tărăşenie şi mi-ai strigat numele în lacul tău întunecos.

Somnul se încruntă, încercînd să-şi aducă aminte.

– Cînd te-a întrebat Teodosie ce-i pata roşie de pe hartă şi tu mi-ai strigat numele, spunînd că eu sînt. Eşti un dobitoc. Ar fi mai bine să pleci, adăugă Marele Monstruleț.

Ia dispari.

Cărăuşii ridicară acvariul cu Somnul Protector. Acesta privi mult timp în urma lui la Teodosie care, după ce îl

aşteptase pe arbaletier să-şi revină, pornise împreună cu acesta spre est şi se făcea tot mai mic în depărtare. Odată cu el, norul în care se presupune că stătea ascuns Marele Monstruleț - sau poate doar spiritul lui atoatevăzător - se retrăgea sorbindu-se în sine.

157

xxxx

XV. O oglinda plimbata de-a lungul unui drum

Un călător, parcurgînd drumul sinuos care leagă două localități ale unei regiuni colinare, îşi poate umple întreg timpul călătoriei admirînd priveliştea care se deschide de-a stînga şi de-a dreapta lui, oricît de puțin atent sau de insensibil ar fi la frumusețile peisajului. Ca şi cum pe drumul şerpuit s-ar fi aşezat în picioare o oglindă foarte lungă şi înaltă care îşi modulează curbele după curbele şoselei, peisajul din stînga - alcătuit din coline mici de culoarea muştarului şi vaporoase din cauza multelor straturi de păpădii mai înalte sau mai scunde care cresc printre lucerna - se reflectă în dreapta, într-o cu totul altă lumină, mai galbenă, închipuind lanuri de grîu în pantă, tăiate egal de canalele de irigație. Mai ales cînd drumul ocoleşte buza unei coline şi oglinda îşi strînge curbura, imaginea reflectată se desface într-o cîmpie netedă însorită difuz şi transformă un pîlc de tufe într-un măr cu trunchi falnic sau într-un plop fragil. Chiar şi norii construiesc, în cele două lumi ale oglinzii, figuri identice. Cîteodată, cînd departe în cîmpie norii sînt adunați unul lîngă celălalt, din ei curge un mănunchi de ploaie, în vreme ce spre dealuri, de cealaltă parte a oglinzii, norii se lățesc mari şi alburii pe cer. Cînd e senin, văzduhul se vede albastru în spatele coamelor împădurite, în timp ce dincoace, în argintul imperfect al oglinzii, văzduhul se vede albastru doar de la o anumită înălțime în sus : aşa cum cerneala se

157

împrăştie în apă, galbenul griului sau ocrul lucernei îşi răsfiră tulpinile şi lasă aerul să se scurgă, prin interstiții, pînă la pămînt.

Aceasta în cazul unui dmm colinar, parcurs în tăcere, însă la un drum atît de monoton cum este cel pe care îl oferă peisajul plat al cîmpiei, contemplația nu este cel mai bun tovarăş, afară numai de cazul în care atîta plictiseală trebuie să vindece vreo nevroză. Oglinda înălțată pe firul unei şosele care străbate cîmpia ar semăna mai mult cu un exercițiu de geometrie - un plan argintat pe ambele fețe, ridicat perpendicular pe sol. Holdele din stînga ar reflecta o imagine la fel de arsă de soare ca şi cele din dreapta.

Dramurile neasfaltate ce intersectează şoseaua ar trece prin oglindă dintr-un orizont în celălalt. Pînă şi urmele de roți de tractor adîncite în noroiul uscat s-ar prelungi, fără spasm, dintr-o lume în cealaltă.

De aceea, cel mai potrivit tovarăş de drum într-o astfel de situație este acela vorbăreț. Pofta lui de a face conversație, de a-şi scormoni amintirile şi de a le da o formă vie, în monologuri sau în dialoguri, va înlocui contemplarea peisajului. Personajele pe care le va evoca vor popula în schimb spațiul dezolant al cîmpiei. Suflul povestirii se va transmite încet interlocutorului. Fără să îşi dea cu precizie seama cînd acesta va intra în joc, va renunța să privească în stînga şi-n dreapta la griurile nesfîrşite şi fără identitate şi va începe la rîndul lui să asculte cu tot mai mult interes.

M-am născut acum treizeci şi doi de ani, de ce, îți par mai bătrîn sau eşti prea mic ca să ştii cum e să fii bătrîn ?

în orice caz, dacă ți se pare că arăt muncit şi că timpul mi-a brăzdat necruțător fața, apoi să ştii că asta e numai din cauza vieții grele pe care am dus-o şi a necazurilor care mă frămîntă de cîțiva ani încoace. Am fost şi sînt sărac. Nu ştiu ce obiceiuri sînt pe la voi pe la Bucureşti,

158

dar la noi, să fii un copil găsit nu este cel mai bun fel în care să-ți începi viața. Se pare că părinții mei m-au abandonat - poate că nu m-au dorit, poate că erau şi ei săraci la rîndul lor şi n-aveau cu ce mă hrăni sau poate că eram al doisprezecelea copii şi taică-meu se săturase să tot vadă plozi în diverse etape ale maturizării încurcîndu-i-se printre picioare. Cred că ai mei erau săraci. Alfel nu-mi explic de ce m-au pus într-un coş şi m-au lăsat noaptea la poarta Turnului. Cîteodată, cînd mă culc, mi-l imaginez pe taică-meu, pe care nu l-am cunoscut niciodată (oare ce fel de om o fi fost cu adevărat?), cheltuind pe băutură puținii bani agonisiți de mama peste zi şi bînd cu ochii pe pereți.

Nici pe mama n-am cunoscut-o niciodată, dar mi-o închipui ca pe o furnică blîndă, foarte slabă, cu ochii ca două pahare Berzelius şi cu păr țepos pe picioare, cîştigînd bani din cusut. Nu ştiu cum e în capitală, dar la noi, la Filiaşi, să ai ochii ca două pahare Berzelius şi păr aspru pe picioare e un semn de feminitate. Ei, cu amintirile astea, care nici măcar nu sînt ale mele, ci sînt doar nişte plăsmuiri ale dorințelor mele obscure, m-am consolat toată copilăria.

Şi n-a fost o copilărie prea fericită dacă te gîndeşti că am crescut printre soldați. Căpitanul Panciu, pe atunci sublocotenentul Panciu, a găsit coşul cu mine înfăşat în el şi m-a luat de suflet. A găsit şi un bilet în care scria aşa: „Fie-ți milă, găsitorule, de acest suflet nevinovat, rod al unei dragoste nefericite, şi creşte-l ca pe copilul tău". Ştiu biletul pe de rost, mi l-a dat căpitanul cînd m-am făcut mare şi am învățat să citesc. De atunci dorm cu biletul sub pernă, s-a flendurit săracul petec de hîrtie de tot. Şi a mai găsit tatăl meu adoptiv în coşul de răchită şi o pungă cu bani, pe care nu i-a cheltuit, ci i-a păstrat la el sub pernă şi mi i-a înmînat cînd m-am făcut mare şi am învățat să număr. De atunci dorm cu punga asta de bani sub pernă.

Nu ştiu cum e în Bucureşti, dar la Filiaşi o pungă de bani

158

reprezintă o valoare direct proporțională cu cantitatea de bani din ea. Cîteodată mă întreb dacă sînt îndreptățit să cred că părinții mei m-au abandonat din sărăcie sau, dimpotrivă, ar trebui să mă iau după punga de bani. Dacă erau aşa de săraci, de unde averea aia pe care mi-au pus-o în coş? Şi dacă provin dintr-o familie numeroasă, atunci au fost părinții mei atît de hapsîni încît să rupă de la gura celorlalți frați ai mei pe care presupun că-i am ca să mă înzestreze pe mine ? De ce n-aş crede mai curînd că sînt rodul unui amor nenorocit, aşa cum chiar scrie în bilet, şi că tatăl meu era un personaj de seamă care nu a putut să mă recunoască pentru că asta ar fi însemnat să-şi pună în primejdie funcția, averea, familia etc. De ce mă încăpățînez să cred prima variantă, cînd toate dovezile trimit spre a doua? Pentru că nu ştiu cum se întîmplă la voi, dar noi, la Filiaşi, preferăm poveştile lacrimogene şi neverosimile. A, dacă s-ar dovedi că tatăl meu, un bogătan în a doua variantă, mai trăieşte şi că m-a abandonat pentru că eram fructul interzis al dragostei lui cu, să zicem, propria soră, m-aş duce la el şi aş striga „tată!" şi această a doua variantă despre familia mea mi s-ar părea preferabilă. Să nu sari în sus de indignare, căci la Filiaşi, deşi nu este mai legal decît în alte localități din țară, este un lucru aproape obişnuit ca

fraţii să se culce între ei, mai ales după cîteva pahare cu bere. Şi cum îţi spuneam, bunul Panciu, pe atunci sublocotenent, m-a luat în Turn şi m-a crescut în umbra zidurilor acestuia, într-un aer umejor, impropice sănătăţii unui copil, de fapt. Soldaţii par duri, aşa şi sînt – călîţi în lupte, gata oricînd să-şi jertfească viaţa pentru o cauză sau alta – , dar ai să fii surprins ce suflet bun au ei. Asta se vede din cum se poartă cu copiii: îi iau în braţe, îi înţeapă cu mustăţile, îi pupă cu foc şi le dau diverse obiecte tăioase să se joace cu ele, cum ar fi: hangerul (fără teacă), darda sau halebarda. în acest fel,

159

educaţia pe care o dau copiilor le înrîureşte acestora firea şi îi formează în spirit militar. Aşa că, la majorat, n-aveam în faţa mea prea multe opţiuni. Ştiam să citesc bine, socoteam fără ajutorul degetelor - rar cînd mă mai folosesc de numărătoare - şi mînuiam armele binişor. însă originea obscură şi faptul că întreaga mea educaţie fusese legată de mediul soldăţesc mi-au pecetluit destinul - urma să devin militar la rîndul meu. Panciu, pe atunci locotenent-major, a intervenit pe lîngă Guvernator şi acesta a semnat numirea mea ca patmlă clasa a Il-a cu grad de plutonier. Era un început. Era mai mult decît atît, era o şansă care mi se acorda, căci de obicei la noi, la Filiaşi, ierarhia militară este strictă şi începe de la gradul de soldat. Vreau să îţi spun că din acel moment parcă am prins aripi. Mi-am spus: trebuie să te evidenţiezi, trebuie să arăţi că meriţi cinstea care ţi s-a făcut. L-am respectat şi îl resped-pe căpitanul Panciu, care este ca un tată pentru mine. Mi-am şi legat turele de gardă de ale lui. împreună muncim, împreună mîncăm, împreună dormim. Dar pe domnul Guvernator îl divinizez. Taci, nu-mi spune nimic despre el, ştiu că tu ai motivele tale să-l deteşti, dar recunoaşte că nu te-a tratat mai rău decît pe alţii. Asta e viaţa. în anii ăştia care au trecut de cînd m-a numit şi pînă acum, am căutat tot timpul să-i fiu prin preajmă. Aşteptam să-mi dea o misiune în care să mă remarc. îi sorbeam cuvintele de pe buze. Şi închipuieşte-ţi mîndrie pentru mine: cînd mai trecea pe culoarele Turnului şi mă vedea, domnul Guvernator îmi zîmbea şi chiar mă bătea pe umeri: „Ce faci, dragul meu? Merge?". Sau cîteodată îl ascultam vorbind. Puteam să stau aşa ore în şir. îmi plăcea cum lega frazele, îmi plăceau cuvintele pe care le alegea ca să denumească anumite realităţi înconjurătoare. Pînă într-o zi, cînd a plecat la studii într-un ţinut îndepărtat ca să-şi dea doctoratul - aşa am auzit. Nu mă pune să-ţi spun

159

în ce ţară, pentru că nu ştiu. Ştiu doar oraşul. Ce vrei, n-am ieşit niciodată din Filiaşi. Poate că te întrebi atunci de unde ştiu eu drumul ăsta. Nu-l ştiu, îl fac pentru prima dată, dar mi l-am imaginat de atît de multe ori în capul meu, încît îl ştiu pe de rost. Şi nu numai eu. Nu ştiu dacă voi, bucureştenii, ştiţi, dar în Filiaşi orice locuitor ştie cu ochii închişi drumul pînă la peştera Marelui Monstruleţ.

Face parte dintr-un fel de tezaur folcloric. Se spune că odată, demult, pe vremea cînd acest regat era liniştit, iar neamurile care îl alcătuiau trăiau împăcate între ele, a venit în Filiaşi un domn foarte elegant. Adică hainele de pe el erau elegante şi asta s-a văzut mai cu seamă după ce s-au uscat, căci la început erau ude. Domnul acela pretindea că a venit de peste mare şi a traversat-o înot.

Evident că a fost primit cu neîncredere. Asta nu înseamnă că n-a fost primit cum se cuvine, că n-a fost omenit sau mai ştiu eu ce. înseamnă doar atît: că lumea l-a privit curios, ca pe un nebun. Cum adică să vii înot de peste mare ? în primul rînd că nu este nimic peste mare şi n-ai de unde să vii. Sau poate că eram noi, locuitorii din Filiaşi, mai înguşti la minte şi nu ştiam. Acuma mă gîndesc că, aşa cum există alte ţări în ţinutul din cîmpie şi mai sus, dincolo de Ottoburg, probabil că or mai fi popoare şi peste mare. Cine ştie ? Eu îţi

spun cum e povestea. Şi le-a rugat domnul acela pe furnici să-l ducă la Bucureşti, căci doreşte să se înfăţişeze căpeteniei regatului într-o chestiune ce nu suferă amînare. Nu ştiu cum sînteţi voi la Bucureşti, dar noi, în Filiaşi, sîntem destul de creduli şi nu avem nici o intuiţie în privinţa oamenilor şi uneori nici măcar în privinţa altor furnici. Povestea spune că erau suficiente motive să ne ferim. în primul rînd, pentru că acest domn elegant era cam inconsistent la faţă. înţeleg prin asta că nu avea trăsăturile ferme, aşa ca mine sau ca tine, ca să poţi spune de cum vezi persoana - ăsta-i ăla.

Nu, dimpotrivă, îl vedeai – îl şi uitai. Ca şi cum pielea ar

160

fi stat întîmplător pe trupul lui, ascunzînd altceva. Dar anticipez. Aşa că furnicile l-au dus la Bucureşti şi, în plus, prin dreptul pe care îl aveau toate neamurile regatului, au convocat Consiliul de coroană. Ce s-a discutat acolo nu se ştie, pentru că nimeni n-a ieşit să spună. A ieşit numai domnul elegant, care i-a lămurit pe curioşi, în timp ce părăsea palatul, că cererile sale nu au găsit ascultare, ceea ce l-a forţat să adopte măsuri extreme. I-a informat chiar pe cei prezenţi că şi-a luat singur ceea ce Consiliul nu a vrut să-i dea. în urma lui, sala a fost găsită goală. Nici urmă de rege, nici urmă de reprezentanţii provinciilor, nici urmă de grefier. Se zice că într-o scrumieră încă mai ardea o ţigară pe jumătate, iar pe spătarul unui scaun odihnea un sacou pepit, dar acestea sînt înfloriturl ulterioare, adăugate de diverşi povestitori pentru a spori efectul de real, cel puţin aşa procedează povestitorii din Filiaşi. S-a dat alarma. S-au strîns armatele din toată ţara şi toată suflarea a pornit pe urmele străinului. Acesta însă era rapid. Se deplasa fulgerător kilometri întregi, după care se oprea şi aştepta şi, cînd armatele vlăguite de alergătură credeau că sînt pe punctul de a pune mîna pe el, domnul scotea ceasul de aur din buzunarul elegantei sale veste şi le făcea semn că au înregistrat un timp foarte slab. Cînd a ajuns înapoi la Filiaşi, armata era ca de obicei, cu mult în urmă. Atunci, străinul i-a rugat pe locuitori să nu se amestece militar în prinderea lui. El unul le era recunoscător pentru frumoasa găzduire pe care i-au dat-o şi dorea că raporturile dintre el şi furnici să rămînă cordiale. Nu avea nimic de împărţit cu ele. Trebuie să fac aici o paranteză şi să spun că alt neam în locul Furnicilor Verzi i-ar fi rîs în nas. Unuia care cere lucruri atît de deplasate şi mai are şi tupeul de a fi mărinimos atunci cînd se află în evidentă inferioritate. Un alt popor poate că şi-ar fi arătat muşchii în faţa unei asemenea arogante. Ei bine, locuitorii din acele vremuri ai Filiaşului,

160

cum ar veni străbunii noştri, i-au îngăduit străinului să plece nestingherit, şi el a plecat pe acest drum pe care mergem noi acuma, spre malul mării. Tîrziu, în urma lui, au apărut şi armatele reunite. Fidele promisiunii pe care o făcuseră, Furnicile Verzi şi-au retras oştenii din oaste şi i-au lăsat pe ceilalţi să plece în urmărirea domnului elegant. Domnul îi aştepta pe malul mării şi poziţia lui, singur în faţa a patra armate, i-a înspăimîntat pe unii cu mai mult scaun la cap. Aceştia din urmă mai deştepţi de care-ţi zic şi-au dat seama că individul este bazat şi n-au strigat ca ceilalţi „l-am încolţit, nu mai are unde se duce", ci, tiptil, s-au retras mai în spate. N-aveau nici inima să plece de tot, căci erau curioşi să vadă ce-o să se întîmple.

După părerea mea, curiozitatea lor a fost morbidă, dar cine sînt eu ca să-i condamn, asta unu - şi doi, dacă n-ar fi stat acolo, n-ar fi fost nimeni să povestească în ce fel s-au petrecut lucrurile. Căci deodată, tocmai cînd toboşarii băteau atacul şi trîmbiţele sunau, domnul cel elegant a scos din buzunar o bilă sticloasă şi s-a preschimbat într-un dragon uriaş, care s-a ridicat în aer şi a întunecat văzduhul.

Deşi ce-ți spun eu acum tu nu trebuie să crezi cuvînt cu cuvînt. Sînt povestiri ulterioare despre Marele Monstraleț care spun că are nenumărate fețe, oricîte vrea el, şi că poate arăta fie ca un dragon, fie ca un funcționar de treabă, ori ca un nor negru sau roz sau maro, sau ca un urs, ca un cîine, sau ca o licornă sau ca un gîndac de bucătărie de mari dimensiuni pe care n-ai vrea să-l vezi. Şi ce să-ți mai zic, a fost mare prăpăd pe litoral - săptămîni de-a rîndul valurile au adus la mal cai morți şi oşteni pămîntii la față şi plaja s-a înroşit. După ce a spulberat oştirile, Marele Monstraleț s-a ridicat deasupra apelor şi s-a făcut din nou un domn elegant, numai că acum era imens. Cei care l-au văzut spun că măsura în înălțime cam cît un bloc cu zece etaje (erau probabil bucureşteni,

161

pentru că la noi, la Filiaşi, se fac blocuri cu maximum patru etaje). Şi arătarea asta cu față omenească şi dimensiuni gigantice a grăit cu un glas de s-a cutremurat pămîntul: „Ați vrut să mă înfruntați şi v-ați găsit pieirea. Voi locui în regatul vostru fie că vreți, fie că nu. Spuneți urmaşilor voştri aşa. Eu nu voi mai veni în ținuturile voastre şi vreau în schimb ca nimeni să nu calce vreodată hotarul peşterii mele. Nimeni să nu încerce să afle vreodată ceva despre mine. Nimeni să nu mă cheme vreodată pe numele meu adevărat, căci mă voi arăta" – sau cam aşa ceva le-a zis el acelora puțini care au supraviețuit măcelului, după care a adăugat: „Transmiteți furnicilor din Filiaşi simpatia mea limitată". Chiar aşa, textual: limitată.

O vreme nu s-a ştiut ce înțelege Marele Monstruleț prin asta. Cum ne privea personal, am încercat să aflăm. Mă rog, nu noi – străbunii noştri. Mai întîi au trimis o delegație cu misiynea de a intra în peştera de pe malul mării pentru a depune ofrande la picioarele Marelui Monstruleț. Nu s-a întors nimeni din delegația aceea. Cîțiva ani mai tîrziu, o altă delegație, avînd sarcina de a înmîna Monstruleţului ordinul Virtutea Militară clasa I şi distincția de Cetățean de Onoare al Oraşului Filiaşi, a fost trăsnită pe treptele care urcă la peşteră. Nu ştiu dacă în Bucureşti e aşa, dar în Filiaşi, să fii cetățean de onoare al Filiaşului e o mîndrie.

Totuşi. O a treia delegație, însoțită de un cor de copii de la un orfelinat al urbei, a mierlit-o cînd a trecut promontoriul. Legenda spune că cînta corul ăla de copii divin, nu altceva. N-o s-o mai lungesc. Prin aproximări succesive, am învățat că putem merge pînă dincoace de promontoriu ca să depunem în cinstea Marelui Monstruleț un buchet de flori, un ceas cu brățară, o curea de piele, orice. Realmente se pare că nu se supără, orice i-ai aduce.

E-adevărat că nici nu le ia de acolo. Pe de altă parte, dacă nu-i duci nimic, nu poți să ai pretenția să-ți răspundă la

161

întrebarea pe care vrei să i-o pui. Căci am uitat să-ți spun, devenise aproape un obicei să te duci la promontoriu, să întrebi şi Marele Monstaileț să-ți răspundă. Orice - viitor, trecut, unde ai rătăcit cutare sau cutare obiect. Se zice că ştie absolut tot şi-ți spune pe loc. Valabil numai pentru Furnicile Verzi. Celelalte neamuri nu se pot apropia. A fost o vreme în care pelerinajul la promontoriu era o chestie curentă. Eu, personal, nu am apucat şi nici căpitanul Panciu, care îmi e ca un tată, nu a apucat. Mie, spre exemplu, doar mi s-a istorisit că există un astfel de loc în care înaintaşii noştri au depus obiecte şi că la locul ăla se ajunge ținînd drumul drept pînă la plajă, după care o apuci la stînga - nici nu-i cine ştie ce complicat. Nu pot să-ți spun de ce s-a pierdut tradiția asta. Poate că asta-i soarta tradițiilor, să se piardă cu trecerea timpului. Şi dacă n-aş fi văzut azi cu ochii mei cum s-a întunecat cerul, dacă nu l-aş fi auzit pe Marele Monstruleț adresîndu-mi-se, aş fi continuat

să cred că totul este doar o legendă. Dar să-ți povestesc mai departe cum a fost cînd a plecat Guvernatorul la doctorat. Ia priveşte acolo, ce ciudățenie!

Tovarăşul de drum este, în general, un bun ascultător, la fel de bun pe cît este de bun povestitor. Nu monopolizează rolul povestitorului. Nici n-are vreun interes să o facă : ştie că traista de poveşti a fiecăruia este limitată şi că orice poveste nouă trebuie absorbită pînă la ultima picătură, pentru a putea fi spusă mai departe, cu altă ocazie.

De exemplu, cu ocazia turelor de gardă pe care trebuie să le facă doisprezece cu douăzeci şi patru, alături de căpitanul său şi de un alt arbaletier, care s-o nimeri, în susul şi-n josul lacului. Sau în lungile nopți în care stă de pază la poarta dinspre Filiaşi a Turnului, cînd timpul trece greu şi întunericul e înfricoşător. Numai atunci povestea îşi vădeşte valoarea ei de neînlocuit. Dar e bună şi la drumurile plicticoase. Se poate întîmpla, ce-i drept, ca în

162

peisajul fără accidente să apară din senin un copac. Uscat, cu trei crăci debile întinse în sus, sau, dimpotrivă, cu coroana mare şi umbroasă. în acest caz, povestea poate fi întreaiptă, iar povestitorul poate atrage ascultătorului său atenția asupra copacului. Ar putea, de exemplu, să-şi dea cu părerea asupra motivelor pentru care s-a uscat: a fost trăsnit, l-au devorat paraziții de lemn, s-au turnat substanțe toxice la rădăcina lui. Ar putea să remarce verdele intens al frunzelor, adăpost pentru atîtea şi atîtea păsări mici. Ar putea să admire frumusețea însingurării lui în imensitatea cîmpiei şi să spună ce soi de arbore este. Dar toate acestea sînt doar nişte artificii cu ajutorul cărora povestitorul îşi trage sufletul. La limită, îl poate lăsa pe celălalt să povestească şi el.

M-a dus Pisicîinele peste tot. La Romarta Copiilor mi-a cumpărat o şapcă din magazin şi un balon din față de la o tarabă, din alea umplute cu gaz care se ridică, nu din alea care se lasă în jos, şi mi l-a legat de moțul de la şapcă. Era o şapcă în carouri de Inglitena, cu un nasture îmbrăcat în stofă pe post de moț. Şi a zburat şapca cu balon cu tot în cer şi m-am uitat după ea pînă n-am mai văzut-o. Pe urmă am fost în Herăstrău, care e cel mai mare parc din lume, după care vine imediat Cişmigiul. Herăstrăul e mare cît Filiaşul şi are un lac în mijloc pe care se dau cu vela, cu iola şi cu barca cu motor. Eu m-am dat cu vaporaşul, dar nu pe cursa lungă. Pe traversare, care-i mai ca lumea fiindcă e vaporaşul mai rapid. Şi am ajuns pe insulă şi acolo m-a dat Pisicîinele în Roata Lumii. Mi-a spus că de sus am să văd tot regatul. Nu ştiu dacă l-am văzut, că e poluare în Bucureşti şi nu se vede foarte departe. Clădirile care sînt mai încolo dispar într-un fel de albastru. Pe urmă, cînd s-a făcut seară, am traversat înapoi tot cu vaporaşul acolo de unde am luat bilete ca să traversăm prima dată. Se vinde gumă de mestecat acolo,

162

baloane, morişti de pus în cap şi pistoale cu apă. Vată de zahăr. Am mîncat mici la grătar. Sînt multe beculețe. Ştii că şi vaporaşele au beculețe ? Pe urmă am urcat treptele pînă la pavilionul ăla unde se vinde mobilă, dar era închis şi ne-am dus la maşinuțe. M-a dat Pisicîinele în căluşel şi-n elefant, merg cu fise, şi în caracatiță, unde te învîrteşte uite-aşa. Dacă nu eşti tare, imediat îți vine rău. Pe urmă Pisicîinele a băgat o fisă într-o minge ca să dea cu pumnul în ea şi să vadă ce forță are. M-a pus şi pe mine să dau, dar la mine nu s-a mişcat acul pentru că sînt mic. Aşa că ne-am dat în maşinuțe, care au un fel de cîrlig şi se plimbă cîrligul pe o plasă şi ies scîntei, dacă nu mă crezi, jur pe roşu. Pisicîinele m-a ținut în brațe şi ne loveam cu alte maşinuțe cînd ne-a lovit una din spate şi eu m-am dat cu capul de volan şi mi-am spart arcada. Să vezi haina Pisicîinelui cum s-a făcut de sînge. Asta am făcut eu de Intîi Mai în Herăstrău. Bucureştiul este un oraş mare, pentru că

după ce m-a scos de la spital, unde mi-a pus copci şi aveam leucoplast la ochi, am mers o grămadă pînă am trecut de Zid şi după aia am ajuns acasă, unde am dormit mult.

Tot aşa, pe drumul prăfuit şi egal ca privelişte de o parte şi de cealaltă, este posibil ca, în timp ce interlocutorul povesteşte (e rîndul lui acum), să treacă pe deasupra un stol uriaş de păsări călătoare. Din nou povestea poate aştepta pînă cînd cei doi se lămuresc asupra rasei şi obiceiurilor păsărilor care compun stolul: este toamnă, pleacă să-şi depună ouăle în ţările calde. Ba nu, şi-au depus ouăle aici în primăvară, au scos un rînd de pui, i-au învăţat să zboare şi acum pleacă spre ţările calde. Sînt cormorani. Ba nu, sînt pelicani. Unde s-au văzut pelicani cu guşa aia aşa de mare? Păi tocmai asta e, pelicanii au guşă. Serios, n-am ştiut; deci pelicanii au guşă. Am să ţin minte. Cînd stolul dispare din raza vederii, tovarăşul de

drum îşi reia povestea de unde o lăsase. Este oricum un povestitor mai experimentat.

Patrulam douăsprezece ore pe lac prin faţa Turnului, douăzeci şi patru mă odihneam. Asta era însărcinarea mea şi asta a lăsat scris domnul Guvernator să fac pe perioada cît e el plecat la doctorat. Mi-a zis chiar căpitanul Panciu: „Uite, a zis Guvernatorul să te iau cu mine în barcă şi să te avansez la gradul de plutonier-major. Funcţia arbaletier".

Adevărul e că trag bine cu arbaleta. Şi bine că nu mi-a dat azi ocazia înălţimea Sa Pisicîinele să trag cînd l-am găsit cocoţat pe zidul Turnului, pentru că s-a predat, după care m-a trimis domnul căpitan să cer întăriri, că aveam mari şanse să-l nimeresc şi mi-ar fi părut rău. Văd că ţii mult la el. Dar să nu luăm ca exemplu ziua de azi, care a fost ieşită din comun. Să ne gîndim la o zi obişnuită, una din sutele de zile pe care le-am petrecut pe lac pînă să se întoarcă domnul Guvernator de la studii. Poate o să te mire că îl pomenesc atît de des pe domnul Guvernator, dar ai să înţelegi imediat de ce. într-o seară ieşeam din schimb şi-mi spune domnul căpitan Panciu: „Ia să nu te mai văd pe aici în seara asta, pleacă şi tu în oraş, distrează-te, simte-te bine, că mă uit la tine că eşti flăcău în puteri şi-ţi pierzi timpul pe-aicea cu cătanele bătrîne.

înainte marş", aşa mi-a zis, în glumă, bineînţeles. Ţi-am mai spus sau nu ţi-am mai spus, nu-mi aduc bine aminte, eu n-am ieşit din Filiaşi niciodată. Trebuie să fiu mai exact: nu am ieşit din garnizoană niciodată. N-am fost curios şi nici nu mi-am dorit. E simplu, dacă nu ştii cum arată un lucru, să nu ţi – 1 doreşti. Această mică filosofie pe care ţi-o împărtăşesc eu acum este, de fapt, cheia tuturor virtuţilor. Şi, în cazul meu, dacă m-aş fi ţinut de ea cu strictеţe - cheia unei vieţi plate şi lipsite de lumina care a inundat-o ulterior. Mai pe înţelesul tău, ce vreau să spun e că dacă nu ieşeam în oraş în seara aceea, viaţa mea ar

fi rămas poate mai liniştită, dar ar fi fost lipsită de căldură, de emoţie, de fior, de patimă. Ce să-i faci, viaţa e plină de aspecte. Am pornit cu sufletul îndoit să descopăr Filiaşul.

Ştiu că Bucureştiul e mare. Ei, Filiaşul îl descoperi într-o jumătate de oră de mers în pas de plimbare. Era trecut de miezul nopţii şi pe străzi nu era lumină, pentru că în Filiaşi nu există iluminat public, cum am auzit că e prin alte oraşe. De-aia ce mi-ai spus tu că vaporaşele pe Herăstrău sînt luminate cu ghirlande de beculeţe după căderea întunericului am să reţin şi am să povestesc şi colegilor mei. Practic, e atît de întuneric în oraş că-ţi bagi degetele în ochi. Singurele lumini care se văd sînt: una de la Casa de Cultură, un fel de

neon de forma unei gutui în jurul căruia se rotesc ţînţari; o alta, de culoare roşie, foarte aproape de zona portuară şi pe care o văd în fiecare noapte cînd trecem cu barca prin dreptul ei; încă una, la Universitatea de Studii Navale, în ghereta portarului ; şi ultima, de la casa Guvernatorului. La Casa de Cultură m-am gîndit că nu este nimic de făcut după miezul nopţii, la felinarul roşu ştiam bine care este mersul şi eram foarte aproape de soldă, adică foarte departe de solda precedentă, la Academia de Studii Navale e ca şi la Casa de Cultură, aşa că mi-am zis: ia hai mai bine la casa Guvernatorului, că tot n-am văzut-o niciodată pînă acum şi auzisem despre ea numai minunăţii. Trebuie să ştii că nu este o casă oarecare. Hait, mi-am zis şi eu cînd am văzut-o, căci în viaţa vieţilor mele n-aş fi crezut că este cu putinţă aşa bijuterie arhitectonică. Dragă, imaginează-ţi un muşuroi cu două etaje şi balcon-terasă foarte cochet, cu multe ferestre şi cu grădina plină de arbuşti în neorînduială şi imitaţie de ruine romantice. Foarte reuşit. Grădina nu era luminată în mod special, dar era luminată - ţine-te bine, aici vine partea cea mai tare -, piscina, imaginează-ţi tu, o piscină în formă de ficat, cu exact lobii şi cu un mic

intrînd mai la o parte cu scăriţă metalică, cam pe unde vine vezica biliară. Am rămas mut de uimire nici nu ştiu cît. La un moment dat, uşa dinspre grădină se deschide mai mult am auzit-o alunecînd - şi văd o umbră ieşind dinăuntru. Pe măsură ce se apropie de piscină, umbra devine tot mai clară şi se dovedeşte a fi - pe Ceres şi pe Iunona cea cu pieptul somptuos - o mîndreţe de furnică tînără, cu ochi mari şi rotunzi. O clipă am crezut că-mi pierd cunoştinţa: aşa mi-o imaginasem eu dintotdeauna pe mama, pe care n-am cunoscut-o niciodată. Dar nu putea să fie ea, căci acel boboc de furnică ce-şi lepăda halatul ca să intre în piscină nu părea să fi trecut de adolescenţă. Nu ştiu cum e situaţia la Bucureşti, dar la Filiaşi niciodată o fată de şaptesprezece ani nu este mama unui adult de treizeci şi doi. Probabil că oi fi făcut eu vreun zgomot sau mi-a simţit prezenţa, căci fata a devenit atentă si a început să cerceteze cu ochii în noapte, apoi a întrebat în şoaptă „cine e?". Ar fi trebuit să rămîn ascuns după gard şi să nu mă arăt, poate ar fi fost mai bine, dar n-am rezistat şi m-am arătat. I-am spus cine sînt şi mi-a spus, înotînd pînă la un întrerupător şi stingînd lumina în toţi lobii piscinei, că nu a auzit de mine, dar că tatăl ei, Guvernatorul Turnului, este plecat să-şi dea doctoratul la Liverpool. Cred că l-a invocat pe tatăl ei ca pe un fel de măsură de protecţie. Adică dacă eram cumva un răufăcător şi aveam intenţii urîte, să iau seama în ce mă bag. I-am spus că ştiu cine e tatăl ei şi că îl respect nespus. Şi ea îl respectă, dar se şi teme de el. E aspru cîteodată cu ea şi nu prea o lasă să-şi facă de cap. De aceea acum profită de absenţa lui şi în fiecare seară, după miezul nopţii, face baie în piscină; dacă ar fi el acasă, n-ar lăsa-o. Mi s-a părut, din felul în care au fost spuse lucrurile şi din precizia cu care mi-a făcut cunoscut programul ei de scăldat, că vorbele ei conţin un fel de invitaţie la o

întîlnire. Sigur că nu a făcut-o din calcul. Acestea, să ţii minte pentru viitor, sînt lucruri pe care femeile le fac din instinct, chiar şi cele mai inocente. M-am dus a doua seară şi doar cu zece minute de întîrziere a apărut şi ea. Purta de data asta un costum de baie pe sub halat, şi încă unul foarte la modă, din patru piese, iar micile petece de pînză îi acopereau delicat cele şase părţi ruşinoase ale corpului.

Nu ştiu care e acum moda la voi, dar la Filiaşi se poartă costumele de baie în patru piese. Am vorbit mai mult în noaptea aceea, fiecare despre sine, apoi ne-am întîlnit şi-n a treia noapte, şi-n a patra. în a cincea noapte mi-a dat să păstrez o şuviţă din părul ei şi un medalion din argint de care nu mă despart niciodată. Dorm cu ele noaptea sub pernă. în

noaptea a şasea a trebuit să fac de gardă pentru că n-am mai putut aranja să schimb tura şi oricum obosisem să tot fac douăsprezece cu douăsprezece. Nu mai eram om. Pluteam cu barca pe lac şi gîndurile mele erau numai la ea. îmi spuneam cîteodată, cînd Turnul îşi lăsa asupra mea umbra amenințătoare, că sînt un dobitoc inconştient şi că nu seducîndu-i fata trebuia eu să-mi arăt recunoştința față de cel care mi-a dat o pîine şi un statut social. După care iar căzeam în visuri dulci şi mă consolam la gîndul că Guvernatorul o să fie blînd cu mine, că doar a fost şi el tînăr şi înțelege. în alte momente îmi făceam calcule: dacă mă voi arăta suficient de viteaz într-o misiune pe viață şi pe moarte, poate că Guvernatorul mă va înnobila. Nici nu trebuie să-mi acorde vreun titlu efectiv: eroismul te înnobilează în sine. Pentru că intențiile mele în privința fetei sînt cinstite. De aceea, să-ți spun drept, cu gîndul la fapte de arme nepieritoare, m-am şi bucurat că se tulbură apele şi că se anunță război civil.

E o ocazie pentru mine să mă ilustrez. La un moment dat, căpitanul Panciu s-a prins că ceva nu e în regulă cu mine şi chiar mi-a spus-o, cu o față foarte îngrijorată: „Mă

3zl

băiete, tu ridici ochii cam sus. Eu sper că n-ai ajuns prea departe cu îndrăzneala ta, că de acolo nu mai există întoarcere". I-am răspuns trufaş că dragostea noastră nu cunoaşte oprelişti. „Mă băiete", a zis posomorît Panciu, „m-ai nenorocit. Şi că m-ai nenorocit pe mine nu-i mare lucru, da' te-ai nenorocit şi pe tine. Cînd s-o-ntoarce domnul Guvernator, ai să ai multe ponoase de tras. Eu în locul tău aş pleca de pe-acum ca să mă feresc de ştreang".

I-am răspuns că din contră, voi rămîne, ca sâ-i spun adevărul părintelui în față. Fremătam deja la gîndul că o să-l înfrunt. Mi-am imaginat scena întîlnirii cu el de o mie de ori, într-o mie de variante. în toate eram curajos şi îl priveam drept în ochi. Doar tonul varia. Cînd s-a întors cu adevărat, acum cîteva luni, l-am văzut în carne şi oase – strălucitor, manierat, un adevărat gentleman (deşi se spune că a pornit de jos) şi vorbind ca nimeni altul. A învățat acolo la.Liverpool un fel foarte elegant de a întoarce fraza, binevoitor, zîmbitor şi totuşi tăios, iar asta pe mine mă intimidează. Ai văzut că mă exprim cam bolovănos.

N-am avut curajul să-i spun adevărul, ce mai. Dar acuma jur, cînd mă întorc acasă, că am să vorbesc cu el. Ca de la furnică la furnică. Crud, fără ocolişuri şi fără să mă tem de consecințe. întîmplă-se ce s-o-ntîmpla. Oricum, altfel viața mea nu are sens. E adevărat că dacă aş şti cine-mi sînt părinții şi aş afla că am fost poate de neam bun, aş avea un argument extrem de puternic în fața lui. Ia stai puțin.

Auzi. I-auzi. Auzi?

Cînd vor fi mers suficient de mult, tovarăşul de drum îi va semnala celui pe care îl însoțeşte că zgomotul cîmpiei, cu care s-au obişnuit, îşi schimbă imperceptibil natura.

Undeva, în fundal, mai ales cînd vîntul se domoleşte şi lanurile de porumb nu îşi mai freacă frunzele friabile, se desluşeşte foşnetul intermitent al valurilor mării. Din acest moment, nici unul din cei doi călători nu va găsi nimerit

165

să povestească. Cu ochii înainte, cu nările umflate de aerul sărat, în care se amestecă un iz melancolic de scoică pisată şi de alge descompuse sub nisip, Teodosie şi tovarăşul lui de drum vor continua să meargă în tăcere, aşteptînd să li se deschidă în fața ochilor linia de orizont şi apoi marea.

Generale,

Stau pe Malul din nord al Lakului Rece şi Valurile lui de-akum sărate chiar lîngă Picioarele mele în Kadență se izbesc. în Fața mea Ținutul pe kare de mîine îl voi stâpîni se întinde. Mateloții pregătesc îmbarkarea, Dulgherii verifică Trăinicia ValSelor, Meşterii ung Valțurile Troliilor, Kărăuşii împing Maşinile de AlSalt pe Nave, Furnicile strigă una spre alta Komenzi, iar eu îmi fak un atent Examen de Konştiință în Ajunul Zilei kare va skimba Soarta mea şi pe aceea a Regatului. Izbîndi-voi? Sau, din kontră, Steaua mea înainte chiar să rălâară va apune ? Ezit, Generale, kăci, spre deolsebire de un Militar de RalSă, kum eşti dumneata, eu nu sînt Strateg dekît prin Forța împrejurărilor, iar acesta este un Drum fără întoarcere. N-am pricepere despre kum se pun ostile în Amplasament, nici despre kum se înfometează un Oraş sub ASediu. Pentru mine Kalculul kontează. Or, Kalculele mele mi-au arătat kă am suficientă Forță de Atak ka să nu sufle nimeni în Fața mea şi pe toți să-i umplu de Respect. Am schimbat Planurile de mai multe ori pînă akum, am vrut să dau AlSaltul alsupra Zidului la Valea Kăpercilor, kăci este şubrezit acolo, apoi m-am hotărît să atak direct în dreptul Kapitalei, unde nimeni nu se aşteaptă. Aşa kă îți aduk la Kunoştință Hotărîrea mea nestrămutată: mîine spre Seară voi

şarja la Porțile Bukureştiului, iar dumneata, konform înțelegerii noastre, n-ai să te amesteci. Te priveşte kum. Delăigur, n-aş avea nimik împotrivă dakă ai trece peste orice Skrupule şi ai alege să lupți de Partea noastră. îți trimit prin Majordom o Pungă de Galbeni reprezentînd un modest Stimulent din partea mea şi un Prilej pentru dumneata să te gîndeşti dacă akcepți totuşi Offerta. Dakă da, nenumărate astfel de Pungi vor fi ale dumitale. Dakă nu, poți să laşi banii Majordomului meu. El se va întoarce la mine ku sau fără Pungă, iar eu voi şti în acest fel dacă ai akceptat sau nu Offerta. Să ne vedem kît mai kurînd ku bine. Pe toți grele încerkări ne aşteaptă.

XVI. Peştera Marelui Monstruleț

Deşi nu se vedea nicăieri pe cer vreo urmă de nor roz, ca acela care întunecase lumina soarelui deasupra Filiaşilor, şi deşi treptele de piatră care urcau spre peştera Marelui Monstruleț erau mai curînd mici, potrivite cu statura omului - şi nu uriaşe, cum se aşteptase să le vadă -, Teodosie privea cu frică la văgăuna care se căsca foarte sus în peretele muntelui, parte şi pentru că îşi imagina că acel vîjîit intermitent, asemănător răsuflării gîfîite a unei fiare, venea de acolo.

Plaja se încheia înghesuit imediat după promontoriu, o limbă lungă de pămînt care avansa în formă de T în mare, proptită pe toate laturile cu stabilopozi. Dacă valurile n-ar fi fost suficient de puternice pentru a ridica în aer cortine de stropi în momentul impactului cu promontoriul, marea aproape că nu s-ar fi ghicit în spatele lui. în schimb, în zona protejată de dig se balansa clipocind o apă negricioasă din care răsăreau, pentru a dispărea imediat, cocoaşele netede ale unor pietroaie. Cît de departe era fundul pe care se sprijineau bolovanii nu se putea estima, căci la mal nu exista acea pantă lină, tipică oricărei plaje, ci un prag abrupt, din care apa, întunecată aici ca şi mai în larg, mînca întruna. De cealaltă parte, limba de nisip era împuținată de o aglomerare de stînci, care, spre nord, deveneau tot mai înalte, se compactau, se uneau cu apa şi formau un versant, cunoscut îndeobşte sub numele de

– Peretele Osului Frontal, spuse furnica şi-i arătă lui Teodosie, undeva spre creasta stîncilor, un număr de zece formaţiuni stîncoase - cinci şi cinci, simetrice – , asemănătoare unor degete strînse în pumni. Vezi, seamănă cu cineva care şi-a lăsat fruntea în palme pentru a se gîndi mai adînc. Asta văzut, cum ar veni, din interiorul craniului, lămuri furnica, cercetînd faţa mirată a lui Teodosie.

– Şi dincolo de creastă ce e ?

– Probabil munţi, prăpăstii etc. Aşa bănuiesc.

Teodosie parcurse versantul cu privirea de sus în jos.

Spaţiul de trecere către treptele care urcau la peşteră

era obturat de o movilă de dimensiuni apreciabile compusă din diverse obiecte. Ceasuri - cu cuc sau fără -, curele, cutii de lemn pentru bijuterii, garnituri şi robinete pentru chiuvetă, furtunuri din cauciuc cămeşuit cu cupru, portofele, caiete studenţeşti, stilouri, învelitoare din plastic cu loc pentru etichete, mingi de tenis, perii de haine, cutii cu cremă*de ghete, oliţe de noapte, sticluţe de rinofug şi tuburi de deodorant, clanţe, ursuleţi de pluş, butoane rotitoare cu gradaţii pentru maşinile de spălat Albalux 4, un trasformator de la doi douăzeci la o sută zece, cutii de acuarele, penare şi numărătoare cu păsărele de plastic – zăceau parţial îngropate în nisip, pe marginea grămezii de jur-împrejur, prea mici ca să se alăture mormanului principal, clădit din aragaze, mese cu picioare în formă de labe de leu, un corp de bibliotecă cu toate cărţile înăuntru sub geamurile culisante de cristal, paturi pliante, saltele tapiţate cu bumbi îmbrăcaţi în stofă, calupuri de pavaj, maşini de spălat Albalux 4 fără butoanele lor rotitoare cu gradaţii, scaune de sufragerie şi taburete de bucătărie, frigidere Fram cu uşile închise sau deschise, blocuri de sudură autogenă, trofee cu capetele încornorate ale unor cerbi, reni, elani şi mufloni, pitici de grădină din ghips şi mobilă de grădină din răchită. Toate acestea erau acoperite,

167

spre baza grămezii, de nisip, iar spre vîrf doar de algele depuse de mare în timpul furtunilor, pe care briza şi timpul lung scurs între tradiţie şi legendă le transformase într-o reţea cenuşie şi dezolantă.

Apa de mare îşi lăsase şi ea urmele peste ofrandele aduse de furnici Marelui Monstruleţ. Frigiderele, maşinile de spălat, aragazele, în fine, toate cele îndeobşte cunoscute sub numele de white goods aveau vopseaua sărită, iar în locurile neprotejate rugina atacase şi perforase tabla.

Pluşul cu care erau căptuşite cutiile de bijuterii putrezise, în timp ce frumoasele olande brodate cu care erau acoperite oliţele de noapte se transformaseră în cîrpe.

Teodosie văzu, între un Turn Eiffel realizat din traforaj pirogravat şi un cazan de popotă, picioarele din porţelan albastru îndreptate spre mare ale unui animal necunoscut: patru labe mari de leu, terminate cu pinten şi gheară deasupra călcîiului, se prelungeau în întunericul grămezii cu cîte o gambă musculoasă şi genunchi aproape umani.

Labele odihneau pe un soclu din porţelan albastru şi el, un fel de cub cu latura de un metru pe care încă se mai vedea o inscripţie. Teodosie se apropie de morman, călcînd atent printre mărunţişurile răspîndite pe jos, şi-şi înclină capul spre stînga, astfel încît linia ochilor săi să coincidă cu orientarea scrisului. Textul era alcătuit din majuscule, ca orice inscripţie pe un monument. Mai mult chiar, Teodosie, destul de abil în cititul literelor de tipar, se gîndi că „V"-urile puteau fi la fel de bine „U"-uri, ca pe frontispiciul clădirii de lîngă cofetăria „Lămîiţa": „LICEVL LAZĂR", însă această observaţie, oricît de justă, nu îl ajută să descifreze inscripţia - o bună parte din literele săpate în porţelan se mîncaseră:

„S- V IDIC T N CI ST A LV OD IE SI A HE DEMON VI, S LVAT RI CA IT LE . BVC EST L RE UN ATO ,

168

înălțîndu-se pe vîrfuri, Teodosie se chinui să distingă în adîncurile grămezii forma completă a monumentului.

Nu se vedea mare lucru. Cele patru picioare se terminau într-o burtă suptă de ogar (picioarele din spate), respectiv într-un piept bombat (cele din față). Capul făpturii de porțelan se pierdea în spatele unei pendule cu vitrină, care-i reflectă întunecat lui Teodosie chipul. De o parte şi de alta a burții se puteau totuşi distinge tălpile unor pantofi din porțelan şi restul – , ceea ce îl făcu pe Teodosie să creadă că, pusă în picioare, în mijlocul unui rondou cu iarbă, statuia ar fi putut reprezenta un om călare pe un animal necunoscut.

Furnica-arbaletier se oprise undeva mai în spate, către partea dinspre sud a grămezii, şi îngenunchease. Teodosie o văzu scoțînd din buzunarul de la piept o pungă de piele şi o hîrtie îndoită, apoi o cutie mică. Furnica depuse punga în nisip, între un portofel şi o cutie de nes, despături hțrtia, protejînd-o cu palmele de briza care o făcea să fîlfîie, şi îi dădu citire:

– Fie-ți milă, găsitorule, de copilul acesta, fruct al unei iubiri nenorocite, şi creşte-l ca şi cum ar fi al tău, căci tu vei fi răsplătit, iar viața lui va fi înlesnită în cele din urmă.

Furnica împături hîrtia, apoi, după ce sărută cutiuța, scoase din ea cu două degete o buclă de păr legată cu fundă şi o ridică în direcția intrării în peştera Marelui Monstruleț.

– O, Mare Monstruleț, zise tînguit furnica, aş fi vrut să pot depune la picioarele tale un dar mai vrednic - un mixer, un calorifer electric sau măcar un prăjitor de pîine.

Dar sînt sărac şi probabil că aşa voi şi rămîne, fără doar dacă răspunsul pe care îl aştept mă va face să cred despre mine altceva. Aşa că ți-am adus lucrul cel mai de preț pentru mine, toată avuția mea. Primeşte în consecință şi nu te mînia o buclă parfumată din părul iubitei mele, pe

.'.28

care chiar ea mi-a dat-o, cu mîna ei, pentru a pecetlui taina iubirii noastre. Şi mai primeşte şi punga pe care bunul căpitan Panciu a găsit-o în coşulețul meu de copil abandonat. Nu întoarce a ta față de la mine cu dezgust şi spune-mi: dacă aflu cine-mi sînt părinții, pot cuteza la mîna iubitei mele?

– Cu ce parfum e parfumată bucla aia ?

Teodosie tresări şi privi în jur. Furnica se trînti cu fața în nisip şi vorbi de acolo:

– Cu Amurg de Toamnă Violet.

– Nu crezi că e cam dulceag?

Fără să ridice nasul din pămînt, furnica emise un chicotit ruşinat.

– Aşteaptă puțin să verific, spuse Marele Monstruleț după o pauză.

„E vocea Marelui Monstruleț", gîndi Teodosie în timp ce privea în toate părțile pentru a vedea de unde vine răspunsul, „e vocea lui, doar că e mult mai slabă. De fapt, se aude încet, deşi s-ar zice că Marele Monstruleț se chinuie să vorbească foarte tare".

– Mă întrebi dacă poți să aspiri la oficializarea relației pe care o ai cu fata Guvernatorului, reluă Marele Monstruleț.

Răspunsul meu este da.

Furnica se contorsiona pe sol ca o rîmă, apoi se abținu de la orice manifestare de bucurie, căci Marele Monstruleț mai avea ceva de spus:

– Eşti bogat prin naştere, astfel că, financiar şi social vorbind, nu ar exista vreo nepotrivire. Apropo de bani, poți să iei înapoi punga, nu am ce face cu ea, sincer.

– Cere-mi viața din piept şi ți-o voi da, răcni furnica şi, de fericire, începu să facă tumbe pe plajă. După ce îşi consumă entuziasmul, se apropie de Teodosie.

– Să ne îmbrățişăm, aici ne despărțim.

– A fost un drum plăcut, spuse Teodosie cu simpatie.

Mă bucur pentru tine. Poți să-mi îndeplineşti o rugăminte ?

169

– Spune.

– Aş vrea să-i transmiți Pisicîinelui, dacă-l vezi, că sînt bine sănătos. Teodosie privi destul de îngrijorat către peşteră. Şi că, după ce termin de vorbit cu Marele Monstruleț, am să-l caut.

Furnica privi şi ea spre peşteră şi frisonă, apoi îl strînse pe Teodosie la piept.

– Am să transmit întocmai mesajul tău Măritului Gavril, mai ales că asta nici nu mă costă mare lucru. Mai întîi însă vorbesc cu Guvernatorul, după care, de pe noua mea poziție, am să-i expun rugămintea ta.

– Guvernatorul e mort, se amestecă în discuție Marele Monstruleț.

Furnica se plie ca şi cum ar fi primit o lovitură în plex.

– Ei da, bietul meu prieten, spuse consolator vocea, a fost înjunghiat mişeleşte de către Somnul Protector în timp ce tu zăceai leşinat chiar lîngă scena crimei.

– Ahf fericire dulce şi atît de amară, bolborosi furnica, în timp ce lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji.

– Este, nu zic, încuviință Marele Monstruleț. Ce poți să-i faci?

Furnica îşi şterse lacrimile şi ridică o față chinuită, dar demnă, către Teodosie.

– Soldații nu plîng. Soldații luptă. Iar Somnul Protector va experimenta pe pielea lui acest adevăr.

După ce se mai gîndi puțin, adăugă:

– îmi voi aştepta iubita să-şi plîngă părintele, după care îi voi cere mîna. Nimeni nu are de ce se opune acum.

Ce ironie. Odată Guvernatorul mort, aş fi putut să-i cer mîna chiar dacă aş fi fost sărac.

– Dar eşti bogat, îl contrazise Monstrulețul. Tatăl tău, Guvernatorul, ți-a lăsat printr-un înscris o avere importantă. Evident, nu îți recunoaşte în testament calitatea de moştenitor direct, dar îți spun eu acum: eşti copilul rezultat din relația pe care Guvernatorul, tînăr fiind, a avut-o

169

cu sora lui. Faptul că te-a lăsat într-un coş, în grija unui ofițer din Turn, i-a permis să te aibă tot timpul sub ochii lui şi să-ți ocrotească cariera.

Furnica se prăvălise fără cunoştință la picioarele lui Teodosie. Acesta încerca să o reanimeze, ciupind-o stîngaci de obraji.

– Lasă furnica acolo, comandă vocea Marelui Monstruleț.

O să-şi revină la un moment dat. Ocoleşte grămada aia de mizerii şi vino-ncoace mai repede, căci nu avem foarte mult timp la dispoziție.

Cît timp dădu ocol mormanului, Teodosie privi mereu în spate, sperînd ca furnica-arbaletier să tresară măcar o dată, semnalînd astfel că viața nu i-a părăsit trupul de tot.

De-abia cînd unghiul vederii lui se închise, i se păru că aude de după grămada de ofrande un oftat slab. Vîntul huia destul de tare în apropierea peretelui de stîncă, iar apa clipocea amplu la picioarele lui.

– Să ai grijă cum calci pe trepte dacă sînt ude. Să nu cazi în apă, pentru că eu n-am de gînd să vin să te scot şi te descurci singur. Ştii să înoți?

Teodosie îşi reaminti contactul destul de neplăcut pe care îl avusese cu apa Lacului Rece, dar şi lunga conversație subacvatică cu Somnul Protector.

– înot destul de bine, zise el, punînd piciorul pe prima treaptă şi sprijinindu-se cu palma de stîncă.

– Lucrurile care funcționează în interiorul regatului nu funcționează şi aici. Te întreb, ştii să înoți cu adevărat?

Pluteşti la suprafața apei sau te duci la fund ca pietroiul ?

Cercetîndu-şi amintirile din Lacul Rece, Teodosie se văzu silit să recunoască în sinea lui că mai curînd se duce la fund ca pietroiul.

– Să înoți înseamnă să rămîi la suprafață. Aici pe fundul apei nu se află nimic.

Teodosie privi spre apa cenuşie care se ondula fără valuri la picioarele sale şi se rezemă cu tot spatele de

170

peretele de stîncă. Continuă să urce cu paşi laterali adăugați, din ce în ce mai ezitanți, pe măsură ce distanța dintre el şi apă se mărea.

– îmi pare rău de toate aceste inconveniente, spuse politicos Marele Monstruleț. Primesc atît de rar vizite, încît nu am văzut niciodată utilitatea lărgirii acestor trepte. Aş fi putut, la limită, pune o balustradă.

La jumătatea urcuşului, Teodosie constată că se află suficient de sus pentru a îmbrățişa cu privirea promontoriul, mormanul de ofrande, plaja şi marea. în afară de mare, care părea să nu-şi fi modificat dimensiunile, atît limba de pămînt, cît şi grămada - uriaşe cîtă vreme stătuse lîngă ele – îşi pierduseră acum din importanță. Obiectele de uz casnic şi gospodăresc deveniseră mici (frigidere, aragaze, mese şi somiere potrivite unei case de păpuşi), iar obiectele oricum mici, ca ceasurile sau garniturile de cauciuc, erau acum doar nişte puncte, mai sclipitoare sau mai întunecate. De cealaltă parte a grămezii, furnica stătea turceşte şi excava nisip de lîngă ea cu ajutorul cutiuței de lemn. O ridica deasupra capului şi lăsa nisipul să fie luat de vînt. Teodosie se bucură la vederea ei.

– Hei, strigă Teodosie şi flutură mîna.

Furnica ridică ochii, dar nu spre el, ci înspre mare, ca şi cum de acolo ar fi venit strigătul lui Teodosie, apoi umplu cutia cu nisip şi, apărîndu-şi ochii cu dosul palmei, o aplecă, lăsînd-o să se golească.

– Ți-am spus eu că o sâ-şi revină. E doar puțin deprimată. Continuă să urci. îți recomand să nu te uiți în jos.

în mod normal, lui Teodosie nici nu i-ar fi trecut prin cap să se mai uite în jos – ultima oară cînd o făcuse, cu toate că nu apucase să urce decît cîteva trepte, găsise apa de la picioarele lui destul de înspăimîntătoare. De data aceasta, peretele care cobora vertiginos ca retezat cu lama şi se înfigea perpendicular în apă îi dădu amețeală. îşi lipi călcîiele de stînca în care fuseseră săpate treptele şi mai

170

privi o dată. Vîrful papucilor depăşea uşor muchia parapetului. Departe, jos, pînza de apă părea mai solidă ca gudronul. Cu genunchii tremurînd, Teodosie mai făcu un pas în lateral, apoi aduse şi piciorul drept lîngă stîngul şi, din mişcarea destul de pripită pe care o

făcu, papucul clămpăni lovinclu-se de călcîi, se desprinse de talpă şi căzu rotindu-se în hău.

– Nu te uita după el, se auzi glasul Marelui Monstruleț.

De această dată, Teodosie făcu exact ce i se spuse şi

privi către doi pescăruşi care zburau liniştiți în cerc, chiar în fața ochilor lui. Undeva, jos, se auzi plescăitul minuscul al papucului în apă.

– încă şase trepte, îl încuraja Marele Monstruleț.

Lui Teodosie îi trecu prin cap să scape şi de celălalt papuc - senzațiile diferite pe care le avea pe tălpile picioarelor îl împiedicau să se concentreze. Ridică piciorul stîng undeva în față şi îl scutură de cîteva ori. Papucul nu vru să iasă.

– Fii drăguț, lasă papucul aşa cum e, zise vocea şi o ureche atentă ar fi putut desluşi în ea o anume îngrijorare.

– Mă incomodează, pretinse Teodosie.

– Nu e cea mai fericită încălțăminte, fu de acord Monstrulețul.

Teodosie se dezechilibra şi regretă mişcarea nestăpînită prin care încercase să se debaraseze de papuc. în timp ce îşi rotea mîinile în față şi în spate pentru a-şi recăpăta echilibrul, îşi promise că dacă nu cade, atunci în mod sigur se aşază în fund pe trepte şi termină urcarea tîrîş.

O pală de vînt îl împinse înapoi lîngă versant. Teodosie se aşeză pe treaptă ca pe scaun, cu picioarele atîrnînd în gol şi cu inima bătîndu-i în gît, şi începu să se mişte încet spre stînga. Simți cum papucul îi alunecă încet şi încercă să-l oprească strîngînd degetele de la picior. Aceasta micşoră suprafața de contact a papucului cu pielea şi îi grăbi alunecarea. Teodosie întinse piciorul şi răşchira degetele.

171

171

Papucul se balansa agățat doar în degetul mare. Pentru că îşi imagină, pentru o clipă, că este în locul papucului, Teodosie simți gîdilături în cerul gurii şi o furnicătură discretă, ca de curent electric de joasă tensiune, în ultima vertebră a coloanei, acolo unde de obicei, la alte mamifere, începe coada. îşi trase repede genunchii la piept şi papucul, rămas fără sprijin, o luă în jos, izbindu-se de cîteva ori de peretele de stîncă. Zgomotul căderii lui în apă nu se auzi. Treptele se terminau într-un prag uşor scobit, dar, prin comparație, această platformă nu foarte lată şi nicidecum adîncă îi evocă lui Teodosie siguranța unui balcon cu balustradă. Continuă să se tîrască pînă ajunse în peşteră şi acolo încercă să-şi obişnuiască ochii cu întunericul: picioarele solide ale unui pat şi aşternuturile care se revărsau peste margini: cearşafuri şi o plapumă-plic învelind o pătură cu carouri uriaşe; o veioză cu bulb, stinsă; mai către fundul grotei, o masă de lemn şi două scaune – atît masa, cît şi scaunele aveau fundurile lăcuite, fapt interesant atît timp cît, de obicei, doar fața mobilelor este şlefuită; un alt scaun, lîngă perete, pe care odihnea o pereche de pantaloni scurți cu bretele (nasturii, mari cît farfuriile, păreau din os); o bibliotecă, în zona cea mai îndepărtată a grotei, plină pînă sus cu tomuri; un tablou atîrnat pe perete chiar deasupra patului şi înclinat puțin în afară, înfățişînd o pitulice gigantică, în orice caz foarte mare, de vreme ce putea zbura pe deasupra unui peisaj rural cu un grajd în spinare. Pe ferestrele grajdului scoteau capul o vacă şi un porc, altminteri grajdul ar fi riscat să fie confundat cu o şură, o bucătărie de vară sau orice alt acaret tipic unei gospodării țărăneşti.

– Ca să fiu foarte sincer, nu credeam că ai să urci. Era să cazi de vreo trei ori, dar nu e nici o ruşine în asta. Şi pe mine m-ar fi luat ameteala dacă aş fi urcat eu. Adevărul e că nu prea mai ies în ultima vreme.

Teodosie îl căută pe Marele Monstruleț cu privirea, ridicîndu-se încet în picioare.

– Aici, te rog, zise acesta, plesnind din degete ca fotografii care vor să atragă atenția pentru un portret. Nu căsca ochii pe pereți.

Marele Monstruleț stătea chiar în fața lui Teodosie, iar dacă băiatul nu-l vedea, aceasta se datora taliei neașteptat de mici a Monstrulețului. Ridicat pe picioarele din spate şi cu creasta înfoiată, Marele Monstruleț îi venea lui Teodosie pînă sub genunchi. Teodosie se aplecă spre el şi-l cercetă cu neîncredere, ba chiar îl luă de mijloc şi-l ridică în aer.

Monstrulețul îi susținu privirea cu demnitate, apoi găsi jignitor tot acest interes prelungit şi scoase pe nări cîteva flame ca de chibrit – ce-i drept, extrem de sulfuroase.

– Te-ai lămurit ? Ți-ai satisfăcut curiozitatea ? întrebă el înțepat. Acum pune-mă jos.

Curiozitatea lui Teodosie nu se încheie însă aici. îl abandonă pe Monstruleț de la oarecare înălțime (acesta amortiza căderea deschizînd o pereche de aripi scurte şi tegumentoase cu ajutorul cărora plană aproximativ) şi străbătu peştera pînă la bibliotecă. Examina în trecere masa şi scaunele - erau atît de înalte, încît ar fi putut trece nestingherit pe sub ele şi se întrebă în ce fel se folosea Marele Monstruleț de acest mobilier. Cinstit vorbind, nu-şi imagina nici măcar felul în care Monstrulețul reuşea să se suie în pat. Poate că îşi foloseşte aripile. Pe masă se afla un alt obiect care îi atrăgea lui Teodosie atenția: o bilă mare, perfect şlefuită, vizibilă doar parțial din cauza înălțimii Ia care se afla şi aparent plină de o substanță vîscoasă, în continuă mişcare sub pelicula sferică.

Marele Monstruleț încerca să țină pasul cu Teodosie şi i se încurca printre picioare, gîfîind şi emițînd flăcărui tot mai stinse. Cînd băiatul se opri în fața rafturilor cu cărți, Monstrulețul se rezemă vlăguit de lemnul bibliotecii şi, după ce îşi apăsă pieptul cu mîna, începu să vorbească:

172

172

– Am aici comori ale literaturii universale pentru copii.

Sînt toate ale tale dacă vrei să mă ajuți. Tu ştii să citeşti, nu ?

– Numai cu litere mari, lămuri Teodosie, trecîndu-şi degetul arătător peste cotoarele cărților.

– Foarte bine, foarte bine, spuse grăbit Monstrulețul.

Toate aceste cărți sînt scrise cu majuscule.

Teodosie scoase cu greu o carte din raft. O deschise la întîmplare şi văzu că pagina este acoperită cu puchiței negri şi de neînțeles pentru el.

– în orice caz, titlurile de pe copertă sînt scrise cu majuscule, retracta Marele Monstruleț. E foarte important ca titlurile să fie citețe.

Teodosie răsfoi cartea - nu avea poze -, apoi o închise.

CAPRA ŞI CEI TREI IEZI AI EI CUMINȚI.

– Da, zise Marele Monstruleț, închizînd ochii pentm o mai bună aducere aminte. Este povestea unei capre care, după ce atît de tragic a pierdut doi copii în conflictul cu lupul, a înfiat alți doi în locul lor şi i-a instruit să nu deschidă nimănui cît timp e ea plecată de acasă ca să lucreze în mină. Capra s-a angajat în exploatarea cărbunelui şi, după cîțiva ani de muncă în subteran, s-a căptuşit cu un saturnism de toată frumusețea. Cărbunele avea plumb. Ulterior, copiii o rețin acasă şi o îngrijesc doi dintre ei, cei înfiați -, iar copilul bun, bun în sensul de natural, al ei, se duce în locul ei în mină şi extrage minereu, asigurînd astfel un trai decent pentru el şi pentru familie. Ia mai întreabă-mă.

– MICUL PRINCIPE.

– Un prinț de pe o planetă îndepărtată şi mică vine să cucerească Pămîntul, pentru că pe planeta lui n-are loc nici măcar să-şi cultive grădina. Ajunge în Levant. Luptă pentru putere, intrigi, viclenii costisitoare - cartea este varianta pentru copii a Principelui lui Machiavel şi a fost, în legătură cu asta, şi un proces de plagiat intentat autorului.

Alta?

– DIN LUMEA CELOR CARE N-AU CUVIINȚĂ.

– Aha. E un fel de cod al bunelor maniere pe dos. Te învață cum să nu mănînci cu furculița la masă, cum să te scobeşti în nas şi să faci biluțe perfect rotunde, cum să pui piuneze pe scaun etc. în realitate, dacă ştii să citeşti printre rînduri, te învață cum să mănînci cu furculița la masă, cum să nu te scobeşti în nas şi cum să nu faci biluțe perfect rotunde. Adică tocmai în răspăr. Ai citit À REBOURS de Huysmans? Altă mare carte pentru copii. Şi mai am aici în bibliotecă o grămadă.

Marele Monstruleț îşi luă avînt şi începu să zboare prin fața bibliotecii, oprindu-se din cînd în cînd în aer în fața cîte unei cărți şi perorînd:

– ELEVUL DUMAS DINTR-A ŞAPTEA ; DUMAS TATĂL REGINA MARGOT ; RACINE (cunoscut şi sub numele de CORNEILLE) - BRITANNICUS ; THOMAS A. QUINCEY CONFESSIO OPII; R. KIPLING - PRIETENII MEI ELEFANȚII ; ANIMALE LA PÎNDĂ de BREBAN ; ELOGIUL NEBUNIEI de ERASMUS DIN AMSTERDAM ; HYPPOLITE TAINE SECRETELE HOPLIȚILOR; ce mai am? Am VILLON POVEŞTI, POVESTIRI, AMINTIRI ; ESOP - ALEXANDRIA ; ANDRÉ GIDE - CALPUZANII ; MATEI CĂLINESCU de RADU PETRESCU ; ROLAND BARTHES - MITOLOGII SUBIECTIVE ; EDGAR ALLAN PAPU - VOI FI PRECURSORUL LITERATURII FANTASTICE ; ANATOLE FRANCE - COMOARA DIN INSULA PINGUINILOR ; EMILE ZOLA - JACUZZI ; J. LACAN - SCUFIȚA ROŞIE ŞI ALTE POVESTIRI DESPRE SUBCONŞTIENT ; toate acestea ar trebui să le citeşti acuma, cît e timpul lor. Pe urmă o să creşti, lor o să le treacă vremea şi n-or să-ți mai placă.

Teodosie scoase un alt volum din bibliotecă şi silabisi :

– EMIL ŞI DETECTIVII.

– Cum ? ciuli Marele Monstruleț urechea, aşezîndu-se pe umărul lui Teodosie pentru a putea citi şi el titlul. A ! EMIL ŞI DEDEC1TVII. DEDECTIV, de ce DETECTIV ? DEDECTIV,

173

de la DEDUCȚIE. Pune-o la loc, nu-i cine ştie ce. în primul rînd că nu e pentru copii.

– Spune-mi, se întoarse Teodosie spre el, de ce ai mobilele aşa mari?

Nici să fi primit un bobîrnac în trufă (zonă cunoscută ca sensibilă la cîini, pisici şi, probabil, dragoni), Marele Monstruleț nu ar fi căzut cu atîta promptitudine pe spate.

Se adună de pe jos şi se îndreptă spre pat, tîrîndu-şi picioarele.

– Despre asta te-am chemat să-ți vorbesc, spuse el şi se urcă în pat bîzîind scurt din aripi. Se înveli şi se întoarse cu fața la perete. Teodosie fu mişcat de scenă şi mai ales de aerul neajutorat al Marelui Monstruleț, învelit pînă la ceafă cu pătura disproporționat de mare şi cu creasta odihnindu-i-se insignifiant pe o pernă uriaşă.

– Oricum ar fi, mormăi Monstrulețul, înainte să-ți spun orice, vreau să-mi promiți ceva. S-ar putea să nu poți să mă ajuți,'caz în care eşti liber să pleci unde vezi cu ochii.

Deşi nu prea ştiu unde te-ai putea duce. Mă rog. Poți să pleci, eu unul n-am să te rețin. Un lucru însă te rog. Să nu povesteşti la nimeni cum m-ai găsit aici.

Marele Monstruleț îşi înfundă şi mai mult capul în pernă şi omoplații începură să-i tresalte. Din bumbacul pernei se ridicară aburi sfîrîitori, semn că lacrimile nenorocitului

Monstruleț, după ce stinseseră flăcările pe care acesta le emitea constant pe nas cînd respira, se evaporaseră.

– Să nu povesteşti ca să mă faci de rîs. Vreau să mă țină minte lumea aşa cum eram pe vremuri. Teribil şi polimorf. înalt ca un stîlp de înaltă tensiune şi puternic ca o termocentrală. Nu vreau să afle nimeni de decăderea mea. Ar veni toți aici, cu mic cu mare, şi ar rîde de mine.

Marele Monstruleț se foi în aşternut, apoi se ridică în capul oaselor, continuînd să-şi țină pătura sub bărbie.

– Lumea e îngrozitor de nemiloasă cu dihăniile mici.

Parcă văd că or să mă ia şi or să-mi pună scufițe în cap şi

botoşei în picioare; ştii căței ăia cu doamne pe stradă, în Bucureşti ? Or să croşeteze doamnele şi pentru mine nişte vestuțe de melană cu nasturi pe burtă şi fesuri din acelaşi material care se leagă sub guşă. Aş muri pe loc de ruşine.

Jură-mi că n-ai să spui nimănui că Marele Monstruleț, cel odinioară atît de înspăimîntător, a ajuns o stîrpitură. Sau, dacă Doamne fereşte se află şi ajung în starea tristă pe care ți-am descris-o, să mă poarte prin piețe cu zgardă şi să mă arate la lume, jură-mi că ai să mă omori, ca să mă scuteşti de aceste chinuri - otravă pentru mîndria mea de gheridemon.

Marele Monstruleț privi bila (de la înălțimea patului se vedea probabil mai bine) şi continuă să plîngă, ca şi cum i s-ar fi adresat ei:

– O, sărman de mine, cu ce-am greşit ca să mă părăseşti în halul ăsta?-

– De ce te-ai făcut mic? întrebă Teodosie.

– Nu ştiu sigur, răspunse Marele Monstruleț. Micşorarea mea a fost un proces de lungă durată şi destul de inconstant. Ca şi micşorarea tuturor obiectelor mele proprietate personală, înțelegînd prin asta masă, bibliotecă şi aşa mai departe. La început nici nu mi-am dat seama că scad, fiind eu foarte mare. A început imediat după ce m-am stabilit în peştera asta.

– De ce nu te-ai dus în altă parte ? Poate că e peştera de vină.

– De unde, nici vorbă, strînse din umeri Marele Monstruleț. N-are legătură. Au fost şi momente cînd stăteam aici şi creşteam la loc. Uite, să-ți dau cel mai recent exemplu, că ai văzut şi tu: la inaugurare la Canal, fără să ştiu de ce, mi-am recăpătat brusc puterile (şi dimensiunile).

Stăteam acolo pe prag, pe piatră - Monstrulețul flutură mîna spre ieşirea peşterii – , mă uitam la mare şi dintr-odată masa, scaunele, volumele, toate au început să crească în spatele meu. Le auzeam şi nu îndrăzneam să mă întorc

174

spre ele, de teamă să nu văd că mi se pare. Şi ele poc, poc, se întindeau din încheieturi, pînă cînd au ajuns cum le vezi acum. Şi pe urmă nici nu a mai trebuit să mă întorc spre ele ca să ştiu că au crescut, căci mi-au apărut în minte, aşa cum sînt, uriaşe, şi odată cu ele mi-au năvălit în creier oraşe, fețe, capete, gîndurile din capetele astea şi am simțit cum creierul meu se umflă ca un montgolfier ştii ce e ăla un montgolfier, căci ai zburat cu el la căpşunăria Bufniței Kaliopi – , şi am simțit cum eu şi toată lumea pe care o port cu mine în cap ne ridicăm deasupra valurilor mării, deasupra înțelesului comun şi cum plutim pînă departe, într-o stratosfera ca o bilă de cleştar, unde toate gîndurile care s-au gîndit sau se vor gîndi vreodată există, pur şi simplu, nici solide, nici lichide, ci tremurătoare ca iaurtul, şi unde toți scriitorii sînt autorii tuturor cărților, iar lumina, descompusă de lentoare, se deplasează prin faja ochilor tăi ca fulgii în bătăile cu perne.

Marele Monstruleț îşi umezi buzele.

– Ți-am vorbit despre noesis.

– N-am înțeles, ridică din umeri Teodosie.

– Nu face nimic, acum nici eu nu mai înțeleg mare lucru, îți spun doar cam cum e. De fapt nu e aşa, e mult mai complet, ca sentiment, şi nu se poate povesti în cuvinte, pentru că senzațiile astea de care îți vorbesc se întîmplă în acelaşi timp. Important este să trăieşti aşa ceva. Restul e – şi Monstruleţul îi făcu semn lui Teodosie să-şi apropie urechea de gura lui.

– Caca ? întrebă Teodosie, ca să verifice dacă a înțeles bine.

Marele Monstruleț dădu grav din cap: chiar aşa.

– în orice caz, continuă el, nu de-aia te-am chemat aici, ca să ne dăm cu presupusul din ce cauză îmi fluctuează mie puterile. Am o bănuială referitoare la asta şi tu o să verifici dacă e cum cred eu sau nu. Dar asta în altă

175

175

ordine de idei. Deocamdată să te întreb eu. Vrei să ştii ce s-a întîmplat de fapt cu Gavril?

Ora 7, sîmbătă, Malul de sud al Lacului Rece

Eu, Gavril, Pisicîine, Mare Intendent al Domeniilor Regale şi Comandant Sublim al Ministerului de Război, deschid astăzi acest jurnal de campanie pentru a consemna în el faptele de arme ce vor urma şi pentm a le nemuri în conştiința viitorimii. Fac acest lucra cu mîna mea şi nu prin pana unui cronicar încercat, care să cînte cu măiestrie vitejia armatelor noastre, din două motive: nu există armate şi nu există cronicar. Sînt singur în fața năvălirilor duşmane şi aceasta este hotărîrea cruntă pe care am luat-o la miezul nopții cînd, ajungînd la porțile Bucureştiului, n-am zărit pe nimeni care să le păzească. Nici măcar trădătorul Căciulata, care, conform planului, trebuia să simuleze că apără oraşul, nu era acolo. Pentru că dacă ar fi avut neşansa să fie, l-aş fi ucis pe loc şi aş fi preluat comanda armatei şi cu alți sorți de izbîndă aş fi dus acum această bătălie. Dar eu am aşteptat să apară, şi el n-a apărat pînă la miezul nopții.

Acela a fost momentul în care am hotărît să dau față cu primejdia şi să pier, dacă este nevoie, apărînd integritatea iluzorie a regatului lui Teodosie.

Am chibzuit îndelung dacă n-ar fi bine să intra în oraş şi să dau alarma, să-mi strîng puținii fideli care mi-au mai rămas sau să-i adun pe oamenii cu conştiință civică şi împreună să dăm piept cu inamicul.

După care mi-am spus că o astfel de acțiune ar putea fi mai mult păgubitoare, căci în mod sigur Căciulata, informat de Otilia că voi ajunge seara în capitală, a împînzit oraşul cu agenți, toți cu misiunea să mă prindă. Aşa, cît timp sînt liber, încă mai pot să

fac ceva pentru Teodosie. Şi apoi, de ce să amestec cetățeni civili în răfuiala pe care o am eu cu Otto şi cu Somnul Protector? Acesta nu este războiul lor, este războiul meu şi am să-l duc, lung sau scurt, de unul singur, aşa cum mă voi pricepe, cu pieptul gol şi săbiuța în mînă. Va fi un război de hărțuire, iar armatele reunite, în marşul lor forțat, se vor împuțina fără să ştie ce anume le-a lovit. Poate, dacă Otilia a reuşit să-i găsească la vreme pe Kaliopi şi pe Samoil, mă voi putea bucura de ajutorul lor, odată ajuns la Valea Căpercilor. Iarăşi, poate că, dacă Otilia a ştiut să se păzească de primejdii, a scăpat cu bine de Căciulata şi îmi va sări şi ea în ajutor. Dar pînă una-alta nu mă bizui decît pe puterile mele. Cît timp am să mai pot ține spada şi pana în mînă, am să duc campania şi am să-i

consemnez aici mersul, iar cînd slova de pe aceste pagini va dispărea în alb, viitorimea va şti că acesta a fost sfîrşitul campaniei.

Cînd am plecat de lîngă Zid, capitala dormea ultima ei noapte de pace.

176

XVII. Teodosie cere lămuriri.

Marele Monstruleț îi prezintă rezumatul capitolelor următoare

– îl ştii pe Gavril? se bucură Teodosie.

– Cunosc în mare pe toată lumea, răspunse Marele Monstruleț cu modestie în glas.

– Vreau şi eu să cunosc pe toată lumea.

– Ştiu şi eu dacă se poate? La mine face parte din puterea de pătrundere pe care o aveam mai demult. Dacă stau destul de aproape de tine, îți pot citi gîndurile, de exemplu, se mîndri Monstrulețul. Plus că reţin multe lucruri din momentele în care aveam puteri şi, dacă mă concentrez, îmi aduc aminte toate detaliile. în fine, cea mai mare parte. De fapt, cum îți spuneam, sînt mai mult senzații.

– Şi poți să ştii ce face cineva la un moment dat ?

– Evident.

– Atunci spune-mi: ce face Pisicîinele?

Marele Monstruleț se încruntă, apoi pupilele i se fixară în tavan şi pleoapele începură să-i tremure.

– Apă, în apă, sub apă, fundul bărcii, săgeata e mai lentă în lichid, taie odată frînghia asta, săgeata e lentă în lichid, două minute cu plămînii plini de aer, adio primă, pe unde scot cămaşa.

Monstrulețul clipi şi se întoarse cu fața liniştită spre Teodosie.

176

176

– Nu ştiu unde e acum Pisicîinele, dar a scăpat cu siguranță. Nu l-a prins patrula.

Teodosie țopăi de bucurie, apoi îşi aduse aminte de Minotaurul Samoil şi se întrebă dacă Marele Monstruleț îl ştie şi pe el.

– Sigur că-l ştiu. Mai mult, îl cunosc personal. Coborîre, lift, nu-ți fie frică, psihaki mou, eşti cu mine, puț, neon galben de subterană, pic - glop este ecoul apei care picură din tavanul înalt, furnici care stau de gardă în nişte foişoare suspendate cu sfori de-a lungul peretelui, eu nu pun mîna pe tîrnăcopul ăsta nici mort, ah nu? trăgaciul arbaletei mele este neurastenic, dați mai repede tîrnăcopul, unde sap? lasă, frate Samoile, că-i aranjăm noi şi răsare soarele şi pe strada noastră - Samoil este în minele de sare de la Petrila, împreună cu Kaliopi, taie sare. Dar au fost contactați de un membru al Frăției care vrea să-i scoată de acolo.

– Minoutaurul Samoil ? Taie sare ?

Teodosie îl privi pe Marele Monstruleț cu neîncredere.

– Ce te minunezi aşa ? Da, taie sare. Au fost arestați şi el, şi Bufnița Kaliopi, şi acum taie sare. în caz că nu ştii ce este Frăție tatea, pot să-ți spun că este o organizație care datează de multă vreme, de dinainte să vin eu aici, şi care s-a ocupat în tot acest timp de comerțul cu arme în regat.

Scopul inițial al organizației era instaurarea republicii, dar prigoana la care a fost supusă de Somnul Protector şi de autoritățile de la Petrila au făcut-o să-şi schimbe obiectul de activitate. Mai nou, organizația a fost lichidată de Somnul Protector, dar conducătorul Frăției şi cîțiva membri marcanți ai ei au scăpat. Probabil că acum încearcă să se pună

pe picioare din nou, deşi nu mi-e foarte clar cum şi cu ce scop. Asta se întîmplă cu Samoil şi cu Kaliopi, aşa că te rog să nu-mi pui cuvîntul la îndoială.

– Te rog să mă ierți.

– Te rog eu faimos să nu-mi pui cuvîntul la îndoială, încerc să conserv cît de bine pot amintirile astea fugitive din perioada de clarviziune şi nu-mi place să-mi scape printre degete. E tot ce mi-a mai rămas.

Teodosie tăcu şi observă, timp de cîteva secunde, cum patul se micşorează sub ochii lui. Se uită spre masă şi spre scaune şi văzu ca şi ele căpătaseră, cît nu fusese atent, dimensiuni omeneşti. Bila îşi păstrase dimensiunile inițiale şi Teodosie era convins că dacă s-ar fi aşezat pe unul din scaune, ar fi putut-o cuprinde în brațe.

– Nu pîrîie, îi semnală el Monstrulețului.

– Nu, cînd se micşorează, nu pîrîie, doar cînd cresc, recunoscu acesta amărît.

Teodosie nu înțelegea de ce e Marele Monstruleț atît de supărat, mai ales că de-abia acum dimensiunile mobilierului păreau să se potrivească dimensiunilor proprietarului.

– Fantoma Otilia, întrebă Monstrulețul, privinclu-l atent pe Teodosie. Văd că te gîndeşti la ea.

– Fantoma Otilia. Ştii cumva ce face?

– Nu prea. A apărut întotdeauna extrem de rar în gîndurile mele. Sau poate că puterile mele scad atît de mult, încît nici măcar nu-mi mai aduc aminte lucruri pe care le-am gîndit, spuse dragonul cu mare îngrijorare, piţigăindu-şi glasul şi zgîindu-se la degetele propriilor picioare, care începeau să iasă de sub plapumă. Trebuie să mă ajuți. Nu mai e timp de pierdut.

Monstruleţul dădu pătura la o parte, cu un gest care se vru amplu şi care nu-i reuşi (căci pătura ajunsese cît o batistă), şi lipăi grăbit spre masă. Aceasta, numai bună pentru o cină romantică între Ken şi Bărbie, scîrțiia sub greutatea bilei. Teodosie observă că suspensia lăptoasă dinăuntrul bilei se agită circular, apropiindu-se şi depărtîndu-se de peretele de sticlă.

177

177

Unul dintre picioarele mesei se frînse, masa se răsturnă într-o rînă şi bila, după ce se pocni de pămînt, începu să se rostogolească spre gura peşterii.

– Bila! țipă Monstruleţul. Prinde-o.

Teodosie se puse în calea bilei şi se pregăti să o oprească cu latul piciorului.

– N-o atinge, se isteriză Marele Monstnileț.

– Cum vrei s-o opresc dacă n-o ating ? se miră Teodosie şi bila îi trecu vuind printre picioare.

Cu mîinile în cap de disperare, Monstruleţul îşi luă greoi zborul, atingînd de cîteva ori dalele peşterii cu burta înainte să se înalțe. Apoi depăşi bila, ateriza în fața ei şi o propti cu spatele, moment în care se transformă de la umeri în jos într-o omidă pufoasă, iar la gît îi apăru o coleretă de dantelă, ca în picturile lui Frans Hals.

– N-o atinge, repetă el, cu vocea mult mai joasă şi cu cea mai nenorocită față care se poate închipui. Nu ştiu ce se poate jntîmpla.

Teodosie se gîndi totuşi că ar trebui să intervină cumva, înainte ca bila să ia viteză pe panta peşterii, să iasă pe pragul scobit şi să cadă de acolo în mare, mai ales că Marele Monstruleț, preschimbat acum mai mult de jumătate în omidă, nu avea cu ce mîini să o apuce.

– Te-am prins, răcni dragonul, zvîcnind de la pămînt şi pliindu-se în aer ca un acordeon, pe deasupra bilei.

Această a doua tentativă nu avu darul să oprească sfera de sticlă, în schimb îl transformă pe Marele Monstruleţ într-o gînganie înspăimîntătoare, cu tunică de miliţian, evantai în mînă şi căciulă de schior pe cap.

– N-o lăsa să se ducă, articula Monstruleţul cu greu, mişcîndu-şi antenele şi chelicerele.

Teodosie trecu în fugă pe lîngă dragonul-gîndac (acesta avansa cu paşi lenţi, gemea, transpira şi încerca să-şi descheie căciula), văzu bila strălucind după ce depăşi în rotire umbra semirotundă pe care o lăsa bolta de la

intrarea în peşteră pe pardoseală şi îşi spuse că dacă nu o opreşte acum, nu o mai opreşte niciodată. înainte ca sfera să ajungă pragul şi să cadă iremediabil în apă, Teodosie se aruncă asupra ei cu mîinile întinse. Simţi cum vîntul îi dă părul pe spate, iar în urechi i se păru că aude un şir de pocnete mici şi rapide, ca acelea pe care le scot pînzele şezlongurilor de pe plajă cînd sînt umflate de briză.

Cristalul este mai rece decît un pahar cu citronadă la cofetăria „Lămîiţa" cînd îl strîngi în palme, gîndi Teodosie şi-şi văzu faţa reflectată în rotundul lucios, la început deformată şi zîmbitoare, apoi, pe măsură ce aluneca pe burtă şi-şi apropia ochii de bilă, tot mai strînsă şi tristă, cu colţurile gurii lăsate în jos, pînă cînd simţi un plan vertical de gheaţă parcurgîndu-i capul dinspre frunte către ceafă, iar imaginea lui reflectată se îngustă şi se concentra într-un punct. Şuierul brizei încetă.

Punctul, la început fără culoare, se măreşte şi se desface încet în pete gri şi pete albastre şi, pe măsură ce petele cresc şi-şi extind nuanţele, culorile încep să umple forme: o fereastră vopsită în alb cu trei geamuri duble, cel din stînga deschis, celelalte două închise şi obturate de o perdea de nailon cu flori. Perdeaua este agăţată cu crocodili de o galerie din imitaţie de lemn şi, pentru că acoperă doar două treimi din lăţimea ferestrei, faldurile ei fac burţi de la un cleşte-crocodil la celălalt. Dincolo de fereastră se întinde o grădină în terase neclare, cu pomi crescuţi unde şi unde. Scoarţa copacilor este preponderent gri, iar crengile fără frunze şi fără muguri acoperă în planuri succesive şiîncîlcite albastrul cerului. E iarnă tîrzie.

Dincoace de fereastră se află o masă, din aceeaşi imitaţie de lemn ca şi galeria, plină de obiecte în neorînduială: o cană cu buline portocalii şi cu zaţul cafelei întărit înăuntru (alte urme de cafea şi de buze se pot vedea pe marginile ei); un teanc de foi prin care cerneala a trecut totuşi – deşi sînt întoarse cu faţa în jos, se văd rîndurile; o sticluţă

178

cu cerneală PELIKAN şi, rezemat de ea, un ceas albastru ca cerneala, din plastic bulbucat; un penar de piele cu fermoar şi un cocoloş de poleială gofrată; o altă cană, cu floricele pastelate, plină cu cafea pînă la jumătate. Cafeaua pare rece, căci nu ies aburi din ea. Un pachet de ţigări de culoare bleu, VICEROY; o brichetă. Lîngă o farfuriuţă cu scrum în ea, un paralelipiped negru cu muchiile rotunjite, ca o carte cu coperta deschisă şi dată pe spate. Fundul coperţii este din sticlă, negru ca şi restul obiectului, iar partea lui groasă este pe jumătate acoperită de butoane.

Pe fiecare buton este scrisă o literă de tipar, dar nu în ordinea alfabetului, ci aiurea : Q, W, E, R, T, Y. A-ul se află un rând mai jos şi după el vine S, pe urmă D, F, G, H, după care J. Partea de sub butoane este compactă şi în ea se află îngropată, mai mult de jumătate, o bilă care poate fi foarte uşor sucită cu degetul. în josul sticlei de pe fundul

coperții, plasticul negni este perforat, iar găurile sînt dispuse rectangular. Deasupra lor – un merişor cît unghia, de fapt un basorelief de merişor, colorat în culorile curcubeului, care îl atrage foarte tare pe Teodosie.

în încăpere se mai află două scaune, chiar lîngă masa de P.A.L., un al treilea lipit de peretele din dreapta, chiar lîngă soba de teracotă bleu outre-mer (fiecare placă de lut ars are un model cu cal şi călăreț), un pat în stînga cu aşternuturile atîrnînd pe jumătate şi o bibliotecă pe peretele opus ferestrei, foarte asemănătoare cu biblioteca din peştera Marelui Monstruleț. Pe raftul al doilea al bibliotecii, în mijlocul cîte unui milieu de macrame, diverse bibelouri stau aşezate egal depărtat unul de celălalt: o fetiță cu chitară, o scrumieră de porțelan, o vază de lemn cu flori de plastic, un loc gol, o casetă lăcuită, un delfin-ceas care arată cinci şi douăzeci. Jos, lîngă bibliotecă, zace acoperită de praf o maşină de scris. Cîteva brațe sînt blocate în mănunchi la tambur. Unul dintre brațe atinge

panglica. Teodosie se apleacă şi citeşte marca de deasupra tastelor: ERIKA.

Teodosie se întoarce la masă şi examinează din nou paralelipipedul negru în formă de carte. Din spatele lui pleacă un fir lung, care se termină într-un alt paralelipiped, de dimensiunea unui săpun, conectat la o priză în perete.

Teodosie îşi plimbă degetele peste butoane şi apasă unul din ele la întîmplare. îşi retrage speriat mîna. Sticla de pe dosul coperții s-a luminat, iar din paralelipiped a început să se audă un țiuit tot mai înalt. Se aud apoi cîteva cîrîituri şi pe porțiunea luminoasă apar nişte pătrățele delicat colorate, cu scris mic dedesubt. în colțul din dreapta jos al sticlei - un tomberon cenuşiu cu nişte hîrtii care ies din el şi cu capacul rezemat alături.

Teodosie ascultă atent. Dinspre paralelipiped vine un zgomot uşor, ca un bîzîit. Din grădină, pe geamul deschis lîngă care perdeaua tremură abia perceptibil, se aud pitulici cîntînd.

Această cameră este cu adevărat foarte mică, dar livada din față poate fi frumoasă vara - se aude Teodosie pe sine gîndind şi imediat se gîndeşte că gîndurile lui sînt clare cum e cristalul sau ca rîndurile scrise cu majuscule pe o foaie albă de hîrtie şi inclusiv acest gînd îi apare ca un rînd tipărit pe coperta unei cărți. Crengile copacilor din grădină se lovesc uşor una de alta. între două pocnete se aud voci indistincte, ca nişte murmure. Dacă vine cineva şi nu ştiu ce să-i spun, de ce sînt eu aici? se întreabă Teodosie şi ideile lui se desfac în fraze, care se aştern în propoziții, apoi în cuvinte şi litere, ca frazele, propozițiile, cuvintele şi literele pe un ecran cu cristale lichide. Ai ajuns cum nu se poate mai bine. Nu ai foarte mult timp, te rog să te grăbeşti. Acestea nu sînt gîndurile mele, gîndeşte Teodosie şi îşi roteşte privirea prin cameră. întreaga încăpere se află reflectată în globul de sticlă al lămpii care atîrnă din tavan: soba paralelipipedică, masa

şi ferestrele rectangulare, canapeaua şi dreptunghiul husei care o acoperă, biblioteca, rafturile ei paralele, cărțile lipite una de alta - toate se reflectă în glob ca umflate cu pompa, aproape rombice sau aproape trapezoidale, în funcție de cît de departe sau de aproape se află de Teodosie, iar muchiile lor sînt curbate şi tensionate ca nişte arcuri sau ca lumina în apropierea unei găuri de vierme. Teodosie însuşi, cercetîndu-şi imaginea reflectată de globul lustrei, se miră de capul lui mare şi de tălpile lui minuscule, care mişcă din degete undeva foarte departe.

Nu este sigur, dar în spatele acestei prime reflexii i se pare că distinge capul cu creastă al Marelui Monstruleț sau poate sînt doar straturile de praf dispuse în interiorul globului. Chiar eu sînt şi mă uit la tine. Da, nu te mai uita atîta în jur. Sînt eu. Trece timpul aşa cum îți spuneam, aşa că îți explic totul mai tîrziu, acum trebuie să mă ajuți.

Teodosie îşi spune că nu-i obişnuit să audă răsunîndu-i în cap 'gînduri care nu sînt ale lui. Aş vrea ca Marele Monstruleț să mă lămurească acum. Rău te-ai învățat: nerăbdător, curios şi răsfățat; nu mă mir că ai ajuns în situația asta. Nu-i adevărat. M-au luat şi Pisicîinele şi Otilia şi m-au tot plimbat de la unul la altul şi mi-au arătat regatul. Am impresia că face parte dintr-un proces de educație. Dacă era după cum voiam eu, rămîneam pe veranda reşedinței mele şi mă legănam cît e ziua de lungă în balansoar. Unde mă aflu acuma? Eşti la mine acasă.

Acolo locuiesc eu. Serios? Pare un loc destul de mic. Te înşeli sau ți se pare – este uriaş; nici nu reuşeam, pe vremea cît încă mai locuiam acolo, să văd bine dintr-un capăt în altul al încăperii. De exemplu, de la bibliotecă, nu vedeam - ce-i aia - soba? E o sobă, da. Nu vedeam soba.

Teodosie priveşte cu îndoială la Marele Monstruleț din lampă: dacă vreau, dau ocol camerei în cinci paşi. Cum poți să spui că e mare? E mare. Ce să-ți spun, mie aşa mi

350

se părea. Tu acuma mă vezi pe mine? Sigur că te văd. Mă vezi bine? Nu, te văd destul de slab. Cît de slab? Cîte degete ridic eu aici?

Teodosie ridică mîna dreaptă cu două degete sus.

Două degete. Deci mă vezi bine. Nu te văd bine, dar ştiu că te-ai gîndit că vrei să ridici două degete. Crede-mă, te văd slab. Este o cameră foarte mare. Teodosie revine la un gînd mai vechi. Şi spune-mi, locuiai tu singur aici? Nu locuiam singur, locuiam cu prietenul şi stăpînul meu, care acum este plecat, pentru că nu-l văd şi nici nu-l aud prin cameră. De obicei stă pe scaun la masă şi scrie. Şi pe el îl vedeam foarte neclar pe vremea cînd locuiam acolo. Unde scrie? Acolo, la masă, la calculator.

Teodosie se urcă pe scaun cu genunchii, ca să ajungă mai bine, şi atinge cu degetele clapele paralelipipedului negru. Chiar acolo. Eu stăteam în spatele lui şi eram tăcut, liniştit, nu mă băgăm în treaba lui, nu-l deranjam. Nu ştiu cu ce l-am supărat. Sincer, nu este clipă să nu mă gîndesc la asta. Cu ce l-am supărat? Cred că a fost nedrept cu mine, dar uite, gîndul ăsta nici măcar nu mă revoltă, pentru că eu sînt un slujitor fidel. Venea aici oricum destul de rar, şi numai ca să scrie, şi eu în răstimpul ăsta îl aşteptam nemişcat. Nu pot să spun că mă copleşea cu atențiile lui cînd mă vedea. Cîteodată, cînd intra în cameră, îmi arunca o privire, dar pentru mine acest semn de afecțiune era suficient. Da, probabil că l-am supărat rău de tot, pentru că într-o dimineață stătea pe marginea patului - tocmai se trezise - şi eu mă uitam cu mare simpatie la el şi chiar încercam să-i atrag atenția, dar nu m-a auzit. Cred că nici n-avea cum. De ce'n-avea cum?

Pentru că eram, cum ți-am spus, foarte departe. Nu înțeleg, cît de departe erai? Departe, hăt. Păi nu erai în cameră?

Ba bineînțeles că eram în cameră, la locul meu, pe raftul al doilea al bibliotecii, şi lasă-mă să-ți povestesc, nu mă mai întrerupe, acuma dacă tot m-ai întrebat. Deodată îl

180

văd că ridică privirea spre mine şi atunci mi-am zis: în sfîrşit, bunul meu stăpîn şi prieten are nevoie de mine – şi i-am zîmbit. Şi numai ce-l văd că se ridică de pe pat şi vine încoace cu o față indispusă şi foarte repede m-a luat de pe raft şi atunci totul s-a învîrtit cu mine, încît nici n-am mai ştiut unde sînt.

Teodosie nu mai aude în mintea lui nici un gînd de-al Marelui Monstruleț, în schimb simte o suferință greu de redat în cuvinte. Cînd mi-am venit în fire, era negru compact în jurul meu. Şi linişte. Ce s-a întîmplat? Ce să-ți răspund, că nu ştiu nici eu. Să spunem că m-a pus la păstrare într-un loc întunecos. îmi place să cred asta.

Problema e că nu ştiu unde. Cînd m-a luat de pe raft, după ce m-a învîrtit în mînă, am avut impresia că aud scîrţîitul unei balamale în spatele meu şi o uşă metalică trîntită şi închisă cu zăvor – de-abia după aia s-a făcut negru. E undeva pe-aproape, pentru că îi aud mereu paşii şi îl aud tuşind şi strănutînd (a fost răcit, săracul, în zilele astea din urmă) şi l-am auzit cum rupe foliile de aspirină şi cum bea pastilele cu apă. Se aude şi ţăcănitul tastelor de la computer, şi atunci eu îmi dau seama că scrie. Ştii, uneori cred că mă desparte de el un perete foarte subţire.

Oh, dacă s-ar gîndi măcar un pic la mine. însă mi-e teamă, după cum văd eu că-mi scad puterile şi după cum se micşorează toate mobilele astea în jurul meu, mi-e teamă, zic, că se gîndeşte la mine din ce în ce mai puţin. Poate că de fapt te afli într-o altă dimensiune sau într-o lume paralelă, sugerează mental Teodosie, căruia Pisicîinele a avut proasta inspiraţie de a-i citi, cu două luni în urmă, cîteva pagini din almanahul Anticipaţia, seara, înainte de culcare. Ce prostii sînt astea, se zborşeşte Marele Monstruleţ. Ce lume paralelă ? Sînt pe undeva pe acolo, poate chiar în cameră, trebuie doar să mă cauţi şi să mă pui la loc după ce mă găseşti. Iartă-mă, nu mai înţeleg nimic; tu nu eşti acum în peşteră? Ba da, dar asta-i altă poveste.

181

Povesteşte-mi-o. Nu e timp. Dacă nu mi-o povesteşti, nu mai fac nimic. Stau aici nemişcat pînă cînd îmi povesteşti.

Uite.

Teodosie se aşază demonstrativ pe medalionul covorului, fix sub globul lămpii, îşi încrucişează înciudat mîinile pe piept şi îi aruncă Marelui Monstruleţ o privire hotărîtă.

Nu mă mişc de-aici. Să vedem ce faci. Ce să fac, îţi povestesc. După care promite-mi că o să mă cauţi pînă mă găseşti. Şi după ce o să te găsesc, ce o să se întîmple ?

A, foarte simplu. Mă pui la locul meu pe raftul bibliotecii, iar eu o să-mi recapăt la loc puterile şi o să te scot de acolo.

Pisicîinele mi-a spus multe poveşti în care diverse făpturi neajutorate, cum eşti tu acuma, se folosesc de priceperea oamenilor ca să-şi recapete puterile, după care îi mănîncă.

Te rog foarte mult să nu mă compari cu bestiile alea nerecunoscătoare a căror conduită mă indignează peste măsură. Dimpotrivă, îţi promit că, dacă îmi recapăt puterile, am să te ajut să-ţi redobîndeşti regatul. Exact aşa promiteau şi balaurii de care îţi spun, după care se descotoroseau de cei care le făceau bine. Teodosie, gîndeşte-te puţin: ce legătură am eu cu balaurii ? Semeni destul de tare, ai creastă şi scoţi flăcări pe nas. Acestea sînt asemănări formale. în esenţă, sîntem firi diferite; nu există nici măcar o vagă legătură de rudenie între mine şi balauri sau dragoni, zmei şi mai ştiu eu ce alte dihănii care populează basmele cu care diverşi povestitori umplu capetele copiilor. Eu sînt un gheridemon. Sînt un demon de gheridon. Scot flăcări pe nări ocazional şi pot fi cumpărat din magazin, ambalat într-o cutie pe dosul căreia scrie Made in China. în funcţie de suma pe care eşti dispus să o plăteşti pentru mine, sînt din porţelan albastru sau, mai rar, din jad. Eu sînt din porţelan albastru. Locuiesc pe gheridoane şi, pentru că gheridoanele au devenit în sufragerii la fel de rare ca bideurile în băi, sînt aşezat pe

181

rafturile bibliotecii. De acolo veghez la bunul mers al lucrurilor în casă. Unde pleci ?

Fără să se gîndească prea mult, Teodosie se ridică de pe covor şi se duce la bibliotecă. Acolo examinează atent milieul gol dintre vaza cu flori de plastic şi delfinul-ceas, care arată ora şase fără douăzeci. Titlurile de pe cotorul cărţilor îi atrag atenţia: două volume lipite unul de altul cu acelaşi nume tipărit în majuscule: NICOLAE BREBAN, apoi

un volum gros şi îngălbenit: ANATOLE FRANCE, INSULA PINGUINILOR, o carte în format de buzunar: ALEXANDRIA, ESOPIA şi, la aceleaşi dimensiuni, HUYSMANS, Â REBOURS. Pe aceasta din urmă, milieul o atinge cu una din floricelele sale.

Vino înapoi să-ți povestesc. Vocea Marelui Monstruleț are accente rugătoare. Teodosie se aşază călare pe scaun ca să stea mai confortabil. E o poveste lungă? Nu. Un gheridemon este aur la casa omului. De exemplu, am marea cantate de a locui atît în locul în care stăpînul meu, care m-a cumpărat, mă aşază, cît şi în mintea lui. Acuma să nu-ți imaginezi că îi ocup mintea cu personalitatea mea puternică şi că săracul om nu se mai gîndeşte la altceva.

Nici vorbă. Un gheridemon, bine aşezat în casă - nici foarte la vedere, dar nici foarte ascuns -, este extrem de discret şi împiedică fantasmele celui care-l cumpără să se umfle. Nu ştiu dacă eşti la curent cu tendința pe care o au fantasmele de a se expanda incontrolabil şi de a lua în stăpînire mintea din care izvorăsc. Te asigur eu că aşa este. Rolul meu este să mă aşez de pază la hotarele lumii gîndite şi, cu un aer crunt, să sperii gîndurile care o iau razna sau care capătă corp şi să le împiedic să se ucidă între ele sau să treacă dincoace. în plus, am o excelentă vedere periferică şi, dacă sînt susținut, adică dacă cel care m-a cumpărat se gîndeşte la mine, am chiar o vedere atotcuprinzătoare. Reuşesc să-mi dau seama dintr-o ochire care fantasme sînt păgubitoare, care nu şi, cînd este

182

nevoie, intervin pentru a menține echilibrul. Dacă stăpînul meu încetează să se mai gîndească la mine, atunci puterile mele scad, obiectele se micşorează în jurul meu, eu însumi devin mic şi jalnic, iar existența mea este din ce în ce mai amenințată de lumea din capul stăpînului meu. Asta ca să nu-ți mai povestesc că un gheridemon luat de pe raft şi băgat la loc în cutia în care a fost cumpărat este un gheridemon mort. Slavă Domnului, însă, foarte puțini mai păstrează astăzi ambalajele. Ce să-ți mai spun? Pot să-ți spun, de exemplu, că regatul tău se află în mare primejdie şi că, dacă nu mă lăsau în halul ăsta puterile, eram pregătit să mă amestec mânu militari în treburile lui interne. Şi, dacă mă ajuți, sînt încă dispus. Ce să-ți mai spun? Că atunci cînd te-a întrebat Pisicîinele clacă vrei să continui, tu ai răspuns că da şi din acel moment toate fantasmele au luat-o razna, fără putință de întoarcere. Asta nu înseamnă neapărat că ai greşit răspunzînd da. înseamnă doar că ai ajuns acum într-o situație urîtă, din care nu poți să ieşi decît singur. Sigur că te pot ajuta. Oricum aveam mare poftă să-i administrez o bumbăceală Somnului Protector ca să mă țină minte. Din nenorocire, acum sînt legat de mîini şi de picioare. Şi dacă te găsesc şi te pun înapoi pe raft ? A, atunci se schimbă lucrurile. Pot să joc un rol major în conflict. Poți să îi ajuți pe Kaliopi şi pe Samoil să evadeze din minele de sare?

în mintea lui Teodosie se face linişte, apoi se aude un hîrîit, ca şi cum Marele Monstruleț şi-ar drege glasul. Ăăă, nu tocmai. Nu mai am voie să intervin direct; de cînd cu lupta de la malul mării, cînd am masacrat mulți locuitori ai regatului, nu mai am voie. Atunci cum poți să mă ajuți?

Pot eventual să-mi fac apariția în anumite momente. Ai văzut şi tu că sînt destul de înfricoşător chiar şi-aşa. Destul de înfricoşător. Adică există încă destui dispuşi să se sperie de mine. Să luăm ca exemplu doar reputația pe care

182

mi-am creat-o. Eu cred că e de-ajuns ca să facem un pic de ordine.

Cum imaginea ultimelor gînduri s-a proiectat în capul lui din ce în ce mai ezitant, Teodosie îl priveşte cu oarecare milă pe Monstruleț, iar acesta îşi lasă ochii în pămînt sau cel puțin aşa i se pare lui Teodosie, căci imaginea din globul lămpii este neclară. Vreau să

rămîn aici, spune Teodosie cu glas tare. Unde „aici"? în camera asta. E o opțiune, concede Marele Monstruleț. Deşi, ca să-ți spun drept, mi se pare urît din partea ta să fugi. Gîndeşte-te numai puțin: chiar acum, în acest moment, Pisicîinele Gavril se pregăteşte să lupte şi să-şi dea viața pentru tine.

Kaliopi şi Minoutaurul Samoil stau la ocnă şi suferă pentru tine. Este urît să-i laşi aşa. Ar trebui să-i ajuți.

Teodosie se însufleţeşte. De unde ştii că Pisicîinele se pregăteşte să lupte pentru mine ? Poți să-l vezi ? Bănuiesc, nu ştiu precis. Dar, după cîte a făcut, nu văd de ce acum ar face altceva. Teodosie se aşază dezamăgit pe scaun: am crezut că ştii sigur. Cîteodată ştii sigur şi fără să vezi.

Există ființe de care eşti legat şi ale căror mişcări sînt extrem de previzibile. într-o ordine a lucrurilor, asta e plicticos. Pe de altă parte, este reconfortant, pentru că ştii pe cine să te bizui. Pare înțelept ce spui. Evident că este înțelept. Şi dacă rămîn aici? E alegerea ta. Atîta doar că n-ai să-ți mai vezi prietenii niciodată. Exagerez. Din cînd în cînd, nopțile, mai ales dacă ai să mânînci gras la cină, ai să-i visezi. O să te întîlneşti cu ei în locuri bizare şi destul de înspăimîntătoare, care nu există pe nici o hartă insule în mijlocul unor lacuri adînci cu apa neagră, păduri luminate razant, punțile unor vapoare care se vor topi sub ochii tăi, apartamente la care vei ajunge pe scări înguste şi întortocheate, săli de aşteptare la dentist în care se aude mereu țiuitul turbinei, acoperişurile unor blocuri pline de antene în formă de lighean - şi ai să vorbeşti cu ei, dar, în mod bizar, conversațiile dintre voi n-or să aibă nici o

183

noimă după ce te trezeşti şi nici măcar în timp ce visezi, pentru că mereu ai să vrei să le spui ceva foarte important, iar ei or să-ți răspundă aiurea sau or să aibă alte treburi sau va interveni în discuția voastră cineva străin la care nici nu te aştepți şi ai să te întrebi ce legătură are cu tine şoarecele ăsta legat la fălci care geme şi citeşte dintr-o revistă (n-ai să reuşeşti să-i vezi titlul pe copertă) în anticamera cabinetului stomatologic în timp ce tu vrei să stai de vorbă cu Kaliopi şi ce caută acest crainic de ştiri aşezat la masa cu microfon în pădurea cu lumină razantă prin care te plimbi cu Pisicîinele şi tot aşa. Iar după ce ai să te trezeşti, amintirea prietenilor tăi o să se estompeze pe măsură ce te îndepărtezi de somn şi o să-ți rămînă doar o senzație vagă şi dureroasă că te-ai întîlnit cu ei. După care ai să vezi anumite lucruri care îți vor deştepta amintiri şi n-ai să ştii niciodată dacă sînt amintirile unor lucruri trăite sau visate, iar aceasta este îngrozitor şi greu de suportat, ca de altfel orice sentiment care se naşte din vină. în rest, o să fie bine. Apropo, dacă nu mă crezi pe cuvînt cînd îți spun că toți prietenii tăi luptă acum pentru tine, te rog să te aşezi ca lumea pe scaunul ăla, nu de-a-ndoaselea, şi să te convingi cu ochii tăi ce se întîmplă cu ei. Vezi pe ecran o săgețică neagră? Eu n-o văd, dar ştiu sigur că e acolo. Este. Mişc-o cu bila. Aşa. Vezi că se mişcă cu bila? Acuma pune săgețica pe unul din pătrățelele alea colorate. Ce scrie dedesubt ? Nu ştiu să citesc decît cu litere mari. Prostii. în camera aia oricine ştie să citească.

Teodosie îşi încordează privirea şi citeşte: XVIII. Apărarea Capitalei. Scrie Apărarea Capitalei] Ai văzut că poți? Nu are nici un rost să citeşti cu voce tare. Citeşte în gînd. Deci Apărarea capitalei. Să nu-mi mai pui cuvîntul la îndoială. Eşti cu săgețica pe Apărarea capitalei? Da.

Apasă de două ori pe clapa de sub bilă.

Pătrățelul colorat se face gri, se aude un cîrîit din cutie, apoi pe ecran apare un chenar alb, acoperit cu scris.

– A spus că nu pleacă pînă nu vorbeşte cu dumneavoastră.

– Eşti sigură că mă caută pă mine ?

Secretara înclină a reproş capul. Pe cine altcineva.

Generalul Căciulata oftă, îşi aşează la loc şapca în cuier şi spuse cu voce resemnată.

– Pofteşte-o. Ce-aveți, frate, cu mine, mormăi el după ce secretara ieşi din birou. Da, spuneți repede care-i problema, zise Căciulata fără să ridice capul. îşi făcuse o regulă din a cerceta hîrtii ori de cîte ori primea în audiență, întîmplător, hîrtiile pe care le învîrtea acum chipurile concentrat în mînă erau acele foi cît jumătate de A4, pe care stătea scris „Bucureşteni, la arme" şi de care era plin Bucureştiul de cîteva săptămîni.

Cum dau să văd ce scrie mai departe ? Vezi că sînt în dreapta nişte taste cu săgeți. Apasă pe săgeata cu vîrful în jos.

Schema i se păru Otiliei de o mitocănie inacceptabilă.

Faptul că ofițerul se dădea ocupat şi ceva din statura lui vînjoasă îi provocară un acut sentiment de antipatie. Pe de altă parte, Otilia era suficient de cinstită cu sine ca să îşi cenzureze idiosincraziile legate de statura vînjoasă. Era normal ca o făptură imaterială să prefere oamenii cu constituție fragilă, mai apropiați ca natură de ea, dar înțelegea să le acorde şi celorlalți, mai solizi sau mai puhavi la față – adică majorității -, prezumția de inocență.

– Mă numesc Otilia. Vin din partea Tutorelui Plenipotențiar al Prințului Moştenitor, înălțimea Sa Pisicîinele Gavril, Mare Intendent al Domeniilor Regale şi Comandant Sublim al Ministerului de Război, şi am un mesaj important pentru dumneavoastră.

După ce îşi reveni din şocul încercat la titulatura completă a Pisicîinelui, primul impuls al generalului Căciulata fu acela să cheme ordonanța din anticameră şi să ceară arestarea Otiliei. în recul, creierul lui emise următorul

avertisment: dacă arestez un mesager al Pisicîinelui, poziția mea nu va mai fi un secret pentru nimeni, aşa că mai bine mă abțin; trebuie să joc atent această carte. Al doilea impuls al generalului fu să o suguşe pă mesageriță cu mîinile lui şi să o ascundă în dulap pentru cît? Pentru douăşpe, hai maxim douăjpatru de ore ? Nu şi-ar da nimeni seama. Pe durata evenimentelor. Mîine pe vremea asta, dacă nu şi mai devreme, Otto e în Bucureşti. Prin capul lui Căciulata trecu un gînd fulgerător. Dar dacă Pisicîinele este la curent cu trădarea mea ? Ia să aflu. Aşa că generalul cedă rațiunilor sale întortocheate şi se aşează la birou, făcîndu-i Otiliei semn să se aşeze în fotoliul din față.

– în sfîrşit, veşti. Le aşteptam ca pă Dumnezeu. Spuneți.

Otiliei nu-i scapă jocul caleidoscopic al expresiilor de

pe fața interlocutorului, dar recomandările pozitive pe care i le furnizase Pisicîinele în legătură cu generalul îi adormiră orice suspiciune.

– Sînt abilitată să vă informez că înălțimea Sa Pisicîinele Gavril a evadat.

– Pă bune? se miră fals Căciulata. Mă bucur să aud asta.

– în plus, m-a rugat să vă informez că aşteaptă din partea dumneavostră să puneți în practică planul de apărare al capitalei pe care I-ați pregătit împreună, pentru că Otto a pornit un convoi de trupe încoace.

Căciulata examina fața Otiliei, încercînd să surprindă capcana. Pe fața Otiliei nu se putea citi însă nimic, în afara unei eventuale îngrijorări.

– Cînd l-a pornit?

– Ieri după-amiază. Trecerea peste Lacul Rece a fost planificată pentru această azi, iar mîine dimineață se aşteaptă atacul asupra Zidului la porțile Bucureştiului. De altfel, înălțimea Sa Pisicîinele şi-a exprimat întregul sprijin pentru acțiunea pe care vreți să o desfăşurați şi mi-a spus să vă

185

Răzvan Rădulascu

comunic că va fi prezent aici, în biroul dumneavoastră, chiar în această seară, desigur, în măsura posibilităților.

După un minut de gîndire, generalul comunică grav:

– în aceste momente dă cumpănă, am nevoie dă ajutorul oricărui cetățean care nu este bolnav la pat şi se poate mişca, pentru că chestiunea e albastră. Ori îi învingem noi pă ei, ori ne învinq ei pă noi.

– Natural, încuviință Otilia.

– Nu mai avem nici un moment de pierdut, declară tunător generalul, apoi căzu din nou pe gînduri. Sorții jocurilor de culise sînt schimbători. Dacă, Doamne fereşte, cu tot concursul lui, Otto pierde partida, atunci el, Căciulata, va fi judecat ca trădător şi executat. Pisicîinele pare să aibă o energie puțin obişnuită şi este plin de surprize.

A evadat el din Ottoburg ? A evadat. Ia mai bine să nu-l ia în glumă şi să schimbe planul. Otto o să atace la porțile capitalei. De ce să rămînă el aicea ca prostul pînă vine Pisicîinele ca să nu mai aibă pă urmă unde-ntoarce ? Mai bine pretinde că are informații cum că atacul va avea loc la Valea Căpercilor, pentru că acolo este Zidul ruinat. Are să maseze trupele acolo. Are să stea departe dă locul bătăliei şi bine are să facă. După care vede el pă unde scoate cămaşa. Pentni că dacă Otto cîştigă războiul, nici el n-o să aibă ce-i reproşa. A promis că nu se amestecă? Poftim, nu s-a amestecat. S-a ținut deoparte. Cît despre eventualitatea neagră în care jocul lui dublu iese la iveală, există şi soluția demnă: să-şi ia banii şi să fugă. Militarii adevărați nu se întîlnesc în birouri, ci pă cîmpul de bătălie, spuse Căciulata cu glas tare. Eu nu mai am ce face aici. Mă cheamă datoria. Am să-mi poziționez trupele în dispozitivul defensiv după planul pe care l-am stabilit cu înălțimea Sa Pisicîinele. Aşa că ne vom întîlni la datorie, în teren.

Căciulata se ridică de pe scaun.

185

Teodosio cel Mic

– Să-mi spuneți cu ce vă pot fi eu de folos ? întrebă Otilia, ridicîndu-se şi ea.

– Cu nimic, duduie, cu ce să ne fiți dă folos? I-auzi la ea. Războiul e o problemă dă bărbați. Adăpostiți-vă, vedeți-vă de treabă, de-astea.

Jignită, Otilia salută din cap, fără o vorbă, şi ieşi.

Căciulata aşteptă să se închidă uşa, apoi se repezi la fişetul cu documente, aruncă pe jos un vraf de bibliorafturi şi scoase din spatele lor un săculeț de piele nu mai mare decît o burtă de miel. îl puse pe covor, îi desfăcu băierele şi începu să numere piesele de aur. Pe cele căzute le lăsă pentru la sfîrşit.

în anticameră, în timp ce trecea pe lîngă secretara cu figură ascuțită de şoarece care citea o revistă (titlul pe copertă nu era vizibil), Otilia îşi aduse aminte de Kaliopi şi de Samoil şi îşi spuse că e util să-l informeze pe generalul Căciulata despre disponibilitatea celor doi. Drept care făcu stînga împrejur şi intră din nou în biroul...

S-a terminat? Habar n-am. Tot ce-i posibil. Cum văd dacă mai e ceva ? Ştiu şi eu ? Vezi cu săgeţica aia, plimb-o şi tu. Ce scrie deasupra ? File, Edit, Style, Item, ce înseamnă asta ? Du-te la File. Plimbă-te cu săgeţica.

Chenarul alb se strînge brusc şi pe ecran apar din nou pătrăţelele colorate. S-a închis. De ce-ai luat degetul de pe clapă? Ţi-am spus eu să iei degetul de pe clapă? Ia vezi ce mai ai acolo. XIX. Despre imateriala legătură dintre Frăţietate şi Flotă.

Fără să mai aştepte sugestia Marelui Monstraleţ, Teodosie poziţionează săgeata şi apasă de două ori pe butonul de sub bilă.

Fără nici o urmă de îndoială, furnica-paznic se îndrepta spre el, lovindu-i cu biciul pe ceilalţi ocnaşi ca să-şi facă loc, ba plesnindu-i chiar şi cînd aceştia se dădeau speriaţi la o parte sau se aruncau cu frunţile în pămînt. Samoil îi dădu un ghiont lui Kaliopi, care aţipise de o bună bucată

186

de vreme, cu ochii ei galbeni larg deschişi şi cu capul întors spre spate. Bufniţa mormăi nemulţumită prin somn şi îşi mai suci un pic gîtul.

– Kaliopi, o strigă Minotaurul în şoaptă. Kaliopi, furnica aceea vine spre noi, se uită fix la mine şi pot să jur că îmi face cu ochiul.

– îţi face cu ochiul, repetă Kaliopi cu dispreţ în glas şi nu catadicsi să mai adauge ceva.

Minotaurul, dispus să-şi vîndă scump pielea, dacă altfel nu se poate şi acesta este sfîrşitul, înghiţi şi strînse mai tare tîrnăcopul în mînă. E mai bine de Kaliopi că doarme.

N-are să vadă şi n-are să simtă nimic. Avea în minte un plan foarte simplu: să-i crape furnicii capul, după care, cînd celelalte furnici aveau să-i sară în ajutor, să le crape şi lor pe rînd capul, pînă cînd inamicii, superiori numeric, îl vor copleşi. Atunci, cu ultimele puteri, avea să ia viaţa lui Kaliojpi, ce bine de ea că doarme, şi apoi pe a lui.

Cum ? Cu arbaleta unei furnici doborîte, căci să te sinucizi cu un tîrnăcop este greu.

Pe lîngă Samoil trecură încă patru ocnaşi ducînd o targa plină de cristale de sare şi o vărsară în puţul măcinătoarei. Furnica-paznic se opri şi aşteptă ca deţinuţii să termine treaba şi să se întoarcă la locurile lor cu targa goală, ca şi cum prezenţa lor în preajma Minotaurului şi a lui Kaliopi ar fi deranjat-o. Totul dură o vreme, din cauza ghiulelelor de la picioarele ocnaşilor – şi în tot acest răstimp, furnica îi făcu semne cu ochiul lui Samoil, gest prietenos care-l descumpăni pe acesta din cale-afară. Făcu eforturi să-şi menţină tonusul ridicat şi să nu-şi piardă determinarea. Nu e uşor să loveşti pe cineva în cap cu premeditare. în sfîrşit, deţinuţii trecură înapoi pe lîngă el şi zornăitul lanţurilor se pierdu undeva în spate, în masa de ciocăneli, icnete şi lovituri reverberate de cupola înaltă a salinei. Furnica-paznic îşi reluă deplasarea. Vino aproape, o chemă în gînd Minotaurul, vino să te pocnesc în creştet

186

cum nu te-a mai pocnit nimeni pînă acum. Kaliopi oftă lîngă el şi clipi, lăsîndu-şi pleoapele trandafirii peste ochii galbeni.

Acum se scrie istoria. Otto inspiră pînă simţi că bumbii tunicii sînt pe punctul de a ceda şi privi roată de pe coverta şlepului-amiral: ţărmul de nord rămăsese în urmă, la fel de îndepărtat ca şi malurile din dreapta şi din stînga ale Golfului Balenei; cele zece transportoare navigau în siajul navei-amiral, în şir indian, iar apa se învolbura şi le foşnea sub pîntece; în urma lor, aidoma Căii Lactee pe cerul înstelat, Curentul Golfului se delimita albicios de verdele întunecat al apei; drept înainte, ţărmul de sud rămînea încă ascuns sub

linia orizontului - avea să devină vizibil după ieşirea din golf -, dar firul sărat al curentului se întindea drept înainte, arătînd flotei drumul de la care nu trebuie să se abată.

– Cum stăm ? întrebă Otto, cu ochii în zare şi mîinile la spate.

– Fără probleme, strigă una dintre furnicile însărcinate cu supravegherea pescajului. Sîntem cu jumătate de metru deasupra liniei critice.

– Estimări, ceru Otto.

– Probabil că spre țărmul de sud, la salinitate minimă, pescajul va atinge apa. Fără probleme.

– Ridică steguleţul bleu.

– Ridic steguleţul bleu.

Scripeții traseră către vîrful catargului steagul bleu. Otto se întoarse spre transportoarele din spate. La puțină vreme, unul după altul, fiecare transportor arboră un drapel de aceeaşi culoare.

– Ce vreme minunată, comentă Otto. Bate uşor vîntul, nu sînt valuri. Simțiți aşa, ca un fel de briză sărată? Este perfect.

Mulțumit, Otto îşi umflă din nou pieptul. De data aceasta, unul din bumbii auriți ai uniformei cedă.

187

Kaliopi se săturase atît de tare să viseze mereu aceeaşi scenă a lăzilor cu arme din beciul casei părinteşti, încît refuzul ei devenise la fel de puternic înăuntrul ei ca visul însuşi. Fără probleme, îşi propuse să se trezească şi se trezi. Uluită, îl văzu pe Samoil gata să lovească în creştet o furnică cu înfățişare familiară şi, fără să se gîndească de două ori, țipă, închizînd ochii.

Samoil scăpă tîrnăcopul din mînă şi se întoarse, la început speriat, apoi întrebător, spre Kaliopi. De ce țipă ?

Furnica se prăbuşi la picioarele Minotaurului, fără vlagă.

Kaliopi deschise ochii, văzu furnica prăbuşită, se năpusti asupra ei, îi cuprinse capul în mîini şi începu să se vaite:

– Iorgos! Iubitul meu Iorgos! Ce e cu tine ?

Apoi se întoarse cruntă spre Samoil.

– L-ai omorît pe Iorgos.

– Cine-i Iorgos? El? Minotaurul arătă cu bărbia spre furnică.

Kaliopi îi "întoarse spatele şi îi scoase furnicii casca.

– De ce l-ai lovit?

– Cine-i Iorgos? întrebă Samoil din nou, cu iritare în glas. Dacă la început, după ce țipase Kaliopi, se uitase temător în stînga şi-n dreapta la gărzi (acestea continuau să patruleze liniştite), acum simți cum îşi pierde cumpătul încet-încet şi uită de orice prudență.

– Cine-i Iorgos, cocoană ?

– El, zise Kaliopi, el este Iorgos, cel pe care l-am crezut mort, care era viu şi pe care l-ai omorît tu cu tîrnăcopul.

– Nici nu l-am atins. A căzut singur.

– Te-am văzut, l-ai lovit cu cruzime în moalele capului.

– Nu-i adevărat. Şi te rog foarte mult să nu mai țipi cu vocea aia pițigăiată la mine, pentru că nu suport. Ce dacă l-am omorît?

– Deci l-ai omorît, țipă pițigăiat Kaliopi şi luă din nou capul furnicii la pieptul ei.

Pentru Minotaur fu mai mult decît putu el să suporte.

Glasul lui tunător şi gesturile largi atraseră atenţia furnicii care veghea în foişorul de deasupra puţului.

– Nu l-am omorît, cocoană. Ce atîta scandal pentru un gardian ? Ce dacă-l omoram ? Nu era nici o pagubă. Dar nu l-am omorît. Aaa, zise Minotaurul şi intră în faza de autocombustie, dacă tot crezi că ţi l-am omorît, stai puţin, ţi – 1 omor acuma, cu tîrnăcopul. Stai să iau tîrnăcopul şi pe amîndoi vă liniştesc, şi pe tine, şi pe Iorgos al tău.

– Atenţiune acolo jos, zona de exploatare patru. Ce se întîmplă ?

– Samoil, astîmpără-te, lasă tîrnăcopul.

– De ce? N-ai zis că ţi l-am omorît? Poftim.

– Ajutor. Să ştii că strig după ajutor.

– Strigă, femeie deocheată.

– Alertă. Avem doi deţinuţi care se bat cu tîrnăcoapele.

– Spune cine-i Iorgos?

– Trimiteţi un detaşament de intervenţie la exploatare patru.

– Iorgos e fratele meu.

Samoil rămase cu tîrnăcopul în aer şi spuse bîlbîit:

– Ce prost sînt, psihaki mou, n-aveam de unde să ştiu, iartă-mă.

în clipa în care lăsă tîrnăcopul jos de-a binelea şi o cuprinse pe Kaliopi în braţe, furnica din foişor observă uniforma furnicii întinse pe jos şi începu să urle într-o portavoce:

– Alertă zero. Avem un gardian lovit de un deţinut la exploatare patru, trimiteţi întăriri, repet, trimiteţi întăriri, gardian lovit în zona de exploatare patru.

Tropăielile detaşamentului de gardieni care se apropia avură darul să o trezească pe furnica numită Iorgos. Privi în jur, se dezmetici, se pipăi în cap, îşi examina degetele şi văzu că nu are sînge pe ele, apoi sări în picioare ca

împinsă de un arc. Kaliopi ţipă, de această dată de bucurie, şi se repezi în braţele furnicii.

Minotaurul îi văzu pe gardieni destul de aproape, avansînd printre deţinuţi cu lovituri de gîrbaci, după metoda tradiţională, şi nu ştiu ce să facă. La drept vorbind, situaţia îl depăşea. îşi imagina doar vag că gardienii, văzînd-o pe Kaliopi îmbrăţişîndu-se cu unul de-al lor, le vor acorda regim preferenţial. Mai ales în situaţia în care furnica numită Iorgos era chiar fratele Bufniţei.

– O clipă, zise Samoil şi simţi din nou un val de furie urcîndu-i pe gît în sus. Cum adică o furnică este fratele tău? De ce mă minţi? Frumoase sînt acestea, Kaliopi? Să piei din ochii mei, talaliţo. Femeie stricată.

Faptul că apucă din nou tîrnăcopul se dovedi de folos.

Furnica Iorgos o împinse pe Kaliopi şi se întoarse să-i înfrunte pe gardieni, care, crezînd că au de-a face cu un coleg, se găsiră cu totul nepregătiţi în faţa atacului. Pînă să ridice Samoil tîrnăcopul deasupra capului, Iorgos descărcase un pistol în membrii patrulei şi, socotind după vaiete, nu ratase nici un foc. Furnica aruncă pistolul golit şi îl extrase pe al doilea de sub centură, înmînîndu-i-l lui Kaliopi. Apoi scoase un al treilea pistol şi, cu precizie, execută un gardian care se pregătea să descarce arbaleta în direcţia lui. Minotaurul, care nu înţelegea oricum de partea cui ar trebui să se plaseze în conflict, se abandonă pornirii înăbuşite de atîta vreme - aceea de a crăpa ţeste – şi îşi prăvăli din răsputeri tîrnăcopul asupra unei furnici aflate în vecinătate. Cînd atelierele de manufactură Petrescu & Gheorghidiu, cu sediul pe Blănari, în Bucureşti, obţinuseră contractul exclusiv

cu oficialităţile de la Petrila pentru trei mii de căşti de asalt care urmau să intre în dotarea miliţiei zonale, se vorbise mult despre trăinicia fără de moarte a produselor care făceau obiectul contractului. Se spusese despre acele căşti că rezistă la temperaturi uriaşe, la şocuri mecanice nemaiîncercate, că sînt

189

impenetrabile şi inoxidabile. Cu o singură lovitură de tîrnăcop, Minotaurul Samoil veşteji mitul căştilor de asalt Petrescu & Gheorghidiu, dar, din nenorocire, în hărmălaia care se aprinse instantaneu în mină, nu se află nimeni care să observe acest amănunt.

– Lasă, frate Samoile, că-i aranjăm noi şi răsare soarele şi pe strada noastră, zise gîfîind Iorgos şi îi făcu Minotaurului cu ochiul. Scoase iute din buzunar o legătură de chei cu care desfăcu ghiulelele de la picioarele celor doi.

Liberă, Kaliopi îşi îndesi efuziunile faţă de Iorgos.

Acesta însă se smulse din îmbrăţişare.

– Nu avem acum vreme. Dacă nu ne grăbim, sărim aici în aer. Trebuie să-l luăm pe fratele Leonidas de la puţul măcinătoarei.

Apariţia încă unui frate îl nelinişti din nou pe Samoil.

Instinctul îi spunea însă să se abandoneze deocamdată evenimentelor şi să lămurească mai tîrziu, în linişte, povestea multiplilor fraţi ai lui Kaliopi.

Santinela din foişor începu din nou să strige în portavoce, după o pauză în care privise evenimentele de jos şi nu înţelesese mare lucru din cele întîmplate, parte şi din cauza luminii insuficiente din salină. La chemarea furnicii, alte cîteva detaşamente începură să se agite pe schelele din susul şi din josul pereţilor, trecînd de la un nivel la altul şi tropăind pe scările din bîrne.

– Se complică treaba. Sîntem în urmă cu timpul, spuse Iorgos şi începu să alerge către puţul măcinătoarei. Samoil o ridică pe Kaliopi în braţe şi o porni în urma furnicii.

Peste tot, ocnaşii se opriseră din treabă şi căscau gura.

Alertaţi de zgomote, de împuşcături şi de strigătele santinelei, cei doi paznici ai puţului aşteptau pregătiţi. Nici Iorgos nu se gîndea că are să-i ia prin surprindere, aşa că se opri la o distanţă acceptabilă şi aruncă înspre ei o fumigenă.

189

189

– Sper că n-ai aruncat cu gaze, se îngrijoră Kaliopi, ca să murim cu toţii aici. Lasă-mă jos, îi spuse ea Minotaurului.

– Alea cu gaze erau expirate. Singurele utilizabile din şapte lăzi sînt astea cu fum, lămuri Iorgos.

– Karnaxi, înjură Kaliopi, m-au costat ochii din cap.

– încercaţi să nu vorbiţi, o să tuşiţi rău după aia.

– Spatele, răcni Minotaurul şi se întoarse cu tîrnăcopul ridicat înspre gardienii care se îmbulzeau tropăind pe urmele lor. Ce, aţi crezut că sîntem mai departe? rînji Samoil şi, cu o singură lovitură de tîrnăcop, făcu trei furnici să zboare prin aer cu feţe din cele mai surprinse.

Aţi crezut că fugim? Nu fugim. Stăm aici cu voi să discutăm.

Prea aproape de Minotaur ca să armeze arbaletele sau să scoată pumnalele, furnicile-gardian parau din scurt şi fără spor cu bastoanele de cauciuc. Foarte mulţi regretară în acea împrejurare lipsa de prevedere a Ministerului de Interne, care interzisese printr-un edict vechi de douăzeci de ani dotarea forţelor de ordine cu arme de foc (uzul acestora din urmă era destinat, tot prin decret, agenţilor speciali, funcţionarilor din

Ministerul Alimentației Publice şi contrabandiştilor). în ce fel poți scăpa cu obrazul curat, cu un baston moale, în fața unui Minotaur dezlănțuit şi care prinsese gustul lovitului şi al conversatului simultan ?

– Ia-zi-ceți-ne-mai-e-xe-cu-tați-azi-la-prînz ? Sau-nu-ne-mai-e-xe-cu-tați ?

De undeva, din adîncuri, se auzi o bubuitură, urmată de un scrîşnet înfundat şi apoi de o mare linişte. Fumul din jurul puțului, care începuse să se risipească, se îndesi din nou. Valuri de cenuşă izbucniră fără zgomot pe gura măcinătoarei.

Cînd auzi bufnetul îndepărtat dinspre vest, Otto tresări şi îşi aținti privirea spre malurile golfului.

– Ce a fost asta ?

– N-am idee, înălțimea Voastră.

– Mi se pare mie sau se ridică fum dinspre Petrila ?

– E ceața plutind printre stînci, zise Majordomul.

Otto îi făcu semn să tacă şi ciuli urechile. în urma

bubuiturii persista un huiet slab, dar şi acesta se stinse în scurt timp, risipit de briză. în fața navei, apele alburii ale curentului sărat se despicau înspumate într-o parte şi-n alta.

– Voi ce căscați gura, se răsti Otto la mateloți. Țineți cursul.

Din fum îşi făcu tuşind apariția o furnică. Kaliopi îndreptă pistolul spre ea. Aceasta ridică arbaleta şi încercă să ochească, clar tuşea o împiedică să țină brațul drept.

Kaliopi puse ținta, dar fumul îi împăienjeni vederea. Balansa prin aer o vreme brațul cu pistolul, apoi trase. Glonțul nimeri casca furnicii şi se turti în ea, iar şocul izbiturii o dezechilibra pe furnica-gardian şi îi deranja din nou ținta.

Săgeata trecu pe deasupra capului lui Kaliopi. Apoi, fără nici o explicație aparentă, furnica îngenunche şi se contorsiona, cu mîinile la cap.

– L-am nimerit, spuse Kaliopi şi coborî tremurînd pistolul.

– Ce-a fost asta ? întrebă Samoil. Era lucios de transpirație, satisfăcut, ținea tîrnăcopul pe umăr şi se referea la bubuitura de mai devreme.

– Leonidas a aruncat în aer măcinătoarea, lămuri Iorgos.

– Unde-i Leonidas ? întrebă Kaliopi.

– Ne aşteaptă jos, la baza puțului.

– Adică o să coborîm în măcinătoare ?

– Nu mai există. Acum puțul dă direct în Rîul Sărat, în spatele furnicii căzute, prin pîclă, se desluşi silueta

unei alte furnici.

– Nu trageți. Sînt eu, Ianis.

– Frate, spuse Kaliopi, se repezi la el şi îl strînse în brațe.

Minotaurul Samoil îşi trecu nervos mîna prin păr.

– Ianis, zise Iorgos febril, ce e cu tine aici?

Ianis le făcu semn să-l urmeze. El însuşi o luă la fugă.

– Am venit să vă scot prin altă parte. Explozia a aruncat o parte din versant peste rîu şi a astupat gura puțului de tot. N-am văzut în viața mea aşa ceva. La dreapta. O să ieşim prin tunelul principal de ventilație.

N-am mai văzut aşa ceva: s-a surpat ditai muntele ca nimica şi a astupat şi izvoarele rîului, şi tot.

– Şi Leonidas ?

– A căzut pentm libertate. L-a îngropat muntele şi pe el.

– Demn mormînt pentru un viteaz, spuse Kaliopi mişcată.

Ianis se opri în capătul unui tunel luminat slab cu lămpi de veghe. Larma gardienilor se pierduse undeva în spate.

– Să nu stăm, spuse Samoil cu îngrijorare.

– Nu te teme, în curînd n-o să mai aibă nimeni timp de noi, răspunse Ianis şi îngenunche lîngă peretele tunelului.

– L-ai pus ? întrebă Iorgos.

– Pus.

– Aprinde-l.

– Ce, doar nu vreţi să aruncaţi salina în aer? se indignă Minotaurul la vederea flăcării care urmărea fitilul înapoi, în adîncurile minei.

– Ba bine că nu.

– Sînt bunurile regatului.

Iorgos ridică neputincios din umeri.

– Ce facem cu toţi ăia? insistă Samoil, arătînd cu bărbia în spate spre ocnă. îi lăsăm acolo?

Ianis se ridică şi se scutură pe genunchi.

– Chiar dacă nu dorim abolirea monarhiei, sîntem totuşi o organizaţie teroristă, îi explică el lui Samoil, punîndu-i o mînă compasivă pe umăr. O să-ţi spună mai multe Kaliopi.

– Am înţeles, spuse luminat Minotaurul.

191

– Priviţi, strigă Otto entuziasmat, în timp ce botul şlepului-amiral depăşea încet linia imaginară care unea capetele promontoriilor. Se vede malul de sud.

– Se vede malul de sud, strigară şi furnicile-matelot.

De pe transportoarele din spate se auziră aclamaţii.

– Am ieşit din Golful Balenei. Abia acum începe aventura. Majordom!

– înălţimea Voastră ?

– Stridii şi cacao cu lapte.

– De îndată. Doreşte înălţimea Voastră să-şi ia gustarea în salon sau aici pe covertă?

– Pe covertă. Este un divertisment de care nu mă pot lipsi.

în timp ce două furnici aduceau masa şi jilţul, Otto se întoarse ca să admire cele zece steguleţe albastre care fluturau în convoi. Cele nouă steguleţe albastre şi ultimul roşu care fluturau în convoi.

– Ce înseamnă asta ?

– Şlepul zece are probleme, înălţimea Voastră, raportă furnica de pe catarg.

– Binoclul, daţi-mi binoclul.

în ochiul rotund al binoclului, Otto văzu, pe cît se putea de bine – căci ultimul transportor era acoperit de celelalte transportoare care se înşiruiau în faţă – , furnici agitîndu-se pe punte şi aplecîndu-se peste mantinelă, într-o conversaţie în contradictoriu cu furnica din plasă, însărcinată cu măsurarea nivelului de plutire. Aceasta se zbătea în scaunul ei suspendat şi cerea, se pare, să fie ridicată pe punte, şi pe bună dreptate, pentru că apa îi ajunsese pînă sub şezut. Linia de pescaj nu se mai vedea.

– Transportorul zece se duce la fund, strigă furnica de pe catarg.

Otto se plimba pe covertă, frîngîndu-şi mîinile.

– Transmiteți transportorului nouă să se oprească şi să ia încărcătura de pe şlepul zece.

192

– Permiteți să raportez, nu va pluti cu încărcătură dublă, îşi dădu cu părerea ofițerul de cart.

– Faceți aşa cum am ordonat, zise Otto şi-l fulgeră pe ofițer cu privirea.

– Alertă de gradul unu, transport nouă preia integral transport zece.

Cu binoclul la ochi, Otto urmări operațiunea: penultimul şlep oprise motoarele şi îşi lipise chila de chila navei compromise, apoi lăsase o pasarelă metalică. Apa îi ajunsese transportorului zece pînă aproape de bord, iar plasa cu scaun suspendat se tîra greu sub linia de plutire, semn că furnica însărcinată cu măsurătorile nu fusese ridicată la timp şi se înecase acolo. Dulgherii, mateloții şi cei care se găsiseră într-un fel sau altul disponibili pe punte împingeau spre pasarelă unul dintre hidroconurile gonflabile acoperite cu husă. La joncțiune, din cauza greutății, ambele nave se aplecară, iar transportorul zece luă apă'rnasiv. Pasarela se rupse şi încărcătura se duse la fund.

La urechile lui Otto ajunse un vaiet prelung, dar acesta nu provenea de la cei care se înecau pe transportorul zece, ci de la mateloții aflați pe celelalte transportoare mai apropiate. Toată lumea urmărea dezastrul cu sufletul la gură.

– Hidroconul a fost pierdut, raportă furnica de veghe.

– Evacuați soldații, comandă Otto, încercînd să-şi păstreze calmul.

Nu trebuia un ordin special pentru aceasta. Toată lumea de pe şlepul care lua apă se îmbulzise pe planşele de abordaj întinse de cealaltă navă. Soldații îşi făcură loc cu săbiile ca să treacă primii, mulți se dezechilibrară şi căzură peste bord, iar alții nici nu apucară să se deplaseze către partea cu pasarele a punții, pentru că transportorul zece se duse la fund, lăsînd pe suprafața lacului o sumedenie de bulbuci învolburați. Lipsite de cel de-al doilea

192

punct de sprijin, planşele şi cei care se aflau încă pe ele căzură în apă.

– Este un dezastru, murmură Otto pentru sine.

– Stridiile înălțimii Voastre, anunță Majordomul, apărînd din tambuchi cu un platou de argint.

Otto luă absent o scoică şi o desfăcu. Privirea îi era ațintită spre transportorul cu numărul nouă, care lăsa steagul bleu şi îl ridica pe cel roşu.

– Avem probleme cu transportorul nouă, strigă furnica din catarg. Transportoarele şase şi opt au ridicat steagul roşu.

– Sos ? întrebă Majordomul.

Otto scăpă stridia din mînă, părăsi în fugă coverta şi se opri la coada şlepului. De acolo, convoiul în derivă se vedea mai bine. Transportorul nouă, supraîncărcat, lăsase bărcile de salvare la apă, însă viteza cu care se scufunda redusese drastic înălțimea de la care ar fi trebuit lansate ambarcațiunile mici şi o parte din acestea se încurcaseră în lanțurile de pe cabestane, luînd apă la rîndul lor. Cei de pe punte se aflau într-o asemenea panică, încît nici nu se gîndiseră să salveze în vreun fel încărcătura şlepului. Nici n-ar fi avut cum. Aplecîndu-se prea mult într-o parte, un hidrocon şi evisceratorul asincron smulseseră din punte scoabele cu care fuseseră ancorate şi o luaseră la vale, măturînd în calea lor dulgheri, soldați şi mateloți.

Transportorul cu numărul şase se descurcase mai bine, poate şi pentru că nu fusese încărcat peste măsură. Pînă să dispară puntea sub apă, marinarii şi soldații se urcaseră în

bărcile de salvare şi vîsliseră ceva mai încolo, ca să evite pericolul de a fi supți de bulboană. Din noua lor poziție, priveau cum husele marilor arme de asalt se îmbibă cu apă.

Şlepul cu numărul opt ceru ajutorul şlepului cu numărul şapte, ca să preia o parte din oameni. Vasul făcu o manevră riscantă către babord, cu intenția de a se întoarce

193

193

spre cealaltă navă avariată, ocazie cu care ieşi din curentul sărat. Deznodămîntul fu brusc: transportorul şapte se aplecă în față sub un unghi periculos; mateloții se rostogoliră în apă, elicele ieşiră la suprafață, iar structura vasului emise un pîrîit îngrozitor şi se frînse de la jumătate.

Maşinile de asalt alunecară în jos pe puntea înclinată ca pe schiuri şi, în urma lor, şlepul dispăru şi el în adîncurile lacului.

Otto strîngea bara mantinelei în mîini şi plîngea.

– Transportorul cu numărul patru a ridicat steagul roşu.

în spatele lui, Otto auzi rumoare, apoi glasul furnicii din plasa de măsurători:

– Şlepul-amiral la pescaj critic. Ascendent.

– înălțimea Voastră, căpitanul cere permisiunea să coboare steguleţul bleu.

– Să nu coboare nimic, țipă Otto. Plutim ?

– Plutim, dar este temporar, dacă-mi permiteți.

– Cheamă-l pe căpitan la mine. Opriți convoiul.

Zgomotul motoarelor încetă, iar vocea ofițerului de

cart se auzi mai clar:

– Transportorul cinci a ridicat steagul roşu.

Simțind cum îl lasă puterile, Otto se aplecă peste

mantinelă şi privi fascinat la apa învolburată de elice.

Spuma albă se ridica la suprafață, apoi se dispersa şi se aşeza în bule de-a lungul siajului, unde redevenea verde.

Lui Otto i se tăiară genunchii. Se smulse de lîngă balustradă şi alergă de-a lungul vasului, îmbrîncind mateloții, ca ieşit din minți. Privi lacul pînă departe, către malul din sud, şi observă că, din Curentul Golfului, odinioară lat ca o autostradă lăptoasă, nu mai rămăsese decît umbra deschisă a unui verde.

– Ce s-a întîmplat cu sarea ? urlă el.

– Se fac măsurători, îl înştiința căpitanul.

– Transportorul numărul cinci s-a scufundat.

– Maşinăriile mele, bîigui Otto şi alergă din nou la proră. Priveliştea era înspăimîntătoare. Din falnicul convoi rămăseseră doar patru transportoare pe linia de plutire, toate cu steguleţul roşu pe catarg, şi un al cincilea care lua apă încet – de pe puntea lui, oamenii sărea panicați în apă. Mai în spate, o mulțime de bărci de salvare, pline cu soldați şi mateloți. Cei care nu apucaseră să se urce înotau pe lîngă ele sau se țineau cu mîinile.

– Oştenii mei. Maşinăriile mele.

– Salvați oamenii, înălțimea Voastră.

Otto începu din nou să-şi frîngă mîinile.

– Munca mea de ani de zile. Minuni ale tehnicii. Ce s-a întîmplat cu Curentul?

– Salinitate scăzută.

– Am fost sabotat, furnici nemernice, țipă Otto şi îl lovi, fără vreun motiv precis, pe căpitanul şlepului-amiral.

Am să vă omor pe toate.

Mateloții, furnici în cea mai mare parte, îl priviră ostil.

– Am să vă scot creierele pe nas.

Cu sabia în mînă, Otto făcu cîțiva paşi în direcția unui grup de furnici. Acestea se traseră în spate şi scoaseră cuțitele din cingători.

– Ha, clipi Otto des. Ha. Revoltament deci. Mutinerie.

Asta vă face de două ori vinovate. Jur că am să vă extermin.

– Apa a depăşit pescajul cu optzeci şi doi de centimetri. Abandonați vasul.

în liniştea care se lăsă se auzi plescăitul vîslelor din bărcile de salvare şi dinchetul cabestanelor de pe celelalte transportoare, ce lăsau şi ele bărci la apă.

– Aruncați încărcătura, murmură Otto. Transmiteți tuturor să arunce încărcătura.

– înălțimea Voastră, cerem permisiunea să preluăm din apă soldații şi să-i găzduim pe nava-amiral.

Otto încuviință din cap şi mai mult se tîrî pînă pe covertă. Acolo se aşeză în jilț, puse sabia pe masă şi îşi

194

propti capul în mîini. Auzi în spate icnetele furnicilor care împingeau în apă hidroconul gonflabil (sau poate era ecervelatoml sinusoidal?), auzi şi plescăitul uriaş, simți clătinările de redresare ale şlepului, dar refuză să se uite.

De dincolo de uşă se aude zgomotul unei alte uşi deschizîndu-se şi apoi închizîndu-se (clanța n-a fost bine unsă) şi, imediat după aceea, voci. Teodosie încremeneşte.

Ar dori să se ascundă, dar este paralizat de spaimă. îşi imaginează cum este alcătuită casa din care face parte camera de lucru, după scîrțîitul parchetului şi după ecourile mai mari sau mai mici ale glasurilor. Probabil că de afară se intră într-o verandă - scîrțîitul clanței a fost dublat de un uşor zăngănit de geamuri, iar în răstimpul dintre închiderea şi deschiderea acestei uşi cu sticlă ciripitul păsărelelor s-a intensificat; veranda serveşte ca hol. Există probabil o cameră perete în perete cu cea în care se află el acum - s-a auzit uşa unui şifonier - şi o altă cameră dispusă de cealaltă parte a holului, căci vocile se aud înăbuşite de acolo. Tot din hol se intră în baie. Scîrțîitul s-a îndepărtat şi a fost înlocuit de lipăitul unor picioare pe gresie. Apoi o altă uşă s-a închis şi s-a auzit apa curgînd la robinet.

Trebuie să te grăbeşti, a intrat la baie. închide capitolul şi caută informații despre mine. Imediat; unde mă ascund ca să nu mă vadă dacă intră în cameră ? Văzînd şi făcînd.

Cu puțin noroc, tu mă găseşti pe mine şi mă pui la locul meu, iar eu te scot de acolo cît ai clipi.

Teodosie cercetează atent suprafața ecranului şi găseşte un pătrățel într-un colț: XVII. Gheridemonul. Asta e. E vorba de mine, sînt eu, gheridemonul. Deschide-l.

Vreau să rămîn aici, spune Teodosie brusc cu voce tare. Unde „aici"? în camera asta. E o opțiune, concede Marele Monstruleț. Deşi, ca să-ți spun drept, mi se pare urît din partea ta să fugi. Gîndeşte-te numai puțin: chiar acum, în acest moment, Pisicîinele Gavril se pregăteşte să

lupte pentru tine. Kaliopi şi Minotaurul Samoil şi-ar da viața pentru tine. Este urît să-i abandonezi. Ar trebui să-i ajuți.

Teodosie se însuflețeşte. De unde ştii că Pisicîinele se pregăteşte să lupte pentru mine ? Poți să-l vezi ? Bănuiesc, nu ştiu precis. Dar, după cîte a făcut, nu văd de ce acum

ar face altceva. Teodosie se aşază dezamăgit pe scaun: am crezut că ştii sigur. Cîteodată ştii sigur şi fără să vezi.

Există fiinţe de care eşti legat şi ale căror mişcări sînt extrem de previzibile. într-o ordine a lucrurilor, asta e plicticos. Dintr-un alt punct de vedere însă, este reconfortant să ştii că ai pe cine să te bizui. Şi dacă rămîn aici?

E alegerea ta. Atîta doar că n-ai să-ţi mai vezi prietenii niciodată. Exagerez. Din cînd în cînd, nopţile, mai ales dacă ai să mănînci greu la cină, ai să-i visezi. O să te întîlneşti cu ei în locuri bizare şi destul de înspăimîntătoare, care nu există pe nici o hartă - insule în mijlocul unor lacuri adînci cu apa neagră, păduri luminate razant, apartamente la care vei ajunge pe scări înguste şi întortocheate, săli de aşteptare la dentişti pe care nu-i cunoşti, acoperişurile unor blocuri pline de antene în formă de lighean - şi ai să vorbeşti cu ei, dar, în mod bizar, conversaţiile dintre voi n-or să aibă nici o noimă după ce te trezeşti şi nici măcar în timp ce visezi, pentru că mereu ai să vrei să le spui ceva foarte important, iar ei or să-ţi răspundă aiurea sau or să aibă alte treburi sau va interveni în discuţia voastră cineva străin la care nici nu te aştepţi şi n-ai să reuşeşti să afli niciodată cum le merge cu adevărat în lumea în care i-ai abandonat şi nici ei n-or să poată afla de la tine dacă eşti trist sau vesel sau eşti la ananghie şi prin urmare n-or să ştie cum să te ajute. Iar după ce ai să te trezeşti, amintirea prietenilor tăi o să se estompeze pe măsură ce te îndepărtezi de somn şi o să-ţi rămînă doar o senzaţie vagă şi dureroasă că te-ai întîlnit cu ei. După care ai să vezi anumite lucruri care îţi vor deştepta amintiri, un

195

anumit unghi din care cade lumina, o faţă familiară, şi n-ai să ştii niciodată dacă sînt amintirile unor lucruri trăite sau visate, iar aceasta este îngrozitor şi greu de suportat, ca de altfel orice sentiment care se naşte din vină şi se refugiază în vise. în rest, poţi să n-ai nici o grijă. O să ai o viaţă diurnă fericită plină de împliniri, ai să faci copii şi ai să mori cel mai devreme la şaptezeci de ani, ceea ce, trebuie să recunoşti, se înscrie în zonele superioare ale statisticilor referitoare la durata medie de viaţă. O să fie bine.

Teodosie nu mai aude în mintea lui nici un gînd de-al Marelui Monstruleţ, în schimb simte o suferinţă greu de redat în cuvinte. Ce s-a întîmplat? Ce să-ţi răspund, că nu ştiu nici eu. Simt mereu ca un cuţit răsucindu-mi-se în inimă. Aş da orice să ştiu de ce am fost abandonat de stăpânul meu. Cînd m-a luat de pe raft, după ce m-a învîrtit în mînă, am avut impresia că aud scîrţîitul unei balamale în spatele meu şi o uşă metalică trîntită şi închisă cu zăvor' – de-abia după aia s-a făcut negru. E undeva pe-aproape, pentru că i-am auzit mereu paşii şi l-am auzit tuşind şi strănutînd (a fost răcit, săracul, în zilele astea din urmă) şi l-am auzit cum rupe foliile de paracetamol şi cum bea pastilele cu apă. Se aude şi ţăcănitul tastelor de la computer şi atunci eu îmi dau seama că scrie. Ştii, uneori cred că mă desparte de el un perete foarte subţire. Oh, dacă s-ar gîndi măcar un pic la mine. însă mi-e teamă, după cum văd eu că-mi scad puterile şi după cum se micşorează toate mobilele astea în jurul meu, mi-e teamă, zic, că se gîndeşte la mine din ce în ce mai puţin.

Din baie se aude zgomotul apei trase. Trebuie să te grăbeşti. Nu mai avem mult timp la dispoziţie. Peste vuietul îndepărtat al vasului colector care se umple la loc se aude din nou apa curgînd în chiuvetă.

în lumina roşiatică a asfinţitului care a luat în stăpînire camera, Teodosie se ridică de la masă şi se duce la bibliotecă. Acolo examinează atent milieul gol dintre vaza

195

cu flori de plastic şi delfinul-ceas - şase şi un sfert. Titlurile de pe cotorul cărţilor îi atrag atenţia : un volum ponosit de multe citiri, fără titlu pe copertă, doar cu numele

autorului : Thomas de Quincey, apoi un volum în format de buzunar: ALEXANDRIA, ESOPIA, pe al cărui cotor scrie, în plus, bpt şi, la aceleaşi dimensiuni, GOGOL, MANTAUA.

Pe aceasta din urmă, milieul o atinge cu una din floricelele sale.

Uşa de la baie tocmai s-a deschis. Paşii se apropie de cameră. Teodosie vede cum clanța se lasă în jos şi, grăbit, parcurge camera în diagonală, apoi deschide uşița de metal a sobei. Din cauza curentului de aer, perdeaua se învolburează şi flutură spasmodic în cadrul ferestrei. Luate de vînt, ciornele de pe masă se animă şi ele, saltă uşor, iar scrumul se rostogoleşte afară din scrumieră. Teodosie vîră mîna în sobă şi scoate de acolo un bibelou frumos lustruit din porțelan albastru, reprezentînd un dragon chinezesc cu picioare de leu şi pinteni la călcîie, aşezat pe un soclu aproape cubic. Uşa se deschide pe jumătate, extrem de lent, iar Teodosie împiedică foile de pe masă să-şi ia zborul, aşezînd bibeloul peste ele în chip de prespapier. între pereții ososi ai craniului său răsună urletul victorios al Marelui Monstruleț. Teodosie priveşte spre lustră şi clipeşte rar. Pasta albicioasă cu care pare umplut globul a început să se învîrtească repede. Foarte clar desenate, nările Marelui Monstruleț sînt lipite de sticlă şi palpită.

Dinspre ele înspre Teodosie se delimitează un curent aproape fluid, cu marginile în răsucire, ca un vîrtej sau ca piciorul grațios al unei tornade, şi dinăuntrul vîrtejului Teodosie aruncă o ultimă privire asupra camerei cu vedere spre livadă.

196

Ora 10, sîmbătă, Malul ele sud al Lacului Rece Aştept febril să văd la orizont catargele lui Otto.

M-am postat aici acum un ceas. Vremea e faimoasă, deşi înspre nord se profilează învolburări noroase.

N-am privit niciodată lacul din acest punct. Apa este sărată pe o porțiune de aproximativ patruzeci de metri, iar Curentul Golfului se vede albicios pînă în zare, ca o bandă. La mal se suceşte în cîteva vîrtejuri, după care se întoarce, urmînd o curbă amplă şi tot mai apropiată la culoare de restul lacului, către Golful Balenei. încerc să estimez durata, traversării. Cit timp transportoarele se află în apele g6lfului, nu am nici o şansă să le văd apărînd.

După aceea, dacă vremea se menține clară, rămîn nu mai mult de două ceasuri. Ce timp scurt mai au de trăit aceste meleaguri! Mă uit la plaiurile din spatele meu şi mă minunez de frumusețea lor.

Vîntul de-abia adie şi mişcă firele înalte de iarbă.

Apa lacului clipoceşte la picioarele mele. Mi-aş dori o cît de mică înzestrare literară, care să-mi îngăduie să descriu frumusețile acestui peisaj şi să le conserv astfel. în aer se aude bîzîit de insecte.

Ora 11.20

Dacă pînă acum patruzeci de minute nu s-a înfîmplat nimic notabil, dintr-odată lucrurile s-au precipitat, în timp ce-mi întindeam gîtul ca să văd mai bine dacă nu cumva apare în larg flota lui Otto (nu se vede nici acum, cînd scriu aceste rînduri), mi-au atras atenția, nu departe de mal, cîteva mişcări

întunecate în apa verde a lacului. La început nu mi-am dat bine seama ce reprezintă, dar, prudent, m-am tras îndărăt, la adăpostul unor arbuşti. Şi atunci am asistat la o desfăşurare de forțe la care ar fi trebuit să mă aştept, dar care îmi scăpase total din vedere. Cumva, în mintea mea, pentru că am văzut ieri oşteni de-ai Somnului Protector pe celălalt mal, pregătind transportoarele, mă aşteptam ca armatele peştilor să fie şi ele pe

vase. Evident că lucrurile nu stau aşa, în mod elementar, pentru că Somnului îi este mai la îndemînă să-şi scoată armatele echipate de luptă direct din lac, pe malul acesta. Mai întîi, din ascunzişul meu am văzut un şir lung de genişti în acvarii de sticlă gri, în acord cu terenul pe care aveau să-şi desfăşoare activitatea. Au ieşit din apă pe picioarele scurte cu articulații de cauciuc şi, cu nasurile în pămînt, au început să verifice dacă locul debarcării este curat. Cordonul de inspecție se întindea pe aproape o jumătate de kilometru (sper că apreciez bine numerele şi distanțele). în urma lor au apărut, în plutoane de cîte opt, fiecare cu comandantul său, infanteriştii, uşor de identificat după sticla verde a acvariilor şi după faptul că articulațiile membrelor sînt vopsite în argintiu-lunar. Au făcut cîțiva paşi pe mal, apoi s-au grupat mult mai în față, aproape de locul în care stăteam pitit, pentru a face loc toboşarilor, scoicarilor şi purtătorilor de stindard. Din cauza acvariilor cilindrice, foarte aproape de forma corpului peştilor conținuți în ele, detaşamentele de muzicanți nu ocupă mult loc în teren.

N-am reuşit să-i număr, dar mi s-a părea că nu sînt din cale-afară de mulți. Şi, deodată, grosul armatei, în flancuri groase de cîte cinci rînduri şi lungi cît cuprinde - arbaletieri ferecați în sticlă blindată cu

197

197

plasă de sîrmă, halebardieri portocalii cu coifuri şi scut şi sulițaşi în acvarii cu colțuri -, a ieşit din lac învolburînd apa şi transformînd-o, sub tropotele picioarelor, într-un amestec mişcător de noroi şi stropi şi zloată. Cel mai spectaculos au apărut din apă catapultele, patru la număr, cu cupele destinse şi ținute-n loc de curele. La fiecare catapultă împing patru servanți. Lucru bizar, n-am văzut nici un fel de transport de muniție pentru catapulte. în urma lor, a apărut Somnul Protector, purtat într-o lectică de campanie de şase cărători, şi nu de patru, cum îi stă în obicei, de unde se vede totuşi că viteza de deplasare în retragere îl preocupă. în definitiv are şi de ce se teme. îmi doresc nespus să pun mîna pe el şi poate că am să şi reuşesc. Cei şase membri ai gărzii lui speciale poartă un costum neobişnuit: sînt închişi într-un fel de acvarii cilindrice, deasupra cu capac alb, bulonat, ceea ce îi face să semene cu macroul în saramură din alimentară. Ariergarda Somnului este neimportantă ca dimensiuni: 24 (douăzeci şi patru) de luptători de elită, înarmați cu paloş şi arbaletă, stau cu spatele către mine şi cu privirile ațintite spre lac. Somnul însuşi s-a întors cu spatele la oştire şi aşteaptă, cum aştept şi eu, să vadă sosind transportoarele lui Otto. Oştenii, cu excepția comandanților de plutoane şi a Somnului Protector, nu au pîlnii acustice, din care pricină pe mal domneşte o tăcere nefirească. Dacă n-ar fi în continuare vîntul care să facă să foşnească frunzele arbustului după care stau ascuns, aş putea să cred că am asurzit.

Ora 11.40

Au apărut în depărtare catargele, iar eu m-am tras mai în spate tîrîş cel puțin o sută de metri, silit de

197

197

manevrele pe care trupele de uscat ale Somnului Protector le-au făcut la rîndul lor. Somnul a împrejmuit cu soldați zona de acostare şi a delimitat un fel de coridor pentru ca maşinăriile lui Otto să aibă pe unde degaja. Bănuiesc că la asta serveşte. Fostul meu punct de observație a intrat acum sub acoperire inamică. însă şi din noul meu punct pot observa la fel de bine flota lui Otto. Este mică, din cauza distanței, şi de aceea nu foarte impresionantă. însă ştiu foarte bine că, în două ceasuri cel mult, armele aduse de ea vor semăna nenorocirea peste aceste paşnice ținuturi.

Ora 12.05

După ce timp de zece minute vasele care compun flota s-au mărit constant (şi s-au mărit atît de mult, încît au devenit vizibile anumite detalii ale lor, cum ar fi plasele laterale în care fac furnicile măsurători şi steguleţul bleu din catarg), de un sfert de ceas par să se fi oprit pe loc, iar unele din ele au urcat steagul roşu. Oare asta să însemne avarie? Disting pe puntea şlepului-amiral, primul în ordine cum privesc eu, o oarecare agitaţie. Observaţiile mele sînt împărtăşite şi de peştii de pe ţărm, care schimbă unul cu celălalt priviri. Somnul Protector şi-a luat o mină îngrijorată şi i-a pus pe cărători să-l plimbe la stînga şi la dreapta.

Cerul nu mai este senin ca acum cîteva ore. Deasupra mea sînt cîţiva nori repede mişcători, însă malul opus al lacului este probabil deja în umbră din pricina stratului gros care astupă soarele.

Ora 12.10

Este greu de spus ce s-a întîmplat acolo în larg. La început mi s-a părut că şlepurile s-au împuţinat, dar putea fi doar o iluzie optică. Cerul e oricum întunecat, cred că vine mare furtună din nord. Ceva mai tîrziu a venit confirmarea bănuielilor mele. Din apă a ieşit un peşte-mesager şi, cu o faţă speriată, i-a comunicat la ureche Somnului Protector un lucru care pe acesta l-a făcut să urle dezarticulat ca o fiară. După ce s-a mai calmat, Somnul s-a întors spre oştenii săi şi le-a ordonat să desfacă formaţia pregătită pentru acostare. L-am auzit cerînd comandanţilor de plutoane situaţia hranei şi a muniţiei şi trimiţînd apoi un detaşament înapoi în lac pentru a aduce noi provizii. După toate aparenţele, Somnul se aşteaptă acum la un război de uzură sau la un asediu. Aş fi curios să ştiu de ce.

Ora 13.20

în afara unui strat gros de nori care întunecă malul din sud şi anunţă ploaie, nici o schimbare nu s-a petrecut în situaţia frontului. Cu steagurile roşii pe catarg, navele lui Otto se apropie de ţărm. Sînt cinci la număr, din zece cîte am văzut eu ieri în golf, plus şlepul-amiral, şi sînt pline cu soldaţi de ambele soiuri: şi din armata furnicilor, şi din trupele de halebardieri ale lui Otto. Curentul Golfului a încetat să mai fie vizibil, redevenind verde ca întotdeauna, ceea ce înseamnă că şi-a pierdut orice salinitate.

Nu-mi explic din ce motive s-au întîmplat toate acestea, dar sînt spre norocul meu. Pe punţile vaselor nu văd maşinile de luptă. Aceasta înseamnă că, pentru a pluti, Otto a fost silit să le arunce în apă.

Voi aştepta debarcarea efectivă pentru a vedea dacă nu sînt modificări în planul de atac, dată fiind noua situaţie, înainte de a mă deplasa spre joncţiunea dintre ciupercărie şi căpşunărie.

Ora 17.00, Valea Căpercilor

Norii au acoperit tot orizontul vizibil. Se pregăteşte de ploaie. Lumina a scăzut şi ea considerabil. Mi-am instalat tabăra la baza Zidului. Acesta este fisurat masiv, în forma literei V, pînă la aproape un stat de om de pămînt. Pot privi prin crăpătură la Valea Căpercilor, care mi se întinde la picioare. Practic, nici o mişcare a adversarilor nu are cum să-mi scape. Locul este un excelent punct de observaţie şi un bun punct pentru o ambuscadă. Deocamdată, oştirile reunite ale Somnului şi ale lui Otto nu se văd la capătul văii, însă avangarda ar trebui să apară cam într-un sfert de ceas, după calculele mele, dat fiind intervalul de timp cu care i-am devansat, abandonîndu-i la malul lacului şi judecînd după încetineala cu care se mişcă trupele. Otto a reuşit să salveze un hidrocon, chiar pe şlepul-amiral, mutînd toţi soldaţii şi tot personalul de bord pe celelalte şlepuri. în plus, nu

are decît sprijinul Furnicilor Vinete, cele Verzi refuzînd în ultima clipă să mai ia parte la campanie. Am să consemnez mai jos şi în ce împrejurări. Oricum, grosul ameninţării a trecut, în paranteză fie spus, ştiu că istoria nu consemnează asemenea amănunte, dar nu pot să nu descriu aici, asistînd eu la debarcare, cele întîmplate între Otto şi Somnul Protector. Acesta din urmă şi-a luat un aer dispreţuitor, cu ochii mici, şi, după ce Otto a pus piciorul pe uscat, l-a întrebat unde sînt maşinăriile, după care a început să rîdă. Lui Otto parcă i-a răsucit cineva un cuţit în inimă: a alergat cu picioarele pînă la genunchi în apă şi, cînd a ajuns lîngâ acvariul Somnului, a scos pe neaşteptate sabia de la şold şi a lovit. Sabia s-a rupt în armătura acvariului şi peştele i-a arătat lui Otto limba. Aceasta înseamnă să nu ai forţă şi să ai o armă proastă.

Dacă loveam eu, cu săbiuţa, acvariul lui Oliviu se fisura, cel puţin. Mă rog. Cărătorii Somnului au sărit asupra unor halebardieri din Ottoburg, care se pregăteau să-şi susţină stăpînul. în cîteva clipe, pe ţărm s-a iscat o mare încăierare, care ar fi devenit sîngeroasă dacă Somnul nu şi-ar fi ridicat glasul asupra tuturor. După ce s-a restabilit oarecum ordinea, Otto l-a acuzat pe Oliviu de trădare, ţinîndu-l ascuns pe Teodosie fără ştiinţa lui şi ucigîndu-l el pe Guvernatorul de Filiaşi, ceea ce a dus la retragerea spijinului Furnicilor Verzi pentru această campanie, într-adevăr, uitîndu-mă eu atunci mai bine pe ţărm, nu am văzut decît efectivele militare ale Furnicilor Vinete, în haine de paradă. Somnul s-a scuzat şi i-a prezentat lui Otto realitatea în goliciunea ei indecentă : şi el, şi Otto şi-au pierdut atuurile: lui Otto i s-au scufundat corăbiile, iar el, Somnul, l-a pierdut pe Teodosie în favoarea Marelui Monstruleţ. Ceea ce, pînă la urmă, echivalează cu o scoatere a lui Teodosie din calcule. încerc să cred că cele spuse de Somn în legătură cu Teodosie nu sînt adevărate şi că Teodosie nu a intrat în stăpînirea Marelui Monstnileţ, pentru că asta înseamnă că a murit. Mai curînd îmi imaginez că acesta este un nou subterfugiu de-al lui Oliviu ca să-l ţină în continuare pe Teodosie pentru sine. O altă ciudată răsturnare de situaţie este că Otto, mai calm, s-a sfătuit cu Somnul să atace totuşi la Valea Căpercilor, acum că forţele lor sînt slăbite în urma traversării cu ghinion.

Am avut de două ori noroc cu scufundarea: Otto plănuise aşadar să atace totuşi Zidul la Bucureşti şi probabil că, dacă vasele lui ar fi ajuns nevătămate la ţărm, ar fi făcut-o, în timp ce eu, ştiind vechile lui planuri, l-aş fi aşteptat ca prostul aici. Au vorbit apoi despre Căciulata. Somnul a spus că nu mai e

vreme să trimită să-l încunoştinţeze de noua schimbare a planurilor şi că vor lupta fără el. Otto a devenit din nou nervos şi a spus că l-a plătit cu bani grei pe general să lupte de partea lui, iar acesta a luat banii. înseamnă că a aruncat banii în vînt. Nu mai înţeleg nimic. în cazul în care Căciulata a acceptat banii, dar nu cunoaşte noua întorsătură a lucrurilor, înseamnă că trebuia, conform planului iniţial, să-l găsesc în faţa zidurilor capitalei. Dar nu era acolo, în fine, toate acestea se vor dezlega curînd. Oricum, vestea cu Teodosie ajuns în puterea Marelui Monstruleţ, chiar dacă bănuiesc că e o minciună, m-a întors pe dos şi m-a demoralizat, iar dacă sentimentele mele nu transpar în rîndurile cu care acopăr foile acestui carnet, aceasta se explică prin lipsa mea totală de aplecare către scris. Oh, cît de mult mi-aş dori să am alături de mine un cronicar care să cînte aşa cum se cuvine sîngeroasa luptă ce-o să fie, să plîngă cu lacrimi amare lîngă trupurile celor morţi şi să zugrăvească în culori plumburii ca cerul de deasupra spaima şi groaza şi speranţa şi deznădejdea care-mi înfioară acum sufletul.

XVIII. Lupta pentru Zid

Spre ceasurile cinci şi douăzeci, pămîntul se întunecă, nouri lungi se lăsară pe şes, tunetul bubui undeva foarte aproape şi Zidul se cutremură, intrînd în rezonanță. Pisicîinele scuturară bucățile de tencuială căzute pe pagini. Nu se mai vedea mare lucru. închise agenda şi o băgă sub surtuc. încalecă şaua spărturii. Peste Valea Căpercilor coborîse un întuneric nefiresc. Aerul era închis la culoare, iarba şi tufele se desenau albe, aproape fluorescente, ca într-un negativ fotografic. Mirosea sec a pilitură de fier.

Dinspre nord-est se scurseră în depresiune două companii de soldați. Purtau căştile rotunde ale gărzilor bucureştene, iar în fruntea lor, călare, înainta generalul Marin Căciulata.

– Stai! comandă el şi descăleca.

Simultan cu piciorul pus de general pe iarba din Valea Căpercilor, un fulger se arcui din cer şi lovi pămîntul la cîteva sute de metri înspre est. Se auzi un foşnet uriaş, ca şi cum tot aerul respirabil ar fi fost supt printr-un tub.

Căciulata rămase cu al doilea picior în scară şi strînse puternic calul de zăbală, aşteptînd.

Cu mîinile pe urechi, Pisicîinele sări din spărtură şi alergă pe lîngă Zid aplecat de spate. Tunetul fu atît de puternic, încît îl sili să se culce cu burta pe iarbă.

Căciulata lăsă şi celălalt picior şi slăbi hățul. I s-a părut lui sau a auzit mişcare lîngă Zid? Calul necheză sfîşietor.

– Pe loc repaus, ordonă generalul cu glas mic.

200

Nechezatul se auzi pînă departe, în josul văii, iar apa din acvariile peştilor, care de-abia îşi potolise încrețiturile de după bubuitul tunetului, acum se mai ondulă o dată, uşor.

– Pregătiți-vă să întîmpinați rezistență, zise Somnul Protector.

Armatele reunite se opriră şi se repoziționară în teren.

– Halebardierii să treacă în față, arbaletierii şi arcaşii în spate. Desfăşurați-vă.

Otto scoase capul pe turela hidroconului.

– S-a auzit un cal nechezînd dinspre Valea Căpercilor, lămuri în şoaptă Majordomul.

Otto îşi aținti ochii către panta urcătoare care-i aştepta după ultimele pîlcuri de arbuşti. Coama Zidului se vedea neclar şi părea de culoare verde.

– Continuați să remorcați.

Capacul turelei se lăsă în jos. Douăzeci de halebardieri se opintiră şi repuseră, cu muşchii lor, hidroconul în mişcare.

– Aveți măntăile dă ploaie în raniță? îşi chestiona Căciulata trupele. Puneți-le pă voi. Acuş o să înceapă să toarne cu găleata. Ce vreme, se mai miră el şi-şi frecă mîinile ca să prindă un pic de chef de viață.

Silueta lui Căciulata se desena clar în lumina fosforescentă din cauza vipuştilor de la pantaloni şi a ceaprazurilor tunicii. Cucul de la şapcă strălucea ca o nestemată.

– Puteți să vă aşezați şi să desfaceți conservele, cine are chef să mănînce.

Soldații mpseră rîndurile şi rînduiră arbaletele deoparte, în stivă. Apoi se aşezară pe iarba rece şi deschiseră sufertaşele.

– Nu e tocmai picnic, rîse Căciulata.

Pisicîinele se ridică din iarba prin care se tîrîse, luă arbaleta care stătea cel mai deasupra în morman, îi verifică

200

Răzvan Raduteseli

dintr-o ochire struna, o armă şi, de la zece paşi de Căciulata, trase.

Generalul se lăsă pe spate şi, cu mîinile în arcuire, încercă să-şi prindă partea dorsală a pulpei, sub fesă, nu reuşi şi căzu cu ceafa de pămînt. Curios, în ciuda izbiturii, şapca îi rămase bine înfiptă pe cap. Gavril examina nemulţumit arma, întinse din nou struna, puse un bolţ în căuş şi ridică piedica. în tot acest timp, înainta trei metri.

Fulgerul lumină valea atît de energic şi atît de aproape, încît detaliile clarificate într-o fracţiune de secundă rămaseră imprimate pe retinele soldaţilor şi se stinseră tîrziu, ca filamentele incandescente ale becurilor: Căciulata, ridicîndu-se de jos, cu sprijin pe piciorul stîng - mîinile caută febril tocul revolverului ; Pisicîinele la doi paşi de el, ridicînd arbaleta şi ţintind înspre frunte - arătătorul se stringe constant pe trăgaci ; reflexia alb-verzuie a cîmpiei în sticla alb-verzuie de acvariu - în spate, jos, la baza depresiunii.*'

Aerul se supse din nou în urma fulgerului şi lăsă cîmpia goală de orice sunet. Căciulata începu să ţipe surd de durere, îşi duse mîna stînga la piciorul rănit şi cu degetele de la dreapta desfăcu anevoie nasturele de la portarm. în tot acest timp se uită ţintă în gura arbaletei şi răcni fără folos, căci glasul lui părea înăbuşit cu vată. Tunetul se născu de undeva din pămînt, învălui oameni, şi peşti, şi furnici, şi arme, se căscă peste Zid şi zdruncină hidroconul. Otto deşurubă repede capacul.

– Lasă-l, spuse Pisicîinele, şi generalul Marin Căciulata depărta mîna de tocul pistolului. Apucase doar să deschidă nasturele. Oşteni, strigă Pisicîinele peste umăr. Omul acesta e un vierme. L-a vîndut pe Teodosie lui Otto şi m-a vîndut şi pe mine. Nu mai e comandantul vostru. îmi pare rău, zise el spre general. N-am vrut să te rănesc. Am vrut să nimeresc în ţeastă. Se pare că ai zile.

201

Soldaţii se balansau de pe-un picior pe celălalt. Un vînt subţire şi scurt clătină firele înalte de iarbă.

– Avem oştiri în faţă, raportă un ofiţer Somnului Protector. Incordîndu-şi privirea, Somnul văzu la temelia Zidului o masă de mogîldeţe. în zona capului acestor mogîldeţe luceau din cînd în cînd căştile rotunde.

– Avem oştiri în faţă, murmură Somnul.

Otto lipi binoclul de ochi.

– Nu se vede prea bine, spuse el.

– Ai scos capacele? întrebă Somnul, apoi, văzînd că Otto, din reflex, cercetează fundul binoclului, începu să rîdă.

– Dacă-ţi mai baţi joc de mine, te ucid, spuse Otto sec şi duse din nou binoclul la ochi. Sînt armatele generalului Căciulata. Mi se pare că-l văd şi pe general. Mai repede, marş.

– Minte, gemu Căciulata. Oştenii mei, minte. Nu v-am adus aici ca să apărăm capitala? Nu v-am instruit eu cu asprime, dar cu dragoste, ca să daţi în sfirşit piept cu duşmanul ?

Pisicîinele lăsă arbaleta cu vîrful în jos şi îl privi pe Căciulata în ochi.

– Eu spun despre tine că eşti un trădător şi pot dovedi.

Tu ce-ai de spus despre mine?

Văzînd că soldaţii înclină mai curînd către Pisicîine, Căciulata prinse aripi şi încercă chiar să se plimbe prin faţa lor, dar rana din pulpă îl opri.

– Nu are nici o importanţă ce-am eu dă spus. Sînt comandantul armatei şi misiunea mea este să dau piept cu Otto. Şi pentru că asta e misiunea mea, chiar asta vom face.

Soldaţii se însufleţiră.

– De ce nu eşti atunci la porţile capitalei, unde atacă duşmanul acum? întrebă Pisicîinele Gavril.

– Pentru că duşmanul va ataca aici, răspunse Căciulata, privindu-l cu sfruntare.

– Adevărat, zîmbi Pisicîinele. Priveşte. Poţi avea chiar o lămurire cu Otto.

Armatele reunite urcau panta în grabă. Se opriră la jumătatea ei şi se răsfirară în adîncime şi în lăţime. Avangarda se despică zăngănind pentru a lăsa drum liber hidroconului lui Otto. Acesta porni motorul şi, pentru prima dată de cînd se lăsase întunecimea peste Valea Căpercilor, un sunet se auzi continuu şi clar.

Otto lăsă motorul la mic şi ieşi pe jumătate prin turelă, fă cînd cu mîna.

– Generale, tu eşti?

Căciulata se întoarse către vale cu faţa în momentul în care auzi zgomotul motorului, îl privi încordat pe Otto cum iese din maşinărie şi, cînd acesta vorbi, strînse cu putere din pleoape.

– Răspunde-i, îl îndemnă Pisicîinele, lipindu-i arbaleta de frunte.

– Ce-i cu'tine aici, generale ? Ne-am speriat. Am crezut că avem inamici în faţă. Comandă-ţi trupele spre noi.

Un nor se rarefie pe cer şi lumina ceva mai crescută îi învălui pe oştenii din spatele Pisicîinelui. Apoi totul îngheţă la loc, în acelaşi contrast de placă fotografică.

– Soldaţi, spuse Căciulata cu glas puternic, întorcîndu-se cu spatele la Otto.

Tăcu mai mult de un minut.

– Poţi să te duci unde vrei, vorbi Pisicîinele. La ei – şi arătă cu mîna spre acvariile cu peşti îngrămădite în vale sau aiurea. Soldaţii îl priviră o vreme prostiţi pe Căciulata, apoi cîţiva dintre ei apucară arbalete din stive.

Somnul se foi în acvariu. întunericul îl neliniştea.

– Nu ţi se pare că e cineva lîngă generalul Căciulata ?

îl întrebă el pe Majordom.

– Mărite Somn Protector, îl pot ruga pe stăpînul meu să cerceteze prin binoclu.

Căciulata se îndepărtă şchiopătînd doi paşi, îmbrăţişa cîmpul de luptă cu privirea şi scoase fulgerător pistolul de la şold. Cîţiva soldaţi se lăsară pe vine.

– Ne vedem pă lumea ceilantă, zise generalul şi îşi vîrî pistolul mai mult de jumătate în gură. Mai întîi îi zbură şapca din cap şi fundul ei se văzu luminat de flăcările împuşcăturii. Apoi îi zbură braţul din recul şi pe urmă pistolul din mînă. La sfîrşit de tot, căzu însuşi generalul Marin Căciulata, cu genunchii moi.

Pisicîinele ridică pistolul de jos, îl întoarse pe general într-o rînă ca să-i scoată mîna de pe mîneca tunicii, îl răsuci pe partea cealaltă (un fulger căzu la orizont şi Pisicîinelui îi trecu prin cap că dacă acesta ar fi blîţul unei poze, atunci el ar apărea surprins în postura de jefuitor de cadavre, iar tunetul urmă fără pauză imediat după fulger), îmbrăcă tunica, o îmbumbă şi crăcăna autoritar picioarele:

– Otto! strigă el spre vale. Oliviu! Sînt eu, Gavril.

Generalul Marin Căciulata s-a sinucis.

O săgeată scăpată din arc vîjîi prin aer şi se înfipse la poalele Zidului.

– Nu trage nimeni, urlă Otto. Ce doreşti, Gavril?

– Doresc să pieriţi cu toţii de mîna mea, strigă Pisicîinele.

– Atunci vino şi ia-l, răspunse mîndru Otto, după care se gîndi puţin şi i se adresă Somnului Protector: negociază tu cu el, eu nu sînt în apele mele.

– Gavril, se ridică din vale vocea mieroasă a Somnului.

Ai ceva de negociat cu noi? Spune.

– Companii, drepți, comandă Pisicîinele, întorcîndu-se către oştire.

– Ce face ? întrebă Otto.

Soldații se supuseră fără crîcnire.

– Companii, apucaaați arm'. La piciooor arm'.

– Batalioane, drepți, răcni Somnul Protector. Peştii se sumețiră în acvariile lor, articulațiile pocniră, halebardele se înfipseră cu coada în pămînt.

203

– Companii, pe un singur rînd încolonaaaarea. Spre Zid, marş.

– Batalioane, pentru luptă, luat', strigă Otto şi se lăsă repede la adăpostul capacului turelei.

– Gavril, țipă Somnul, urmărind cu coada ochiului cum arbaletierii săi îşi încarcă arbaletele. Gavril, să discutăm.

– Dacă nu vrea să discutăm, să nu discutăm, se auzi vocea înfundată a lui Otto din interiorul hidroconului. De ce să ne rugăm de el?

– Gavril, insistă Somnul, o vorbă.

Trăsnetul căzu fără veste în vale şi aprinse metri întregi de tufe dintre cele care mărgineau cîmpul spre vest. La lumina focului, umbrele celor două oştiri tremurară nehotărît pe deasupra ierbii - multe, în cazul peştilor şi al furnicilor, una singură pentru armata Pisicîinelui, grupată acum ca o lamă perpendiculară pe Zid. Somnul înțelese mişcarea adversarului său, se sperie şi ordonă regruparea.

Din pozițiile lor, peştii se deplasară greoi, încercînd să se apropie unii de alții.

Comenzile lui Gavril fură parțial înghițite de tunet:

– 'arm. Ochiți. Foc.

Două sute de bolțuri de metal parcurseră în zbor distanța şi izbiră armatele lui Otto şi ale Somnului în toată desfăşurarea lor impresionantă. Se ridică peste vale un vaier prelung, amestecat cu zbierete şi sticlă spartă.

– Foc, ordonă Somnul.

O parte din peştii pregătiți să tragă zăceau prăvăliți printre cioburi sau îşi forțau articulațiile dezafectate ale membrelor. Aceştia erau în mare parte infanterişti din prima linie. Căzuseră lovite-n plin furnici, halebardieri din Ottoburg atinşi de proiectile rătăcite şi cîțiva membri ai ariergărzii, care nu muriseră, ci se treziseră, fiind mai departe, cu sticla la acvariu fisurată. De tras, ochirâ-n plin arcaşii, grupați în două pîlcuri mai spre margini.

– Foc, ordonă Pisicîinele.

203

Oştenii apucară să mai tragă o salvă înainte ca o ploaie de săgeți să se abată peste ei. Dintre cei nimeriți (nu foarte mulți, căci formația de luptă în linie perpendiculară nu le oferea arcaşilor lui Otto o țintă explicită), cîțiva scăpară mulțumită căştilor. Restul căzură, văicărindu-se şi tăvălindu-se prin iarbă. Din vale se auzi din nou zgomot de sticlă spartă şi gîlgîit de apă ce se scurge. Acvariile infanteriştilor se spărgeau la prima lovitură. Cele ale arbaletierilor, armate cu plasă metalică, se fisurau doar, şi peştii alergau spre fundul văii, încercînd să oprească diluviul cu mîinile, aidoma unei puzderii de gravide pe punctul de a pierde apa. Furnicile, lipsite de platoşă, cădeau de îndată ce bucata strunjită de metal le străpungea gîtul sau pieptul.

– Sunați atacul, spuse Otto după ce porni hidroconul.

Vocea lui se pierdu în duruitul de motor şi în aburii benzinei.

– Sunați atacul, strigă Somnul şi făcu semn cărăuşilor săi să-l poarte mai la dreapta pentru a-i face loc lui Otto.

Şi arbaletierii să tragă o dată. De ce nu trag ? Trageți. Foc!

Pisicîinele scoase săbiuța din pantaloni şi o ridică în aer.

– Companii, drepți. La stînga în coloană, fuga marş!

Țineți paralel cu Zidul.

începu el însuşi să alerge pe lîngă soldați, privind simultan la desfăşurarea forțelor duşmane. O ploaie de bolțuri căzu grupat în spate, chiar pe locul în care stătuseră companiile bucureştene. Altele izbiră Zidul mai aproape şi loviră trupele din ricoşeu. Vreo cincisprezece soldați încetară alergarea şi se prăbuşiră cu nasurile în țarină.

Cîțiva aveau mantalele sfîşiate la spate şi vertebrele la vedere.

– Regruparea cu bază la mine, ordonă Gavril, gîfîind de emoție.

O nouă salvă din vale se abătu asupra Pisicîinelui, cu pierderi multe.

204

– Nu sta, soldat, aleargă, spuse el. Nu te uita în urmă.

Fără veste începu să plouă, dar nu grindină şi nici

torent, aşa cum se-aşteptase toată lumea, ci mic, mocnit şi mocăneşte. Lumina se împuținа încă mai tare, dar prin dispersia ei în picăturile de ploaie obiectele şi ființele îşi redobîndiră culorile lor naturale, iar Zidul, din fals verzui-fluorescent, se făcu portocaliu la loc.

De jos de tot se auzi răpăit de tobe şi țipăt de chimvale.

Apoi muzicanții-peşti suflară în scoicile lor rotite peste umăr şi peste cîmpul de bătaie se auzi un muget înfiorător, care le ridică tuturor chica în cap. Plafonul jos de nori, ca o cupolă, întoarse mugetul spre cîmp.

– Cu cîntec, marş, comandă Somnul Protector.

Cîteva plutoane de infanterişti urcaseră deja panta şi se

pregăteau acum să-i taie drumul lui Gavril. Sucindu-şi greu şenilele, hidroconul era încă departe, dar făcea un zgomot asurzitor.

Peste dealuri

ta-ram

înalte

ta-ram

ca brazii

– Să nu-i lăsați să se refugieze după Zid, țipă Somnul.

Spărtura se căsca întunecată la stînga Pisicîinelui, care

îşi devansase mult soldații.

ram-ta-ra-ram

Peste ierburi de rododendron

ta-ram.

trec oştenii

Opt infanterişti aşteptau gîfîind şi clătinîndu-se în fața lui Gavril (urcuşul nu le făcuse nici o plăcere), iar grosul

204

încă se chinuia cu panta. Infanteriştii sprijineau arbaletele în piept ca să le-ntindă zgîrciul. Gavril nu-i aşteptă să termine încărcatul.

mîndri ca brazii ram-ta-ram

Scoase pistolul şi ucise patru dintre ei, apoi, pentru că ceilalţi aţintiseră arbaletele asupra lui, se aruncă la pămînt şi ascultă cu urechea lipită de sol tropăitul halebardierilor care mărşăluiau (cu urechea din aer - vîjîitul bolţurilor).

şi mor pîn' la ultimul om ram-ta-ram.

Plonja şi apucă un infanterist de picioare. Acesta îşi pierdu echilibrul şi căzu pe pantă, săltînd aidoma unui zar. Cînd se opri, apa se vărsase deja din acvariu, iar peştele începu să deschidă spasmodic botul.

– Blocaţi Zidul, răcnea cu disperare Somnul Protector.

Să meargă un detaşament de halebardieri într-acolo.

– Companii, drepţi. Pisicîinele comanda şi fugea spre Zid, în timp ce infanteriştii care ajunseseră mai aproape încercau să-l ajungă, cu săbiile scoase şi măcinînd mărunt din picioarele lor scurte. La mine adunarea. Companiile se îmbulziră la crăpătura zidului.

– Urcaţi toţi cît mai repede. Ultimul pluton şi cu mine asigurăm spatele, decise Pisicîinele. încărcaţi arbaletele. Foc.

O linie de infanterişti în acvarii fu culcată la pămînt de salvă, cu zgomot de cioburi. Din linia de halebardieri de Ottoburg rămaseră suficienţi valizi cît să se repeadă la asalt.

205

– La asalt, strigară halebardierii şi năvăliră cu halebardele-nainte.

– Atac om la om. Scoateţi săbiile. Pisicîinele o flutură pe-a lui în aer drept exemplu, dar, din cauza întunericului gros şi-a fumului ce se rostogolea în valuri de la tufele aprinse, săbiuţa nu luci.

Cînd încleştarea era-n toi, pe culme îşi făcură apariţia două plutoane de Furnici Vinete, înveşmîntate-n uniforme de paradă, cu bumbi îmblăniţi şi pene în jurul gulerelor.

Retezînd cu sabia un halebardier în două şi vărsînd unui al doilea maţele afară, Pisicîinele îşi făcu loc şi se pregăti să le atace. Spre marea lui surpriză, furnicile se prăbuşiră singure, epuizate după urcuş. Ar fi avut oarecari şanse să-şi revină mai tîrziu dacă în urma lor n-ar fi răsărit hidroconul gonflabil, care le storci sub şenile. La vederea botului său plin de ţevi şi a tunului principal, Gavril răcni ca leul de groază, de întărîtare, de furie, de disperare, şi răcnetul lui acoperi o clipă orice zgomot, se izbi de plafonul de nori, luă cu sine mugetul scoicilor, îl purtă spre vale şi îl înfundă suflătorilor în gît.

– E strigătul de lupt-al Pisicîinelui, comentă unul dintre suflători, lăsînd scoica de la buze.

Gavril privi în spate. O mînă de soldaţi erau încă pe Zid şi săreau dincolo, alţii - puţini - luptau cu halebardierii, iar din flancuri, pe lîngă peretele de piatră, se apropiau cîntînd vreo cincizeci de sulițaşi de-ai Somnului Protector. Sînt pierdut, îşi spuse Pisicîinele, am calculat prost. N-o să apuc să trec niciodată toţi soldaţii dincolo.

O săgeată îi vîjîi pe la urechi. Ăştia de unde mai trag?

– Mai repede, săriţi mai repede, strigă el către oşteni.

Soldaţii cocoţaţi în spărtura Zidului aveau arbaletele

încărcate. Scoaseră capetele afară, ochiră şi traseră în peştii sulițaşi care veneau din flanc.

– Nu mai trageţi, săriţi mai repede dincolo, gîfîi Pisicîinele în timp ce învîrtea săbiuţa în faţa lui ca să ţină la

205

distanţa un sulițaş îndrăzneţ. Cînd morişca pe care o vedea în faţă îi captură sulițaşului privirea, Gavril îi reteză scurt capul, apoi, dintr-un salt, se sui pe scăriţa

hidroconului mişcare înţeleaptă, căci altminteri maşina de asalt l-ar fi călcat. Otto auzise probabil zgomote pe carcasa vehiculului său, aşa că acum executa viraje strînse, pentru ca inerţia să-l arunce pe-atacator în glod. însă Gavril apucase scara metalică şi nu avea de gînd să-i dea drumul. Ba, mai mult, avansa, cu intenţia vizibilă de a deşuruba turela.

Atîta îndrăzneală îi paraliza pe soldaţii armatelor reunite.

Cei care urcau încă panta se opriră să privească, trăgîndu-şi sufletul. Halebardierii care încercau să-şi facă loc spre fisura din Zid rămaseră cu halebardele în aer. Şi chiar Somnul Protector, din punctul lui ferit de observaţie, îşi muşcă buzele. Se pregătea să dea comandă catapultelor să tragă.

– Doi ani de vacanţă acelui arcaş care-l nimereşte pe Pisicîine, schimbă el planul.

Văzut din josul văii, Pisicîinele era doar o siluetă fragilă, călare pe un monstru de metal ce scotea fum, se sucea în toate părţile şi guiţa amarnic.

Lîngă acvariul Somnului Protector se înfiinţa o furnică, întinse arcul şi ţinti. Săgeata dispăru în masa de nori joşi, apoi reapăru în dreptul Zidului şi căzu în acvariul unui infanterist. Cum infanteriştii nu aveau tuburi acustice în dotare, din acvariu nu se auzi nici un geamăt, în schimb genunchii peştelui se înmuiară şi cubul plin cu apă atinse cu baza pămîntul.

Gavril se ţinea cu stînga de scăriţă (picioarele îi fluturau în toate părţile), iar cu dreapta deşuruba încet capacul.

Mîna îi aluneca pe metalul ud de ploaie.

Alt arcaş slobozi săgeata şi de data asta nimeri mult mai aproape. Un suliţaş aflat în preajma hidroconului se prăbuşi străpuns în gît.

Pisicîinele aruncă sub şenile capacul turelei. Maşinăria se opri cu faţa spre fisură şi tunul principal se ridică uşor.

– Acum e momentul, trageţi toţi, comandă Somnul Protector.

– Spuneţi-mi, întrebă Majordomul, nu cumva Pisicîinele Gavril se gîndeşte să-l omoare pe bunul meu stăpîn?

– Nu, dimpotrivă, rînji Somnul.

Săgeţi multe şi dese ca pînza căzură pe culme. Lovit, Gavril scăpă din mînă pistolul (pe care-l scosese cu gînd să tragă la nimereală în cabină), căzu de pe turelă şi văzu cum gura tunului aruncă foc spre Zid. Soldaţii lui, cîţi mai erau acolo, muriră pe loc, într-o mare de moloz, mîini, picioare şi praf. Schijele împroşcate ale proiectilului crestară nenumărate urme în Zid. E gata, îşi spuse Gavril, încercînd să se adune din noroi.

Vîntul aduse de dincolo de Zid adierea unui miros de căpşuni. îşi schimbă apoi direcţia şi veni dinspre sud-est, încărcat de un iz uşor oxidat, acela de ciuperci.

Pisicîinele închise ochii şi se gîndi cu drag la Kaliopi şi la Samoil. S-a sfîrşit. Una dintre săgeţi îi străpunsese braţul stîng, spre umăr. O alta îl lovise în şezut, ridicolă rană pentru aşa viteaz, iar ultimele două îl zgîriaseră pe pulpe.

Asta nu îl împiedică să se tîrască pe cît îl ţineau puterile spre crăpătura Zidului, în timp ce armatele unite aclamau lovitura lui Otto din mii de piepturi. Cu paloşul în dreapta, Gavril străpunse o furnică aflată lîngă Zid, în drumul său.

Se agăţă apoi cu degetele de dărîmături şi se ridică cu greu pînă în şaua crăpăturii. Ţeava tunului îşi ajusta poziţia.

– E gata, spuse Somnul Protector, urmărind fascinat scena.

Pisicîinele se ridică în picioare, îşi înţepeni bine tălpile în moloz şi strigă ca să audă toată lumea:

– Pisica are şapte vieţi şi Pisicîinele trei şi jumătate.

– Cum adică? vru să afle Majordomul.

– Prostii, zise Somnul cu lehamite.

207

Ce se întîmplă în acel moment nu fu clar nimănui, nici măcar Pisicîinelui, care se trezi aruncat de cealaltă parte a Zidului de către o izbitură extrem de puternică în piept.

De fapt, ordinea în care se întîmplară evenimentele scăpă tuturor.

Somnul, de exemplu, auzi în spatele lui un cîntec de luptă extrem de asemănător cu cel pe care îl cîntau peştii ca muzică -, dar cu versurile modificate.

Pe sub dealuri înalte ca brazii, Pe sub ulmi şi stejari de mahon Cresc căpşuni înalte ca brazii Şi lucesc cu luciri de neon Roz.

Ay, ay, ay!

în ariergardă se crea busculadă, se făcură auzite icnete şi împuşcături şi Somnul ceru cărătorilor să-l ducă degrabă într-acolo, dar cu prudență. Din tufele ce mărgineau baza cîmpului țîşneau conuri luminoase. Trupele de elită, cu toate armăturile acvariilor lor, se împuținau văzînd cu ochii. La fiecare peşte căzut sau doar cu acvariul hemoragie, din tufe se-auzea: „Libertate şi Frățietate". întoreîndu-se cu fața către pantă, ca să dea alarma, Oliviu fu orbit de o lumină uriaşă chiar în dreptul crăpăturii Zidului. Odată cu dispariția ei, pieri şi Pisicîinele din locul expus vederii în care se afla. în schimb, de dincolo de creasta Zidului, se ridica în aer o căpşună înspăimîntătoare, probabil albastră la lumina zilei, dar aproape neagră sub nori şi lucioasă de la ploaie.

Otto, închis în maşinăria lui, înțelese chiar mai puțin.

Ştia doar atît: că pieptul Pisicîinelui Gavril se aña fără putință de tăgadă în vizorul său şi că nu trebuia decît să apese pe trăgaci. în loc de aceasta, se trezi aruncat din scaunul de pilotaj şi dat cu capul de toți pereții. După

207

ce-şi reveni din şoc, scoase cu grijă capul pe turelă şi văzu că o parte din armatele sale aflate în vale fug la deal, în timp ce infanteriştii, halebardierii şi sulițaşii aflați pînă mai adineauri pe culme se rostogolesc pe pantă ca mînați de un mare pericol. Cînd privi în sus, văzu o căpşună imensă zburînd pe deasupra capului său. Dintr-o nacelă de rafie împletită, legată cu ațe de căpşuna plutitoare, se aruncau asupra oştenilor săi proiectile care explodau razant în contact cu solul. Mulți halebardieri şi sulițaşi căzură-n glod, cu picioarele retezate sub genunchi. O parte din ei încercau să se ridice mai întîi şi să calce şi abia apoi urlau.

In vale se suna retragerea. Mugetul scoicilor acoperea jalea de pe cîmp.

– Nu se retrage nimeni, răcni Otto şi glasul său îi făcu pe mulți din cei care încă alergau să se oprească. La mine adunarea. Vă grupați pe armamente. Toată lumea în amplasament de atac. Trebuie să luăm Zidul. Sulițaşi! Loviți-mi montgolfierul acesta pe care scrie MICHELIN mai repede.

Tu, se adresă Otto unui infanterist de-al Somnului, te duci în tabără şi le spui că le ordon tuturor să se grupeze aici cu mine. Unde este hidroconul este şi campamentul general.

Infanteristul coborî panta, mai mult alunecînd pe solul deja clisos de-atîta apă. Părul lui Otto se lipise de frunte şi lucea ca dat cu briantină.

Prin locurile în care sulițele pătrunseseră în înveliş, montgolfierul începu să piardă aer. Kaliopi văzu sub ea o grămadă de soldați din Ottoburg grupați în jurul hidroconului şi aruncă ultimele proiectile asupra lor - nişte căpşuni mici şi negre, cu vîrful luminiscent.

Soldații răcniră de durere şi se prăbuşiră în noroi, ținîndu-se care de burți, care de cioturile genunchilor, iar sucul de căpşună diluat de ploaie se confundă în iarbă cu sîngele de peşte.

Otto ridică pumnul înspre Kaliopi, dispăru în pîntecele maşinăriei, după care Bufnița văzu turela răsucindu-se aproximativ înspre ea şi una din țevi ridicîndu-se sub un

208

unghi amenințător. Speriată, răsuci la maximum de robinetul arzătorului, dar singura reuşită a manevrei fu aceea că balonul încetă să mai coboare. Despre urcat nici nu putea fi vorba. Un jet lung de flăcări lovi baza nacelei şi o aprinse. Kaliopi, aflată oricum nu foarte departe de Zid, schimbă direcția greoiului aparat şi puse cap-compas pe căpşunărie. Otto puse şi el hidroconul în mişcare. Soldații se aruncau în lături din calea şenilelor.

– Pregătiți catapultele, comandă Somnul Protector, şi trageți peste Zid.

– Riscați să-l loviți pe Măritul Otto, spuse Majordomul, iar Somnul se văzu silit să-i dea dreptate.

– La loc comanda, spuse el. Peştii-servanți lăsară curelele la locul lor.

Kaliopi privi speriată peste bord (ținea mîna pavăză ca să nu-şi pîrlească sprîncenele la focul ce ardea sub coş) şi văzu din nou țeava tunului îndreptată asupră-i. în partea cealaltă, Zidul se apropia tot mai mult, dar părea tot mai greu de trecut. înmuiat de tot, balonul se tîra mai mult prin aer, aplecat cu vîrful în direcția de mers. Ca să nu se izbească de Zid, Kaliopi se urcă pe frînghii şi regretă că n-are un couteau suisse asupra ei. Nacela asta ar trebui tăiată. Al doilea jet de flăcări o aprinse de tot. Firele de legătură se carbonizară şi nacela, cu arzător cu tot, se prăbuşi în fața hidroconului lui Otto. Acesta trecu peste ea cu şenilele, se opri şi, uruind din răsputeri, trase un proiectil pe gura tunului cel mare. Montgolfierul înflori în fişii, însă forța impactului o împinse pe Kaliopi peste Zid.

Bufnița zbură cu mare viteză prin aer, agățată practic de un morman de cîrpe flendurite. La puțin timp după aceea, butelia arzătorului explodă sub hidrocon. Otto fu aruncat pe turelă afară - dacă Pisicîinele ar fi lăsat capacul la locul lui, poate că Otto şi-ar fi strivit țeasta - şi căzu lîngă maşinăria în flăcări.

208

– Stingeți focul, strigă el la infanteriştii care săriseră să-l ajute. Se ridică singur de jos. Se clătină. Era ud din creştet pînă-n tălpi, picioarele îi erau arse şi încă fumegau în zona gambelor, vestonul de amiral cu bumbi era plin de noroi, iar din pielea frunții îi lipsea o bucată importantă.

Sub sîngele subțiat de ploaie se dezvelea alb-verzui osul frontal.

– Ce se aude jos în vale ? întrebă Otto.

– Sîntem atacați din spate, Luminăția Ta.

– Mulți?

– Nu ştim. Au flinte şi pistoale.

– Să rămînă patru plutoane mixte să se ocupe de ei.

Restul armatei să vină acum la mine. Nu vreau să mai tragă nimeni aici. Să ne evaluăm pierderile şi să vedem ce şanse avem să cîştigăm. Chemați-l la mine pe Majordomul meu.

Valea Căpercilor sugea încet mulțimile de leşuri în noroi. *'

Otto se aşează direct pe iarbă, cu spatele lipit de Zid.

Ridică glasul ca să se facă auzit de partea cealaltă:

– Pauză.

– Pauză, consimți Pisicîinele cu o voce gîfîită.

Se trezise în brațele Otiliei şi adulmecase fericit mirosul de spirt şi de rivanol îmbibate în bucățile de cîrpâ cu care Fantoma-i ştergea rănile. îşi privise brațul şi văzuse un bandaj alb în locul pe care-l ştia străpuns de săgeată.

Descoperise mai apoi că stătea cu fundul pe o cască, iar ceva mai departe, la adăpostul tencuielii, îi văzuse pe oştenii care reuşiseră să treacă Zidul. Se chirciseră sub mantale şi îşi încărcau arbaletele.

Minotaurul Samoil se plimba nervos pe o distanță scurtă şi, ştiindu-se mare de statură, se apleca ori de cîte ori trecea prin dreptul fisurii ca să nu fie luat la ochi de adversari. Apoi se îndrepta de şale şi continua să se plimbe.

209

– Ne mai trebuie muniție, spusese el.

– Strîngeți morții, ordonă Otto după ce toate trupele din vale se regrupară în jurul hidroconului.

Majordomul scoase un pansament steril şi două sticluțe cu dop evazat dintr-o poşetă de piele şi încercă să-şi facă de lucru pe lîngă stăpînul său.

– Pleacă de aici, îi recomandă Otto nervos.

Ploaia stinsese hidroconul. Şenilele fumegau. La fel fumegau tufişurile din nord-vest. Norii nu se subțiaseră deloc, doar intraseră într-o fierbere lentă şi păreau să se înlocuiască în planuri orizontale unul pe celălalt. Şi picăturile de ploaie se răriseră. Armatele reunite odihnindu-se la rădăcina Zidului, cărătorii cu tărgi ce ridicau cadavrele în vale, hidroconul, Otto şi Somnul păreau personajele unui negativ alb-negru, ca la-nceputul bătăliei.

în fundul văii, păcăniturile de puşcă scăzuseră în intensitate.

– Nu mă aşteptam să fim atacați din două părți, spuse Otto. Şi pînă cînd n-am să aud linişte acolo, nu întreprind nici o acțiune.

– Sînt o mînă de luptători din Frățietate, zise Somnul cu dispreț. îi termină arbaletierii mei într-o clipă.

Cărăuşii descărcau tărgile cu leşuri la vreo patruzeci de paşi mai jos, chiar lîngă locul în care fuseseră înțepenite catapultele.

– Să nu ne pierdem cu firea, mai spuse Somnul Protector. Cu totul - sînt puțini. Au reuşit să treacă cu bine de prima rundă şi, crede-mă, pun reuşita lui Gavril pe seama surprizei. Prea ne aşteptam şi noi să găsim stîna nepăzită.

Otto îşi roase repede două unghii, îi făcu semn Somnului că are ceva de replicat, termină de ros a treia unghie şi îi spuse cu obidă:

– Chiar despre asta e vorba. înțelegi? Te-ai lăudat că ai aranjat totul de aşa natură încît să nu mi se opună nici o rezistență.

209

Răzvan Raduteseli

Somnul ridică din umeri.

– Passons. Cum facem ?

– Să-ți spun eu cum facem. Atacul acesta l-ai comandat tu şi, după cum vezi, s-a terminat prost. Otto arătă cu degetul peste acvariul Somnului la maldărele de fier, cauciuc, sticlă, cîrpe, leşuri de peşti şi furnici din care servanții luau şi încărcau în cupele catapultelor.

– Carne de catapultă, articula Somnul cu scîrbă.

– Atacul care vine îl comand eu şi îți promit că de data asta nu mai scapă. Tu, dacă vrei, n-ai decît să-ți comanzi catapultele. Tragi la comanda mea.

Kaliopi primise îngrijiri serioase. Căzătura fusese brutală şi îi surprinsese pe toţi cei aflaţi de partea aceasta a Zidului. Otilia îl abandonase pe Pisicîine şi o extrăsese pe Bufniţă de sub mormanele de cîrpe tari care alcătuiseră odinioară învelişul montgolfierului. Samoil se repezise şi el într-acolo şi, în loc să dea o mînă de ajutor, începuse să plîngă. Penfr'u că îl găsea deprimant, Otilia îl trimisese să se plimbe. Erau lucruri mai urgente de făcut. Braţul drept al lui Kaliopi atîrna moale din cot şi putea fi mişcat în orice direcţie. Articulaţia cotului era injectată - vînătă ca ficatul de gîscă. Otilia ceruse o arbaletă de la un ostaş, o descărcase de bolţuri şi o lovise de zid pînă cînd se frînsese în surcele. Cu ele şi cu fîşii din pînza balonului legase braţul lui Kaliopi.

Primul gest pe care îl făcu Bufniţa cînd îşi veni în fire fu acela de a duce mîna dreaptă la burtă. Mîna n-o ascultă şi Kaliopi gemu. Se ridică uşor şi se pipăi pe pîntece cu mîna stînga. Samoil se repezi la ea şi vru să o cuprindă în braţe. Kaliopi îl împinse uşor. în capul oaselor deja, continuă să se palpeze, se sculă apoi în picioare, făcu doi paşi, se rezemă de Zid.

– Cred că n-am nimic, spuse ea şi răsuflă uşurată.

Unde e Gavril?

210

Fantoma i-l arată pe Pisicîine întins pe jos. Acesta îi făcu Bufniţei un semn prietenos cu mîna bandajată.

– Cum stăm?

– Ne tragem sufletul, lămuri Minotaurul.

Bufniţa trase cu urechea. De dincolo de Zid se auzeau paşii deşi ai trupelor lui Otto, care probabil se repoziţionau.

– Nu se aude nici o împuşcătură. Samoil, de ce nu se aude nimic în vale ? Unde sînt fraţii mei ?

– Probabil s-au retras.

Bufniţa avea o faţă neliniştită.

– Sau au murit. Trebuie să ştiu.

– Nu văd cum, zise Pisicîinele şi se ridică anevoie de jos. Unde mi-e săbiuţa?

Otilia îi dădu săbiuţa.

– Samoil, zise Bufniţa Kaliopi, cuprinzînd cu braţul sănătos gîtul Minotaurului. Trebuie să te duci la Iorgos şi la Ianis şi să le vii în ajutor. Nu văd, cu toată vitejia lor, cum pot să ţină piept unei armate de elită.

în acel moment, peste vale răsună un foc de armă.

– Trăiesc, fremăta Kaliopi. Du-te, fă asta pentru mine.

Samoil se întoarse către soldaţi cu o faţă decisă.

– Veniţi trei dintre voi, mai odihniţi, cu mine. Trebuie să mă ajutaţi să luăm nişte lucruşoare.

– Unde te duci? vru să ştie Pisicîinele. Nu-mi lua din soldaţi, am nevoie de ei la Zid. Cîţi dintre voi mai puteţi lupta ? întrebă el, întorcîndu-se către resturile celor două detaşamente.

Dintre cei aşezaţi pe iarbă la temelia Zidului, se ridicară mai bine de jumătate - vreo patruzeci de siluete întunecate, cu glugile pe ochi. Cîţiva căzură la loc. Se auziră gemete mici. Pisicîinele trecu prin dreptul lor, şchiopătînd.

Se aplecă spre un ostaş ce respira spasmodic sub manta.

Avea mîinile împreunate deasupra burţii şi încerca, cu degetele răsfirate, să-şi aţină laolaltă intestinele.

211

– Otilia! strigă Pisicîinele. Este rănit. Sînt mulți răniți aici.

– I-am văzut, ce pot să fac?

– Să mergem, decise Minotaurul.

– Explică-mi ce-ai de gînd, îl întoarse Gavril din drum.

– E simplu, zise Minotaurul. Mergem la mine.

în acel moment, fără de veste, se auzi huietul grav al lingurilor de catapultă.

– Se trage, țipă Pisicîinele şi simți cum toate puterile îi revin, ca şi cum bătălia de pînă atunci n-ar fi avut loc niciodată. Ceva din vigoarea lui regăsită li se transmise şi celorlalți. Otilia o trase repede pe Bufniță la adăpostul Zidului, soldații se grupară şi ei cît mai aproape de temelie, iar Minotaurul, urmat de cei trei voluntari, o zbughi în zigzag peste cîmp. Din cer cădeau leşuri de furnici şi cioburi de acvarii sfărîmate. Peşti morți, cu ochii rîncezi, se prăvăleau cu bufnet la pămînt.

– Unde pleci? țipă Gavril în urma lui.

– Lasă-T, îl prinse Kaliopi de mînă. Se duce în labirint să se înarmeze. Trebuia să o facă de la început. Pisicîinele ridică din umeri, treaba voastră, voi ştiți, apoi Minotaurul i se şterse de tot din minte. Otto pornise motorul hidroconului de cealaltă parte a Zidului şi acest sunet îl preocupa mai mult ca orice.

– Companii, la mine. Vă aşezați din doi în doi metri de-a lungul Zidului.

– Să dai la toți cîte-o grenadă, zise Otilia şi îi arătă, în partea în care se tupilase Kaliopi, o ladă acoperită cu pînză de sac.

Gura Pisicîinelui se întinse a zîmbet.

– Veți primi fiecare cîte o grenadă. O folosiți cînd auziți comanda. După care pregătiți-vă să vă retrageți la semnalul meu.

– Vă pregătiți să trageți la semnalul meu, îşi instrui Somnul servanții. Reglați ținta mai aproape. încarcă, nu bulbuca privirea la mine.

Servanții mînuiră repede lopețile şi, cînd o nouă şarjă de cadavre fu gata de lansare, Somnul Protector strigă: „Foc!", iar stîrvurile de oameni, peşte şi furnică, la început grupate, se despărțiră răsucindu-se-n văzduh şi se storciră, după regulile amestecate ale balisticii şi ale statisticii, care pe Zid, care-naintea lui şi care după. De dincolo de Zid se auziră bufnete şi vaiete de scîrbă.

Otto vîrî adînc țepuşa hidroconului în căscătura Zidului.

Armatele înşiruite în flancuri, pe cincisprezece rînduri în adîncime şi pe o lățime de cîte nouăzeci de paşi, aşteptau cu sufletul la gură să vadă maşinăria la lucru. După ce tremură ca să îşi facă loc, țepuşa se opri şi dinăuntrul maşinăriei se auzi un gîlgîit greu şi uleios, urmat de foşnetul şi de aburii unei compresii.

– Acum, se comandă Otto pe sine. împinse de manetă şi ascultă, cu reală plăcere, zgomotul Zidului care plesneşte.

Spărtura se lărgi sub fălcile cu retractor ale țepuşii.

Masiva alcătuire de blocuri de piatră se fisură orizontal, pe o lungime de cîteva zeci de metri. Blocurile dispuse la vîrf se clătinară. Fălcile continuau să se îndepărteze una de cealaltă, vădind pistoanele şi furtunurile cu ulei care le alimentau. Spre marginile noii fisuri, cărămizile îşi făcură loc prin tencuială şi căzură în iarbă. Puținul praf care se ridică fu înghițit de picăturile de ploaie şi se transformă într-o mîzgă portocalie.

– Ajunge, hotărî Otto şi ieşi fericit afară cu capul pe turelă. împingeți Zidul peste ei cu halebardele, oştenii mei.

Din două salturi, Pisicîinele se şi afla călare pe țepuşa hidroconului. Se ridică în picioare, echilibrîndu-se oscilant cu mîinile, ca un acrobat pe sîrmă.

Primul rînd de halebardieri propti halebardele în Zid şi se opinti în ele. Zidul mai pîrîi o dată şi se ondulă uşor pe tot frontul.

212

212

– Aşa, voinicii mei, îi încuraja Otto, încă un sforțament.

La semnalmentul meu.

Mutîndu-şi privirea de la ei, se trezi nas în nas cu Pisicîinele Gavril, cocoțat cu picioarele pe pistonul principal de injecție. Primul lui impuls fu acela de a urla la el să se dea jos de pe hidrocon. Pisicîinele ridică vîjîind săbiuța şi îi retează lui Otto capul din două lovituri, a doua mai precisă şi mai fermă. Jumătate din Otto se scurse înapoi în întunericul maşinăriei. Nici unul dintre soldații înşiruiți în flancuri nu fu atent la scenă.

– Aruncați grenadele.

După ce dădu comanda cu glas de stentor, Gavril făcu o scurtă echilibristică înapoi pe țepuşă, sări în crăpătura Zidului şi de acolo înapoia lui, pe iarbă, unde se zgîi ca prostit la sîngele de pe lamă.

Grenadele săltară peste coama în balans a Zidului şi explodară în rîndurile inamice, împrăştiind în jur prăpăd şi moarte. *"

– Foc, comandă Somnul Protector cu voce egală. Din josul văii, de unde privea el, totul era bine, iar Zidul se apleca sub halebarde.

Din nou stîrvuri de oameni, peşte şi furnică, la început grupate, se împrăştiară răsucindu-se-n văzduh (iar traiectoria lor se estimează, cum se ştie, după regulile amestecate ale balisticii şi ale statisticii).

Cînd Zidul se prăbuşi scrîşnind, nu prinse pe nimeni sub el. Pisicîinele dăduse retragerea, apoi, spre surpriza adversarilor, care salutaseră evenimentul cu aclamații sau bătîndu-şi lăncile de scuturi, strigase furibund:

– La ataaaac!

Şi, ca nişte lei flămînzi, soldații şi Otilia, şi Kaliopi, şi el însuşi, Gavril, Pisicîine, Mare Intendent al Domeniilor Regale şi Comandant Sublim al Ministerului de Război, se repeziră cu săbiile-n mînă în armia duşmană. Şi brațe de furnică, halci de peşte, sticlă, ba chiar şi garnituri de

cauciuc sau table cu buloane, bucăți de suliți frînte, tăişul bont al lamei, coifuri cu pene, scoici - sau mîini de oameni, capete de ştiucă, obleți mărunți înveşmîntați în zale, bețe din cele ce servesc bătutului în tobă, drapele verzi de luptă, o cizmă cu carîmb şi opt conduri, colane, decorații militare, curele, catarame şi ceaprazuri -, acestea toate şi multe altele zburară lung prin aer.

– Nu trageți, urlă Somnul, pradă unui vis rău. Blocați catapultele.

Insă din cupele ce se-arcuiră în distensie, din nou leşuri de oameni, peşte şi furnică, la început grupate, se împrăştiară răsucindu-se-n văzduh şi căzură ca o ploaie, fără alegere, peste măcelul care se învolbura în ruinele Zidului.

Sub lovitura lor, mulți combatanți muriră sau doar căzură, de ambele părți.

Soldații Pisicîinelui, împuținați vizibil, se apărau cum puteau şi băteau în retragere. Pe unul îl tocau mărunt doi sulițaşi, altul căzu strivit între suprafețele dure ale două acvarii, patru muriră demn la datorie, cu sîngele țîşnind pe nas, alți patru se zgîrceau în

bălți, oglindindu-şi în ele fețele însîngerate, iar un grup compact de şase fusese încercuit şi un pluton de peşti îi tocau pe la spate.

Gavril răcni încă o dată, însă mult mai slab, căci sîngele şi cu el puterile se scurgeau prin multele tăieturi care îi brăzdau fața şi pieptul, apoi sări în ajutorul celor şase.

Izbi cu garda săbiei un acvariu în dreapta lui şi îl auzi plesnind. Se lăsă în jos şi tăie picioarele unui alt peşte. Se cocoță pe acvariul căzut într-o parte ca pe un podium şi, de la înălțime, străpunse, prin pînza apei, țeasta unui soldat de-al Somnului care se pregătea să vîre sabia într-un soldat de-al lui. Sări de unde se urcase şi despică în două pieptul unei furnici, ştergîndu-şi imediat sîngele alb de pe față. Apoi ceru retragerea. Răguşise, iar brațul nu-l mai asculta.

213

Kaliopi auzi, prin zăngănitul de săbii şi prin icnetele oştirilor, glasul Pisicîinelui sau doar i se păru. Văduvită de mîna dreaptă, silită să mînuiască sabia cu stînga, fără o lentilă de contact (primise un lat de sabie peste unul din ochii ei galbeni şi simțise cum o podideşte sîngele pe toată fața), Bufnița ar fi fost moartă demult fără ajutonil Otiliei, care încasă, în locul ei, cele mai multe lovituri.

Acesta este doar un fel de-a spune, căci paloşele duşmane nu lăsaseră nici o urmă cînd străbătuseră masa de ectoplasmă din care era alcătuită Otilia. însă nici ea, la rîndul ei, deşi ținea cu ambele mîini o spadă cu mîner în cruce, nu reuşi, pe tot parcursul încleştării, să dea vreo lovitură decisivă.

Kaliopi hotărî că trebuie să se adăpostească dincolo de ruinele zidului şi-i spuse asta Otiliei. în drumul lor se interpuneau patru rînduri de infanterişti cu săbii, iar în spate, spre va^e, alți lefegii de-ai Somnului înaintau spre ele furibund.

– - Ce este cu Otto ? De ce nu mişcă odată maşinăria aia din Zid şi de ce nu-i zdrobeşte pe toți sub şenile? îl întrebă Somnul Protector pe un peşte care coborîse în pas alergător toată coama dealului şi care acum aşteptă să raporteze, în poziție de drepți, făcînd bule în acvariu din cauza efortului. Vorbeşte.

– înălțimea Sa Otto a căzut la datorie.

– Minți, scîrbă, se mînie Somnul.

– Nu mint, Mărite Somn Protector.

în sprijinul spuselor sale, mesagerul îi arătă Somnului, prin sticla verzuie a acvariului, capul lui Otto din Ottoberg.

Ochii acestuia, acoperiți uşor de părul care flutura ca algele, nu priveau nicăieri.

Somnul îşi acoperi fața cu mîinile.

– Gavril, murmură el, l-ai crescut, Gavril, cum de nu ți-a fost milă.

La vederea tigvei stăpînului său, Majordomul se îndoi din şale ca tăiat. Apoi începu să țipe, cu mîinile în cap, să țopăie şi să bîiguie fără noimă, fără încetare:

Peste dealuri înalte ca mărul, Peste zgura cu iz de gudron Zboară mingi rotunde ca mărul Peste dealuri înalte ca mărul, Peste zgura cu iz de gudron Zboară mingi rotunde ca mărul Peste dealuri înalte ca mărul, Peste zgura cu iz de gudron Zboară mingi rotunde ca mărul

Somnul Protector îl străpunse iritat cu sabia şi Majordomul tăcu.

– Ascunde țeasta să n-o vadă oştenii. Bun. Cum e situația sus ? îl întrebă Somnul pe mesager cu o voce albă.

– Măritul Pisicîine şi ai lui se retrag.

– Noi cum stăm?

– Destul de prost, înălțimea Voastră. Nu ne-ar prinde rău nişte întăriri, dacă aţi trimite. Mesagerul se uită cu înțeles la cele două detaşamente care asigurau spatele Somnului Protector.

– Bine, spuse acesta. Am să mă mai gîndesc. Deocamdată am nevoie de ei aici ca să țină piept atacului din spate.

Dinspre tufele care mărgineau la nord Valea Căpercilor se auzi o rafală amplă de arbaletă, apoi foşnetul bolțurilor printre frunze.

Minotaurul Samoil pedala cît putea de repede sub plafonul de nori. Un pic să fi slăbit morişca picioarelor şi iPlanul său ar fi coborît vertiginos spre sol, mai ales că era încărcat, de-a lungul cadrului, cu traiste pline de proiectile.

Iarăşi, ploaia umflase membranele întinse în chip de aripi,

214

iar un fulger subțire ca nervul unui dinte lucise pentru o clipă în apropiere. Samoil pedală puțin mai lent şi iPlanul pierdu altitudine. Aproape de sol rişti mai puțin să fii trăsnit. Şi totuşi, aparatul trebuia ținut sus, astfel încît să treacă neatins pe deasupra Zidului, nu cum pățise Kaliopi cu montgolfien.il ei, de fusese cît pe ce să piardă sarcina.

Spre mirarea lui Samoil, Zidul dispăruse pe o porțiune de cîteva zeci de metri, iar printre dărîmăturile lui se agitau şi scrîşneau oşteni şi arme. Planînd, îl văzu pe Pisicîine cocoțat pe un acvariu şi angajat în uciderea unei ştiuci, văzu soldații din Bucureşti retrăgîndu-se pas după pas în fața unor sulițaşi şi o recunoscu înspăimîntat pe Kaliopi în mijocul unei mulțimi de adversari care abăteau asupra ei lovituri după lovituri. Otilia o învelise pe Bufniță cu trupul şi, cu spada aşezată oblic deasupra frunții, para loviturile care i se păreau mai amenințătoare.

Samoil scoase sabia, trase de ghidon şi iPlanul trecu razant pe deasupra oştenilor care tăiau drumul Bufniței.

Atent să pedaleze cu oarece regularitate, Minotaurul izbi cu sete de mai multe ori, auzi zgomot de țeste crăpate, apoi se ridică, făcu un looping riscant şi strigă către Kaliopi şi Otilia:

– Liber. Fugiți după Zid. Iute, psihaki mou.

Otilia o trase pe Kaliopi după sine, împărțind lovituri de spadă în toate părțile, şi o împinse dincolo de ruine.

Lui Samoil îi era greu să stea cu gîtul întors ca să urmărească retragerea lui Kaliopi. Observă însă că Pisicîinele şi oamenii lui apucaseră să se retragă din încleştare şi, fugind, puseseră aproape zece metri între ei şi urmăritori. Aşadar, Kaliopi e bine. Luă înălțime, suci scurt ghidonul şi intră în picaj, cu mîna pe una din pungile agățate de cadru.

– Gavril, Kaliopi, Bucureştiul, la pămîîînt.

Din proiectilele care se răspîndiră printre picioarele armatelor reunite se iscă un abur pestilențial. Oameni şi

214

furnici căzură cu mîinile înfipte în beregată. Peştii nu pățiră nimic. Pentru ei, Samoil mai execută un picaj şi desfăcu o altă pungă. Cincizeci de ciuperci explodară fleşcăit la un metru de sol şi împroşcară în toate părțile cu un lichid gri şi gros ca nămolul. Peştii pierdură orice vizibilitate. Mulți se ciocniră unii de ceilalți şi căzură iremediabil pe spate. Cîțiva se chinuiră să şteargă cu mîinile lor scurte geamurile frontale, dar nu reuşiră să le curețe decît pe cele laterale.

Văzînd debandada de pe culme, Somnul ordonă retragerea. Muzicanții puseră scoicile la gură şi din nou peste Valea Căpercilor se făcu auzit mugetul cel groaznic.

– Se retrag, spuse Pisicîinele şi se prăbuşi fără vlagă chiar în locul în care se afla.

Fără nici o ordine, trupele Somnului şi cele ale defunctului Otto se îmbulziră pe coastă. Deasupra lor, Samoil plană şi lăsă din penultima pungă să se prăvălească snopuri de ciuperci umplute cu napalm. Zborul său neîntrerupt pe deasupra catapultelor se oglindi pe sol într-un fir lung de flăcări sfîrîitoare, care cuprinseră cu limbile lor trei dintre maşinăriile de lemn.

– Rupeți rîndurile, strigă Somnul şi ceru el însuşi să fie dus mai într-o parte, ca să se ferească de lingurile aprinse ale catapultelor şi de eventuala lor prăbuşire.

Arcaşi, trageți în aparatul acela zburător. Servanți, mutați catapulta ca să nu ia foc.

în timp ce servanții deplasau catapulta rămasă neatinsă, cinci rînduri de arcaşi (furnici şi peşti) luară poziție, însă ținta fiind mobilă şi foarte rapidă, săgețile se pierdură undeva spre marginea de jos a văii.

Samoil întoarse capul şi, gest aproape neverosimil pentru un adult, scoase obraznic limba la arcaşii rămaşi hăt în spate. Sub el, două rînduri de tufe şi panglica mai îndepărtată a drumului către Bucureşti îi semnalară că frații sînt undeva pe-aproape. Pregăti ultima pungă de

grenade ca s-o sloboadă-n capul trupelor speciale, scăpîndu-i astfel pe vitejii simbatrioți de-ncercuire. Kaliopi avea de ce să fie mîndră de el. El însuşi, probîndu-şi vitejia, avea de ce să fie mîndru de sine. Cînd fructul iubirii sale cu Kaliopi avea să crească mare, în dupâ-amiezile-amorțite de septembrie, avea să-i povestească faptele sale de vitejie.

Kaliopi va împleti şosete. I se păru că vede trupurile însîngerate ale lui Ianis şi Iorgos ițindu-se din boscheți şi auzi distinct în spate bîzîitul multiplu al strunelor de arbaletă. Scăpă sacoşa cu grenade, luă mîinile de pe ghidon - ce este cu senzația asta de ud care i-a cuprins spatele ? - şi se prăbuşi cu iPlan cu tot.

– Cine mai trăieşte să se ridice în picioare.

Pisicîinele se ridică el însuşi într-un cot, pentru a da

primul exemplu. Asemeni lui, cinci soldați din oastea Bucureştiului - doar cinci - încercară, de bine, de rău, să pună genunchiul în pămînt. Otilia se înălță la cîțiva centimetri deasupra solului, iar Kaliopi mormăi că e în viață şi ridică doar mîna.

– Sus, articula Pisicîinele. Să vă văd. Veniți aproape.

Oştenii se strînseră în jurul lui. Pe Kaliopi o aduse de

subsuori Otilia. Cei opt se priviră în față. Ploaia spăla constant sîngele de pe obrazul Pisicîinelui şi lăsa la vedere doar crestăturile.

– Kaliopi, zise el prietenos, dă să văd. Ai pierdut ochiul.

– Sper că nu, răspunse Bufnița.

– Iar eu mai am jumătate de viață, o consolă Pisicîinele.

în afară de Otilia, nimeni nu înțelese la ce anume se referea.

– Mi-e frig, spuse unul dintre soldați şi făcu demonstrativ flici-flici cu bocancul într-o baltă.

– Cît să fie ceasul? întrebă Otilia.

Pisicîinele îşi pipăi reflex buzunarul hainei.

– E a lui Căciulata.

215

– Deci n-ai ceas.

– Nu cred că e trecut de şapte, îşi dădu cu părerea unul dintre soldați.

– Eu cred că e şi mai devreme, opina Pisicîinele. Cred că e şase, şase şi un sfert.

– Ce facem? vru să ştie Otilia.

– Vrei să negociem? întrebă Pisicîinele.

– Nu negociem nimic, răspunse Bufnița privind crunt în stînga şi-n dreapta cu unicul ei ochi.

– Atunci aşteptăm, hotărî Pisicîinele.

Somnul Protector se sperie groaznic cînd auzi foşnete în spatele său, apoi se linişti, căci recunoscu în nou-veniți pe membrii trupelor speciale.

– Mărite Somn Protector, rezistența a fost învinsă, raportă cel mai mare în grad.

– Slavă Domnului. Cîți erau?

în fața Somnului fură tîrîte trei leşuri. Două erau ciuruite de bolțuri, al treilea, mult mai mare, părea carbonizat. La vederea lui, Somnul se scutură şi tulbură apa în acvariu.

– Trei. Trei? Sînteți nişte neputincioşi. Pieriți din ochii mei. Servanți, la mine.

Cu fața schimonosită de mînie, peştele se pregăti să dea ordinul şi simți, în acelaşi timp, o mare silă de toate.

Aşa că vocea care îi ieşi pe gură fu mică şi neconvingâtoare:

– Trimiteți-i plocon dincolo. Dacă mai au un dram de minte în cap, or să se predea. Armată, drepți. Pregătiți-vă de marş.

Pisicîinele îşi examina săbiuța. Neştirbită şi plină ca un lolipop de sînge alb şi sînge roşu.

– înarmați-vă bine, le zise el soldaților. Otilia, Kaliopi, nu cred că are rost să luați şi voi parte. Războiul este o afacere pentru bărbați.

– Asta mi-a spus-o ieri Căciulata. Otilia îşi începuse fraza pe un ton ofensat. Fără să-şi explice de ce, schimbă

tonul şi deveni melancolică. A fost o întîlnire istorică.

Cînd am intrat la el, nu aveam nici cea mai mică bănuială, atîta doar că nu-mi plăcea omul.

– îmi povesteşti mai tîrziu. Pisicîinele îşi îndulci glasul şi atinse brațul Otiliei. O să ne povestim toate astea mai tîrziu. Kaliopi, abia aştept să-mi spui cum ai răsărit cu montgolfierul tău tocmai în toiul bătăliei.

Bufnița clipi a încuviințare.

– Am venit din Petrila cu barca prin Golful Căpşunăriei.

– Din Petrila?

– Din minele de sare. Am venit să ne înarmăm cît am putut de repede, pentru că Ianis şi Iorgos mi-au raportat despre manevrele lui Otto.

Pisicîinele o privi cîş pe Kaliopi.

– Ți-au raportat?

Zîmbi şi adăugă:

– Ți-aduci aminte cum am stat noi la o cafea şi o dulceață şi etr ți-am povestit despre bănuielile mele în ce-l priveşte pe Somn?

– Nu puteam să primejduiesc Frățietatea, surîse la rîndul ei Kaliopi, după care îşi sumeți atentă capul, ca şi cum s-ar fi concentrat asupra unui zgomot.

– Voi auziți ceva de jos din vale?

Otilia ridică din umeri.

– Ce să aud ?

– Gavril, se aud împuşcături în vale ?

Pisicîinele nu răspunse. Dezbrăcă vestonul lui Căciulata şi-l puse pe pămînt.

– Nu cred că mai e nevoie, se adresă el soldaților.

O să mă recunoaşteți şi fără.

Unul dintre soldați rîse şi rîsul lui sună ca un guițat.

– Poate că ar trebui să-mi iau o armă mai uşoară, opina Otilia.

– Alege-o pe care vrei. Pisicîinele arătă roată cu degetul spre zecile de cadavre.

217

Dinspre ele venea mirosul de cafea cu zaharină al sîngelui, amestecat cu cel de mațe.

Otilia culese de pe jos o suliță şi un coif.

– Ca Minerva, comentă Pisicîinele, strîngîndu-şi mai bine cingătoarea.

Mai întîi fu vîjîitul, apoi plesnetul în bălți a trei trupuri, la picioarele lui Kaliopi. Pisicîinele îşi acoperi reflex capul cu mîinile, după care se convinse că nimic nu are să mai cadă de sus şi alergă lîngă cadavre. Kaliopi se aruncase asupra lor şi le trăgea pe rînd cu unghiile, de haine. Erau două furnici cu piepturile străpunse de zeci de bolțuri.

Pisicîinele nu le cunoştea, însă află de la Kaliopi cum le cheamă, căci aceasta le striga încetişor:

– Iorgos. Ianis. Ianis.

în schimb, vederea celui de-al treilea leş îi întunecă lui Gavril mințile. Chiar dacă după față era greu de recunoscut, căci fumul, focul şi schijele îl desfiguraseră, statura nu lăsa nici o îndoială.

– Samoil, țipă ascuțit Bufnița. Uuu. Samoil.

îşi lipi urechea de pieptul Minotaurului şi, cu capul întors cumva spre ruinele Zidului, începu să spună monoton şi aiurea, în timp ce smulgea penele de pe ea:

– Afuri sitsăfi e neam ultăuoliviu şistrămo şiitâisă naibăodih nănhades iar urma şiităi sâmoară - Bufnița inspiră şi vorbele ei se aşezară - în şalele tale înainte să se nască în capul tău de fiară gîndul să-i aduci pe lume şi afurisit să fii şi tu Gavril şi rîvna ta prostească să-l sui pe tron pe Teodosie să ți se scurteze zilele în fața ochilor aşa cum se scurtează ghemul pe andrele iar tu Teodosie fii blestemat că laşi să piară floarea regatului tău în loc c-o vorbă să opreşti măcelul şi blestemul să cadă asupra tuturor care vedeți sau auziți de lupta asta fără noimă şi fie ca sufletul nostru să nu cunoscă pacea...

Pisicîinele o trase pe Otilia de lîngă Kaliopi şi îi făcu semn să o lase în pace.

217

217

Dincolo de ruine se iviră mai întîi panaşele, apoi căştile, apoi sticlele acvariilor, halebardele, sulițele, apoi al doilea rînd de panaşe, căşti, acvarii, al treilea rînd, al şaselea şi, la sfîrşit, arcaşii armatelor reunite care urcau panta. Cînd trupele se dispuseră pe platou în efectiv complet, din spate de tot îşi făcură loc cărătorii Somnului Protector, purtînd falnic acvariul.

Somnul îi îmbrățişa cu privirea pe cei şapte adversari.

Pe Kaliopi o ignoră cu desăvîrşire.

– Se cheamă că ați pierdut această bătălie, conchise el.

– E un punct de vedere, spuse Pisicîinele Gavril.

Somnul începu să rîdă.

– Gavril, ce mai doreşti, spune-mi. Nu-ți ajunge că ne-ați înfruntat o mînă de oameni tocmai pe noi, care am strîns puzderie de armată? Ce mai vrei? Priveşte leşurile din jurul tău. Ai demonstrat ce aveai de demonstrat. Acum dă-te la o parte. Ai pierdut.

Pisicîinele nu se dinti din loc.

– Să ştii că nu e nevoie să trec peste tine ca să ajung la Bucureşti. Pot să te ocolesc, spuse peştele cu umor. Ia uite ce de spaţiu am - şi arătă din bazinul său toată porţiunea ruinată a Zidului. Nu prea ai cum să-l acoperi.

– încearcă, îl invită Pisicîinele.

– Ajunge, se enervă Somnul. Văd că ţi-ai pierdut cu totul bunul-simţ. Te somez să te predai, tu şi cei care îţi ţin partea. Nu-ţi promit un tratament grozav. Probabil însă că n-am să execut pe nimeni după ce vă predaţi. Sfătuieşte-te cu oamenii tăi. îţi dau un minut. Aştept.

Din fundul Văii Căpercilor, o pală stăruitoare de vînt culcă firele de iarbă în răspăr pînă la călcîiele oştilor Somnului Protector.

– Armaţi, comandă Gavril soldaţilor. Aceştia aruncară cu mîinile tremurînde bolţurile în căuş.

– Priviţi un dement care mă înfruntă. Gavril, încetează în acest moment.

– Ochiţi.

Un pluton de arcaşi avansa şi puse săgeţi în strune.

– Treaba ta, spuse fără nici un chef Somnul şi se pregăti să comande foc.

– Foc, strigă Pisicîinele şi ţîşni fulgerător din front.

Izbi din răsputeri cu săbiuţa geamul acvariului blindat al Somnului Protector. în stînga şi în dreapta lui, şase furnici căzură moarte.

Somnul, care nu se aştepta la aşa ceva, strigă „foc" şi închise ochii. Cînd îi deschise, văzu în Ioc de-un Pisicîine doi, reflectaţi în cele două plesnituri ale sticlei. O perdea de apă ţîşni prin locul fisurat şi în el înfipse-a doua oară Gavril sabia, spre a-l lărgi. Odată cu bucata de sticlă care se desprinse, se frînse şi săbiuţa viteazului Gavril, iar vîrful rupt crestă din plin în solzii lui Oliviu.

– înainte, strigă Otilia, împinsă ca din arc cînd garda de elită a Somnului Protector se năpusti peste Gavril şi-l masacra cu paloşele. Dar nimeni nu veni în urma ei.

Ultimii şase soldaţi din Bucureşti se lăsaseră în iarbă, străpunşi de săgeţi. Doi dintre ei muriseră pe loc, alţi patru se tăvăleau în spasme.

Somnul horeai. Apa în descreştere îi lăsă urechile afară.

Doi cărători îl apucară pe Oliviu de subsuori şi-l mutară în grabă (între timp, acesta dădea semne de sufocare) în acvariul unui toboşar, aflat foarte aproape. Pe toboşar îl smulseră din habitatul lui şi-l aruncară-n iarbă.

în timp ce apa se înroşea, Somnul îşi recapătă glasul, văzu că rana lui nu e letală şi ordonă scurt, arătînd spre Otilia, spre Kaliopi şi spre cei patru soldaţi care agonizau:

– Terminaţi-i.

Fără veste, aerul fu absorbit în sus cu zgomot, dar nici un fulger nu lumină pe cer. Norii se sfîşiară deasupra Văii Căpercilor, iar Somnul Protector putu să vadă că lumina dulce a asfinţitului poate fi la fel de înspăimîntătoare ca

218

lăsarea pe neaşteptate a beznei. Depinde ce fantasmă vezi în conul de lumină.

Furnicile se prăbuşiră fără glas cu feţele în jos. Peştii, în tremurarea lor, aruncau apa din acvarii. Halebardierii scăpară halebardele din mîini. Arcaşii din Ottoburg îşi sloboziră drept în sus săgeţile, fiind pregătiţi oricum să tragă. în drumul lor, Marele Monstruleţ, cu Teodosie, mic, în cîrcă, le pîrli ca pe nişte aşchii cu flăcările ce-i ieşeau în valuri de pe nări. Şi continuă să sufle foc pînă cînd din înverzită Vale a Căpercilor nu rămase decît o pîrloagă fumegîndă.

– Oliviu, tună glasul gheridemonului, unde este Gavril?

Tălpile cît două autobuze ale Marelui Monstruleț îşi

înfipseră ghearele în pămînt şi pămîntul se cutremură.

Somnul mişcă picioarele articulate ale acvariului, făcu stînga-mprejur şi vru să fugă cît de repede la vale. în fața lui, încruntat, gigantic, cu creasta înfoiată, gheridemonul tamburina .pe sol cu unghiile pe rînd înfipte în țărînă, aşteptînd răspuns.

– Unde-i Gavril?

Oliviu nu-nțelese mare lucru din spațiul în care îi era dat să se mişte. Ars pînă la cărbune de jur-împrejur, relieful părea identic în toate cele patru puncte cardinale. N-ar fi reuşit sărmanul peşte, în deruta lui, să spună nici încotro e lacul. Ştia că se-ntorsese cu spatele la Monstruleț şi-acuma, deodată, iată-l aici în față, crescînd temperatura apei în acvariu cu răsuflarea lui fierbinte. Unde m-ascund, îşi iscodi Oliviu mintea, şi ochii lui văzură hidroconul lui Otto, abandonat cinci metri mai încolo, cu țeapa-n Zid.

M-ascund în el.

Gheridemonul mătură maşinăria dintr-o singură fîlfîire a aripii, iar zecile de tone de metal se lichefiară şi se prelinseră pe pietre.

Armatele reunite, trezite de foşnetul mişcării de aripă, ca la un semn, o rupseră la fugă. încotro, se întreba

Somnul, şi pe bună dreptate. Cerul se boltea închis peste vale. Nimic nu părea să se întindă dincolo de cupola lui joasă. Ca şi cum pămîntul s-ar fi încheiat, tăiat cu foarfecă, odată cu Valea Căpercilor. Ca şi cum cîmpul de bătaie ar fi fost o foaie pătrată de hîrtie suspendată temporar în regulile unei cartografii ptolemeice. O să cădeți, vru Somnul să-şi avertizeze oastea, o să ajungeți la marginea văii şi o să cădeți în neant.

– Lasă-i pe ei, tu vezi întîi de tine, îi horeai gheridemonul în ureche. Oliviu se întoarse ca muşcat. Fălcile Marelui Monstruleț dezvăluiau vederii un şir de dinți albaştri, lucioşi de la salivă, şi o limbă acoperită cu papile mari cît pumnul. Această limbă şerpuia şi aceşti colți se mişcau în timp ce gheridemonul spunea „lasă-i pe ei, mai bine vezi de tine". Oroare sacră.

– Unde e Gavril?

Gîndurile şi gura lui Oliviu se-nvîrteau aproape fără voia lui:

– Gavril zace întins la picioarele mele cu ciotul săbiuței frînte în mîini. L-au ucis cu zeci de lovituri gărzile mele.

Ochii lui ageri stau acum deschişi şi privesc fix la nimic.

Din cîrca Marelui Monstruleț se auzi plînsetul lui Teodosie.

Somnul căută din priviri sprijinul cuiva. Otilia, cea asupra căreia îşi fixă ochii, se şterse ca dizolvată din decor. Zidul, în dosul căruia chibzui să fugă, pieri şi el şi în acelaşi timp Kaliopi şi Samoil, mort în brațele ei, pieriră.

Oştirile pe care voia să le cheme îndărăt, să-l apere cu piepturile lor, nu mai erau.

Gheridemonul se strînse lîngă Somn pînă la dimensiunile unui balaur obişnuit, adică nu mai mare de statura a trei oameni. De-abia acum pe Oliviu îl prinse o frică sănătoasă. în sfîrşit, obiectul terorii lui putea fi cuprins dintr-o ochire. însă Monstrulețul se micşorase după bunul său plac pentru a-l lăsa pe Teodosie, în pijama, să coboare.

De îndată ce acesta atinse solul, crescu la loc şi şuieră cu limba.

Trebuie să mă feresc de limbă, calculă Somnul şi o luă la fugă pe pantă, bobinînd din picioare. Țopăia cum putea, neobişnuit să păşească de unul singur, necum să alerge.

De cînd se ştia, cărăuşi vînjoşi se ocupaseră în locul lui de acest aspect al existenței. Nu este obligatoriu să fii un bun alergător, îşi spuse el, simțind că ia foc pe dinăuntru de la efort. Atleții cu atleții, gînditorii cu gînditorii. Eu sînt un gînditor. Iar planurile mele, uriaşe fantasme, au prins trup întotdeauna. Sînt cel mai mare strateg din cîți au existat vreodată. Cu aceste frumoase gînduri în cap şi cu totul mulțumit de sine, Somnul se împiedică de o movilă insignifiantă, se întinse cu mîinile în față, apa împroşcă afară din acvariu şi el însuşi, cît era de lung, alunecă pe burtă trei metri mai jos, într-un mediu ostil.

Gheridemonul îl privi cum bate din coadă din ce în ce mai rar. Cînd,coada Somnului rămase arcuită în sus, iar branhiile i se lărgiră pentru ultima oară şi rămaseră căscate în această poziție, Marele Monstruleț căscă şi el gura, iar norii negri de deasupra văii, cu întunericul şi burnița măruntă care se scurgeau din ei, se îndesară între fălcile lui sau i se strecurară pe nări.

Cîmpul de bătaie se vădi roşu de la soarele care asfințea şi de la sîngele de oameni şi de peşte. Sîngele ca iaurtul al furnicilor se coagulase deja pe firele de iarbă şi strălucea acum - dîre de melc. Pe toată panta zăceau cadavre, cu burta în sus sau în jos, cu picioarele crăcănate sau strînse la piept. Stindardul verde al Lacului Rece şi cel ciclamen, al Ottoburgului, se sfîşiaseră şi se acoperiseră de tină. în cioburi sau în bălți, cerul sclipea, înmiindu-şi lumina.

Lîngă zid, Kaliopi îşi jelea morții. Otilia se aşezase pe o piatră din ruinele zidului şi se uita peste vale şi dincolo de ea. Teodosie rămăsese în picioare lîngă Pisicîinele

220

Gavril. Acesta zăcea întins pe iarbă, cu ciotul săbiuței frînte în mîini, ucis cu zeci de lovituri de pumnal şi de paloş de către gărzile Somnului Protector. Ochii lui, odinioară ageri, erau acum deschişi şi priveau, ca şi ai Otiliei, fix la nimic. De sub cămeşoiul sfîrtecat ieşeau pe jumătate coperțile cenuşii ale unei agende.

Gheridemonul îşi înalță glasul asupra furnicilor şi peştilor care se înghesuiau în retragere la buza văii:

– Să mă ascultați cu toții cu frunțile-n țărînă. Mergeți fiecare înapoi de unde ați venit. Furnici din Petrila, mergeți în Petrila. Peştii să se întoarcă în lac şi să aştepte numirea unui alt Protector. Locuitori ai Ottoburgului, luați drumul către miazănoapte şi plîngeți-vă trei zile morții după datini şi puneți-vă cu toții cenuşă în cap pentru prăpădul pe care l-ați adus asupra voastră. Mergeți. Şi Furnicile Vinete să transmită Furnicilor Verzi recunoştința limitată a lui Teodosie pentru înțelepciunea lor, aceea de a sta deoparte în acest conflict.

încheind acestea, Marele Monstruleț îi petrecu pe oşteni cu privirea şi îi văzu cum se îndepărtează, zăngănindu-şi platoşele şi armele. Apoi scăzu masiv în dimensiuni şi fîlfîi din aripi pînă lîngă Teodosie.

După o pauză, adăugă:

– Bucureştiul a fost salvat.

Pe Teodosie îl buşi din nou plînsul şi alergă către Fantoma Otilia. Aceasta îl mîngîie absent pe cap - niciodată nu suferise gesturile foarte familiare - şi continuă să examineze linia orizontului. Kaliopi se uită şi ea peste umăr la Teodosie, fără să spună nimic. Se întoarse apoi spre trupul lui Samoil.

– E Minotaurul? întrebă Teodosie. Vreau să-l văd.

– Du-te, se învoi Marele Monstruleț, după care se făcu şi mai mic şi se aşeză şi el pe o piatră.

Teodosie dădu ocol trupului masiv care zăcea cu fața în sus pe iarbă.

– Vino aici pe piatră lîngă mine, îl chemă Otilia. Nu mai sta desculț. E ud pe jos. Poți să răceşti.

Cu carnetul Pisicîinelui la piept, Teodosie făcu precum i se spusese. Frunzări carnetul şi îl găsi acoperit pînă spre jumătate de un scris egal şi frumos aplecat spre dreapta.

Trecuse cu bine prin bătălie. în afara unor pagini pe care cerneala era întinsă şi a unor crestături pe muchii impregnate de sînge, restul părea neatins. Teodosie presă foile cu degetul, astfel încît să nu se dea peste cap, chiar la întîlnirea dintre paginile scrise şi cele albe.

Asfințitul aduse cu sine răcoarea. Umbra lui Teodosie se făcu tot mai lungă. A gheridemonului era oricum mare cît toate zilele, iar Otilia nu avea umbră deloc, niciodată.

Cine trage clopotul mare de aramă de la Mitropolie şi îl face să sune o dată lung, o dată scurt, apoi iar lung, iar scurt, ca şi cum nu s-ar decide dacă aduce la cunoştința oraşului o mare bucurie sau o veste tristă? Şi cine s-a agățat de funia clopotului ca o pîlnie de la Elefterie şi cine s-a urcat în clopotnița de lemn de la Stavropoleos şi în cea de cărămidă de la Sfinții Voievozi, şi care e zănatecul care agită în neştire limbile de bronz de la Mihai-Vodă şi cine a pus banda cu clopote în boxele de 40 de wați de la Catedrala Sfîntul Iosif, aducînd-o la isterie pe Zoe, cățeaua bătrînă care păzeşte Academia de Arte? E oare spiritul povestirii? Sau sînt doar clopotarii sus-ziselor biserici, tulburați şi ei, ca toți locuitorii străvechii capitale, de însemnătatea procesiunii ai cărei emisari au apărut deja la intrarea dinspre Hasdeu în piață ? Căci de sînt ei, e dreptul lor să facă toată zarva asta.

Vestea unei mari bătălii, pe cît de scurtă, pe atît de cruntă, între ostile capitalei şi cele ale Somnului şi ale lui Otto, duce din nord, se răspîndise sîmbătă noaptea ca un fulger în tot oraşul. Iar morții şi răniții fuseseră cu sutele, din ambele tabere. Oraşul este teafăr, spuneau zvonurile, însă doar puțin lipsise să cadă în mîini dușmane. Şi pentru el îşi dăduseră viața o sumă de viteji al căror număr nu se cunoaşte încă. Spun unii că însuşi Teodosie, arătîndu-se demn de cinul său, pusese capăt luptei. Dar Teodosie a murit ? E greu de spus. Vom vedea mîine. Alții (în general

221

pensionari cu păr în nări de prin Colțul Şahiştilor din Cişmigiu) spuneau că partida s-a încheiat de fapt unu la unu şi că Otto, Somnul Protector, pe de-o parte, dar şi marele Gavril şi mîndrul Minotaur zac toți patru morți pe scut. Laolaltă cu ei, două sute de soldați din Bucureşti şi-au găsit pieirea. Alte poveşti îl dau pe generalul Căciulata, mare Şef al Statului-Major, drept erou al bătăliei. El este acela, spun femeile trecute de o anumită vîrstă şi sensibile la uniforma militară, care i-a pus pe fugă pe dușmani pînă dincolo de Lacul Rece.

Duminică dimineață, toate zvonurile au încetat în fața unei veşti sigure: o procesiune lungă a intrat în Bucureşti pe la Armata Poporului, a coborît dealul cu Politehnica, s-a înscris pe firul Dîmboviței şi a ajuns în Piața Operei.

Aşa încît, de fapt, primul care şi-a sunat clopotul a fost clopotarul de la Elefterie. Cel de la Mitropolie a răspuns pe loc şi aşa, din turlă de biserică în turlă de biserică, zvonul unduios şi plin de armonice înalte a cuprins oraşul.

Lumea a ieşit în stradă cu flori şi steaguri. Mulți, văzînd îmbulzeala şi ciomăgeala de pe bulevarde, au reintrat în blocuri şi s-au cocoțat pe ele. Aceia care n-au avut acces pe blocuri şi-au ițit capetele pe ferestrele spălătoriilor şi uscătoriilor de la etajele superioare. Nu puțini au fost cei care au ieşit pur şi simplu în balcoane şi au arborat steagurile acolo. Cu toții au inimile strînse de emoție.

în acea parte a bulevardului cu alimentara Mistrețul-Premial se stîrneşte vuietul: cei de pe blocuri au văzut deja convoiul depăşind Facultatea de Drept şi trecînd de intersecția cu podul Hasdeu. în fruntea convoiului sînt emisarii, strigă ei, copii înveşmîntați în alb, cu goarne aurite, pe care le țin mîndru în şold, sprijinite pe pîlnii.

Cînd toți emisarii intră în piață, înconjură rondoul plantat cu iarbă şi se dispun cu spatele la el, apoi suflă în alămuri.

Pe bulevard vin douăsprezece rînduri de călăreți purtînd, cîte trei, flamurile tuturor neamurilor din regat. Flamurile

verzi - ale peştilor din Lacul Rece -, cele gri cu dungi roz şi puncte albe ale furnicilor de la Petrila şi cele ciclamen cu cercuri verde fluo din Ottoburg sînt primele care se văd şi sînt tîrîte pe asfalt. Mulțimea aclamă din mii de piepturi, iar cei înşirați pe trotuare agită flori. Urmează flamurile albastre cu dreptunghiuri negre aparținînd furnicilor din Filiaşi, păzitoarele Turnului, ținute aplecat de stegari, peste braț - semn de supunere. La urmă vine stindardul lui Teodosie cel Mic, roşu cu căpşuni albastre şi ciuperci argintii, țesute din fir. Caii ce flanchează drapelul biruinței sînt acoperiți pînă la copite cu valtrapuri din damasc vişiniu îmbogățit cu strasuri de zirconiu. Pe un postament lat, ale cărui roți stau ascunse vederii, înaintează o statuie albastră. Odată intrați în piață, călărețiii trag de Mie şi împart procesiunea în două ramuri, fiecare pe cîte o latură a statuii de porțelan albastru care se ridică în mijloc. Statuia măsoară doar cîțiva metri în înălțime, dar este admirabil lucrată: pe coama gheridemonului stă Teodosie în pijama şi cu papuci în picioare. Din gura gheridemonului ies flăcări răsucite, din porțelan şi ele, iar făptura cu cap de dragon stă cu toate cele patru picioare temeinic înțepenite. Cavaleria descăleca şi apucă lent statuia de mînerele înşurubate în soclu. Acesta este un cub cu latura puțin mai mare de un metru şi pe oricare din fețe se poate citi inscripția:

„S-AV RIDICAT ÎN CINSTEA LVI TEODOSIE SI A GHERIDEMONULVI,

SALVATORII CAPITALEI. BVCURESTIUL RECUNOSCĂTOR.

Sculptorul care a săpat de patru ori literele în porțelan a uitat sistematic să închidă ghilimelele.

Din mijlocul rondoului cu flori, Teodosie de porțelan străjuieşte acum piața. Bucureştenii îşi saltă glasurile în urale, iar cavaleria e din nou călare şi salută. în timp ce

emisarii şi călărețiii cu flamuri ies din piață şi se reunesc pe artera bulevardului, parcurgînd cei cîțiva metri pînă la cofetăria „Lămîița", în urma lor îşi face apariția un catafalc pe roți, drapat în pînză albă. între mormane de flori, panglici, vase cu arbuşti pitici, tronează două sicrie de lemn scump negru, cu capacele deschise către marginile drumului, ca elitrele unei insecte.

Dintre privitorii rînduiți pe marginea drumului, unii se ridică pe vîrfuri ca să vadă mai bine. Cei de pe trotuaml cu „Nufărul" îl văd pe Pisicîine din profil, mişcîndu-şi vag bărbia la zdruncinături. Tăieturile de sabie transpar pe față şi pe gît, prin straturile de pudră. Publicul de pe trotuarul opus, acela cu alimentara Mistrețul, vede profilul lui Samoil

sau ceea ce îmbălsămătorii au reuşit să refacă din el. Peste marginile ambelor sicrie, cum te uiți razant, se bombează piepturile mîndre ale celor doi viteji, înveşmîntate în atlazuri outre-mer cu nasturi mari de aur.

Amîndoi'țîn mîinile pe piept, iar în pumnii lui Gavril stă garda săbiuței. Lama ruptă i-a fost aşezată alături, lîngă şold, dar aceasta nu se vede de pe stradă, ci doar de pe blocuri sau din balcoane. Tot de acolo, oamenii văd înspre Hasdeu două sicrie modeste, conținînd trupurile firave a două furnici. Puştile le odihnesc pe piept.

Catafalcul, împins de doisprezece soldați din gardă, în uniformă de paradă, o ia prin dreapta monumentului de porțelan şi se opreşte acolo. Soldații bat pas de defilare şi depun două coroane de flori la monument, apoi îşi reiau înaintarea lentă.

în piață intră acum Kaliopi, flancată de stegari purtînd flamurile Frăției - silueta unui om cu pelerină lungă de conspirator în razele lunii. Kaliopi e bandajată peste ochi, la braț, iar pe nas poartă o pereche de ochelari rotunzi şi mari, cu sticle fumurii. Este îmbrăcată în galben şi-şi poartă cu mîndrie doliul. Cînd ajunge în dreptul monumentului lui Teodosie, aruncă un buchet de crizanteme lîngă soclu,

223

apoi grăbeşte pasul pentru a ajunge din urmă catafalcul şi a-l atinge cu palma. Otilia e şi ea acolo, dar, pentru că a ales să fie nevăzută, lumea care se înghesuie pe trotuare nu observă decît o uşoară tulburare a aerului şi o pune pe seama asfaltului care începe să se încingă.

Rumoarea a crescut în spate spre Hasdeu şi a ajuns în piațetă. Toată lumea a ridicat florile în aer şi a început să arunce cu confetti. Pe mijlocul bulevardului înaintează Teodosie, călare pe Marele Monstruleț. Spre deosebire de monumentul ce reprezintă acelaşi cuplu, Teodosie nu este în pijama şi papuci (aceea a fost doar opțiunea artistului) şi nici gheridemonul nu e în pielea goală. Are pe el o pereche de pantaloni scurți bufanți cu bretele. Iar Teodosie duce pe umeri o mantie ce-i cade Monstruleților pe crupă şi mătură asfaltul - purpurie, tivită cu hermină. Pe cap, Teodosie cel Mic îşi poartă aplecat coroana. Lumea aclamă fără oprire. Cîteva glasuri se adună şi se solidifică, amplificate de ecoul dintre blocuri. Vor să vorbesc. Teodosie priveşte cu ochii lui mici şi cam plîngăcioşi spre monument. Nu vreau să vorbesc. în interiorul propriului său craniu, gîndurile gîndite de el şi cele gîndite de gheridemon sînt în simbioză. N-am ce să spun. Am ajuns prea tîrziu. Şi nici pe Pisicîine, nici pe Samoil, şi nici chiar pe Somnul Protector, oricît de rău a fost cu mine, n-am să-i mai văd niciodată. E foarte adevărat. însă or să-ți apară în vis şi ai să poți vorbi cu ei vrute şi nevrute. Şi or să-ți povestească din viața lor şi din peripețiile lor tumultuoase de acum douăzeci de ani. Şi în aceste întîmplări vor fi toți în viață, veseli, puternici şi mult mai tineri. Dacă nu vrei să vorbeşti, nu vorbi. Să nu plîngi de față cu toată lumea asta ca să te faci de rîs. Poartă-te cum trebuie. Marele Monstruleț freamătă din nări spre lumea din piață şi toți tac îngroziți. îşi ridică apoi privirea spre cei de la balcoane şi tac pe loc şi aceştia.

223

Cînd aclamațiile se potolesc de tot (populația aflată mai în spate, pe podul Hasdeu, care vede coada procesiunii, nici nu mai are vreun motiv să aclame), Teodosie îşi îndreaptă coroana pe cap şi dă ocol monumentului, zăbovind cîte puțin în dreptul fiecărei laturi. Părinții îşi pun plozii pe umeri, în poziția „cercel", ca să nu piardă acest minunat efect optic şi să poată povesti despre el copiilor şi nepoților lor: silueta lui Teodosie, călare pe gheridemon, se suprapune pînă la identificare cu statuia de porțelan a lui Teodosie, călare pe gheridemon.

Procesiunea părăseşte piaţa şi umple acum bulevardul.

Emisarii se opresc în dreptul Primăriei, se întorc spre stînga şi intră în Cişmigiu pe poarta ornată cu ghirlande.

Teodosie trece, strîngînd hăţurile Marelui Monstruleţ, pe lîngâ cofetăria „Lămîiţa". Prin geamurile ei, în care se reflectă oraşul care îl aclamă, lui Teodosie i se pare că o vede pe cofetăreasă Geta (sau pe o altă cofetăreasă care-i seamănă) aducînd ecleruri şi amandine la o masă. în jurul mesei stau Ghindăoanu, Funeru şi Fierăscu. Mai ales pentru Fierăscu a fost uşor să ajungă - locuieşte peste drum. Eu, de exemplu, a trebuit să traversez tot Cişmigiul.

Nu-l las pe Fierăscu să-şi cumpere nici o prăjitură. Mă ridic în picioare şi îi zoresc cît pot pe ceilalţi. Avem întîlnire cu Tătaru şi Crăciunică în parc, la chioşcul cu porumbei, ne-am înţeles să tragem cu mingea la poartă pînă se întunecă.

au apărut:

Cezar Paul-Bădescu - Tinerețile lui Daniel Abagiu Mariana Codruț - UI Baboi şi alte povestiri Dan Lungu - Raiul găinilor. Fals roman de zvonuri şi mistere

Radu Pavel Gheo – Fairia. O lume îndepărtată

Ioana Baetica - Fişă de înregistrare

Adrian Şchiop - pe bune/pe invers

Lucian Dan Teodorovici - Atunci i-am ars două palme

Cosmin Manolache - Ce faţă cumplită am

T.O. Bobe - Cum mi-am petrecut vacanţa de vară

Dan Ţăranu - Al patrulea element

Dragoş Bucurenci - RealK

Ionuţ Chiva - 69

Claudia Golea - Vară în Siam

Bogdan Suceavă - Venea din timpul diez

Cătălin Mihuleac - Ratarea unui setter

Veronica A. Cara - Petrecere cu mama

Petre Barbu - Blazare

Silviu Gherman - Scurta şi plictisitoarea viaţă a lui Kjus

Sorin Stoica - O limbă comună

Filip Florian - Degete mici

Dumitru Ungureanu - Tunul filosoafei

Adrian Buz - Zidul moale

Mircea Gheorghe - Partida de canastă

Tudor Călin Zarojanu - Sfîrşitul lumii

Liviu Bleoca - Erotikon

Cecilia Ştefănescu - Legături bolnăvicioase

Paul Cernat, Andrei Ungureanu - Războiul fluturilor

Cătălin Lazurca – Celebrul animal

Dan Lungu – Băieţi de gaşcă

Lucian Dan Teodorovici - Cu puţin timp înaintea coborîrii

extraterestrilor printre noi Florin Lăzărescu – Trimisul nostru special Mariana Gorczyca - Cheful nu se organizează, vine de la sine Filip Florian, Matei Florian - Bâiuțeii Tudor Lavric - Necăsătoriții Doina Ruşti – Zogru

Cora Flavian - Marta sau etiologia inconturnabilului eşec

Antoaneta Zaharia - Garsonieră în centru

Dan Miron - Scîndurica

Măria Manolescu - Halterofilul din Vitan

Cezar Paul-Bădescu – Luminița, mon amour

Răzvan Rădulescu - Teodosie cel Mic

în pregătire:

Victoria Comnea Manuc

Ana Maria Sandu Fata din casa vagon